KATHLEEN GLASGOW

O FATĂ DIN BUCĂȚI

STORIA BOOKS

COLECȚIA YOUNG ADULT

Kathleen Glasgow

locuiește în Tucson, Arizona, și este licențiată în Arte Frumoase la Universitatea din Minnesota.
O fată din bucăți este primul său roman pentru adulții tineri și a devenit bestseller *New York Times*.
În plus, a primit titlul de cea mai bună carte pentru adulții tineri din partea New York Public Library, Texas Library Association și Barnes and Noble.

Pentru mai multe informații despre Kathleen Glasgow și cărțile ei, vizitați site-ul kathleenglasgowbooks.com și urmăriți-o pe Twitter: *@kathglasgow* și pe Instagram: misskathleenglasgow.

O situație limită chinuitoare, o carte dinamică, devastantă și frumos scrisă. O poveste originală, foarte umană, care se va citi cu sufletul la gură. Cititorilor li se va părea imposibil să lase din mână acest roman emoționant, plin de tensiune.

Julie Schumacher,
autoarea cărților ***Black Box*** și ***Dear Committee Members***,
bestseller *New York Times*

Romanul ***Girl, Interrupted*** al noii generații... Povestea fetei ciudate este, mai presus de toate, o poveste despre ce înseamnă să fii fată într-o lume ciudată, care te sfâșie în bucăți și despre încercările de a pune cap la cap toate bucățile.

Melissa Febos, autoarea
cărților ***Whip Smart*** și

BOOKS

O FATĂ DIN BUCĂȚI

KATHLEEN
GLASGOW

O FATĂ DIN BUCĂȚI

Traducere din engleză și note de
Alina Marc Ciulacu

STORIA BOOKS

COLECȚIA YOUNG ADULT

Titlul original al acestei cărți este: *Girl in Pieces* de Kathleen Glasgow.

Copyright © 2016 by Kathleen Glasgow

© Storia Books, 2017, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GLASGOW, KATHLEEN 72

O fată din bucăți / Kathleen Glasgow ; trad. din engleză și note de Alina Marc-Ciulacu. - București : Storia Books, 2017

ISBN 978-606-94251-8-3

I. Marc-Ciulacu, Alina (trad. ; note)

821.111

REDACTOR: Ruxandra Tudor

CORECTORI: Paula Rotaru, Tudorița Șoldănescu

ILUSTRAȚIE ȘI DESIGN COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

Pentru mama mea, M.E.,
și pentru sora mea, Weasie

UNU

N-am nicio șansă să câștig
cu trupul ăsta în care trăiesc.

Belly, „Star"

SUNT TOATĂ ALBĂ, CA UN PUI DE FOCĂ. Antebrațele mele, înfășurate într-un strat gros de bandaj, sunt greoaie ca niște ciomege. Și coapsele sunt bandajate la fel de strâns. Tifonul alb se iețește de sub pantalonii scurți pe care asistenta Ava i-a scos din cutia pentru obiecte pierdute, aflată în cabinetul asistentelor.

Asemenea unei orfane, am ajuns aici fără haine. Și tot ca o orfană, am fost înfășurată într-un cearșaf și lăsată pe peluza Spitalului Regional, în lapovița înghețată și în zăpadă, în cearșaful înflorat, îmbibat cu sânge.

Agentul de pază care m-a găsit răspândea o aromă puternică de țigări mentolate și un miros fad de cafea de la automat. În nări îi crescuse o pădure din fire de păr albe, cârlionțate.

A zis:

— Doamne, Maica Domnului, ce-ai pățit, fetițo?

Mama nu a venit după mine.

Dar: îmi amintesc stelele din noaptea aceea. Erau asemenea unor grăunți de sare împrăștiați pe bolta cerească, ca și cum cineva vărsase o solniță pe o bucată de pânză neagră ca smoala.

Au însemnat mult pentru mine, stelele cu frumusețea aceea a lor, rod al întâmplării. Ultimul lucru pe care credeam că l-aș mai putea vedea înainte să mor în iarba rece și udă.

FETELE DE AICI ÎNCEARCĂ SĂ MĂ FACĂ SĂ VORBESC. Îmi tot spun: *Care-i povestea ta, frumoasă stea? Hai, glăsuiește, fată mută ca un pește!* Le ascult zilnic poveștile, la întâlnirile de grup, la prânz, la cercul de lucru manual, la micul dejun, la cină, tot timpul. Vorbe pe care le rostesc încontinuu, amintiri întunecate, cu care nu pot conteni. Propriile povești le mănâncă de vii, le întorc pe dos. Dar nu se pot opri din vorbit.

Eu mi-am pus zăgaz cuvintelor. Inima mea era prea plină de ele.

STAU ÎN CAMERĂ CU LOUISA. E mai mare decât mine și părul ei seamănă cu un ocean zgomotos, în nuanțe arămii, care i se revarsă pe spate. Are un păr atât de bogat, încât nici măcar nu-l poate împleti în cozi și nu-l poate prinde într-un coc sau cu elastice. Părul ei răspândește o aromă de căpșuni. Miroase mai plăcut decât oricare altă fată pe care o cunosc. Aș putea s-o miros la nesfârșit.

În prima noapte pe care am petrecut-o aici, când și-a ridicat bluza ca să se îmbrace în pijama, în fracțiunea de secundă cât a durat până când părul ei demențial i s-a revărsat peste corp acoperindu-l ca o pelerină protectoare, le-am văzut pe toate și am tras adânc aer în piept.

— Nu te speria, micuțo, mi-a spus ea.

Nu eram speriată. Numai că era prima dată când vedeam o fată cu pielea ca a mea.

FIECARE MOMENT ESTE REZERVAT pentru ceva anume. Ne trezim la șase. La șapte fără un sfert, ne bem cafeaua călduță sau sucul îndoit cu apă. Avem la dispoziție 30 de minute ca să întindem brânză topită pe niște chifle ca de carton sau să ne îndesăm în gură ouă albicioase sau să înghițim un terci de ovăz cu cocoloașe. La șapte și un sfert ne putem întoarce în camerele noastre, ca să facem duș. Cabinele de duș nu au uși și habar nu am din ce sunt făcute oglinzile, dar în niciun caz din sticlă, așa că, atunci când te speli pe dinți sau îți perii părul, reflexia propriului chip este tulbure, neclară. Dacă vrei să te razi pe picioare, trebuie să fie de față o asistentă sau o infirmieră, dar niciuna dintre noi nu vrea asta, așa că avem picioarele păroase, ca ale băieților. La opt și jumătate avem întâlnirea de grup și ăsta e momentul în care încep să curgă poveștile și unele fete țipă, altele se vaită, dar eu mă mulțumesc să stau pe scaun, doar să stau, și nu e zi în care fata aia mai mare, odioasa de Blue, cu dinții ei stricați, să nu întrebe: *Azi o să zici ceva, Sue cea tăcută? Azi aș vrea s-o ascult pe Sue cea tăcută; n-ai vrea și tu, Casper?*

Casper îi spune să-și țină fleanca. Casper ne îndeamnă să respirăm, să facem exercițiul cu acordeonul deschizându-ne brațele larg, larg de tot, și apoi strângându-le tare, tare de tot, și după aceea îndepărtându-le din nou, și din nou, și din nou și nu-i așa că ne simțim bine când respirăm? După grup urmează medicamentele, apoi liniștea, apoi prânzul, apoi lucrul manual, apoi ședința individuală unde stai cu doctorul și plângi încă și mai mult, și apoi, la cinci seara, vine cina, care

e mai mult mâncare rece, și iarăși Blue: *Îți plac macaroanele cu brânză, Sue cea tăcută? Când îți scoți bandajele alea, Sue?* Apoi vine divertismentul. După divertisment, urmează telefonul și o nouă repriză de plâns. Și apoi se face nouă seara și urmează alte medicamente și-n cele din urmă culcarea. Fetele tună și fulgeră în legătură cu programul, cu mâncarea, cu grupul, cu medicamentele, cu totul, dar mie nu-mi pasă. Am mâncare și un pat și e cald și sunt înăuntru, în siguranță.

Și nu mă numesc Sue.

JEN S. E PLINĂ DE CRESTĂTURI: cicatrici scurte și subțiri îi brăzdează brațele și picioarele. Poartă pantaloni de sport scurți și lucioși. Este cea mai înaltă dintre noi, cu excepția doctorului Dooley. Driblează un baschetbalist invizibil de-a lungul coridorului bej. Aruncă la un coș invizibil. Francie e o perniță de ace cu chip de om. Își înțeapă pielea cu croșete, cu bețișoare, cu bolduri, cu orice îi pică în mână. În privire i se citește furia și scuipă pe podea. Sasha e o fată grăsană, cu rezerve inepuizabile de apă: plânge la întâlnirile de grup, plânge la masă, plânge în camera ei. N-o să secе niciodată. E plină de tăieturi: brațele îi sunt hașurate cu linii de un roșu-pal. Nu-și face tăieturi adânci. Isis se arde. Brațele îi sunt pline de umflături circulare, cu cruste. La o întâlnire a grupului, s-a zis ceva despre o funie și despre niște verișori și despre un subsol, dar eu m-am închis în mine; am dat mai tare muzica dinăuntrul meu. Cu suferința ei cu tot, Blue pare o pasăre pestriță; are câte un pic din toate: un tată rău, dinții stricați de la metamfetamină, arsuri de țigară, tăieturi cu lama. Linda/Katie/Cuddles poartă un capot de bunicuță. Papucii îi miros groaznic. Sunt prea multe persoane în ea ca le să mai țin socoteala; cicatricile ei sunt toate pe interior, la un loc cu toate persoanele alea. Nu știu de ce e cu noi, cert este se află aici. La cină își mânjește fața cu piure de cartofi. Uneori vomită fără motiv. Chiar și atunci când stă complet liniștită, vezi că în corpul ei se petrec *o groază* de lucruri și asta nu-i bine.

Când eram afară, am cunoscut oameni de felul ei; mă feresc de ea.

UNEORI MĂ SUFOC ÎN LOCUL ĂSTA BLESTEMAT; mi se pare că am pieptul plin de nisip. Nu înțeleg ce se întâmplă. Mi-a fost prea frig și am stat prea mult afară. Nu mă pot obișnui cu cearșafurile curate, cu cuvertura frumos mirositoare, cu mâncarea care mi se pune în față la cantină, miraculoasă și caldă. Intru în panică, încep să tremur, mă sufoc, iar Louisa vine foarte aproape de mine când suntem la noi în cameră, iar eu stau încremenită într-un colț. Îi simt pe față răsuflarea cu iz de ceai de mentă. Îmi cuprinde obrajii cu palmele; până și asta mă face să tresar. Îmi spune:

— Micuțo, ești printre ai tăi.

E PREA MULTĂ LINIȘTE ÎN CAMERĂ, așa că noaptea mă plimb pe coridoare. Mă dor plămânii. Mă mișc încetișor.

Totul e cufundat într-o liniște desăvârșită. Îmi trec un deget de-a lungul pereților. Și o țin așa ore întregi. Știu că se gândesc să mă treacă pe somnifere după ce mi se vor vindeca rănile și să-mi oprească antibioticele, dar eu nu vreau. Trebuie să fiu trează și conștientă.

El ar putea fi oriunde. Ar putea fi și aici.

LOUISA E CA O REGINĂ. E aici dintotdeauna. Îmi spune:

— Sunt prima nenorocită de fată de aici, am venit chiar de când s-a deschis, pentru numele lui Dumnezeu!

Scrie tot timpul într-un jurnal cu coperți în alb și negru; nu ia parte niciodată la grup. Cele mai multe dintre fete poartă pantaloni de yoga și tricouri, lucruri lălâi, dar Louisa se dichisește în fiecare zi: ciorapi negri și balerini lucioși, rochii elegante, cum se purtau în anii 1940, cumpărate de la second-hand, iar părul ei e coafat întotdeauna cu grijă, într-un mod spectaculos. Are valize pline cu eșarfe, cămăși de noapte străvezii, farduri cremoase, rujuri de un roșu-sângeriu. Louisa e ca un musafir care n-are de gând să mai plece.

Cântă într-o formație, îmi spune.

— Dar nervozitatea mea, adaugă șoptit. *Problema* asta a mea îmi stă în drum.

Louisa are pe burtă niște arsuri în formă de cercuri concentrice. Pe interiorul brațelor are niște dungi încâlcite, ca niște rădăcini. Picioarele îi sunt pline de arsuri și de tăieturi făcute cu grijă, după niște tipare clare. Spatele îi este acoperit de tatuaje.

Louisa iese din cameră în fugă.

CASPER ÎNCEPE FIECARE ÎNTÂLNIRE DE GRUP în același fel. Exercițiul acordeonului, metode de respirație, mișcări de relaxare a gâtului, atingerea cu mâna a degetelor de la picioare. Casper e mărunțică și delicată. Poartă saboți cu tocuri ca de spiriduș, care nu fac zgomot. Ceilalți doctori au pantofi care scot niște bocănituri stridente și care fac foarte mult zgomot, chiar și pe covor. E palidă. Ochii ei sunt enormi, rotunzi, albaștri-albaștri. La Casper nu poate fi vorba de asperități.

În timp ce ne cuprinde pe toate cu privirea, pe chip i se ivește un zâmbet. Ne spune:

— Aici nu aveți altă treabă decât să vă ocupați de *voi*. Suntem aici ca să ne facem bine, nu-i așa?

Cu alte cuvinte: în momentul de față, toate suntem în rahat.

Dar știam deja asta.

DE FAPT, NUMELE EI NU E CASPER. I se spune așa datorită ochilor ăia mari și albaștri și pentru că e atât de tăcută. În unele dimineți, își face apariția ca o fantomă lângă paturile noastre ca să ia fișa medicală, iar degetele ei calde se strecoară nu mai mult de unu-doi centimetri pe sub bandajul meu ca să-mi ia pulsul. Stau lungită în pat, iar când se uită în jos la mine, i se formează o bărbie dublă adorabilă. Asemenea unei fantome, apare pe neașteptate în spatele meu pe coridor și îmi zâmbește când mă întorc surprinsă spre ea: *Cum te mai simți?*

În cabinetul ei se află un acvariu imens, în care o broască țestoasă grasă și greoaie dă întruna din piciorușe, de parcă ar avea vâsle, dar nu avansează mai deloc. Mă uit tot timpul la jigodia asta amărâtă; aș putea să o urmăresc ore întregi și zile la rând și mi se pare că îndeplinește cu o răbdare incredibilă o sarcină care, până la urmă, n-o să ducă nicăieri – nu e ca și cum o să poată ieși prea curând din nenorocitul ăla de acvariu, nu?

Iar Casper stă și mă privește cum privesc broasca țestoasă.

CASPER RĂSPÂNDEȘTE UN MIROS PLĂCUT. E întotdeauna curată, iar hainele ei foșnesc ușor. Nu ridică niciodată vocea. O masează pe Sasha pe spate când plânge în hohote până se sufocă. Își pune brațele în jurul lui Linda/Katie/Cuddles ca un portar de fotbal sau ceva de genul ăsta, când din ea iese la suprafață una dintre persoanele alea rele. Am văzut-o chiar și în camera lui Blue, în ziua în care fata a primit de la mama ei o cutie uriașă cu cărți, cum mângâia coperțile și îi zâmbea lui Blue. Și am văzut cum Blue s-a topit un pic, doar un pic, la zâmbetul ei.

Casper ar trebui să fie mama cuiva. Ar trebui să fie mama *mea*.

NU STĂM NICIODATĂ PE ÎNTUNERIC. În pereții din fiecare cameră există niște leduri care se aprind cu un țiuit la patru după-amiaza și se sting, cu același țiuit, la șase dimineața. Sunt mici, dar strălucitoare. Louisei nu-i place lumina. Ferestrele au draperii aspre, pe care are grijă să le tragă bine în fiecare seară, înainte de a se băga în pat, pentru a împiedica să pătrundă în cameră lumina gălbuie de la ferestrele clădirii de birouri de alături. Apoi își trage cearșaful peste cap, ca măsură suplimentară de siguranță.

În seara asta, de îndată ce adoarme, dau cearșaful la o parte și trag draperiile în lături. Poate că vreau să privesc stelele-grăunți de sare. Nu știu.

Fac pipi în vasul metalic de toaletă în timp ce urmăresc trupul tăcut al Louisei, care pare un dâmb pe sub grămada de pături. În oglinda ciudată, părul meu arată ca niște șerpi. Frământ șuvițele încâlcite între degete. Părul îmi miroase încă a țărână și a beton, a pod și a praf, și mi se face rău.

De când mă aflu aici? Mă trezesc dintr-un vis. Dintr-un loc. Unul întunecos.

Becurile din tavanul coridorului sunt asemenea unor râuri strălucitoare, lungi. Trag cu ochiul în camerele pe lângă care trec. Numai Blue e trează și își ține cartea ridicată către ledul țiuitor, ca să poată citi.

Nu există nici uși, nici veioze, nici oglinzi, nici lame de ras, doar hrană moale, care poate fi mâncată cu lingura, și cafea călduță. Aici nu-i chip să-ți provoci răni.

În timp ce aștept lângă cabinetul asistentelor și bat cu degetele în blatul de la recepție, mă simt atât de goală pe dinăuntru, încât parcă aud ceva zângănind în mine. Sun din clopoțel. În tăcerea coridorului, acesta scoate un sunet groaznic, strident.

Barbero apare de după colț; rontăie ceva și are gura plină. Când mă vede, se încruntă. E un fost luptător al Liceului Menominee și are gâtul gros. Încă răspândește un iz de unguent și de adeziv. Îi plac doar fetele drăguțe. Pot spune asta pentru că Jeni S. e drăguță foc, cu picioarele ei lungi și nasul pistruiat, și Barbero îi zâmbește întotdeauna. E singura căreia îi zâmbește.

Își pune picioarele pe birou și-și mai îndeasă niște chipsuri în gură.

— Ce mama dracului oi fi vrând la ora asta din noapte? întreabă el în timp ce câteva firimituri sărate îi cad de pe buze direct pe uniforma lui bleu.

Iau de pe blat teancul de bilețele adezive și un pix și scriu în grabă. Apoi îi arăt bilețelul. *DE CÂT TIMP MĂ AFLU AICI?*

Se uită la bilețel. Clatină din cap.

— Nț! Întreabă.

Scriu: *NU. SPUNE-MI.*

— N-ai să vezi, Sue cea tăcută.

Barbero mototolește punga de chipsuri și o îndeasă în coșul de gunoi.

— N-ai decât să-ți deschizi nenorocita aia de guriță și să vorbești tare, ca o fetiță mare ce ești.

Barbero își închipuie că mi-e frică de el, dar nu-i adevărat. Nu mi-e frică decât de o singură persoană, care e departe, tocmai pe celălalt mal al râului, și aici nu se poate atinge de mine.

Cel puțin, *nu cred* că poate.

Încă un bilețel: *SPUNE-MI ODATĂ, TÂMPITULE.* Mâinile îmi tremură puțin în timp ce îi arăt hârtiuța.

Barbero izbucnește în râs. Între dinți i-au rămas resturi de chipsuri.

Încep să văd stele verzi, iar muzica dinăuntrul meu devine asurzitoare. În timp ce mă îndepărtez de cabinetul asistentelor, pielea începe să-mi amorțească. Aș vrea să respir așa cum ne învață Casper, dar nu reușesc, n-o să funcționeze, nu și-n cazul meu, nu odată ce mă enervez și începe muzica. Acum pielea nu-mi mai e amorțită, ci doar mă mănâncă strașnic în timp ce hoinăresc și tot hoinăresc și caut și tot caut și când găsesc ceea ce caut și mă întorc, lui Barbero îi piere cheful de râs. Nu reușește decât să zică „Băga-mi-aș!" și să se ferească.

Scaunul de plastic ricoșează după ce lovește blatul de la recepție. Recipientul cu pixuri pe care sunt lipite flori de plastic cade pe podea, iar pixurile se împrăștie pe imensul covor bej. Imensul covor bej care e pretutindeni. Încep să lovesc cu piciorul în blatul de la recepție, ceea ce nu-i o idee bună, pentru că nu sunt încălțată, dar durerea îmi provoacă o senzație plăcută, așa că nu mă opresc. Acum Barbero este în picioare, așa că apuc din nou scaunul, iar el ridică mâinile tot repetând: *Liniștește-te, nebuna naibii.* Dar o spune șoptit. De parcă i-ar fi un pic frică de mine, lucru care, nu știu de ce, mă face și mai furioasă.

Ridic din nou cu scaunul, dar apare doctorul Dooley.

CHIAR DACĂ AM DEZAMĂGIT-O, Casper nu lăsa să se vadă asta. Stă și mă privește cum privesc țestoasa, iar țestoasa face ce știe ea mai bine. Mi-ar plăcea să fiu în locul țestoasei, să stau sub apă, în liniște, fără nimeni prin preajmă. Ce viață a dracului de tihnită mai are și țestoasa asta.

Casper zice:

— Ca să-ți răspund la întrebarea pe care i-ai pus-o lui Bruce astă-noapte: ești la Centrul Creeley de șase zile. Înainte de a fi transferată aici, ai fost internată șapte zile în spital, unde ai primit tratament și ai fost ținută sub observație. Știai că ai dus pe picioare o pneumonie? Mă rog, încă o duci, dar antibioticele ar trebui să-și facă efectul.

Ia de pe birou un obiect gros și pătrățos și-l împinge spre mine. E un calendar de birou. La început nu știu la ce să mă uit, dar apoi îmi dau seama, văd chiar în susul paginii.

Aprilie. Este mijlocul lui aprilie.

Casper continuă:

— Tocmai ai ratat Paștele la Creeley. Nu prea știai pe ce lume te afli. Dar n-ai pierdut cine știe ce. E greu de imaginat un iepure uriaș care țopăie printr-o secție de psihiatrie, nu?

Zâmbește.

— Iartă-mă. A fost o mostră de umor de psihiatru. Însă am avut o vânătoare de ouă. Ziua Recunoștinței e mult mai distractivă pe aici: curcan uscat, sos cu cocoloașe. Vremuri bune.

Știu că încearcă să mă înveselească, să mă facă să vorbesc. Întorc fața către ea, dar de îndată ce îi întâlnesc privirea, simt cum mă podidesc lacrimile, așa că mă uit din nou la idioata aia

de țestoasă. Mă simt ca și cum m-aș trezi și aș fi cuprinsă din nou de tenebrele din mine.

Casper se apleacă în față.

— Măcar îți amintești că ai fost la Spitalul Regional?

Îmi amintesc de agentul de pază și de pădurea de păr din nările lui. Îmi amintesc de luminile de deasupra mea, strălucitoare ca soarele, și de un bipăit care nu părea să se mai oprească vreodată. Îmi amintesc că aș fi vrut să lovesc când am fost atinsă de mâini străine, când mi-au fost tăiate hainele și când au fost scoase de pe mine, la fel și ghetele. Îmi amintesc cât de grei îmi simțeam plămânii, de parcă ar fi fost plini de noroi.

Îmi amintesc cât eram de speriată că Frank Nemernicul avea să apară în ușă și să mă ia de acolo, să mă ducă înapoi în hambar, în camera în care plângeau fetele.

Îmi amintesc că plângeam. Îmi amintesc cum am împroșcat cu vomă încălțările unei asistente și cum expresia de pe fața ei nu s-a schimbat deloc, nici măcar pentru o clipă, de parcă pățea așa ceva tot timpul, și cum am încercat să-i transmit că-mi părea rău doar din priviri pentru că nu puteam rosti cuvinte și cum expresia feței nu i s-a schimbat nici de data asta.

În rest, nimic. Absolut nimic. Până la Louisa.

Casper spune:

— Nu-i nimic dacă nu reușești să-ți amintești. Subconștientul nostru e incredibil de deștept. Uneori știe când trebuie să ne țină la distanță, ca un fel de protecție. Sper că se înțelege ce spun.

Mi-aș dori să știu cum să-i spun că subconștientul meu e defect, pentru că nu m-a ținut niciodată la distanță de amenințările lui Frank Nemernicul sau de bărbatul ăla care a încercat să-mi facă rău în pasajul subteran.

Degetul mare de la picior, care e rupt, îmi pulsează de durere pe sub atele, în botina ciudată pe care mi-a pus-o doctorul

Dooley. Acum, când merg, chiar arăt ca o ciudățenie dementă, cu părul meu naspa și brațele dolofane și picioarele îmbrăcate în pantaloni strâmți și mersul șchiopătat.

Ce-o să se întâmple cu mine?

Casper îmi spune:

— Cred că ai nevoie de un plan.

NU-I ADEVĂRAT CĂ VREAU SĂ FIU CA BROASCA ȚESTOASĂ, să fiu singură. Adevărul e că o vreau înapoi pe Ellis, dar ea nu se mai poate întoarce niciodată, niciodată. Oricum, nu așa cum era. Și e adevărat că mi-e dor de Mikey și de DannyBoy și chiar și de Evan și de Dump și că uneori mi-e dor de maică-mea, cu toate că dorul de ea înseamnă mai mult furie decât tristețe, adică exact ce simt când mă gândesc la Ellis, și nici măcar asta nu-i chiar adevărat, pentru că, atunci când spun *tristețe*, mă refer, de fapt, la *o gaură neagră dinăuntrul meu, plină de cuie și de pietre și de cioburi de sticlă și de cuvinte pe care nu mi le mai găsesc*.

Ellis, Ellis.

ȘI CHIAR DACĂ E ADEVĂRAT CĂ HAINELE MELE sunt de la obiecte pierdute, nu-i pe de-a-ntregul adevărat că n-am nimic, pentru că, de fapt, *am* ceva, un ceva pe care nu vor să mi-l dea. L-am văzut odată, când doctorul Dooley mi-a spus să mă ridic de la filmul la care mă uitam în timpul orei de divertisment și să mă duc la cabinetul asistentelor. Când am ajuns acolo, a scos de sub birou un rucsac – rucsacul *meu*. Doctorul Dooley e superînalt și chipeș, genul ăla de bărbat despre care știi că știe cât e de chipeș și că, prin urmare, viața lui e mult mai ușoară, așa că, în general, se poartă cu foarte mult calm cu noi, ceilalți, care nu suntem chipeși. De pildă, când mi-a spus: „Doi tipi au adus ăsta. Îl recunoști?", am fost orbită de strălucirea dinților lui și fascinată de barba lui mătăsoasă.

Am înhățat rucsacul și m-am lăsat în genunchi, am deschis fermoarul și mi-am vârât mâinile înăuntru. Era acolo. Am început s-o scutur răsuflând ușurată, dar doctorul Dooley mi-a spus:

— Nu te ambala. Am golit-o.

Am scos trusa, un obiect militar de prim-ajutor pe care îl găsisem pe când aveam paișpe ani și mă învârteam cu Ellis prin St. Vincent de Paul, magazinul second-hand de pe West Seventh. Cutia metalică era îndoită, iar crucea roșie, mare, de pe capac era zgâriată și culoarea începuse să se șteargă.

Obișnuiam să țin de toate în trusa mea: alifia, tifonul, un săculeț de catifea albastră în care păstram cioburile de borcan, țigările, chibriturile și bricheta, nasturi, brățări, bani, fotografiile învelite în pânză.

Cutia nu a scos niciun sunet când am scuturat-o. Am scotocit mai adânc în rucsacul verde, dar și acesta era întunecos și gol. Înăuntru nu mai erau nici șosetele și lenjeria de schimb, nici rulourile de hârtie igienică, nici rola de film în care păstram banii câștigați din cerșit, nici punguța cu pastile, nici pătura de lână făcută sul. Lipsea și blocul de desen. Dispăruse și săculețul cu pixuri și cărbuni. Camera foto, ia-o de unde nu-i. Am ridicat privirea către doctorul Dooley.

— A trebuit să luăm tot ce era în el, pentru siguranța ta.

Mi-a întins mâna și până și aceasta arăta bine, cu degete subțiri și unghii lăcuite. M-am făcut că n-o văd și m-am ridicat singură, ținând strâns trusa și rucsacul.

— Trebuie să mi le dai înapoi. Le păstrăm noi până când o să ți se dea drumul.

A întins mâna, mi-a tras rucsacul din brațe și mi-a luat cutia din mână, după care le-a pus în spatele biroului.

— Dar poți păstra asta.

Doctorul Dooley mi-a pus în mână bucata pătrățoasă de pânză. Înăuntru, apărate de materialul moale, sunt fotografii cu noi: eu și Ellis, Mikey și DannyBoy, în bunăstare și împreună, înainte să se ducă naibii totul.

În timp ce mă îndepărtam strângând fotografiile la piept, doctorul Dooley a strigat în urma mea:

— Tipii ăia au zis că le pare rău.

Am mers mai departe, dar înlăuntrul meu am simțit că mă opresc pentru o secundă.

FOTOGRAFIILE MELE, CU ELE MĂ ÎNDELETNICESC în noaptea de după tărășenia cu degetul de la picior, când Jen S. vine să mă caute: mă uit prin ele, cu aceeași dorință nestăvilită pe care o am de fiecare dată când îmi îngădui să mă gândesc la Ellis, absorbită de imaginile în alb-negru care ne înfățișează pe toți patru în cimitir, pozând ridicol, ca niște staruri rock, cu țigara în colțul gurii, cu buza de iepure a lui DannyBoy care aproape că nu se vede și cu acneea lui Ellis care abia dacă se mai distinge. DannyBoy zicea mereu că oamenii arată mai bine în pozele alb-negru și avea dreptate. Fotografiile sunt micuțe și pătrate; camera foto Land era veche, de prin anii 1960, prima variantă de Polaroid. Mi-a dat-o bunica. Avea burduf și mă făcea să mă simt cool. Am găsit un film la magazinul de aparate foto de lângă Macalester College. Era o rolă pe care o introduceai în aparat, făceai poza, rupeai pelicula într-o parte și fixai micul cronometru rotund. Când bâzâia, dezlipeai pelicula, și iată-ne alb-negru, arătând ca pe vremuri, dichisiți, iat-o pe Ellis care e frumoasă foc, cu părul ei negru. Și iată-mă și pe prostănaca de mine, cu brațele îndoite la piept, îmbrăcată cu puloverul meu ciuruit, cu părul vraiște, vopsit în roșu și albastru, culorile lumii reale, dar cu un aspect spălăcit pe filmul alb-negru. Pe lângă Ellis, oricine ar fi arătat naspa.

— Super! zice Jen S. întinzând mâna spre poze, dar eu le înfășor la loc în pânză și le strecor sub pernă.

— Frate! zice ea oftând. Mă rog, nu contează. Hai, vino, Barbero ne așteaptă în sala de relaxare. Ți-am pregătit o surpriză.

În sala de relaxare stăruie mirosul de la popcornul pe care l-am mâncat în timpul filmului de mai devreme; castronul gol a rămas pe o masă rotundă. Jen își umezește degetul și șterge cu el castronul, iar apoi linge sarea și bucățelele întărite de unt. Scoate un soi de grohăit. Buzele fleșcăite ale lui Barbero se încrețesc.

— Schumacher, zice el. Mă ucizi.

Ea ridică din umeri și își șterge degetul umed de tivul tricoului verde, lălău.

Scormonește într-una din cele câteva cutii cu „de toate", căutându-și pachetul preferat de cărți. Cutiile colorate sunt stivuite una peste alta, lângă pereții sidefii ai sălii de relaxare. În ele găsești cărți de joc, cutii uzate de creioane, carioci, jocuri.

Trei computere stau pe o masă, lângă un perete. Barbero pornește unul și mă îndepărtează cu un gest din mână, ca să poată introduce parola.

— Uite care-i treaba, țăcănito.

Barbero îmi aruncă o cărțulie. Trebuie să mă aplec să o ridic. Începe să tasteze. Pe monitor apar cuvintele ÎNVĂȚARE ALTERNATIVĂ. LOCUL POTRIVIT PENTRU TINE.

— Amabila doamnă doctor e de părere că ai nevoie de o ocupație ca să-ți poți ține sub control problemele legate de furie care, din câte se pare, nu sunt deloc puține și ciudatul tău obicei de a nu dormi. Se pare, așadar, că te întorci la școală, prostănaco.

Mă uit la Jen S., care rânjește larg în timp ce amestecă cărțile.

— O să fiu *profesoara* ta, chicotește ea.

Barbero pocnește din degete aproape de fața mea.

— CONCENTREAZĂ-TE. Aici sunt! Hei!

Îl săgetez cu privirea.

Barbero începe să enumere pe degete o listă.

— Uite cum stă treaba: n-ai voie să intri pe alte site-uri decât cel pentru învățat. Nu ai voie să intri pe Facebook, pe Twitter, pe e-mail, pe nimic altceva în afară de paginile cu lecții. Prietena ta Schumacher aici de față s-a oferit să-ți fie profesoară, așa că o să-ți verifice testele și toate prostiile alea de la finalul fiecărei lecții.

Se uită la mine. Îi întorc privirea.

— Nu vrei s-o faci, spune el. Amabila doamnă doctor zice că trebuie să începi să iei somnifere ca să poți dormi și simt că nu vrei asta. Preferă să te știe aici decât furișându-te de-a lungul coridoarelor, așa cum faci. Pentru că e al dracului de *ciudat*.

Nu vreau să iau pastile mai ales noaptea, când mi-e cel mai frică și când trebuie să am simțurile ascuțite. Doctorii m-au îndopat de când aveam opt ani și până când am împlinit treișpe. Ritalinul n-a avut efect. Mă izbeam de pereți și am înfipt un creion în grăsimea pufoasă de pe burta lui Alison Jablonsky. Din cauza Adderallului am făcut caca pe mine într-a opta; maică-mea m-a ținut acasă tot restul anului. Îmi lăsa prânzul în frigider, în folie de plastic: sandviciuri cu chiftele buretoase, salată de ouă duhnitoare și pâine prăjită umezită. Zoloftul îmi dădea o senzație de parcă aș fi inhalat un aer foarte dens, pe care nu reușeam să-l dau afară zile întregi. Cele mai multe dintre fetele de aici sunt îndopate cu pastile, pe care le iau cu o resemnare exasperantă.

Mă așez pe scaun și îmi tastez numele în căsuța INTRODUCEȚI NUMELE.

— Bună alegere, ciudato.

— Doamne Sfinte, Bruce! exclamă Jen, exasperată. Ai lipsit de la școala de asistente în ziua în care s-a predat lecția despre modul în care trebuie să vorbești cu pacienții?

— Știu cum să vorbesc cu pacienții, păpușă. Anunță-mă când vrei să vezi.

Se trântește pe o canapea maro care scârțâie și își scoate iPod-ul din buzunar.

Pe unul dintre pereții sălii se întinde o fereastră mare. Draperiile sunt date la o parte. Afară e întuneric, e trecut de zece. Aripa noastră e la etajul patru. De jos vine zgomotul mașinilor care trec prin ploaie pe Riverside Avenue. Dacă fac lecțiile, Casper o să fie mulțumită de mine. Ultima dată când am mers la școală, am fost dată afară în mijlocul anului, într-a unșpea. Parcă a trecut o veșnicie de atunci.

Mă holbez în monitor și încerc să citesc un paragraf, dar în fața ochilor îmi apar doar cuvintele *scârbă* și *târfă* mâzgălite pe ușa dulapului meu. Încă simt în gură gustul de hârtie igienică, am senzația că mă zbat ca să mă eliberez, simt mâini care-mi strâng gâtul și aud râsete. Simt furnicături în degete și o apăsare în piept. După ce-am fost dată afară din școală, lucrurile au luat-o razna. Chiar mai rău decât înainte.

Mă uit prin sala de relaxare. Gândurile legate de persoana care plătește pentru toate astea îmi rontăie creierul asemenea unui șoricel neastâmpărat, dar le alung. Ani de zile, maică-mea a gătit pentru cină chiftele cu ceapă și cu ketchup și cu grămezi de piure alături, până când s-a terminat și cu asta. Nu eram niște oameni cu bani; scotoceam după mărunțiș prin geantă și prin rucsac și mâncam tăiței cu unt patru seri pe săptămână. Când mă gândesc cum se poate să mă aflu aici, încep să mă îngrijorez și mi se face frică.

Îmi zic: *Sunt înăuntru, la căldură și pot să fac asta dacă îmi garantează că pot să rămân.* Asta-i tot ce contează în momentul ăsta. Să respect regulile, ca să pot rămâne înăuntru.

Degetele lui Jen amestecă agile cărțile. Se aude ca și când niște păsări își iau în grabă zborul de pe ramurile unui copac.

CASPER MĂ ÎNTREABĂ: „CUM TE SIMȚI?".

Mă întreabă asta în fiecare zi. O dată pe săptămână, mă mai întreabă cineva – poate doctorul Dooley dacă lucrează în tura de zi sau doctorița cu voce răgușită și păr aspru, care exagerează cu rimelul. O cheamă Helen, cred. Nu-mi place de ea; mă face să simt fiori de gheață. O zi pe săptămână, duminica, nimeni nu ne întreabă cum ne simțim, iar unele dintre noi se simt pierdute din pricina asta. Cum ar spune ironic Jen S.: „Am atât de multe sentimente! Am nevoie de cineva care să le asculte!".

Casper așteaptă. Pot *simți* că așteaptă. Iau o hotărâre.

Scriu ceea ce simt și îi împing hârtia pe birou. *Simt tot timpul că trupul meu e cuprins de un foc care mă mistuie zi și noapte. Trebuie să opresc căldura asta înnegurată. Când mă curăț, mă spăl și mă aranjez, mă simt mai bine. Înlăuntrul meu e mai răcoare, mă simt mai liniștită. Ca senzația pe care ți-o dă mușchiul când te afunzi în pădure.*

Însă nu scriu și că: mă simt atât de singură pe lume, că aș vrea să-mi jupoi toată carnea de pe mine și să intru așa, numai oase și cartilaje, direct în râu, ca să fiu înghițită de apă, exact cum a pățit tata.

Înainte să se îmbolnăvească, tata mă ducea cu mașina în lungi călătorii spre nord. Parcam și o luam la pas pe cărări, afundându-ne printre brazii înmiresmați și molizii luxurianți și uneori aveam impresia că e noapte, pentru că nu se mai zărea cerul din cauza desimii copacilor. Eram mică pe atunci și mă tot împiedicam de pietre, aterizând pe covorul gros de mușchi. Așa mi-a rămas în minte senzația pe care o aveam

când atingeam cu degetele mușchiul răcoros și reconfortant. Tata ar fi putut merge ore în șir. Zicea: „Vreau doar să fie liniște". Și mergeam și tot mergeam, căutând un loc liniștit. În pădure nu-i chiar așa liniște pe cât se crede.

După ce a murit tata, mama a devenit ca un crab: a ascuns totul în ea, lăsând la vedere doar carapacea.

Casper termină de citit, împăturește cu grijă hârtia și o pune într-un dosar de pe birou.

— Mușchi răcoros.

Zâmbește.

— Nu-i un mod rău de a simți. Numai de te-am putea face să ajungi acolo fără să te rănești. Oare cum să facem asta?

Casper are întotdeauna pe birou foi albe de hârtie pentru mine. Scriu și împing hârtia spre ea. Se încruntă. Scoate din sertar un dosar și urmărește cu degetul rândurile de pe o pagină.

— Nu, nu văd niciun bloc de desen printre lucrurile scoase din rucsacul tău.

Se uită la mine.

Scot un sunet slab. În blocul meu de desen era totul, mica mea lume. Desene care-i înfățișau pe Ellis, pe Mikey, benzile desenate pe care le-am făcut luându-mi ca subiect strada, pe mine și pe Evan și pe Dump.

Simt că am furnicături în degete. Am nevoie să desenez. Am *nevoie* să mă cufund în desen. Mai scot un sunet slab.

Casper închide dosarul.

— O să vorbesc cu domnișoara Joni. Să vedem ce poate face.

TATA ÎNSEMNA ȚIGĂRI ȘI CUTII DE BERE ALB CU ROȘU. Tricouri albe murdare și un balansoar maroniu și ochi albaștri și o barbă țepoasă, care îți zgâria obrazul, și replica *O, Misty* când mama îi arunca o căutătură încruntată. Zăcea în scaunul ăla zile întregi, iar eu stăteam pe podea, la picioarele lui, și umpleam foaie după foaie cu desene: sori, case, mutre de pisici, în creioane colorate, creioane simple sau pixuri. Zile întregi în care nu-și schimba tricourile alea, zile uneori cufundate în liniște, alteori invadate de râs, un râs straniu, care părea că-i provoacă fisuri pe dinăuntru, până când râsul a dispărut și au apărut plânsul și lacrimi care mi se scurgeau pe față când mă cățăram în scaun și mă legănam împreună cu el, înainte și înapoi, înainte și înapoi, iar inima bătea, bătea, bătea, în timp ce lumina de afară se estompa și ne învăluia întunericul.

LOUISA SPUNE:

— Ești atât de tăcută. Mă bucur că au pus cu mine în cameră o persoană tăcută. N-ai idee ce obositor poate fi să asculți pe cineva care vorbește tare tot timpul.

Nu mai zisese nimic de ceva timp, așa că mi-am închipuit că adormise.

Louisa spune:

— Vreau să zic, eu vorbesc cu tine, știi? În mintea mea, vreau să zic. În capul meu, îți spun tot felul de chestii, pentru că pari să fii o ascultătoare bună. Dar nu vreau să-ți ocup timpul de gândire, înțelegi ce vreau să zic.

Scoate un sunet somnoros. *Mmmmm.* Apoi:

— O să-ți spun întreaga mea poveste. Ești de încredere, o prietenă de nădejde.

Ești de încredere, o prietenă de nădejde, ești de încredere, o prietenă de nădejde – cântecul de leagăn al uneia care se taie.

LA ÎNTÂLNIRILE DE GRUP, LUI CASPER NU-I PLACE să rostim cuvintele *a tăia* sau *tăietură, a arde* sau *a înțepa*. Zice că nu contează *ce* faci sau *cum* faci: e același lucru. Indiferent că bei, fumezi marijuana, iei metamfetamină, prizezi cocaină, te arzi, te tai, te înțepi, te crestezi, îți smulgi genele sau ți-o tragi până sângerezi, toate înseamnă același lucru: *să-ți faci rău singură*. Ea spune: dacă *te-a rănit* cineva sau dacă te-a făcut să te simți *rău* sau *fără valoare sau pângărită*, în loc să ai o atitudine *rațională* și *să îți dai seama* că respectivul e un *nemernic* sau un *psihopat* care ar trebui împușcat sau *spânzurat* și că ar trebui *te ții naibii departe de el*, noi *interiorizăm* abuzul și începem să ne învinuim și să ne *pedepsim* pe noi înșine și, fapt cât se poate de *ciudat*, odată ce începi *să te tai* sau *să te arzi* sau *să ți-o tragi* pentru că te simți *naspa* și *fără valoare*, corpul tău începe să elibereze porcăriile alea numite *endorfine* care îți induc o stare plăcută, așa că te simți atât de al naibii de bine, că lumea devine ca vata de zahăr de la cel mai tare și mai colorat bâlci de pe planetă, numai că una însângerată și *infestată*. Dar partea cea mai naspa e că, odată ce începi *să-ți faci singură rău*, nu mai poți să *nu* fii o *ciudată care provoacă fiori*, pentru că tot corpul tău e acum un câmp de luptă *plin de cicatrici* și *de arsuri* și nimănui nu-i place *așa ceva* pe corpul unei fete, *nimeni* n-o să se dea-n vânt după *așa ceva*, astfel că toate, fără nicio excepție, suntem *terminate* și pe dinăuntru, și pe dinafară. Te speli, te clătești și *o iei naibii de la capăt*.

ÎNCERC SĂ RESPECT REGULILE. Mă străduiesc să merg acolo unde trebuie să merg, atunci când trebuie să merg și să stau ca o fată cuminte chiar dacă nu rostesc niciun cuvânt, pentru că gâtul mi-e plin de cuie. Încerc să respect regulile pentru că, dacă nu respecți regulile, riști să te trezești dată AFARĂ.

CÂND MI-A ZIS DOCTORUL DOOLEY CĂ DOI BĂIEȚI au lăsat rucsacul meu? Bănuiesc că băieții ăia m-au salvat o dată, de două ori. Și când mi-a spus că au zis să-mi transmită că le pare rău? Mă tot gândesc la asta.

Evan și Dump. Le părea rău că m-au salvat de bărbatul ăla din pasaj, care încerca să-mi facă probleme? Le părea rău că iarna s-a dovedit al dracului de friguroasă aici în Minnie-Soh-Tah, că N-AU putut să ne ducă pe toți trei să locuim cu Frank Nemernicul? Eram bolnavă. Nu mai puteam locui afară, în dubă. Evan avea nevoie de droguri. Iar Dump ar fi mers oriunde mergea Evan. Le părea rău că n-am vrut să fac ce-mi cerea Frank Nemernicul? (Ceea ce voia el să facă toate fetele din Hambar, dacă voiau să rămână). Le părea rău că nu m-au lăsat să mor în podul Hambarului?

Părere-de-rău-părere-de-rău-părere-de-rău-părere-de-rău-părere-de-rău-părere-de-rău.

Am eliminat și cuvântul ăsta, dar el continuă să revină, de fiecare dată mai dur și mai răutăcios.

LOUISA NU PARTICIPĂ LA GRUP. Louisa se întâlnește cu Casper seara. Louisa primește telefoane noaptea. Se lipește de perete în sala de relaxare și răsucește firul telefonului între degete, în timp ce vârful balerinilor ei strălucitori mângâie delicat covorul. Louisa poate să plece și să vină când vrea ea, nu are nevoie de permis de o zi. Louisa șoptește în întuneric:

— Trebuie să-ți spun, tu nu ești la fel ca noi, știi? Privește în jur. Cearșafurile astea, patul ăsta, medicamentele noastre, doctorii. Aici e vorba despre bani. Asculți?

Patul ei scârțâie când își schimbă poziția și se reazemă în cot ca să stea cu fața la mine. În semiîntuneric, ochii ei au o formă de ou, cu cearcăne dedesubt.

— Trebuie să fii pregătită, asta vreau să spun.

Dar las cuvintele ei să plutească pe deasupra mea, line și blânde. Se întoarce cu spatele. Bani, bani. Nu vreau să mă gândesc de unde vin sau de unde nu vin.

Vreau doar să adoarmă din nou, ca să pot mânca sandvișul cu piept de curcan pe care l-am ascuns sub pat.

UȘA GRUPULUI SE DESCHIDE BRUSC. Casper se strecoară înăuntru și se așază pe scaunul de lângă Sasha, care se răsucește și îi zâmbește ca un cățeluș. Casper poartă niște pantaloni maronii și saboții de spiriduș. O bandană roșie, ca o cordeluță, se zărește în părul ei care bate spre blond. Cercei în formă de lună, obraji rozalii, parcă ar fi un nenorocit de curcubeu.

Mă întreb cum o fi arătat când era în liceu. Trebuie să fi fost o fată cuminte, genul care își ține cărțile strânse la piept, care are părul întotdeauna pieptănat cu grijă, care își mușcă buzele când dă test. Probabil genul care se ocupa de anuarul școlii sau care făcea parte din cercul de mate sau poate din cel de dezbateri.

Dar trebuie să mai fie și altceva, ceva dincolo de aparența lustruită a lui Casper, ceva care nu poate fi văzut, ceva ca o rană ascunsă, un secret dureros sau altceva, altfel de ce mama dracului și-ar câștiga traiul petrecându-și toată nenorocita de viață tocmai cu *noi*?

Ne împarte hârtie și carioci și devenim încordate. Când trebuie să scriem, știm că o să fie dur la întâlnirile de grup. Ne cere să așezăm creioanele și hârtia pe podea, ca să facem exercițiile de respirație, metoda acordeonului. Nu reușesc să mă concentrez. Mă uit la ceasul de pe perete; trebuie să plec devreme. Azi mi se scot bandajele. Numai gândindu-mă la asta, simt un gol în stomac.

Casper spune:

— Vă rog să scrieți ce vă spuneți vouă înșivă înainte să vă faceți rău.

Blue oftează adânc, își umezește buzele cu limba și își flexează picioarele desculțe. Nu poartă niciodată pantofi. Pe trei dintre degetele de la picioare sclipesc inele de argint. Dacă te uiți la ea în diagonala cercului în care suntem așezate, pare la fel de tânără ca oricare dintre noi, dar de aproape, în sala de mese sau în sala de recreere, poți vedea ridurile adânci din colțul ochilor. N-am mai desenat de multă vreme, abia dacă mai merg la cercul de lucru manual și mi-e greu să mă uit la Blue, pentru că mă face să-mi fie dor de creioanele și de cărbunii mei. E *ceva* la ea ce aș vrea să redau pe hârtie.

La început nu scriu nimic, trag doar niște liniuțe cu carioca roșie, apoi mă uit pe furiș la Blue, să-i fac o schiță simplă, discretă. În timp ce țin carioca în mână, îmi face bine să dibui forma ochilor ei de pisică și a buzelor pline. Când sprijin hârtia pe genunchi, mă încearcă o senzație ciudată, dar degetele mele se pare că n-au uitat ce au de făcut. Ca și cum m-ar fi așteptat să-mi amintesc.

Blue chiar are buzele pline. Ale mele sunt relativ subțiri. Ellis zicea: *Trebuie să le accentuezi.* Îmi lua bărbia între degete și îmi dădea cu un ruj cool. Dar n-a mers niciodată. Mie nu îmi stătea bine niciodată. Nu vedeam o persoană cu buze frumoase. Vedeam o persoană dată cu ruj pe față.

Rotițele creierului meu încep să se învârtă și se învârt chiar și-n timp ce continui s-o desenez pe Blue. Se întâmplă niște lucruri la care nu vreau să mă gândesc, nu în momentul ăsta. Apar anumite cuvinte, precum *îmi pare rău* și *pod* și *pasaj* și *mă doare*.

Sasha se smiorcăie. Francie își drege vocea.

De sub pixul meu apar cuvintele *GATA. AFARĂ. TERMINĂ CU TOATE ASTEA.* Trag un X mare, roșu, peste desenul cu fața lui Blue, mototolesc hârtia și o bag sub picioare.

— Isis.

Cu brațele încrucișate pe piept, Casper așteaptă ca Isis să citească de pe foaia ei de hârtie.

Isis se scobește în nas, roșie la față.

— OK, zice ea în cele din urmă.

Și continuă, aproape în șoaptă:

— De ce mama dracului nu puteți învăța niciodată? Asta o să vă fie învățătură.

Strânge din ochi.

Francie zice:

— Nimeni. Pauză. Cui îi pasă?

Își rupe foaia de hârtie în două.

Corpul lui Sasha este atât de încălzit de la plâns, că emană o căldură ciudată, așa că îmi trag scaunul un pic mai departe. Simt ochii lui Blue ațintiți asupra mea.

Sasha își privește foaia de hârtie și se chinuie să rostească:

— Grasă. Nenorocită. Ce. Ești.

Cât ai clipi, Blue se ridică și traversează iute cercul, smulgându-mi hârtia de sub picioare. Mă privește chiorâș din mijlocul cercului.

Casper o privește calm.

— Blue.

Un avertisment.

Blue despăturește hârtia și o netezește cât poate de bine. În timp ce analizează desenul, un zâmbet i se întinde pe față, încetișor.

— Asta sunt eu? E chiar binișor, Sue cea tăcută. Îmi place că m-ai șters cu un X.

Arată foaia de hârtie grupului.

— M-a eliminat.

Mototolește hârtia la loc și mi-o aruncă în poală. O las să cadă pe podea. În timp ce se îndreaptă înspre locul ei, îi spune lui Casper:

— A spus-o mai bine decât aș putea să o fac eu. Cam așa ceva îmi trece prin cap când *mă rănesc singură*. Să mă elimin.

Casper se întoarce către Sasha, dar până să apuce să spună ceva, Blue o întrerupe:

— Să știi, doamna doctor, că nu-i deloc corect.

— Ce nu-i corect?

Casper o privește pe Blue. Fața începe să-mi dogorească. Mă uit la ceas. Mai sunt doar câteva minute până să mă pot ridica și să plec, să scap de toate bandajele astea.

— Ea are voie să nu zică niciodată nimic. Noi, restul, trebuie să vorbim, să ne scuipăm nenorocitele de măruntaie, iar ea nu trebuie să spună nici pe dracu'. Probabil că se amuză grozav pe seama noastră.

— Participarea la grup e benevolă, Blue. Dacă un membru nu vrea să vorbească, nu e obligat. În cazul...

— Spune-le tuturor ce-ai scris pe hârtie, Sue cea tăcută, zice Blue. Nu vrei? Bine, o s-o fac eu atunci. A scris: *Gata. Afară, termină cu toate.* Cu ce să termini, Sue? Hai, zi ceva! A sosit vremea să dai socoteală.

Frank Nemernicul purta inele groase de argint, cu cranii cu o înfățișare malefică, pe care le lustruia frecându-le de cămașă până ce străluceau la perfecție. Degetele îi erau pătate și arse de la brichetă și se înfigeau în gâtul meu când mă ridica de pe podeaua podului. Evan și Dump scoteau niște miorlăituri în spatele lui, dar erau doar niște băieți dependenți de droguri. Afară era ger. Aprilie adusese o zăpadă neașteptată, care s-a transformat în lapoviță înghețată. Asta era cea mai nasoală vreme să stai afară: acele de gheață făceau să-ți înghețe fața neacoperită și îți transformau degetele în niște teci țepene de oase.

Când Frank Nemernicul ne-a întâmpinat în ușă, ar fi trebuit să-mi dau seama că n-o să mă lase să stau acolo gratis. Ar fi trebuit să privesc mai bine chipurile fetelor de pe canapeaua jerpelită când Evan și Dump m-au dus înăuntru. În buimăceala mea, cu plămânii parcă plini cu ciment și ochii

împăienjeniți, am crezut că erau doar drogate și că de-aia aveau privirea tulbure. Acum știu că ochii lor erau morți.

Fă-o odată!, a zis Frank Nemernicul în noaptea aia, în timp ce respirația mea se stingea în strânsoarea degetelor lui. *Fă-o cum o fac și celelalte fete. Dacă nu, ți-o trag chiar eu.*

Dacă erai fată și stăteai în Hambar și voiai să rămâi în Hambar, jos se afla o încăpere în care nu erau decât niște saltele. Frank le băga pe fete în acea încăpere. La Frank veneau bărbați care îi dădeau bani, apoi intrau în încăpere.

GATA. TERMINĂ CU TOATE. Gata cu tata. Gata cu mama. Gata cu dorul de Ellis. Gata cu bărbatul din pasajul subteran, gata cu Frank Nemernicul, cu bărbații din încăperea de jos, cu oamenii de pe stradă cu prea multe fețe, gata cu foamea și cu tristețea și cu oboseala, cu sentimentul că n-am nicio valoare și că sunt urâtă și neiubită, gata cu toate, trebuie doar să mă fac mică, tot mai mică, până nu mai rămâne nimic din mine.

Gândurile astea mi se învârteau prin cap acolo, în pod, când am luat un ciob de sticlă din trusă și am început să mă tai în bucățele. O făceam dintotdeauna, de ani întregi, dar acum avea să fie ultima dată. Aveam să merg mai departe decât o făcuse Ellis. Dar nu aveam s-o dau în bară ca Ellis: aveam să mor, n-aveam s-ajung să trăiesc pe jumătate vie.

Atunci am încercat din răsputeri să mor.

Dar iată-mă.

Muzica din capul meu face să mi se întunece privirea.

De-abia o mai văd pe Blue, cu mutra ei mieroasă și dinții distruși, și-n timp ce mă apropii de ea, simt practic cum va fi să-i stropșesc mutra de podea. Îmi simt corpul ciudat de greoi și de ușor în același timp și am senzația că o părticică din mine se desprinde și începe să plutească – e ceea ce Casper numește *disociere* –, dar continui să mă apropii împletic de Blue, chiar dacă ea râde cam nervos și zice: *„Băga-mi-aș"*, după care se ridică alarmată.

Jen S. se ridică în picioare și zice:

— Nu, te rog!

Când trăiam pe străzi, numeam asta instinct de stradă. E ca și cum ai avea un fir electric întins la maximum prin tot corpul. Însemna că puteam să-mi încleștez pumnii și să mă bat cu două femei mai mari pentru sacul de dormit uitat lângă râu. Însemna că puteam face o mulțime de lucruri, numai să supraviețuiesc peste noapte și să încep o nouă zi de umblat, umblat, umblat în neștire.

Vocea lui Casper e calmă și limpede.

— Charlie, dacă te mai iei la harță o dată, nu te mai pot ajuta.

Mă opresc brusc. Charlie. Charlie Davis. *Charlotte*, mi-a zis Evan în noaptea aia, în pod, cu ochii strălucindu-i, amețit de băutură și mânjit pe obraz cu sângele meu. *Ce nume frumos*. M-a sărutat pe creștet, iar și iar. *Te rog, nu ne părăsi, Charlotte*.

Tata m-a învățat să citesc ceasul spunându-mi cât timp rămăsese. „Limba lungă e aici, cea scurtă, aici. Când limba scurtă e *aici*, iar cea lungă *aici*, înseamnă că s-a făcut ora la care vine mama acasă." După care își aprindea o țigară, mulțumit de sine, și începea să se legene în scaunul lui.

Limbile ceasului de pe peretele sălii în care țineam întâlnirile de grup îmi spun că s-a făcut ora să mi se scoată bandajele.

Pornesc împleticindu-mă; papucul mi se încurcă în covoraș, dar reușesc să ajung la ușă. O trântesc în urma mea.

CEL CARE SE OCUPĂ DE ASTA, VINNIE, unul dintre asistenții din tura de zi, cu mâinile lui mari, crăpate și meticuloase. În sala de tratament e frig și o curățenie desăvârșită. Când mă așez pe masă, hârtia se boțește în spatele meu. Privesc borcanele de sticlă pline cu bețișoare de urechi, sticlele cu alcool, sertarele etichetate cu grijă. Vinnie are pregătită o tăviță argintie cu foarfece, pensete, cleme și alifii.

Se oprește înainte să înceapă să-mi desfacă bandajele de pe brațe.

— Vrei să fie cineva de față? Doamna doctor Stinson termină cu grupul în cinspe minute.

Se referă la Casper.

Îmi zâmbește în modul lui special – deschide larg gura și lasă să i se vadă toți dinții. Asemenea unui tablou sau unei fotografii, fiecare dinte e încadrat de o margine aurită. Simt brusc pornirea să ating unul dintre acești dinți strălucitori.

Vinnie râde.

— Îți plac dințișorii mei? M-a costat mult să obțin zâmbetul ăsta, dar m-a costat mult să *obțin* zâmbetul ăsta, dacă înțelegi ce vreau să zic. Vrei sau nu să fie de față doamna doctor Stinson?

Dau din cap, în semn că *nu*.

— Da, normal. Ești o fată dură, Davis.

Desface cu grijă tifonul de pe fiecare braț. Înlătură pansamentele lungi de pe brațul stâng. Înlătură pansamentele lungi de pe brațul drept. În momentul în care sunt aruncate în coșul metalic de gunoi, scot un soi de plescăit difuz. Bătăile inimii mi se accelerează puțin. Încă nu privesc în jos.

Vinnie se apleacă înspre mine, ca să desfacă suturile cu penseta și să le taie. Emană un miros deopotrivă diafan și neplăcut, ca de ulei de păr și cafea. Mă uit atât de fix la luminile din tavan, că văd umbre negre care îmi acoperă ochii. Pe unul dintre panouri e o pată cu formă de rinichi, de culoarea untului încălzit prea mult în tigaie.

— Te doare? mă întreabă el. Mă străduiesc cât pot, soro'.

Se aude cum picură apa. Vinnie se spală pe mâini. Îmi ridic brațele.

Sunt palide și au cute din cauză că au stat prea mult înfășurate în bandaje. Le sucesc și mă uit la cicatricile roșii, urâte, care șerpuiesc de la încheieturi până la coate. Le ating cu băgare de seamă. Vinnie fredonează. O melodie veselă, ritmată.

Pentru el este doar o altă zi, iar eu sunt doar o altă fată hidoasă.

— E-n regulă?

Își pune alifie pe palme și le freacă, ținându-le ridicate.

Pe sub cicatricile noi, le pot distinge pe cele vechi. Cicatricile mele sunt ca un fel de stăvilar. Castorul tot adaugă crenguțe și bețe noi peste cele mai vechi.

Încuviințez din cap. Alifia s-a încălzit între palmele lui și îmi dă o senzație plăcută pe piele.

Prima dată când m-am tăiat, cea mai bună parte a venit la final: mi-am curățat rana cu un tampon, am șters-o cu grijă, am studiat-o, așa și pe dincolo, și mi-am cuibărit protector brațul, așezându-l pe stomac. *Gata, gata.*

Mă tai pentru că nu fac față. E cât se poate de simplu. Lumea se transformă într-un ocean ale cărui valuri se sparg peste mine, cu un sunet asurzitor, inima mi se înecă în apă și mă cuprinde o spaimă cât planeta de mare. Am nevoie să mă eliberez, am nevoie să-mi fac rău mai mult decât mi-ar putea face lumea și așa îmi pot găsi alinarea.

Gata, gata.

Casper ne-a spus: „E de la sine înțeles, da? Îți faci rău singură și asta te face să te simți mai bine. Într-un fel, poți scăpa de durere pricinuindu-ți tu singură durere".

Problema e: *după*.

De pildă acum, ceea ce se întâmplă acum. Mai multe cicatrici, mai multă vătămare. Un cerc vicios: mai multe cicatrici = mai multă rușine = mai multă durere.

Zgomotul pe care-l face Vinnie în timp ce se spală pe mâini în chiuvetă mă face să-mi revin în fire.

Când îmi privesc pielea mi se întoarce stomacul pe dos.

Vinnie se întoarce către mine.

— Runda doi. Ești sigură că nu vrei să mai fie cineva aici cu tine?

Dau din cap și îmi aruncă un cearșaf, îmi spune să mă urc din nou pe masa de examinare și îmi face semn să-mi trag jos pantalonii scurți. O fac repede, pe sub cearșaf, fără să respir, ținând cearșaful înfășurat strâns peste lenjeria intimă. Pe coapse mi se face pielea de găină din pricina frigului din încăpere.

Nu cred că mi-e frică de Vinnie, dar îi urmăresc cu atenție mișcările mâinilor și îmi activez instinctul de stradă, pentru orice eventualitate. Când eram mică și nu puteam să dorm, frecam cearșaful între degetul mare și arătător. Acum fac asta cu lenjeria, cu lenjeria mea moale, roz-pudră, nou-nouță, lăsată pe patul îngust, dimpreună cu un bilețel. Erau șapte perechi de chiloți, una pentru fiecare zi din săptămână. Nu erau găuriți, nu erau pătați și miroseau la fel ca învelișul de plastic în care fuseseră împachetați; nu puteau a urină sau a sânge menstrual. Când mă gândesc la lenjerie și simt între degete țesătura curată de bumbac, ceva se schimbă înlăuntrul meu, ca atunci când scoți o piatră dintr-o grămadă și asta slăbește strânsoarea, un geamăt, o relaxare, o răsuflare de ușurare...

— Asistenta. Ava. Mi-a. Cumpărat. Lenjeria. Asta.

Nu știu de ce șoptesc asta. Nu știu de unde mi-a venit. Nu știu de ce cuvintele s-au format acum, nu știu de ce tocmai *aceste* cuvinte. Am vocea hârâită din cauză că n-a fost folosită. Sună ca un orăcăit de broască răgușită. E o propoziție lungă, prima din nici nu mai știu câte zile, și știu că Vinnie va nota conștiincios: *C. Davis a rostit o propoziție întreagă în timp ce i se scoteau bandajele. C. Davis a vorbit despre faptul că nu are lenjerie. De obicei, pacienta nu vorbește de bunăvoie; Mutism electiv.*

— Foarte frumos din partea ei. I-ai spus mulțumesc?

Clatin din cap.

Când m-am tăiat în pod, purtam un tricou, și lenjerie intimă, și șosete, și ghete. Mi-a curs atât de mult sânge, că Evan și Dump n-au știut ce să facă. M-au înfășurat într-un cearșaf.

— Ar trebui să-i mulțumești.

Am venit la Creeley în îmbrăcăminte și papuci de spital. Asistenta Ava mi-a găsit haine. Asistenta Ava mi-a cumpărat lenjerie nou-nouță.

Ar trebui să-i mulțumesc.

Când Vinnie ridică și aruncă la coș tifonul și pansamentele de pe coapsele mele, mi se par niște fâșii pătate. Trage și taie cu penseta.

E la fel ca la brațe: nu mă doare atunci când înlătură suturile, dar pielea mă pișcă și mă furnică în timp ce trage firele cu penseta.

Se întâmplă din nou, în grabă, numai că de data asta îmi amintesc ce înseamnă să tai și să tai *rău*. Modul în care trebuie să apeși sticla – adânc și rapid –, să străpungi pielea și apoi să tragi, să tragi cu înverșunare, ca să se formeze un șuvoi în care să te poți îneca.

Ah, cât de tare doare să faci șuvoiul ăla. Durerea e ascuțită și surdă deopotrivă; un soi de văl ți se așterne peste ochi; răsufli ca un taur.

Doare tare, doare al dracului de tare. Dar când începe să curgă sângele, totul e mai cald, mai liniștit.

Vinnie îmi întâlnește privirea. Respir prea repede. Știe ce se petrece.

— Gata.

Mă privește cu atenție în timp ce mă ridic. Hârtia fragilă de sub mine se rupe.

Scări. Cicatricile de pe coapsele mele seamănă cu niște fuscei de scară. În timp ce-mi trec degetul dinspre genunchi înspre partea de sus a coapselor, dau peste o umflătură și peste încă una și peste încă una. Mâinile unse cu alifie ale lui Vinnie par foarte închise la culoare în comparație cu paloarea mea. E plăcut. Când termină cu coapsele, îmi face semn să-mi trag pantalonii și-mi întinde tubul de alifie, albastru cu alb.

— Trebuie să te dai cu asta de două ori pe zi. Porcăriile alea or să te mănânce rău de tot acu' că poate intra aerul la ele. O să simți că te strânge pielea și că te cam pișcă.

Strâng tubul la piept. Încă îi mai simt mâinile pe picioarele mele, delicatețea degetelor lui pe monstruozitățile de pe mine. Aș cam vrea să-i simt din nou mâinile, poate de data asta îmbrățișându-mă. Dacă tot am ajuns aici, poate că aș putea să-mi sprijin capul de el și să stau așa o vreme și să-l respir, nu altceva, și inima bate, bate, bate, la fel cum se întâmpla și cu tata. Presiunea intraoculară se mărește.

Îmi șterg fața, fără să țin seama că-mi tremură mâinile. E foarte cald. Corpul începe să mi se încălzească. Mi-e frică. Vinnie își drege glasul.

— Toată lumea e la lucru manual, fetițo. Vrei să te duc până acolo?

— În cameră, îi răspund strângând la piept tubul călduț. În cameră.

Vinnie pare trist.

— OK, scumpo, în regulă.

Louisa nu este în cameră. Toată fetele sunt la lucru manual; stau aplecate asupra unor bețigașe de înghețată, punguțe cu nasturi și ață, fâșii de autocolante cu stele strălucitoare.

Ochii îmi sunt năpădiți de lacrimi și-mi îngrop capul în pernă, să nu mă audă nimeni. Corpul mă doare tare din pricina rănilor. O vreau pe Ellis, pe Ellis aia care îmi tampona tăieturile și fura vin de la tatăl ei ca să putem plânge împreună în camera ei, sorbind din sticlă, ascultând muzică și uitându-ne la lampa de veghe în formă de sistem solar care se rotea și proiecta pe tavanul camerei o lumină lucitoare. Pentru că, atunci când ești rănit, se presupune că persoanele care te iubesc te vor ajuta, nu? Când ești rănit, persoanele care te iubesc te sărută afectuos, îți țin sticla la gură, te mângâie pe păr, nu-i așa? Casper ar fi mândră de mine pentru cât de rațional gândesc.

Mă aflu într-un loc plin de fete pline de dorințe, iar eu n-o vreau pe niciuna dintre ele. O vreau doar pe cea pe care n-o pot avea, pe cea care n-o să se întoarcă niciodată.

Oare unde să-i așez pe cei aflați pe moarte, pe cei în viață, toate persoanele astea care mă bântuie ca niște fantome? Ellis a spus odată: „Erai prea mică să-ți pierzi tatăl".

În urmă cu un an și ceva, Mikey mi-a spus la telefon, plângând: „Ea nu s-a tăiat niciodată, nu e genul ei. De ce s-a tăiat? Tu erai *chiar acolo*". Dar el era la mulți kilometri depărtare, în alt stat, la facultate, și nu știa ce se întâmplase între mine și Ellis. A fost ultima dată când am vorbit; după asta, eu am ajuns în stradă și am devenit eu însămi o fantomă.

Mama trăiește, dar și ea e o fantomă cu ochii afundați în cap, care mă privește de la distanță, cu trupul perfect nemișcat.

Sunt atât de mulți oameni care n-or să se mai întoarcă niciodată.

DUPĂ CE MĂ LINIȘTESC, DUPĂ CE ÎNCEP SĂ SIMT în corp acea senzație de sfârșeală, de epuizare de la atâta plâns, mă ridic și o pornesc împleticindu-mă de-a lungul coridorului inundat de o lumină mult prea puternică, către cabinetul asistentelor. Vinnie a avut dreptate, cicatricile mă mănâncă îngrozitor de tare.

Pe dinafară corpul mă arde, dar pe dinăuntru e gol, gol. N-am cum să mă tai, dar trebuie să îndepărtez ceva din mine, am nevoie de o ușurare.

Din cabinet, Vinnie îmi aruncă zâmbetul lui aurit. Toate asistentele și-au agățat fotografii pe panourile care separă birourile. Copii cu nemiluita, unii dolofani, alții firavi, adolescenți cu fețe serioase, și căței, o groază de poze cu căței. Și fetele lui Vinnie – ele trebuie să fie puștoaicele îmbrăcate în rochii albe cu volane, cu păr negru-smoală, ca al lui.

Arăt înspre părul meu, o încâlceală groaznică. Numai când îi simt mirosul, mi se face rău dintr-odată. Vreau să dispară tot, această ultimă rămășiță a vieții *de afară*.

— Tăiat! rostesc cu voce răgușită.

Vinnie ridică mâinile.

— Nț, nț! Trebuie să aștepți până când îți primești permisul de o zi, fetițo. Atunci o să ieși împreună cu celelalte fete și o să poți merge undeva să te tunzi. Eu nu mă ating de părul niciunei fete.

Bat cu pumnul în recepție și mă aplec peste el.

— Acum! Trebuie să fie *acum*.

— *Puta madre*, zice el cu voce șoptită.

Îmi face grăbit semn cu degetul, să mă duc spre sala de tratament.

— Hai, repede! Și nu cumva să plângi. Există o singură soluție pentru un păr ca ăsta.

LA CANTINĂ, ISIS E CEA CARE VORBEȘTE PRIMA. Deschide gura micuță și resturi de macaroane cu brânză cad înapoi în farfurie.

— Baga-mi-aș, uită-te la tine, Chuck!

Blue izbucnește în râs, un sunet puternic, molipsitor, care o face să tresară pe Francie, care stă lângă ea la masă, dar care nu mănâncă niciodată. Francie zâmbește și ea.

Blue spune:

— Te urăsc, Sue cea tăcută, dar să mor dacă nu arăți mult mai bine. Aproape ca un om.

Până și Vinnie a fluierat în timp ce plimba aparatul de ras electric peste scalpul meu, făcând părul să cadă pe podea în smocuri mari.

— Uite o față! Fata asta are și ea o față, a zis el.

Mi-am privit pe furiș fața în oglinda din sala de tratament, una mare și adevărată, agățată pe spatele ușii. N-am coborât privirea sub nivelul umerilor; m-am uitat doar la fața mea, dar nu prea mult, pentru că m-a cuprins din nou tristețea la vederea propriului chip.

Fetele încetează vorbăria când încep să mănânc. Nu ți-ai putea închipui că te simți aiurea când îți arăți cicatricile unui grup de fete pline de cicatrici, dar chiar așa te simți. Stau cu ochii ațintiți în farfurie.

După cină, o să cotrobăi printre obiecte pierdute, ca să găsesc o bluză cu mânecă lungă. Mă simt expusă și mi-e frig. Îmi lipsește puloverul meu jerpelit, galben-mustar, pe care îl purtam înainte să plec de-acasă. Mă făcea să mă simt

acoperită și în siguranță. Mi-e dor de hainele mele. Nu de cele de stradă, ci de cele vechi, de tricourile cu nume de trupe rock și de pantalonii în carouri și de fesurile de lână.

Isis înghite.

— Doamne, Chuck, ce-ai folosit? Tu chiar ai fost în nenorocitul de oraș.

Isis are o față îngustă, încrâncenată, de terrier. Își răsucește între degete zulufii bogați, prinși în coadă. Celelalte așteaptă. Din capătul mesei, Louisa îmi zâmbește discret.

Mi-a plăcut când am spart borcanul. Trebuia să-l izbești cu putere, pentru că era gros. Spre deosebire de alt gen de sticlă, borcanele se sparg în cioburi mari, curbate, cu tăiș scânteietor. Acestea făceau niște tăieturi late și adânci. Bucățile groase de sticlă se puteau spăla ușor, puteau fi refolosite, le puteam strecura în săculețul de catifea și le puteam ascunde în trusa mea, ca să le folosesc data următoare.

Când mă gândesc la asta, mă simt cuprinsă de frisoane de anticipare, așa cum am simțit în sala de tratament, ceea ce, spune Casper, este *inacceptabil*, e *declanșatorul*, și văd cum unele dintre fete, de pildă Sasha cea palidă, cu ochi albaștri ca marea, încep să se încrunte. Blue și Jen S. așteaptă, fără nicio expresie pe chip, cu lingurile în aer.

Cred că vreau să le spun ceva, cred că vreau să vorbesc. Simt un soi de freamăt în piept și cred că aș putea rosti câteva cuvinte, deși nu știu sigur în ce ordine să le așez sau ce ar putea însemna, dar deschid gura...

Din capătul mesei, Louisa vorbește. Vocea ei e guturală și exuberantă; formația în care cânta se numea Loveless.

— Sticlă.

Louisa își strânge resturile. În general, nu mănâncă mult: câte puțin din fiecare fel și nu stă niciodată mult la masă.

— A folosit sticlă. Micul dejun al campionilor disperați.

Ridică din umeri către noi, în timp ce se îndreaptă parcă

plutind către coșul de gunoi, ca să arunce cana din carton și farfuria și lingura de plastic.

La început, în jurul mesei crește tensiunea, căci fiecare fată se gândește și își aduce aminte de metoda preferată. Dar apoi atmosfera se destinde.

Isis se apucă din nou să mănânce.

— Ești o ură, Chuck.

Îmi ațintesc privirea spre grămada lucioasă de macaroane, spre singurul rând de fasole verde și spre balta maronie de sos de mere.

— Nu mă cheamă Chuck, Isis. Numele meu e Charlie. *Charlie Davis*.

Vocea mea nu mai e răgușită. E cristalină ca un clopoțel.

Jen S. spune:

— Uau! *Cuiva* i-a revenit graiul.

Blue dă din cap, holbându-se la mine:

— Lucrurile sunt pe cale să devină interesante pe-aici, zice ea, sorbind gânditoare cafeaua.

CASPER ÎMI ZÂMBEȘTE.

— Mare noroc, zice ea. Ai început să vorbești. Ți-ai tăiat părul. Ai scăpat de bandaje. Cum te simți?

Întind mâna către foile de hârtie de pe biroul ei, către pixul albastru, dar ea spune „Nu".

În acvariu, broasca s-a oprit puțin, de parcă m-ar fi așteptat și ea. Corpul ei micuț plutește în apă. Oare îi place vaporașul de pe fundul acvariului, care are o deschizătură suficient de mare încât să poată înota prin ea? Îi place piatra lată, pe care se poate urca pentru a se odihni? Își dorește vreodată să iasă din acvariu?

Mă înfășor mai strâns cu hanoracul găsit în cutia cu obiecte pierdute, îmi strâng gluga în jurul feței.

Urâtă, îi spun eu cu o voce stinsă și cu fața ascunsă în glugă. *Urâtă. Tot urâtă mă simt.*

NU CĂ N-AȘ FI BĂGAT NICIODATĂ DE SEAMĂ că Jen S. dispărea în fiecare seară de îndată ce Barbero adormea pe canapeaua din sala de relaxare. Vreau să zic că-mi spunea. „Mă duc la baie", îmi arunca ea și se apleca să vadă ce fac la computer, moment în care coada lungă îi aluneca în față. „Burta îmi face probleme. S-ar putea să dureze ceva." Sau: „Mă duc să alerg pe coridoare. Mă simt cam închistată. Să fii cuminte". Apoi pleca.

În mod straniu, treaba asta cu lecțiile cam începuse să mă captiveze. Terminasem deja douăsprezece lecții, ceea ce mă plasa cam la nivelul intermediar al unei ipotetice clase a doișpea. Am simțit o oarecare satisfacție să dau clic pe OK și apoi s-o aștept pe Jen S. să se întoarcă și să introducă parola secretă, ca să pot trece la nivelul următor. Școala se dovedește a fi super-ușoară odată ce-ai scăpat de toți ceilalți copii, de profesorii naspa și de tot rahatul dezgustător care nu se mai termină.

Așa că acum o aștept, și o tot aștept, și trag cu ochiul la Barbero, care sforăie pe canapea, când îmi dă prin gând că s-ar putea ca Jen S. să nu facă tocmai ceea ce spunea că face. Dar până să apuc să mă gândesc la ce-ar putea face, îmi vine în minte ce-aș putea face *eu* cât timp e plecată ea și cât timp Barbero e în lumea viselor.

Am nevoie de numai câteva minute. Deschid o altă fereastră, creez un cont de Gmail, îmi zdrobesc creierii să-mi amintesc ultima lui adresă de e-mail pe care o știam, o introduc și, plină de optimism, deschid căsuța de chat. N-am mai vorbit cu el de mai bine de un an. Poate că-i acolo, poate că nu.

Salut, tastez eu.

Aștept, ciupindu-mă de bărbie. Mi-e puțin cam frig la cap acum că nu mai am claia aia de păr. Îmi trag gluga. Trebuie să fie acolo, pentru că nu apare nimic de genul *Michael e offline*.

Și iată că-mi răspunde.

OMFG tu ești

Da

Ești ok

Nu. Da. Nu. La casa de nebuni

Știu mi-a zis maică-mea că i-a zis maică-ta

Mă îmbrac cu haine de la nenorocitele de obiecte pierdute

Sunt la un concert

La cine?

Firemouth Club la Flycatcher Îi știi pe Firemouth? Ți-ar plăcea de ei

Degetele mele ezită deasupra tastelor.

Mi-e dor de tine

Niciun răspuns. Stomacul începe să mi se strângă. Revine ceva din ceea ce simțeam atunci: cât de mult îmi plăcea Mikey, cât de nedumerită eram din cauză că el o voia pe Ellis, chiar dacă ea nu-l plăcea la fel de mult. Dar Ellis nu mai e aici. Îmi mușc buzele.

Întorc capul să văd ce face Barbero. Unul din picioare i-a alunecat pe podea.

Michael scrie... apoi: *O să-i spun maică-mii să-ți aducă niște haine de-ale lui T*

Adică sora lui, Tanya. Trebuie să fi terminat deja facultatea. Acasă la Mikey era întotdeauna cald. Iarna, mama lui pregătea bucăți groase și pufoase de pâine și oale mari de supă aburindă.

Căsuța de chat mă anunță că *Michael scrie*. Nu spune că-i e dor de mine sau ceva de genul ăsta. Trag aer în piept, încerc să reduc la tăcere vocea slabă din capul meu care bombăne: *Ești oribilă și odioasă, idioato. De ce te-ar vrea cineva?*

O să vin în mai pentru un concert pe 7th Street Entry cu trupa cu care lucrez acum. Stau două zile. Poţi să mă treci pe lista de vizitatori sau ceva de genu'?

Da!

Încep să râd ca nebuna. Întregul meu corp devine uşor ca un fulg, mi se pare că plutesc la gândul de a-l vedea pe Mikey. Mikey!

Michael tastează: *Tre' să fug, se termină concertul mâine am cursuri. Nu cred c-am vorbit cu tine n-ai şi-un telefon?*, moment în care sunt deja în picioare şi alerg către telefonul de pe peretele sălii de relaxare, unde numărul e scris cu carioca neagră, alături de textul: NU SUNT PERMISE TELEFOANELE DUPĂ ORA 9 SEARA ŞI ÎNAINTE DE 6 DUPĂ-AMIAZA. Mă întorc în fugă, repetându-mi numărul în minte, când mă împiedic cu gheata de un scaun din plastic şi mă trezesc cu nasul în podea. Barbero sare ca ars, mai repede decât îl văzusem vreodată să se mişte, şi-şi smulge dopurile din urechi. Se roteşte buimac.

— Unde-i Schumacher? Unde mama dracului e Schumacher? În timp ce încerc să mă adun de pe jos, el e ocupat să citească ce scrie pe monitorul computerului.

Apasă cu degetul lui grăsan pe un buton şi monitorul devine negru. Mikey dispare.

— Treci înapoi în cuşcă, iepuraş! Trebuie să plec în căutarea prietenei tale.

BARBERO ȘI ASISTENTA AVA AU GĂSIT-O PE JEN S. pe scara de urgență. N-o deranja stomacul, nici nu făcea sport. Și-o trăgea cu doctorul Dooley, după cum aveam să aflu de la Louisa în noaptea aia, ceva mai târziu.

Îmi trag cearșaful peste cap. Când clipesc, genele se freacă de pânză. Mormăi la Louisa.

— Și-o trăgeau de muuultă vreme, șoptește Louisa. Mă mir că n-au fost prinși mai devreme.

Pe coridor e mare agitație: se dau telefoane, Jen S. plânge în cabinetul asistentelor. Louisa spune:

— E chiar păcat. Acum pe ea or s-o dea afară, iar el o să fie concediat. Sau poate că n-o să-l dea afară, ci o să primească doar o mustrare. E rezident. Ăștia o dau în bară tot timpul.

Rămâne tăcută câteva clipe.

— Sper că Jen nu-și închipuie c-or să fie împreună afară, pentru că asta n-o să se întâmple.

Îmi trage cearșaful de pe față.

— Ești tânără, nu prea înțelegi.

Încă nu s-a demachiat. Rimelul i s-a prelins sub ochi.

— A ales-o pentru că e ușuratică. Noi suntem cât se poate de ușuratice, nu-i așa? La naiba, și eu am crezut odată că am găsit pe cineva.

Îmi iau inima în dinți și spun:

— Poate... chiar îi plăcea de ea.

S-ar fi putut, nu? Doctorul Dooley e un bărbat bine, n-are nevoie să se lege de-o fată cu probleme. Ar putea avea orice femeie își dorește.

Louisei îi scânteiază ochii.

— Bărbații sunt ciudați, micuțo. Nu poți ști niciodată în ce ape se scaldă.

Îmi pune la loc cearșaful peste față și se urcă în patul ei. Acum vocea îi sună înăbușit, ca și cum ar avea și ea cearșaful tras peste față.

— L-am lăsat pe tipul ăla – mi se părea că e foarte chipeș și de treabă –, l-am lăsat să-mi facă poze. Apoi a întors foaia și le-a vândut nu știu cărei porcării de site.

Oare plânge? Nu-s sigură. Afară, Jen S. hohotește serios acum, și o pot auzi și pe Sasha, în camera ei, cum începe să scoată un sunet slab, miorlăit.

Locul ăsta e un univers de fete plângărețe.

Louisa plânge. De-a lungul nenorocitului de coridor toată lumea plânge, în afară de mine, pentru că lacrimile mele au secat. Dau cearșaful la o parte și cobor din pat. Mikey a fost atât de *aproape* și l-am pierdut. L-am pierdut.

Louisa mormăie:

— Ar trebui să ni se spună încă de când venim aici că s-a terminat cu dorințele. Că după ce am făcut ce-am făcut, n-o să ne mai iubească nimeni. Nu în mod normal.

Mâna ei șerpuiește pe sub cearșaf și apoi bâjbâie prin aer. Mă apropii ca să mă apuce cu degetele. Are unghiile date cu ojă albastră, lucioasă, cu picățele roșii. Un oftat i se oprește în gât.

— Trebuie să înțelegi, micuțo. Înțelegi cum o să fie?

Fac ce se spune că ar trebui făcut atunci când cineva e rănit și are nevoie de ajutor, ca să știe că e iubit. Mă așez pe marginea patului Louisei, peste cuvertura ei cu Hello Kitty. Este singura dintre noi care are propria cuvertura și fețe de pernă și o întreagă gamă de papuci pufoși, care se ițesc de sub pat. Îi trag ușor de pe față cearșaful roz cu alb, doar cât să-i pot mângâia părul, formidabila ei claie de păr.

MAI TÂRZIU, DUPĂ CE PE CORIDOR SE AȘTERNE LINIȘTEA și Jen S. este dusă înapoi în camera ei ca să-și împacheteze lucrurile și să aștepte, încep să mă gândesc iar la ea. Tot timpul ăsta și-a tras-o cu doctorul Dooley. Unde mergeau? Oare foloseau sala de tratament, împrăștiau hârtia mototolită pe jos? O făceau și pe masă sau numai pe casa scărilor? Era frig? Despre ce vorbeau? Amândoi sunt înalți și arată bine, au un chip frumos și sunt atrăgători. Mi-i imaginez strâns înlănțuiți și simt o senzație de căldură între coapse. Și în acel moment îmi vine în minte Mikey, cu cozile lui blonde, jamaicane, mătăsoase și fără miros urât, zâmbindu-ne mie și lui Ellis din șezlongul vechi din camera lui, lăsându-ne să ne dezlănțuim și să dăm muzica oricât de tare am fi vrut. N-am fost niciodată cu Mikey, dar aș fi fost dispusă să încerc, vreau să zic, îmi doream mult, foarte mult, dar el o iubea pe Ellis. Băieții pe care i-am întâlnit miroseau a sticlă arsă și a furie. Pe piele aveau dâre de murdărie, tatuaje și coșuri. Trăiau prin garaje sau în mașini. Știam că băieții ăia nu s-ar fi lipit niciodată de nimeni. Erau unsuroși; după ce o făceam în vreo încăpere dosnică, mizerabilă, la vreun concert sau la vreo petrecere, în baia din subsol, se făceau nevăzuți.

Ellis a avut un iubit. Acesta avea dinți de lup și un palton negru, lung, și i-o trăgea în subsolul părinților ei, pe covorul roz, spongios, în timp ce eu ascultam din celălalt capăt al camerei, culcușită într-un sac de dormit. I-a lăsat câteva lucruri: brățări de argint, ciorapi transparenți, păpuși rusești pline cu pilule albastre. Când nu i-a mai telefonat, Ellis a plâns până a

început s-o doară gâtul. Când pomenea numele lui, Mikey întorcea privirea în altă parte și puteai vedea cum își încleștează fălcile, cum se înnegrește la față.

Gândul la trupuri împreunate mă întristează și mă face să tânjesc după ceva. Mă răsucesc și-mi îngrop fața în pernă, încerc să-mi golesc mintea și să nu bag în seamă senzația de mâncărime pe care mi-o dau cicatricile. Louisa suspină în somn, agitată.

Nu vreau să cred că are dreptate.

MAMA LUI JEN E DOLOFANĂ CA ALUATUL DOSPIT, cu obraji bucălați și buze subțiri. Taică-su e un grăsan, iar fermoarul jachetei lui sport e întins la maximum peste burdihan. Părinții ei stau pe coridor și se uită la noi cu teamă. În scurt timp, Vinnie ne mână pe toate în sala de relaxare și încuie ușa. Nu ni se dă voie să ne luăm rămas-bun de la Jen. Fetele roiesc prin cameră, scot din cutie cărți de joc și alte jocuri și se așază împreună cu Vinnie în jurul mesei rotunde. Blue stă la fereastră. Azi părul ei șaten e prins într-un coc neglijent; pe ceafă i se zărește vag un tatuaj cu o rândunică. După câteva minute, șoptește:

— Iat-o.

Ne repezim la fereastră. În parcare, tatăl lui Jen pune două valize verzi în portbagajul unui Subaru negru. Ziua e mohorâtă și rece. Se strecoară pe scaunul șoferului și mașina se lasă sub greutatea lui. Jen stă aplecată peste maică-sa, ca un pai flexibil. Aceasta o mângâie puțin pe brat și deschide ușa din spate, lăsând-o pe Jen să se înghesuie în față, lângă tatăl ei.

Nu se uită deloc în sus, către noi.

Mașina se pierde în trafic și se face nevăzută pe strada lungă, pe care se află cafenele și baruri, magazine cu tot felul de obiecte din Orientul Mijlociu și localul în care se vând 22 de tipuri de hotdog. Mikey a lucrat acolo într-o vară; pielea lui răspândea miros de condimente și de varză murată.

Cerul e acoperit de nori plumburii. În ultima vreme au tot fost furtuni, lucru mai puțin obișnuit pentru luna aprilie. Vocea lui Blue mă trezește din gândurile mele.

— Bietul Bruce, zice ea încet, arătând înspre fereastră.

Barbero stă într-un colț al parcării. Azi nu este îmbrăcat cu uniforma: poartă un hanorac albastru-deschis, o cămașă verzuie, jeanși și teniși albi, ca orice alt tip de pe stradă.

— Of, zic eu.

Și din nou: *of*.

Îi plăcea de Jen. Numele lui e *Bruce*.

Și-a pus niște ochelari cu ramă subțire, care îl fac să nu mai pară așa... *tontălău...*, ci mai curând... un tip de treabă. Blue și cu mine îl urmărim ștergându-și ochii, urcând într-un Hatchback mic, portocaliu, și demarând.

— Bietul Bruce, sărăcuțul de el, șoptește Blue.

Trupurile se îmbină perfect. Dar câteodată nu o fac.

ISIS PIPĂIE JETOANELE DE SCRABBLE. Unghiile ei sunt mai roase decât ale mele. Își umezește colțul gurii cu limba.

— Sunt aproape gata, Chuck.

Scoate un jeton de pe tabla de joc.

— Aproape.

Îmi fac de lucru cu tricoul meu vopsit și fusta hippy înflorată. Mama lui Mikey chiar a venit și mi-a adus o cutie de haine vechi de-ale Tanyei, rămase de pe vremea când era în faza ei Deadhead*: bluze vopsite și fuste vaporoase, fosnitoare, sandale de cânepă și șaluri bătrânești. Mai erau și niște pulovere vechi și îl port pe cel mai bun: un cardigan albastru cu romburi și nasturi argintii în formă de ghindă. N-am reușit să vorbesc cu mama lui Mikey. Dacă o persoană nu este trecută pe lista de vizitatori, nu are voie să intre, iar eu nu am dreptul la o listă de vizitatori, pentru că am încălcat regulile. Oricum nu știu cine ar veni la mine în afară de Mikey, iar până atunci mai sunt câteva săptămâni. Casper mi-a promis că o să-l treacă pe lista mea. Altfel, știu că pe listă nu apare decât un singur nume: al maică-mii. Dar nu mă aștept să vină, iar Casper nu pomenește de ea.

Când sună telefonul din sala de relaxare, toată lumea se uită în jur, după Barbero. Telefonul de aici nu sună decât dacă persoana care telefonează a primit aprobarea de jos, conform unei liste de referință. Apelanții trebuie să figureze pe această listă, aprobată în prealabil și aflată la mâna medicului curant al fiecăruia.

---

* Denumire dată fanilor trupei americane de rock psihedelic Grateful Dead.

Chiar și așa, nu avem voie să răspundem noi la telefon.

— Probabil că e la closet, zice Blue ridicând din umeri.

Telefonul continuă să sune. Francie o înghiontește pe Sasha.

— Răspunde.

— Răspunde *tu*.

Sasha se întoarce la jocul ei, Connect 4. Nimeni nu vrea să se joace cu ea, pentru că trișează.

Blue se ridică de pe canapea.

— Leșinături de prăjiturele sângerate, ne zice.

Din când în când, așa ne zice ea: prăjiturele sângerate. *Toate am putea fi foarte drăguțe, nu credeți?*, a întrebat ea într-o bună zi, la grup. *Asta dacă n-am arăta ca niște nenorociți de zombi,* a adăugat ridicându-și brațele. Cicatricile o făceau să pară o păpușă de cârpă, plină de cusături hidoase.

— Aici balamucul. Cine e la telefon, vă rog?

Răsucește cablul telefonului între degete.

Dă drumul receptorului care se lovește de perete, poc-poc, și atârnă neputincios de cablul alb.

— E mama ta, Sue cea tăcută.

Se întoarce la cartea ei și se așază pe canapeaua verde, incomodă.

Îmi țin respirația. Isis așază jetoane și mormăie ininteligibil. Francie e absorbită de filmul la care se uită.

Mama. Oare de ce sună? Nici măcar n-a venit să mă vadă.

Mă îndrept încetișor către telefon. Lipesc receptorul de ureche și mă întorc cu spatele la fete, înspre perete, iar bătăile inimii zici că au luat-o naibii razna.

— Mami? șoptesc eu, plină de speranță.

Respirația mi-e grea, șuierătoare.

— Nuuu, Charlie. Ghici!

Vocea din receptor îmi străbate corpul.

Evan.

— M-am dat drept maică-ta! Am găsit numele ei în niște chestii din rucsacul tău.

Se oprește, chicotește și, brusc, începe cu o voce mieroasă, ascuțită:

— Bună ziua, aș dori să vorbesc cu fiica mea, domnișoara Charlotte Davis, vă rog.

Nu zic nimic. Nu știu dacă să mă simt ușurată ori dezamăgită.

— Am fost obligați să-ți luăm banii, Charlie.

Tușește și se aude un hârâit de flegmă.

— Știi și tu cum e.

Rolele goale de film din rucsac, cel pe care l-au adus el și cu Dump. Rolele în care păstram cei câțiva bănuți pe care reușisem să-i pun deoparte.

Evan suferă de astm, iar drogurile și viața de stradă nu îl ajută deloc. L-am văzut chircindu-se până se făcea ca o minge, chinuindu-se să respire până i se învinețea fața, pișându-se pe pantaloni de la efortul de a nu leșina. Clinicile gratuite îți dau inhalatoare doar în urma unui consult medical și nici nu se uită la tine dacă ești drogat, iar drogurile sunt povestea vieții lui Evan. E din Atlanta. Habar nu am cum a reușit să ajungă tocmai aici.

Stau în continuare băgată în perete, ca să nu mă audă fetele. Auzul vocii lui Evan mă poartă înapoi, într-un loc întunecos. Încerc să-mi reglez respirația, ca să rămân pe fază, cum spune Casper.

Prudentă, răspund:

— Știu.

Adaug:

— E-n regulă.

Și continui:

— Mulțam' că mi-ați adus rucsacul.

Tușește din nou.

— Erai într-o stare nasoală de tot acolo, în pod, știi? Eu și Dump am crezut c-o să ne căcăm pe noi. Tot sângele ăla...

Spun:

— Mda...

Vorbește atât de încet, încât aproape că nu aud ce spune.

— A fost Frank Nemernicul? A... venit până la urmă după tine? De-aia ai făcut-o?

Râcâi peretele cu ceea ce mi-a mai rămas din unghii. Frank Nemernicul, cu ochii lui negri și cu inelele alea. Hambarul și ușa roșie, în spatele căreia dispăreau fetele. Avea pe etajeră cutii cu cereale cu zahăr, în frigider bere și suc și, în niște cutii speciale, ținute sub cheie, droguri. Avea pielea jegoasă, dar dinții îi străluceau ca perlele.

Bărbații care veneau la Hambar pentru camera cu ușă roșie aveau ochi lacomi, niște ochi care te devorau, te sorbeau, te degustau. De-aia m-am ascuns în pod atâta vreme. Ca un șoarece, încercând să nu respir, ca să nu mă descopere nimeni.

Zic:

— Nu. Nu m-a găsit.

Evan răsuflă ușurat.

— OK, super, ce bine!

— Evan, reiau eu.

— Da?

— Dar am făcut ce-am făcut și *din cauza* lui. Știi? Picătura care a umplut paharul, ceva de genul ăsta. Totul. Înțelegi?

Evan tace câteva clipe, apoi spune:

— Mda.

Mă întreb de unde o fi sunând - Evan slăbănogul, cu plămânii lui bolnavi și pantalonii rupți, cu haioasă lui haină sport, în carouri.

Îl întreb cum m-a găsit.

Îmi răspunde că ăsta-i locul unde sunt trimise toate fetele țăcănite. Îmi spune:

— Eu și Dump am găsit un mijloc să ajungem în Portland.

În noaptea în care m-au salvat în pasaj, Dump a spart o sticlă în capul bărbatului. S-a întâmplat cu viteza fulgerului. Am zărit peste umerii bărbatului ochii înspăimântați ai unui băiat și apoi sticla ridicându-se în aer, scânteind în lumina gălbuie. Zile întregi după aceea, mi-am tot cules cioburi de sticlă din păr.

Dump se uita halucinat la sticla care îi strălucea în palmă. M-a privit cu un zâmbet care părea o linie adâncă, curbată. Așchii de sticlă acoperite de sânge sclipeau pe vârfurile ghetelor lui negre.

Bărbatul care s-a luat de mine se afla la capătul pasajului, o grămadă inertă de haine în culori mohorâte. Evan m-a înfășurat în haina lui.

Evan îmi spune:

— Voiam doar să mă asigur că ești OK, ceva de genul ăsta, înțelegi?

Ei ziceau: *Porcăria dracului!* Ziceau: *Trebuie s-o ștergem dracului de-aici.* Și: *Târfă nenorocită, n-aveai ce căuta de una singură pe-aici!*

— În plus, erai cool pentru o sărită de pe fix.

Râsete și tuse.

M-au târât până la o dubă și m-au băgat în spate. Bancheta fusese scoasă; podeaua era umedă, iar găurile de rugină erau acoperite cu petice jegoase de covor. Dump și Evan erau agitați, cu ochii cât cepele, și le tremurau mâinile. *Oare l-am omorât dracului pe tipu' ăla?*

Am rămas cu ei șapte luni.

Undeva, cândva, Evan o să-și găsească sfârșitul în stradă. Am văzut de ce-i capabil pentru o doză. Am văzut tristețea care i se așterne pe chip atunci când crede că nu-l vede nimeni.

— Și, mda, mai voiam să-ți zic că, în fine, îmi pare rău, da' ți-am luat desenele.

Evan își drege vocea.

— Știi tu, benzile alea desenate pe care le-ai făcut. Nu știu de ce, pur și simplu îmi plac. E super, înțelegi, să mă văd *pe mine* că apar în ele. Parcă aș fi celebru, ceva de genu'. Citesc câte puțin în fiecare zi.

Blocul meu de desen, la *el* e blocul meu de desen. Parcă-l aud pe Dump zicând: *Ai grijă să mă înzestrezi cu vreo superputere, cu o vedere cu raze X sau ceva de genu', OK? Vreau să pot vedea prin hainele gagicilor.*

Îmi crește pulsul.

— Evan, trebuie să mi-l dai înapoi. Te rog!

Tușește și nu zice nimic o vreme.

— O să încerc, să vedem dacă reușim să trecem pe-acolo, da' nu știu ce să zic, plecăm în curând. Faza e că-mi plac mult benzile alea desenate. Nu știu cum să zic. Când mă văd în ele, chiar simt că *exist*.

Evan, zic eu, dar în gând.

— Când scapi de-acolo, să vii la Portland, OK? Vreau să zic, te duci pe chei și întrebi de mine. Ne descurcăm bine împreună.

Răspund:

— Rămâne stabilit, Evan.

— Pe curând.

Convorbirea se încheie.

Isis e ocupată cu un nou jeton. Îmi pun mâinile în poală. Astea sunt mâinile mele. Cu ele am luat mâncare din gunoaie, cu ele m-am bătut pentru un loc de dormit și o pătură murdară. Au avut o cu totul altă viață decât cea de aici, unde joacă diverse jocuri într-o încăpere încălzită, în timp ce noaptea se îndepărtează tot mai mult de mine, dincolo de fereastră.

Isis mă întreabă:

— Ce mai face maică-ta? Cred c-a fost ciudat, nu?

A scris cuvântul *minge*. I-au trebuit zece minute să formeze cuvântul *minge*.

Îmi vâr mâinile sub pulpe și mă las pe ele. Îmi face bine să simt apăsarea asta pe oase. Blocul meu de desen e la el, dar eu am hrană și un pat unde să dorm.

— Face foarte bine.

Vocea mea e blândă și chilibrată.

— Pleacă în vacanță. În Portland.

CÂND I-AM SPUS LUI CASPER CĂ MI S-A PĂRUT URÂT, știi ce mi-a răspuns? A zis: *Ți s-a părut* ceva *urât ori ți s-a părut că* tu *ești urâtă, Charlie? Pentru că e o diferență și aș vrea să te gândești bine la ce ar putea însemna diferența asta. E foarte important în procesul de vindecare.*

Ăștia de-aici chiar că-ți pun dracului o groază de întrebări despre tine.

LA GRUP, CASPER NE ÎNTREABĂ despre prietenii noștri. Avem un grup de prieteni? Există cineva afară cu care să putem vorbi, care să ne facă să ne simțim în siguranță?

Ne întreabă: *Cui vă încredințați secretele?*

VEZI TU, EU ȘTIU CINE SUNT. Mă rog, nu mă cunosc perfect, pentru că n-am decât șaptespe ani, dar știu, gen, cine *sunt* când sunt în compania altor oameni sau când ei mă privesc și mă așază într-un locșor din mintea lor. Dacă ai vreo fotografie cu clasa, pun pariu că mă recunoști. Nu-i deloc greu. Cine e fata aia care nu zâmbește? Cine e aia care, deși stă între alți doi copii, pare cumva că e singură, pentru că ceilalți doi se țin la o oarecare distanță de ea? Hainele ei nu sunt cam... modeste? Cam murdare? Cam șleampete? Cam de *nimic.* Măcar numele ei ți-l mai amintești? Poți identifica fetele cărora o să le meargă bine. Nici măcar nu-i nevoie să ți le descriu. Le poți identifica pe cele care or să se descurce pentru că le duce capul. Le poți identifica pe cele care or să răzbată pentru că sunt dure sau sunt bine făcute. Și la urmă mă poți identifica și pe mine, aia de colo, copilul ăla neîngrijit (*amărât*, s-o spunem pe-a dreaptă), care nu face nimic cum trebuie și care stă singur la cantină și care desenează tot timpul sau care e îmbrâncit pe coridor și numit în fel și chip, pentru că așa e ea, iar uneori se înfurie și lovește cu pumnii, fiindcă ce altceva ar putea face? Așa că atunci când Casper întreabă: *Cui vă încredinţaţi secretele?*, răspunsul meu este: *Nimănui.* Nimănui până să apară Ellis. Ea a fost singura mea șansă și m-a ales *pe mine*. Probabil că habar n-ai cum e, pentru că tu ai prieteni. Probabil că ai mamă și tată sau că măcar unul dintre ei trăiește și probabil că nu dau în tine. Nimeni nu se îndepărtează de *tine* în poza cu clasa. Așa că habar n-ai cum e să fii atât de singur în fiecare zi, în fiecare nenorocită de zi, încât gaura neagră dinăuntrul tău e pe cale să

te înghită, asta până când, într-o bună zi, această persoană, o făptură minunată, vine în școala ta și pare să nu-i *pese* că toți se holbează la rochia ei neagră de catifea, la ciorapii din plasă, la ghetele negre și masive, la dementialul ei păr mov și la buzele roșu-aprins. Apare în ușa cantinei, în prima zi, și nici măcar nu se așază la coadă ca să-și ia o tavă, ci doar se uită în jur, la toată nenorocita de agitație din timpul celei de-a doua ture de prânz și, brusc, se îndreaptă către tine, iar pe buzele alea mari și roșii i se așterne un zâmbet și-și trântește pe masă rucsacul negru, uriaș, prin care scotocește după acadele și bombonele pe care le împinge înspre *tine* (iar tu rămâi cu creionul în aer, deasupra blocului de desen, pentru că te temi să nu fie o farsă, un plan șmecheresc, dar *nu e*), și zice: „Să mor eu, fată, dacă nu ești dracului singura persoană normală din văgăuna asta. Am un chef nebun să mă droghez. Nu vrei să vii după ore să ne drogăm? Doamne, ce-mi place părul tău! Și tricoul. Le-ai luat din oraș sau online? *Ce* desenezi? E absolut *divin*". Așa numea ea lucrurile care-i plăceau: divine. *Vasul ăsta e efectiv divin. Charlie, formația asta e divină.* Și din acel moment, lumea a părut poleită cu aur. Strălucea. Adică era tot de căcat, dar de un căcat mai de calitate, înțelegi? Și am aflat câteva secrete. Am aflat că pe sub stratul gros și alb de machiaj avea o puzderie de coșuri, de care se plângea mereu. Mi-a arătat pungile de junk food din dulapul ei și mi-a arătat cum vomita după ce mânca prea mult. Mi-a spus că taică-său avusese o aventură cu una dintre mătușile ei și că de-aia se mutaseră și că părinții ei încercau *să-și salveze relația*. Iar numele ei adevărat nu era Ellis, ci Eleanor, dar a hotărât să încerce ceva nou cu ocazia mutării și, Doamne ferește, nu cumva să pomenești numele ăsta de față cu maică-sa, pentru că bunică-sa, pe care o chema Eleanor, murise de curând și maică-sa ar fi făcut o *criză*, *criză* de zile mari și, măiculiță, Charlie, brațele tale. Tu ai făcut asta? E cam tare. Mă sperie puțin, dar arată cam tare. L-am întâlnit

pe tipu' ăsta, Mikey, ieri, la Hymie's. Magazinul de discuri. Ai fost vreodată acolo? *Normal* c-ai fost, uite-te la tine. Ne-a invitat pe la el. Vrei să vii? Are niște ochi gen albaștri *divini*.

Și în camera ei, cu pereții de un albastru dementțial și o mulțime de postere și sistemul solar din tavan, îi puteam spune orice, și chiar i-am spus. *Charlie, Charlie, ești atât de frumoasă, ești divină, dracului.* Îi țineam mâinile într-ale mele. Era îmbrăcată în pijama albă din flanel, cu cranii negre.

Și cu asta basta! Păstrătoarea secretelor mele.

AM AVUT ODATĂ O PROFESOARĂ, într-a patra. Era super-drăguță, chiar și cu bătăușii clasei. Nu țipa niciodată. Mă lăsa în pace, pe bune, nu mă obliga niciodată să ies în recreație dacă n-aveam chef sau să mă duc la ora de sport. Îmi dădea voie să rămân în clasă și să desenez, în timp ce ea trecea notele sau privea afară, pe fereastra mare, pătrată. Odată mi-a spus: „Charlotte, știu că acum e greu, dar o să fie mai bine. Uneori îți trebuie ceva timp să-ți găsești o prietenă adevărată, dar o să reușești. O, Doamne, nu cred c-am avut o prietenă bună-bună înainte să ajung la liceu". Își răsucea după deget lănțișorul de la gât, de care atârna o inimioară de aur.

Avea dreptate. Chiar mi-am găsit o prietenă adevărată. Dar nu m-a avertizat nimeni că avea, dracului, să se sinucidă.

ÎN FIECARE SEARĂ, LOUISA MÂZGĂLEȘTE ceva în jurnalul ei cu coperți în alb și negru. După ce termină, închide capacul pixului, închide și jurnalul și se apleacă peste marginea patului, astfel că părul îi alunecă peste cap asemenea unei cascade, dezgolindu-i gâtul palid, fără cicatrici, acoperit cu un strat de puf fin. Strecoară jurnalul sub pat, spune „noapte bună" și-și trage cuvertura peste cap. În seara asta, aștept până i se reglează respirația – semn că a adormit – și mă dau jos din pat și mă las în genunchi, pe podea.

Arunc o privire pe sub marginea cuverturii. Sub patul ei sunt zeci și zeci de jurnale, toate secretele ei, depozitate cu grijă între rânduri albe și linii negre.

AR TREBUI SĂ FAC O *RECTIFICARE*. N u vreau să induc pe nimeni în eroare. Spun că Ellis s-a sinucis, dar ea n-a murit *pe bune*. Nu e îngropată în pământ, nu pot să merg la cimitir să presar margarete peste iarba îngrijită sau să comemorez o dată din calendar. Au fost *drogurile*, a fost *băiatul-lup* și ea s-a îndepărtat foarte mult de mine, lupul i-a secătuit inima cu totul, atât de lacom a fost. Și când lupul a terminat, și-a lins labele, a lăsat-o *sleită*, pe Ellis a mea, prietena mea *plinuță* și *radioasă*, i-a luat toată lumina. Și atunci bănuiesc eu că Ellis a încercat să fie ca mine. A încercat să se însemneze, să se facă mai mică, numai c-a *dat-o-n bară*. Cum a zis Mikey, nu era *genul* ei să se taie. Îmi imaginez camera ei *inundată* de sânge, de șuvoaie de sânge, și pe părinții ei luptând împotriva curentului ca să ajungă la ea. Dar a fost *prea mult*, înțelegi? Dacă o *persoană pierde* atât de mult *sânge*, dacă își privează creierul de *oxigen* atât de mult timp, atunci se produc *leziuni cerebrale anoxice în urma șocului hemoragic*, ceea ce a stors viața din *prietena* mea, lăsându-i doar *trupul*. Părinții au *trimis*-o undeva, într-un loc de felul ăstuia în care sunt eu, dar departe, foarte departe, la distanță de multe state, și au pus-o la adăpost în noua ei casă, unde are parte din plin de *cearșafuri moi* și de *plimbări zilnice chinuite* și de *bale* care îi curg prin colțul gurii. Gata cu vopsitul părului, gata cu sexul, gata cu drogurile, gata cu iPodul, gata cu ghetele butucănoase, gata cu ciorapii din plasă, gata cu vomatul, gata cu suferința din dragoste, gata cu *mine* – Ellis a terminat-o cu tot. Nu i-au rămas decât *zile pustii*, pantaloni cu arici și *scutece*. Așa că

nu pot, nu pot, nu pot să fac ceea ce ar trebui: s-o *ating*, s-o ajut să-i fie *mai bine*, să-i dau de pe față părul răzvrătit, să-i șoptesc *iartă-mă-iartă-mă-iartă-mă-iartă-mă-iartă-mă.*

TREBUIE SĂ FAC CEVA, ALTFEL O SĂ EXPLODEZ.

Să vorbesc cu Evan, să dau de Mikey, să-l aștept să vină să mă vadă, să mă gândesc la Ellis – mi-e *tare, tare, tare dor*.

Le găsesc pe toate la lucru manual, aplecate deasupra meselor lungi din plastic, în timp ce domnișoara Joni se plimbă în jurul lor și murmură ceva cu glasul ei pătrunzător, cald. Domnișoara Joni poartă turbane mov și cămăși în carouri. Când am participat prima dată la lucru manual, dar fără să fac nimic, nu mi-a zis decât: „E-n regulă și doar dacă stai, fetițo. Poți să stai cât vrei".

N-am stat fără să fac nimic pentru că n-aveam chef să lipesc steluțe sclipicioase pe foi colorate de hârtie sau să amestec vopseluri pe bază de apă, am stat fără să fac nimic pentru că mă dureau brațele. Brațele mă dureau până în vârful degetelor și le simțeam foarte grele din cauza bandajelor.

Încă mă dor. Dar azi, când domnișoara Joni îmi spune: „Am avut o mică discuție cu doamna doctor Stinson" și-mi întinde o minunăție de bloc nou de desen și un cărbune nou-nouț, strâng cu lăcomie cărbunele între degete. De-a lungul antebrațului, simt mici junghiuri dureroase. Cicatricile mele sunt încă dureroase și mă țin și vor fi așa încă multă vreme, dar nu-mi pasă. Respir adânc. Lucrez cu îndârjire. Degetele mele au grijă de mine. A trecut multă vreme, dar ele știu ce au de făcut.

O desenez. Îi desenez. Umplu foile de hârtie cu Ellis și Mikey, cu Evan și Dump, chiar și cu DannyBoy. Folosesc până la ultima coală de hârtie, până când am un întreg grup de persoane cărora le duc dorul.

Când ridic capul, văd că au plecat toate, în afară de domnișoara Joni, care a aprins lumina. Afară s-a lăsat întunericul. Soarbe dintr-o cană de cafea din polistiren și își face de lucru cu mobilul ei roz.

Ridică privirea și zâmbește.

Mă întreabă:

— Mai bine?

Încuviințez din cap:

— Mai bine.

ASTĂZI AȘTEPT CU NERĂBDARE ÎNTÂLNIREA CU CASPER. Vreau să-i povestesc despre lucrul manual și despre ce-am desenat și despre ce înseamnă pentru mine. Cred c-o să se bucure. Dar când deschid ușa, nu e singură. Doctorița Helen e și ea acolo.

Broasca țestoasă e ascunsă în nava scufundată.

— A, Charlotte, ia loc aici, te rog! îmi spune când mă vede intrând și bate cu palma în scaunul maroniu pe care mă așez întotdeauna.

Mă uit la Casper, dar zâmbetul ei nu e la fel de prietenos ca de obicei. Pare mai... reținut.

Doctorița Helen e mult mai în vârstă decât Casper, are riduri la colțurile ochilor și un fard de obraz mult prea închis pentru pielea ei.

— M-am uitat împreună cu doamna doctor Stinson la evoluția ta, Charlotte. Mă bucur să văd că ai făcut progrese importante într-un timp atât de scurt.

Nu știu dacă se presupune că ar trebui să-i răspund sau să zâmbesc sau ceva de genul ăsta, așa că nu zic nimic. Încep să mă ciupesc de picioare prin fusta înflorată, dar Casper observă și se încruntă, așa că renunț.

— Ai trecut prin atâtea, la o vârstă așa de fragedă și eu...

Și, lucru ciudat, se oprește, scrâșnește din dinți și îi spune lui Casper pe un ton tăios:

— Chiar n-ai de gând să-mi dai o mână de ajutor, Bethany?

Preocupată să asimilez numele lui Casper, *Bethany, Bethany, Bethany*, îmi ia ceva timp până să înțeleg ce-mi spune.

Întreb:

— Poftim?

Casper repetă:

— Ți se dă drumul.

Apoi doctorița Helen vorbește despre posibilitatea unui regim special de internare, care mi-ar permite să primesc tratamentul psihiatric în spital, și despre faptul că mama va trebui să apară în fața unui judecător și să semneze niște acte pentru că am „reprezentat un pericol atât pentru propria persoană, cât și pentru ceilalți" și despre asigurare și despre bunică-mea, la care nu m-am mai gândit de multă vreme. Toate cuvintele astea îmi bubuie prin creier, în timp ce inima mi se strânge și se face tot mai mică și vreau să întreb despre mama, dar nu fac decât să mă bâlbâi. Îmi mușc limba până când simt un gust metalic vag, de sânge.

Casper spune:

— În momentul de față, mama ta nu lucrează, așa că nu-și permite să acopere cheltuielile. Din câte-am înțeles, o parte din cheltuielile de până acum le-a plătit bunica ta, dar nu mai poate continua, din cauza propriilor probleme de sănătate și financiare.

— A pățit ceva bunică-mea?

— Nu știu, răspunde Casper.

— Ați vorbit cu maică-mea?

Casper încuviințează din cap.

— Și a zis... a zis ceva despre mine?

Casper privește către doctorița Helen, care spune:

— Facem tot ce putem să găsim o soluție pentru tine. Că tot veni vorba, Bethany, cum stăm cu patul ăla din centrul de pe Palace?

Casper nu răspunde, așa că doctorița Helen răsfoiește prin teancul de hârtii de la ea din poală.

— Există un centru de reabilitare care ar putea avea un loc

pentru tine, posibil chiar de luna viitoare. Sunt specializați în dependența de substanțe, dar, oricum, și asta este una dintre problemele tale secundare. Evident că va trebui să stai cu mama ta până atunci, dat fiind că nu mai poți rămâne aici. Nimeni nu vrea să ajungi din nou în situația de dinainte, nimeni.

Situația de dinainte însemnând fără adăpost. Însemnând scormonit prin gunoaie. Însemnând frig și boală și Frank Nemernicul și bărbații care le-o trag fetelor.

Mă uit la broasca țestoasă. Piciorușele i se mișcă ritmic, de parcă ar ridica din umeri către mine: *Ce-ai vrea să fac? Nu-s decât o amărâtă de broască țestoasă închisă într-un acvariu.*

Văd prin fereastră cum cerul e tot mai încărcat și mai mohorât. Frank Nemernicul. Centru de reabilitare. Mă trimit înapoi în stradă.

Când deschid gura să vorbesc, vocea pare a unui copilaș, ceea ce mă înfurie și mai tare:

— Dar e încă *frig* afară.

Doctorița Helen spune:

— O să facem tot ce ne stă în putință, dar chiar nu există nicio șansă de împăcare pe termen lung cu mama ta, nici măcar dacă ați primi consiliere? A fost de acord să te găzduiască până se eliberează un pat la acel centru. Mie asta îmi arată că se străduiește.

O privesc deznădăjduită pe Casper. Ochii ei mi se par lucrul cel mai trist pe care l-am văzut de foarte, foarte multă vreme.

Își mișcă extrem, extrem de încet capul dintr-o parte în alta.

— Nu văd nicio altă soluție, Charlotte. Îmi pare extrem de rău.

Odată mama m-a lovit atât de tare peste ureche, încât mi-a țiuit o săptămână întreagă. Mă ridic și pornesc spre ușă.

Casper spune:

— Nu te lăsăm de izbeliște, Charlotte. Am luat în calcul toate posibilitățile, numai că nu există...

În timp ce deschid ușa, spun:

— Nu. Mulțumesc. Acum o să merg în camera mea.

Casper mă strigă, dar nu mă opresc. În urechi parcă îmi bâzâie un roi de albine. Camera noastră e la etajul patru, în aripa Dinnaken. Trec pe lângă Louisa și intru în baie, unde rămân o vreme. Louisa îmi rostește numele.

Apoi intru sub duș și mă izbesc cu fruntea de perete până încetează bâzâitul albinelor.

Când Casper dă buzna înăuntru, mă apucă de mijloc și trage de mine ca să mă facă să mă opresc. Îmi înfig mâinile în minunatul ei păr, gălbui ca un puișor, și trag atât de tare că începe să urle și să mă împingă. Cad pe podea și sânge cald începe să mi se scurgă în gură.

Spun *iartă-mă-iartă-mă-iartă-mă-iartă-mă.*

În mâini mi-au rămas șuvițe din părul ei, care pâlpâie ca niște fulgi. Eu n-o să fiu niciodată frumoasă sau normală cum e Casper și, dintr-odată, dându-mi seama de asta, totul iese la iveală, tot ce dorise ea de la mine.

Îi povestesc: după ce a murit tata, mama s-a închis în ea și s-a făcut rea și odioasă și în casă nu mai răsuna muzică, nu ne mai manifestam afecțiunea și devenise un fel de fantomă care se mișca de colo-colo și fuma. Dacă îi făceam probleme, dacă o sunau de la școală, dacă îi luam bani din poșetă, dacă pur și simplu eram *eu însămi*, începeau țipetele. A țipat ani de-a rândul. Și după ce s-a plictisit de țipat, a trecut la lovituri.

În timp ce vorbesc, Casper îmi tamponează fața cu o cârpă. Louisa stă în ușă și își frământă mâinile. Fetele se strâng în spatele ei și se împing, încercând să vadă ce se petrece.

Spun: a dat în mine multă vreme. Și: am început să ripostez.

Mai zic: te rog, nu mă trimite înapoi pe stradă. Îi povestesc despre bărbatul din pasaj, mi-a spart un dinte și m-a spart și pe mine și e dureros să deșert totul din mine, dar dau drumul

la toate acele cuvinte îngrozitoare din inima mea – despre Ellis, despre Frank Nemernicul.

Mă opresc. Ochii i s-au umezit. Am dat drumul prea multor cuvinte. Doi infirmieri își croiesc drum printre fetele îngrămădite la ușă. La rădăcina părului lui Casper se văd niște punctișoare sângerii, minuscule pete de roșu în marea de galben. O ajută să se ridice și, fără să-mi adreseze vreun cuvânt, Casper pleacă șchiopătând.

CRONOLOGIE

Se naște o fată.

Tatăl ei o iubește. Mama ei îl iubește pe tatăl fetei.

Tatăl e trist.

Tatăl bea și fumează, se leagănă și plânge.

Dispare în apele râului.

Mama ei se transformă într-un pumn.

Fata e singură.

Fata nu-i bună de nimic pe lumea asta.

Nimeni nu o place pe fată.

Ea își dă silința.

Dar gura ei e zob.

Fată proastă. Fată furioasă.

Doctorii: dați-i pilule.

Fată leneșă. Fata e zob din cauza pilulelor.

Mama o lovește pe fată. Fata se face mică.

Fata tace. Tace acasă. Tace la școală. Un șoarece tăcut, făcut zob.

Fata ascultă radioul. Fata descoperă muzica. Fata are o lume numai a ei.

Fata calcă pe căști. S-a zis cu lumea ei.

Fata descoperă cuțitul. Fata se face mică, mică, tot mai mică. S-a zis cu lumea ei.

Pesemne că fata e rea, așa că fata se taie. Fată rea. S-a zis cu lumea ei.

Fata întâlnește o fată. Fată frumoasă! Urmăresc planetele cum se mișcă pe tavan.

Pun bani deoparte să meargă la Paris. Sau la Londra. Ori în Islanda. Oriunde.

Fetei îi place mult de un băiat, dar el o iubește pe Fata Frumoasă.

Fata Frumoasă iese cu băiatul-lup. El o împlinește, dar o face mai mică.

Fata Frumoasă e ocupată tot timpul.

Fata dă și ea în mama ei. Dau din mâini ca niște moriști. Fata se trezește pe stradă.

Fata locuiește la Fata Frumoasă, dar băiatul-lup lasă acolo droguri.

Părinții Frumoși se supără. Fata Frumoasă minte și o face răspunzătoare pentru droguri pe fată.

Fata se trezește pe stradă. Fata merge acasă.

Fata Frumoasă scrie și tot scrie mesaje *Ceva nu-i în ordine Mă doare*

Fata doarme cu căștile la urechi. Fata strecoară telefonul sub pernă.

Fata Frumoasă sângerează prea mult.

Fata e dată peste cap, complet dată peste cap, are inima frântă, vinovăție.

Fata îi sparge mamei nasul.

Fata se trezește pe stradă.

S-a zis cu lumea ei.

RĂMÂN AICI, DAR NU ȘTIU PENTRU CÂTĂ VREME. Am fost scutită de ședințele individuale cu Casper. Sunt puse la punct hârtiile mele și datele externării. Au obținut de la judecător încă o permisiune pentru o ședere în situație de urgență, cât timp încearcă să stabilească o înțelegere cu maică-mea și cu centrul de reabilitare.

Casper e în continuare drăguță cu mine, dar a intervenit ceva între noi, o răceală din cauza căreia mă doare inima. Încep din nou cu *scuzele* mele, dar Casper doar scutură din cap cu tristețe.

Vinnie îmi verifică în fiecare dimineață suturile de pe frunte, plescăind din limbă. Blue îmi spune Frankenstein și rostește numele șoptit, ca în filmele de groază. Mă duc acolo unde trebuie să mă duc. Seara, mă prefac că-mi fac lecțiile online. Am încercat să-i scriu un mesaj lui Mikey când Barbero era ocupat sau moțăia, dar singurul răspuns e o fereastră de chat goală. Noaptea târziu, le urmăresc pe femeile de serviciu somaleze cum se agită dincolo de ferestrele clădirii de birouri de alături, trăgând după ele cărucioarele cu soluții de curățat, mopuri și cârpe.

Cerul e acum magnific, ca într-o carte poștală, norii nu mai sunt așa de plini de apă, soarele e tot mai puternic pe zi ce trece. Dacă privesc pe fereastră în depărtare, printre clădirile-turn argintii, pot vedea terenul imens al universității și, dincolo de el, cursul sinuos al râului care curge către St. Paul și către Hambar, acolo unde există foame și mizerie și durere și epuizare din nou, pentru că n-am unde altundeva să merg.

Sasha face floricele de porumb. Vinnie a adus niște cutiuțe cu arome sub formă de pudră: unt, ardei iute, parmezan. A făcut acasă o tavă de negrese și Francie îl ajută cu glazura. Telefonul din încăpere sună. Schimb canalele unul după altul, până când îmi aud numele. Vinnie agită receptorul în direcția mea.

Ascult respirația de la celălalt capăt al firului înainte să rostesc un alo timid.

— Charlie, nu m-ai trecut pe listă!

Mikey!

Mai să scap telefonul din mână. Apuc receptorul cu ambele mâini, ca să nu mai tremure.

— Ți-am zis c-o să vin! Rămăsese să mă treci pe lista de vizitatori sau ceva de genul ăsta. Mai stau doar o zi. Mai pe seară o să fie concertul și mâine-dimineață plecăm.

— Dar te-am trecut pe listă!

Mintea îmi lucrează frenetic. Să fi uitat Casper? Sau l-au scos de pe listă, dacă oricum urmează să plec?

— Unde ești? Am nevoie de tine. Ăștia...

— Închide, Charlie. E vreo fereastră acolo? Sunt în parcarea din față.

Închid și alerg la fereastră și-mi lipesc fața de geam. Îmi sare în ochi un obiect portocaliu care se mișcă prin aer. Mikey stă în parcare și agită în aer un con de trafic portocaliu. Când mă vede, lasă conul să-i cadă din mână.

Mikey arată oarecum la fel. Pare sincer și îngrijorat. Și în siguranță.

Cade o ploaie ușoară, iar picăturile strălucesc pe părul lui împletit în codițe. Pare mai robust, deși tot mărunțel e. Își ține mâinile întinse, de parc-ar vrea să spună: „Ce s-a întâmplat?".

Simt pe frunte răceala geamului. Vinnie joacă Go Fish* cu Sasha și Francie, într-un colț. Blue stă pe canapea, mormăind în legea ei.

---

* Joc de cărți care se joacă în doi sau mai mulți jucători.

Fața îmi e scăldată de lacrimi în timp ce îl privesc stând în ploaie cu gura deschisă, roșu în obraji.

Vinnie zice, apăsat: *Charlie!* Blue se foiește pe canapea. Vine lângă mine, la fereastră.

— Un băiat.

Răsuflarea lui Blue formează un cerc de aburi pe geam.

— Un băiat în carne și oase.

Sasha și Francie lasă cărțile din mână.

Prima dată când Ellis m-a dus la ea acasă, într-a noua, la vreo săptămână de când ne cunoscuserăm, n-a fost deloc surprinsă că acolo, în subsol, se afla un băiat mai mare care citea o carte de benzi desenate, pe care o ținea într-o mână, în timp ce cu cealaltă lua covrigei cu sare dintr-o punguță. Pe tenișii lui erau desenate cu markerul simboluri anarhiste. A ridicat privirea către Ellis, cu gura plină de covrigei, și-a zâmbit.

— Maică-ta mi-a dat drumul înăuntru. Asta cine-i?

Purta un tricou cu trupa punk Black Flag. Nu m-am putut abține și-am zis:

— O să am o cădere nervoasă...

A pus revista deoparte.

— Am o durere groaznică de cap, mi-a răspuns el.

Apoi a așteptat, iar ochii îi sclipeau.

— Dacă nu reușesc să ies de-aici! am strigat eu, făcând-o pe Ellis, care era la bar, să tresară. M-a privit nedumerită.

Băiatul a râs și a răcnit la rândul lui:

— O să-mi ies din minți!

Am cântat și restul cântecului, în timp ce Ellis cotrobăia prin minifrigiderul părinților. Îmi puteam da seama că era un pic nervoasă. Nu-i plăcea genul ăla de muzică. Se dădea-n vânt după chestiile gotice, sumbre, ca Bauhaus și Velvet Underground. Nimeni altcineva din școala noastră n-ar fi știut versurile de la „Nervous Breakdown", eram sigură de asta.

Dar n-ar fi trebuit să-și facă griji. Mikey a iubit-o întotdeauna mai mult pe ea.

— O! exclamă la unison Sasha și Francie când ajung la fereastră.

Mi-am suflecat mânecile jerseului și mi-am lipit brațele de fereastră. Oare-mi poate vedea cicatricile, de-acolo de jos?

Mikey își acoperă ochii cu mâinile. Îmi amintesc gestul ăla. Îl folosea des, de fiecare dată când Ellis și cu mine făceam ceva ce-l depășea. „Gata, *gagicilor*, ajunge!", zicea el, obosit.

De lângă Blue, Vinnie scoate un mârâit înfundat:

— Rahat! Fetele! Ai naibii băieți și fete! mormăie el.

Ciocăne atât de tare în geam, că Sasha se dă înapoi.

— Pleacă! îi strigă lui Mikey prin fereastră. Apoi bombăne către sine: nu mă obliga să chem pe cineva, băiete.

Se întoarce către mine:

— Tu! Lasă naibii jos brațele!

— E ca-n film! exclamă Francie.

Aștept ca Mikey să-și dea la o parte mâinile de pe față. Tricoul lui e ud leoarcă din pricina ploii.

Sasha izbucnește în plâns:

— Pe mine nu vine niciodată nimeni să mă vadă, bocește ea.

Vinnie mârâie din nou „Rahat", în timp ce butonează pagerul. Blue mă ia de după umeri.

— Taci dracu' din gură!

Francie devine agitată.

— Nici pe *mine* nu vine nimeni să mă vadă.

Își ciupește bărbia cu unghiile, făcând să apară mici stropi de sânge.

Blue rostește încet:

— Priviți.

Mikey și-a deschis geanta de poștaș și mâzgălește furios cu markerul într-un caiet sprijinit pe genunchi. Apoi îl ridică. Încerc să disting prin fereastră ce scrie, printre stropii de ploaie.

SĂ!

Aruncă hârtia. Aceasta plutește și apoi rămâne lipită de pământul ud, chiar lângă tenișii lui. Rupe încă o foaie din carnet.

NU!

Vinnie bate cu pagerul în geam, iar văicărelile Sashei devin tot mai puternice.

Francie îi zice: „Taci *din gură*!" și o ciupește, ceea ce nu face decât să intensifice văicărelile.

— Am o problemă, spune Vinnie la telefon.

Mikey se chinuie cu altă foaie de hârtie, care s-a prins în șina carnetului. Doi infirmieri traversează încet parcarea. Strigă către Mikey; se uită în sus exact în momentul în care foaia de hârtie se desprinde de șină și e ridicată în aer de o pală de vânt. Mikey aleargă după ea, alunecă într-o baltă și cade. Blue își ține răsuflarea. Ne uităm una la alta. Ochii îi strălucesc.

— Extraordinar, șoptește ea. Absolut extraordinar.

Își strecoară degetele printre degetele mele, care sunt lipite de geam și zice:

— Asta înseamnă devotament *total*, Sue cea tăcută. Știi, nu-i așa?

Cei doi bărbați, de fapt niște studenți care muncesc în weekend, cu mușchii brațelor bine lucrați și părul prins cu clame, îl apucă pe Mikey de subsuori și-l ridică. Acesta se luptă cu ei, iar tălpile tenișilor îi alunecă în baltă. Începe să plângă necontrolat, de ciudă, ca un copil. Cei doi îl pun jos, iar pe chipurile lor se citește curiozitate și nu agasare. E ciudat să-l privesc așa mărunt cum e, cu codițele lui extravagante și hainele de la second-hand, pe lângă cei doi infirmieri, pe care mai că plesnesc uniformele albe ca laptele. Sunt toți cam de aceeași vârstă, dar la ani-lumină distanță.

— Nenorociților! Nenorociții dracului ce sunteți! Nu faceți asta, nu-l lăsați să facă asta! urlă asistentul Vinnie.

Infirmierii ridică din umeri în direcția lui Vinnie, care fierbe de furie în spatele ferestrei de la etajul patru.

Mikey ține în aer hârtia udă.

MORI.

Să nu mori. Cerneala se scurge pe foaie, sub picăturile de ploaie.

Sasha își lovește capul de geam, iar și iar. Vinnie o trage de la fereastră, apucând-o ușor de brațe, atât cât îndrăznește. Asistenta Ava, care ar lua pe oricine în brațe, care nu ține seama de reguli, intră în încăpere și-o lasă pe Francie să se arunce în ea și să-și înăbușe hohotele în bluza ei albă. Privesc împreună cu Blue cum studenții își scutură apa de pe brațele goale și-și smucesc bărbia înspre Mikey. Pe lângă ei, arată din nou de șaptespe ani. Numai că acum are 21 de ani și a venit până aici să mă vadă. Aș vrea să trec prin geam, să zbor până jos, în parcare, și să-l las să mă strângă în brațe. *Devotament total*, așa a zis Blue. Poate că acum Mikey m-ar putea iubi, dacă am putea fi doar noi.

Trupul mi-e cuprins de un val de speranță.

Își șterge fața, bagă carnetul ud înapoi în geantă și întinde mâna către mine.

Pa!

Băieții îi dau un brânci, să-l ajute s-o ia din loc. O pornește împleticit de-a lungul trotuarului ud și îl pierd din vedere.

TOTUL SE ÎNTÂMPLĂ CU REPEZICIUNE.

Stau cu ochii ațintiți la computer. Sunt la pagina cu lecțiile online, deși n-am nici cea mai mică intenție să lucrez. Dimineață o să plec, mă duc acasă cu mama. La centrul de reabilitare, o să se elibereze un loc abia peste câteva săptămâni.

După ce am cântat împreună cu Mikey piesa „Black Flag", Ellis și-a ștuguiat buzele. Ne-a întors spatele și a pus un disc la pick-up. La fel ca mine, și ea avea un pick-up și discuri adevărate, o mulțime, nu talmeș-balmeșul obișnuit de CD-uri sau un iPod supraîncărcat sau un telefon cum au ceilalți puști. Pe pereți erau albume de blues înrămate și postere mari cu Velvet Underground și The Doors. O canapea jerpelită și pătată din velur zăcea pe podeaua de lemn. Barul însemna un zid din cărămidă falsă, cu trei scaune înalte și un frigider bâzâitor. Tavanul subsolului era jos, iar aerul, jilav și muced. Mie îmi plăcea locul ăsta înghesuit și confortabil. Îți dădea o senzație de tihnă, spre deosebire de apartamentul maică-mii, în care era întuneric și unde peste tot vedeai numai reviste și scrumiere. Ellis a așezat pe bar trei doze de bere.

Mă întrebam de ce m-a ales pe mine să-i fiu prietenă: pe mine, cu părul meu în șuvițe roșii și negre, tăiat la întâmplare, cu puloverele mele ciuruite și jeanșii rupți, care ascundeau chestiile despre care Ellis nu știa încă. La școală mergeam pe vârfuri, nu băgam în seamă cuvintele răutăcioase mâzgălite pe dulapul meu și scrâșneam din dinți când eram îmbrâncită la baie, dar, cumva, ea a reușit să mă găsească, creatura asta cu haine de catifea, ciorapi cu dungi și ghete de Frankenstein,

pudrată și dată cu ruj mov-închis. Am văzut cum o privea băiatul ăla mai mare. Pe fața lui se citea o intensitate care m-a fascinat și m-a dezamăgit deopotrivă.

Ellis a tras o duș că sănătoasă de bere, s-a șters la gură și a scuturat din cap, astfel că părul ei negru ca pana corbului, proaspăt vopsit, i-a șfichiuit obrajii pudrați.

— Mikey stă pe stradă cu noi, dar merge la o ciudățenie de școală alternativă autonomă.

Ritmul obsedant al celor din trupa rock Smith, sunetul inteligent, impetuos, căruia nu-i puteam rezista cu toate că preferam muzica aia care-ți sufocă creierul și-ți răscolește inima, se simțea încă din primele versuri: „Am părăsit nordul/ am pornit-o către sud...".

Tipul ăla mai mare, Mikey, s-a ridicat azvârlind cât colo cartea de benzi desenate și a apucat-o pe Ellis de mâini. După aceea, au început să țopăie împreună, cântând la unison: „Am găsit o căsuță/ Și nu-mi pot pune frâu sentimentelor". Ellis și Mikey mi-au întins mâinile, iar Ellis avea o față roșie și tâmpă.

În după-amiaza aia, când ne îndreptam înspre casa ei, mi-a spus:

— Singurul mod în care pot să fac față unei zile idioate este să pot merge acasă și să mă pot face pulbere la sfârșitul ei.

Berea îmi provocase o bolboroseală caldă prin stomac; muzica aia amețitoare îmi mișuna sub piele. Subsolul mirosea a podea veche de lemn și a popcorn rânced și a covorul mițos roz și jegos. Ani de zile nu m-a vrut nimeni. Ani de zile am fost dată la o parte, s-a țipat la mine, s-a făcut mișto de mine, iar acum, acum aveam, în sfârșit, doi oameni minunați care mă aleseseră. Pe *mine*.

I-am lăsat să mă atragă între ei.

În fața computerului, scutur din cap ca să-mi limpezesc gândurile. La dracu' cu toate astea! Ce mi-ar mai putea face acum, în acest punct? Întorc capul să mă uit la Barbero, care

ridică din umeri și stă cu ochii în iPod. S-a schimbat după plecarea lui Jen S. Intru în contul de e-mail și deschid fereastra de chat, cu inima bubuindu-mi în piept. *Te rog să fii online, te rog.*

Se aude un bip scurt și *Michael scrie* și apoi:

Scuze că m-am pierdut cu firea la spital. Nu vreau să sfârșești ca E. Plec mâine-dimineață pentru trei săptămâni de concerte. O să încerc să te mai sun la spital.

Apartamentul neprimitor al mamei de pe Edgcumbe, de la etajul al doilea al unei case dărăpănate, cu ziduri crăpate și, pe balcon, o cutie plină cu chiștoace de țigară și pastile. N-am de ales. Trebuie să profit de ocazie.

Scriu:

Mikey, te implor, salvează-mă.

VISEZ MUȘTE, ROIURI DE MUȘTE CARE SE AȘAZĂ pe mine și mă pișcă prin haine. Muștele sunt coșmarul oamenilor care trăiesc pe stradă. Te ciupesc, mișună pe corpul tău puturos, se hrănesc din tine, te îmbolnăvesc. Mă trezesc plesnindu-mă la întâmplare și aud:

— Oprește-te.

E Blue, care îngenunchează lângă patul meu și se luptă să îmi dea la o parte mâinile care nu stau locului. Părul îi alunecă pe față.

— Ascultă-mă. Trebuie să-ți zic ceva.

Îmi spune:

— Odată chiar am fugit de taică-meu. Din toate locurile, nu m-am oprit decât în Indiana. În nenorocita de Indiana.

Îmi povestește că era pe cocaină pură și că lucra într-o băcănie.

Mai zice: *Întregul corp îmi era ca electrizat, nu mă gândeam decât la cum să scap de-acolo și să mă întorc în apartamentul meu mizer și să mă tai și cât de bine aveam să mă simt și urma să pot uita de jobul ăla de rahat.*

Muncea din ce în ce mai repede, încercând să așeze pe rafturi toate cutiile de cereale, toate în ordine și cu prețul pe ele. Asuda din greu și își ștergea fața cu halatul violet, când a auzit râsete.

— De parcă magazinul însuși râdea de mine. Cutiile de cereale, marcatorul de prețuri, idiotul de cărucior de marfă, luminile. Lucrurile *din* magazin râdeau de idioata de mine.

Ca și cum ajunseseră până și obiectele *neînsufleţite* să-și dea seama că eram doar o idioată de ratată.

Pe față i-au apărut pete și i s-au umezit ochii.

— Și atunci, în momentul ăla, am știut că o să merg acasă și o să-mi pun capăt zilelor. Și. Iată-mă. Aici.

Din patul celălalt, aud respirația Louisei. E trează, ascultă.

Blue mă țintuiește cu ochii ei înlăcrimați și trage adânc aer în piept.

— Morala poveștii, Charlie, e următoarea: nu le îngădui cerealelor să te înfulece. Chiar dacă nu-i decât o nenorocită de cutie de cereale, o să te mănânce de vie dacă o să-i dai voie.

CASPER SPUNE:

— Am un sentiment foarte neplăcut din cauză că pleci cu trusa. Chiar dacă-i goală.

Stau pe marginea patului. Rucsacul meu, în care se află trusa goală, e la picioare. Louisa mi-a dat valiza ei, o chestie pătrățoasă, butucănoasă, demodată, pe care o acoperise de abțibilduri cu cranii și trandafiri. A ridicat din umeri și mi-a zis:

— Oricum n-o să mai plec de-aici o bună bucată de vreme.

Zâmbetul ei era blajin și m-a îngrijorat; își rotea pe degete vârfurile părului. A făcut un pas înainte și m-a sărutat ușor pe obraz. Mi-a șoptit:

— Mi-aș fi dorit să rămâi mai mult. Aveam atâtea să-ți spun. Știu că tu m-ai fi înțeles.

Mi-au înapoiat toate lucrurile. Le-am îndesat pe toate în valiză: camera foto, șosetele, săculețul cu cărbuni și creioane. Domnișoara Joni mi-a dăruit un caiet de desen nou-nouț, unul superdrăguț, pe care cred că l-a cumpărat din banii ei, și asta m-a făcut să mă simt puțin vinovată.

Casper stă în fața mea, într-un scaun pliant luat din sala de relaxare. Doctorilor nu li se permite să se așeze pe paturile pacienților.

Ochii ei mari și albaștri exprimă blândețe. Încă îmi pare foarte rău pentru ce i-am făcut.

Își ridică mâinile și schițează în aer profilul corpului meu. Când degetele îi ajung la ghete, zice:

— Îți aparții în întregime, Charlie. Până la ultima bucățică.

Face o pauză.

— Înțelegi ce urmează să se întâmple, nu-i așa?

Simt un nod în gât.

— O să merg să stau la maică-mea.

Casper mi-a dat o foaie de hârtie cu numărul de telefon al centrului de recuperare și al unui grup de suport, unul pentru apeluri de urgență și adresa ei de e-mail. Hârtia este ascunsă pe fundul rucsacului.

— Fără droguri, fără băutură, fără mutenie. Trebuie să lucrezi din greu, Charlotte, ca să stai departe de vechile obiceiuri. Lucrurile vechi, obiceiurile vechi sunt plăcute, chiar și atunci când suntem conștienți că ne fac rău. Urmează să te confrunți cu necunoscutul.

Îmi pun rucsacul în poală și îl strâng în brațe. Nu mă pot uita la Casper. Îmi îndrept atenția spre materialul alunecos al rucsacului. *Mamamamamamamama.*

— Mușchi răcoros, zice Casper, zâmbindu-mi.

Nu-i răspund.

Nu se dă bătută:

— Arăți ca un fermier, Charlotte. Unul foarte tulburat, pe cale să chelească.

Mă uit la salopeta surorii lui Mikey, la tricoul cu Dead, la pardesiul jerpelit pe care maică-sa le-a pus în cutie. Îmi mișc degetele în ghete. Mi-au lipsit ghetele mele, mi-a fost dor să le simt grele, ferme. Când mi le-a adus Vinnie, le-am strâns la piept o vreme.

Trecem în tăcere pe coridor, pe lângă ușa închisă a sălii de relaxare. Le pot auzi pe fete cum șușotesc înăuntru. Exact cum s-a întâmplat și la plecarea lui Jen, n-au voie să-și ia rămas-bun de la mine. În timp ce ascensorul coboară, căldura din stomacul meu devine un balon uriaș. Cuvintele încep din nou să dispară. Ușa ascensorului se deschide.

Ea e la recepție, cu un teanc de hârtii și un plic în mână. E toată în gri: jachetă gri cu fermoar, jeanși gri găuriți la un genunchi, tenișI gri, căciulă gri tricotată.

Singura culoare de pe maică-mea e cea a părului.

E tot ca focul, de un roșu aprins, strâns într-o coadă de cal unsuroasă.

Părul meu este blond-închis și acum stă ascuns sub bereta roșie de lână, de la sora lui Mikey; mă rog, puținul care a mai rămas după ce mi-am tăiat claia de păr vopsit în negru, pe care o aveam când trăiam pe străzi.

Mama nu zâmbește, dar nici nu m-am așteptat s-o facă. Cu toate acestea, pentru o secundă, zăresc ceva, o undă de *nu știu ce* care îi străbate ochii.

Apoi dispare.

Mâinile îmi tremură în buzunare. Îmi strâng pumnii cât de tare pot. N-am mai văzut-o de aproape un an.

Casper nu pierde vremea și se îndreaptă către maică-mea.

— Îți mulțumesc că ai venit, Misty.

Întoarce capul și îmi face semn să mă apropii.

— Charlie, a sosit momentul.

Pe măsură ce mă apropii, mă simt tot mai puțin în apele mele. Încep să fiu tot mai departe – iată că se întâmplă din nou ceea ce Casper numește *disociere*. Ce bine ar fi dacă maică-mea ar zâmbi sau m-ar atinge sau ceva de genul ăsta.

Mă privește o clipă, după care se întoarce înspre Casper.

— Mă bucur că în sfârșit ne cunoaștem. Mulțumesc pentru tot. Cu Charlotte și toate astea.

— Cu plăcere. Charlie, să ai grijă.

Casper nu zâmbește, nu se încruntă, ci doar îmi pune mâna pe braț și apoi mă împinge ușor de tot, după care se întoarce și pornește înspre ascensoare.

În timp ce mama se îndreaptă către ieșirea spitalului, coada îi atârnă peste jachetă. Fără să întoarcă privirea, îmi zice:

— Vino.

Afară, cerul e acoperit de un strat de nori pufoși. Tenișii ieftini ai maică-mii scârțâie pe trotuar.

— În momentul ăsta n-am mașină, zice ea cu jumătate de gură, aprinzându-și din mers o țigară.

Mă întreb cum o fi ajuns la spital, dacă o fi dus-o cineva cu mașina? Întotdeauna a detestat autobuzul.

Afară e cald; vârful nasului îi lucește. Deja îmi dau seama că îmi va fi prea cald în pardesiu. Când ajungem la colț, îmi întorc privirea, și iată-le pe toate la fereastra de la etajul patru, ca un grup de păpuși, uitându-se după mine; mâna lui Blue e lipită de geam.

Maică-mea dispare după colț.

Trebuie să alerg ca să o prind din urmă. Încep să turui ce am repetat cu Casper. Încerc să sune cât mai credibil, pentru că știu care ar fi alternativa.

— O să respect regulile, mami. O să fac orice vrei tu. O să-mi găsesc un job și faze de genul ăsta, bine?

Se oprește atât de brusc, că mă izbesc de umărul ei. Acum sunt aproape la fel de înaltă ca ea, ceea ce nu înseamnă mare lucru. Amândouă suntem mici de statură.

Mama îmi întinde plicul.

— Uite, aici sunt lucrurile tale, biletul de autocar, certificatul de naștere, toate rahaturile astea.

Nu înțeleg.

— Poftim?

Nu iau plicul, așa că mă apucă de mână și-mi îndoaie degetele peste marginea lui.

— Eu mă opresc aici, Charlotte. În plic ai tot ce îți trebuie, OK?

— Am crezut... Am crezut că vin acasă. Cu tine.

Când duce țigara la gură, observ cât de uscate și de crăpate îi sunt mâinile. Trage ultimul fum și strivește țigara sub picior.

Privesc pe furiș la mica umflătură pe care o are pe nas. Nasul pe care i l-am spart cu o tigaie. Îi tremură buzele în timp ce urmărește mașinile care trec pe lângă noi, pe stradă. Nu se uită deloc la mine și nici eu nu mă pot uita prea mult la ea.

Ruptura dintre noi e prea adâncă. Ochii mi se împăienjenesc.

— Prietenul tău Mike a trecut pe la mine azi noapte. Știm prea bine că asta n-o să meargă, să stai cu mine sau în nu știu ce tâmpenie de centru de reabilitare pentru adolescenți. Nu-i de tine, Charlotte. Nu știu ce *e* de tine, dar în niciun caz *eu* și nici vreun centru cu oră de stingere. Mama lui Mike ți-a cumpărat un bilet pentru Arizona. O să stai acolo, în apartamentul lui. Mike zice că o să te ajute el.

Scotocește prin buzunar după o altă țigară.

— Mike ți-a lăsat o scrisoare. O să stai singură o vreme, până când se întoarce din turneu. Mi se pare că se ocupă de echipament pentru o trupă, nu? Mike e băiat bun, Charlotte. Încearcă să n-o dai în bară nicicum.

Deci Mikey chiar a făcut ceva după ce a primit mesajul meu. N-o să stau cu mama. O să mă urc într-un blestemat de autocar. În direcția blestematului de deșert. Departe de Frank Nemernicul, de blestematul de râu, de toate astea.

Sunt atât de bucuroasă, și de speriată, și de nedumerită, că nu știu ce să fac.

Deschid plicul încet, cu mâinile tremurându-mi, și caut biletul de autocar, vechiul buletin, certificatul de naștere. Înăuntru e și o scrisoare împăturită – probabil că este cea de la Mikey – și încă ceva care face să-mi tresară inima.

Un teanc de bancnote prinse cu elastic, înfășurat în folie de plastic. Mă holbez la bani, începând să înțeleg ce este cu ei.

— De unde... de unde-i ai?

Maică-mea trage cu sete din țigară.

— I-a găsit mama lui Eleanor acum ceva vreme. Vând casa și se mută în vest. Ca să fie mai aproape de ea. Știi că ea este în Idaho.

Paris, Londra, Islanda. Oriunde. Ellis și cu mine tundeam gazoanele oamenilor, am ajutat-o pe doamna Hampl de pe Sherburne să-și facă ordine în garaj. N-a fost deloc ușor și ne-a luat ceva timp. Era scriitoare sau ceva de genul ăsta și avea tot felul de dosare pline cu tăieturi din ziare și din reviste vechi. Făceam orice ca să câștigăm bani.

— Judy s-a gândit că ar trebui să fie ai tăi.

Strecor banii în buzunarul pardesiului și îmi frec repede ochii. Nu vreau să mă vadă plângând.

Ceva mi se oprește în gât – *iartă-mă-iartă-mă-iartă-mă-mi-e-dor-de-tine* –, dar cuvintele rămân acolo, înghesuite și nerostite. Mama spune:

— Trebuie să plec, Charlotte. Trebuie s-ajung undeva.

Face câțiva pași, dar se întoarce brusc și mă cuprinde cu brațele atât de strâns, că nu mai pot să respir, atât de strâns, că văd niște inele roșiatice în jurul norilor pufoși și după aceea își lipește gura de urechea mea și-mi șoptește:

— Nu care cumva să crezi că treaba asta nu-mi frânge naibii inima.

Și-apoi pleacă, iar corpul meu se face tot mai rece în timp ce stau acolo, pe Riverside colț cu Twenty-Second, iar lumea pare atât de golită de sens și, totodată, atât de plină. E mult de mers pe jos până la stația de autocar. Și nici măcar n-am idee cât e ceasul.

Mă holbez la bilet. Plecare: Minneapolis, Minnesota, Sosire: Tucson, Arizona. Trec cu degetul peste restul biletului și numele orașelor în care vom opri se învălmășesc înaintea ochilor. Deșertul. Când l-am rugat pe Mikey să mă salveze, n-a răspuns nimic câteva clipe, apoi a scris „Se rezolvă" și apoi a ieșit.

O să merg în deșert. O să călătoresc cu un autocar prin Dumnezeu-știe-câte-state ca să fiu cu Mikey, după ce toată viața n-am mers nicăieri. Și cum să ajung la stația de autocar? Cât e ceasul? Privesc înapoi către spital și mă întreb dacă n-ar trebui să mă întorc acolo, dar îmi dau seama că nu pot. Ei cred

că am plecat cu mama. Și ce o să fac odată ajunsă acolo? Cât timp o să fie plecat Mikey? Cât timp o să fiu singură acolo?

Lucrurile se schimbă prea repede și nu pot respira. Mi-e prea cald în pardesiu.

— Pot să te duc undeva, fată dură?

Mă întorc și văd dubița albă cu logoul spitalului mergând în ralanti pe lângă mine. Vinnie aruncă țigara pe geam.

— Urcă.

După ce urc, îmi zice:

— Ca să fim înțeleși, în momentul ăsta eu merg să iau de la Mall of America niște anorexice cu permis de-o zi, OK?! Nu transport cu mașina o minoră care nu are tutore legal, către o destinație nedivulgată.

Apasă ambreiajul.

— Pune-ți centura. Numai o fată moartă îmi mai lipsește din jerpelitura asta de dubiță! Unde mergem?

Îi spun. Nu ne spunem nimic până când ajungem în stația de autocar. Înăuntru sunt câțiva oameni, înconjurați de valize și cutii, saci de hârtie și pungi de plastic. Se caută prin buzunarul paltonului lui negru și îmi îndeasă în palmă câteva bancnote.

— Nu vreau să te mai văd niciodată pe-aici, Charlie, fetițo.

Dau din cap, cu lacrimi în ochi.

— Orice lucru defect și orice persoană cu hibe pot fi reparate. Asta-i convingerea mea.

Aruncă o privire către stația de autocar.

— Acum, hai, du-te, fetițo, și după ce urci în autocar, așază-te pe un afurisit de loc din față, nu din spate. Spatele nu-i un loc bun. Ferește-te. Nu accepta țigări de la nimeni chiar dacă ți se oferă, nu bea nimic decât de la dozator. Să rămâi așa. În gardă.

Se îmbrățișează singur.

— Și după ce vei ajunge la destinație, o să ai numai zile senine și însorite, bine? Nu mă întreba de unde știu, fapt e că știu. Am ajuns să știu câte ceva despre voi, fetele. Acum du-te.

Întinde mâna pe lângă mine și împinge ușa.

Miroase a țigări cu aromă de căpșuni și a lapte cald, a stradă și a acasă.

Îi inspir adânc mirosul, în caz că e ultimul tip de treabă pe care o să-l întâlnesc în următoarele zile, și apoi cobor din mașină, târșâind după mine valiza Louisei și rucsacul meu.

DOI

O să fac orice pe lumea asta mare
Dacă mă lași să te urmez în cădere.

Bob Dylan,
„Baby, Let Me Follow You Down"

AUTOCARUL E UN MONSTRU URIAȘ ȘI GREOI, în care domnesc tristețea și un aer închis. În fiecare oraș, ne vomită afară pentru douăzeci de minute, două ore, trei, nu contează, și e mereu la fel: o cârciumă, o prăvălioară, mizerie la toaletă, mizerie în rigole. Ascund pe fundul buzunarului banii pe care mi i-a dat Vinnie și îi folosesc numai ca să-mi cumpăr ciocolățele și suc și chipsuri cu sare și, o dată, un sandvici cu salată de ouă, cu data de expirare ștearsă. Gustul ciocolatei îmi dă senzația unei explozii de fericire.

Nu vorbesc cu cei care se așază pe locul de lângă mine. Urcă răspândind miros de fum de țigară sau de murdărie și coboară la următoarea stație. În Kansas, autocarul face pană în toiul nopții, într-un orășel în care zici că este Crăciunul chiar dacă suntem în mijlocul lui mai: ghirlande ofilite care tronează în vitrinele întunecate ale magazinelor, luminițe grăsune care licăresc în ferestrele unei benzinării. Femeia de lângă mine își afundă bărbia în gulerul lat al hainei ei de blană artificială și mormăie un *Slavă Domnului!* în timp ce coborâm din autocar împleticindu-ne și așteptăm stingheri în parcarea unei cârciumi cu ușile și ferestrele acoperite cu scânduri. Bărbații din spatele autocarului se mută cu jocul lor afară, pe o alee, în timp ce șoferul se plimbă de colo-colo, așteptând ajutor. Mă așez pe o bordură, la distanță de toți ceilalți, și tot mi-e prea cald în pardesiu. Pe bilet scrie că vom străbate șase state până să ajungem în Arizona și că drumul va dura o zi, 21 de ore și 45 de minute. Șoferul ne spune că nu știe cât va trece până să ajungă noul autocar.

Plâng în cabinele de toaletă când mă uit la banii pe care i-am câștigat împreună cu Ellis și lacrimi calde mi se scurg pe gulerul pardesiului. Am în sfârșit o destinație, posibil un loc mai bun, dar ea nu este cu mine și asta doare. Pe pielea mea care arată înfricoșător, *totul* e din nou dureros, tăios și înfricoșător. Încerc să mă gândesc la Mikey și la cât de bine o să mă simt din nou cu el și că, poate de data asta, vom fi ceva mai mult decât simpli prieteni.

Ajungem în plină noapte. Strigătul brusc și vesel al șoferului, „Tuuu-sooon", străbate autocarul și îi trezește pe câțiva pasageri. Mă alătur șirului somnoros de oameni care coboară greoi din autocar, în aerul călduț, pâclos.

Câțiva dintre pasageri sunt așteptați și mă uit cum se îmbrățișează și se sărută. Pe mine nu mă așteaptă nimeni, așa că scot plicul de la Mikey, ca să nu mă simt singură.

Pe parcursul călătoriei am tot citit scrisoarea, doar ca să mă asigur că totul se întâmpla cu adevărat, că scăpasem cu adevărat.

Charlie! O să fie totul OK, îți promit. Îmi pare rău, o să dureze un pic până mă întorc, așa că o să fii pe cont propriu. Nu-ți face probleme, doamna la care stau în chirie e de treabă, e artistă, știe că vii. O cheamă Ariel și poți să-i ceri orice ai nevoie. Mama ta zicea că are să-ți dea niște bani, așa că ar trebui să te descurci cu mâncarea. Ai aici indicații ca să știi cum să ajungi la mine și o hartă ca să vezi de unde poți cumpăra alimente și diverse lucruri.
CHARLIE: de-abia aștept să te văd. Mike

Chiar îmi țin bucata de hârtie pe față, doar-doar o mai păstra mirosul lui Mikey, să-l pot inhala și, astfel, să-mi potolesc zvâcul din inimă, dar nu-l simt. Inspir adânc de câteva ori, încercând să mă liniștesc.

Mă uit la hartă, căznindu-mă să-mi dau seama unde mă aflu, încotro ar trebui să merg și ce înseamnă săgețile făcute de Mikey. Străzile sunt pustii, dar țin capul sus.

Evan zicea mereu că nu trebuie să te temi de ceea ce nu poți vedea, ci de ceea ce e chiar în fața ta, la vedere.

Scrâșnesc din dinți când mă îndrept spre un pasaj, îndemnându-mă să nu mă gândesc la *noaptea aia*. Mânerul valizei date de Louisa îmi taie palma. Pardesiul e mult prea greoi pentru vremea asta. Deși transpir, nu vreau să mă opresc să-l dau jos. Trec pe lângă o mulțime de baruri și de magazine. Aici cerul e ca o stofă groasă, neagră, împodobită cu niște stele albe, palide, pe care aș vrea să le ating cu degetul.

Instrucțiunile lui Mikey se întind pe trei pagini. *O să vezi o casă cu o mulțime de păsări URIAȘE, argintii, în curte. Nr. 604 E, 9th Street. Proprietara locuiește în cartierul Pie Allen. Eu stau în casa de oaspeți mov, din spate. Folosește bicicleta galbenă și lacătul. Ariel le-a lăsat special pentru tine. Cheia de la intrare e sub ghiveciul galben.*

Mie nu mi se pare că arată ca niște păsări, dar chiar că sunt strălucitoare, licăresc în aerul nopții, cu aripile lor fioroase întinse. Casa de oaspeți e în spatele curții. Găsesc cheia în ghiveci. O bicicletă galbenă, cu un coș de răchită care pare nou, e legată de parul care susține o frânghie de rufe. Descui ușa și bâjbâi pe perete, după întrerupător, iar strălucirea bruscă a luminii mă face să clipesc des. Și pereții sunt vopsiți tot în mov.

Habar nu am ce să fac. Oare proprietara e acasă? M-o fi auzit?

Aici nu sunt leduri *țiuitoare*. Nici covoare bej, care nu se mai termină. Nici fete care plâng. Nici cameră secretă.

Sunt singură. Pentru prima dată în atâtea luni, sunt complet singură. Fără Evan, fără Dump, fără Casper, chiar și fără enervanta de Isis. Pentru câteva clipe, simt în tot corpul înțepături de panică: dacă mi se întâmplă ceva începând din momentul ăsta și până se întoarce Mikey, cine o să știe? Cui o să-i *pese*? O secundă, sunt din nou *acolo*: în zilele alea

îngrozitoare petrecute pe străzi, înainte să mă găsească Evan și Dump, când în fiecare zi eram cu simțurile ascuțite la maximum și când inima bătea de să-mi spargă pieptul și când nopțile păreau ani și când așteptam să se risipească întunericul, sărind în picioare la cel mai mic zgomot, încercând să-mi găsesc un loc sigur unde să mă ascund.

Există singurătate și *singurătate*. Nu sunt deloc același lucru.

Respiră, Charlie. Respiră așa cum spunea Casper. Strecor mâna pe sub pardesiu și mă ciupesc de coapse, în speranța că durerea o să mă ajute să-mi revin. Puțin câte puțin, panica dispare.

Stomacul începe să-mi chiorăie tot mai sonor. Mulțumită că mă pot concentra pe altceva, cotrobăi prin micul frigider ascuns într-un colț. Înăuntru sunt câteva sticle cu apă și niște banane prea coapte. Mănânc o banană și, cât ai clipi, dau pe gât o sticlă de apă. Mai sunt și două felii de pizza, într-o cutiuță de carton. Sunt atât de tari și de vechi, încât pocnesc când le îndes în gură, dar nu-mi pasă. Sunt lihnită de foame. Încet, panica începe să slăbească, iar în locul ei sunt cuprinsă de extenuare.

Cartierul e liniștit. Cât o fi ceasul? Într-un colț se află un cufăr enorm, pe care îl împing în fața ușii, pentru orice eventualitate. Din cauza drumului lung cu autocarul, mă doare tot corpul și simt că mă lasă picioarele. Sting lumina. Cu toate că sunt fleașcă de transpirație, nu-mi scot pardesiul. Asta m-ar face să mă simt și mai expusă, în momentul ăsta. Am nevoie de un scut protector, pentru orice eventualitate.

Mă așez cât mai confortabil pe saltea, salteaua *lui Mikey*, pe podea. Pot simți cum se desprind din mine lucruri care sunt înghițite de liniștea ce domnește în jur. Nu ascult tristețea unor fete care trăiesc pe coridor. Frank Nemernicul e undeva, departe, mâinile lui nu mă pot găsi aici. Am câțiva bănuți în rucsac. Îmi simt trupul din ce în ce mai ușor.

Îl pot simți, în sfârșit, după luni întregi în care i-am opus rezistență, și mă face să mă afund tot mai mult în pardesiu, în saltea: somnul. Îmi îngrop fața în pernă și aici regăsesc, în sfârșit, mirosul lui Mikey, o anume tentă de scorțișoară. Îl inspir cât mai adânc, îl las să-mi pătrundă în toți porii, mă las legănată de el, ca să adorm.

Când mă trezesc, lumina soarelui pătrunde înăuntru prin singura fereastră din casa de oaspeți. Privesc în jur buimacă, în timp ce las pardesiul jilav să alunece de pe mine. După aproape două zile petrecute în autocar, simt că miros urât.

Îmi ia ceva timp, dar îmi dau seama că, de fapt, casa de oaspeți nu-i decât un amărât de garaj transformat în locuință: cele două uși de pe peretele din spate, care dădeau înspre alee, au fost sudate cu stângăcie, iar la geamurile pătrate ale acestora sunt niște perdelițe albastre. Bucătăria nu-i decât o chiuvetă fixată în blatul aflat deasupra unui dulap metalic, vechi.

Pe tavan există un ventilator, iar pe unul dintre pereți, un aparat de aer condiționat. Pardoseala e din ciment, iar baia e o veche debara, cu un vas de toaletă și o cabină de duș, din plastic.

Mă târăsc jos din pat și mă îndrept către baie. Fac pipi și apoi dau drumul la duș. Mai întâi împroașcă cu apă, apoi începe să curgă un jet anemic. Îl opresc. Încă nu sunt pregătită să fac duș. Nu sunt pregătită să mă privesc, să-mi ating noile răni. Dacă le ating, vor părea cât se poate de reale. Iar cicatricile încă mă dor. Vor mai fi dureroase încă multă vreme.

La Creeley, cele mai multe dintre noi ne spălam „orificiile", cum le numea Isis, numai cu mănuși de baie, pentru că, dacă am fi vrut să facem un duș adevărat, ar fi trebuit să avem o femeie supraveghetor, ca nu cumva, vezi Doamne, să încercăm să ne înecăm cu jetul dușului sau ceva de genul ăsta. Și niciuna

dintre noi nu-și dorea să aibă public când era în pielea goală, așa că majoritatea preferam cealaltă variantă.

După ce îmbrac din nou salopeta și ies din baie, îmi plimb mâinile peste blatul din bucătărie. E din placaj dat cu un strat de lac și decorat cu cărți poștale din diverse orașe străine. Unele dintre cărțile poștale sunt întoarse cu fața în jos și pe spatele lor sunt mâzgălite mesaje: *A.: Ne întâlnim la fântână, iubire, la patru, ca anul trecut.* Mai mult ca sigur că A. e proprietara lui Mikey, Ariel. Studiez cărțile poștale, imaginile, scrisul dezordonat. O povestioară care se derulează sub degetele mele.

Desfac teancul de bani strânși de Ellis și de mine. *Să zburăm peste Ocean*, zicea Ellis cu brațele desfăcute și rotindu-se prin cameră. *Să aterizăm la Londra, la Paris, în Islanda, oriunde.* Locuri care i se păreau romantice și unde ar fi vrut să trăiască. *Să savurăm un espresso pe Sena, o să fie ceva al naibii de divin, Charlie. O să vezi.*

Nouă sute treizeci și trei de dolari și numai una din noi a scăpat cu viață. Mă rog, cu jumătate de viață.

Mă uit îndelung la bani, apoi îi dosesc sub chiuvetă, în spatele hârbului de filtru de cafea.

Trebuie să găsesc ceva de mâncare.

Când ies în curte, lumina soarelui e atât de puternică, că încep să văd pete întunecate, așa că descui din nou ușa și scotocesc printr-un sertar de birou și găsesc niște ochelari de soare vopsiți în auriu, cu picățele negre, pe care numai o fată i-ar fi putut purta și uita acolo din neatenție; oare Mikey a avut o iubită? Oare Mikey *are* o iubită? Nu vreau să mă gândesc la asta acum.

Harta desenată de Mikey e plină de săgeți și de notițe: „Prăvălia Circle K, trei străzi →; Fourth Avenue (magazin second-hand, cafenea, bar, mâncare, cărți) șase străzi ↑; magazin universal șapte străzi ←". Fața și brațele încep să mi se încălzească în timp ce-mi târâi picioarele pe trotuar, către Circle K. E ciudat când

mă gândesc că, în urmă cu doar câteva zile, eram într-un loc cu lapoviță și cu cer cenușiu și acum iată-mă aici, unde soarele strălucește mereu și unde nu am nevoie de jachetă.

Înăuntru la Circle K e răcoare; ca și cum ai fi sub o apă limpede, într-un bazin adânc. Tipul din spatele tejghelei are în lobii urechilor niște cercuri enorme, negre. Își ridică privirea din cărțoaia pe care o are în față în timp ce mă bălăngănesc printre rafturi și înșfac sticle, pachete de tifon, cremă de plajă, bandă adezivă, tuburi de unguent. Datorită aerului condiționat, transpirația de pe față mi se usucă repede. Îmi simt tenul prăfos și lipicios. Înhață o sticlă de ceai cu gheață din frigider.

Trebuie să-mi aprovizionez din nou trusa, pentru orice eventualitate. Nu intenționez să-mi provoc răni; vreau să respect regulile lui Casper, dar am nevoie de asta.

Pentru orice eventualitate.

Plătesc și îndes totul în rucsac.

Afară, pe trotuar, desfac harta lui Mikey. E un supermarket în susul străzii, Food Conspiracy, așa că o iau din loc.

E un magazin cooperatist, comun și cu marfă scumpă, cu muzică în surdină, difuzată din tavan. Nu știu prea bine ce să iau. Nu m-am uitat la ce avea Mikey pentru gătit sau măcar dacă avea ceva. Arunc în coș o cutie de biscuiți și un calup de brânză.

Magazinul zumzăie de activitate. Două doamne cu o înfățișare hippy storc pere pentru suc. Un tip înalt ia curry cu un polonic din bufetul de salate și îl pune într-o caserolă. Deunăzi căutam cu mâinile goale prin tomberoane, mai târziu îmi îndesam în gură, cu lingura, macaroane cu brânză cu textură de carton, iar acum *fac cumpărături*.

La casă mă cuprinde brusc teama că n-am destui bani. Folosesc banii de la Vinnie. Oare i-oi fi numărat? Oare am verificat prețul produselor din coș? Uitasem cât de scumpe pot

fi alimentele. Îmi vin în minte cuvintele lui Blue: *Nu le îngădui cerealelor să te înfulece.*

Cerealele mă înfulecă. Cerealele mă mănâncă de vie.

Oare se uită toată lumea la mine în timp ce scotocesc prin buzunar, după bani? Se uită. Așa-i că se uită? Degetele nu mă ascultă. Îngrămădesc alimentele în rucsac, nici nu mai aștept să primesc restul.

Afară, zgomotul mașinilor și larma oamenilor răsună ca o drujbă în urechile mele. Strâng din ochi. „Nu te desprinde", ne spunea Casper când eram stresate, când presiunea din creierele noastre intra în conflict cu presiunea din corpurile noastre și începeam să ne disociem. „Nu cumva să te desprinzi. Rămâi cu mine!"

Merg prea mult în direcția greșită și ajung în pasaj, unde mașinile huruie pe lângă mine.

Betonul duhnește a pișat. Cioburi de sticlă îmi trosnesc sub ghete. Îmi aduc aminte de el.

Mașinile care trec aruncă niște umbre murdare pe pereții cu graffiti. Eram înfofolită până peste cap, încercam să dorm, mă sufocam din pricina secrețiilor din gât, iar corpul îmi dogora de la febră. Cât timp am stat pe străzi, am fost mai mereu bolnavă. Acum știu că aveam pneumonie.

Mai întâi i-am simțit mâna pe piciorul meu.

Încerc să-mi amintesc: ce spunea Casper, ce spunea Casper?

Oprește-te. Evaluează. Respiră.

În pasajul întunecos și umed, îmi pun palmele peste urechi și închid ochii, ținându-mi respirația și expirând ușor. Aerul cald, dens, răspândit de mașini îmi atinge picioarele; încerc să mă concentrez pe asta. Treptat, focul se stinge, sunetul de fierăstrău se îndepărtează, amintirile dispar...

Las mâinile jos, fac cale întoarsă și pornesc direct înspre zona de străzi care intersectează Fourth Avenue, trecând pe lângă toate reperele de pe harta lui Mikey: restaurantul Dairy

Queen, o cafenea unde, pe marginea trotuarului alăturat, câțiva bărbați joacă un joc cu niște piese albe, puse pe o masă, baruri, restaurante, magazine vintage, o librărie cu cărți pentru femei. Merg iar prea departe și trebuie să mă întorc din nou și, în cele din urmă, ajung pe Ninth Street și o iau efectiv la goană, cuprinsă de disperarea de a ajunge la casa mov de oaspeți.

Trag cufărul lui Mikey în dreptul ușii, ca să țin lumea afară, la distanță.

Trebuie să găsesc o cale de a calma întunericul dinăuntrul meu. Mai întâi, scot sticla de ceai cu gheață și o beau pe toată odată. În micuța baie a lui Mikey găsesc un prosopel decolorat, cu care îmi înfășor mâna. Închid ochii.

Și apoi izbesc sticla de pardoseala de ciment.

Pare că o mie de posibilități, care de care mai frumoase, se împrăștie pe ciment și încep să lucească. Aleg cel mai lung și mai gros ciob și îl înfășor cu grijă în pânza în care îmi țin fotografiile. Pe acestea din urmă le bag într-o pungă. Mikey are sub chiuvetă un făraș și o măturică. Mătur celelalte cioburi și le arunc la coș.

Îmi scot trusa și o pregătesc: pun înăuntru sulurile de tifon, unguentele, banda adezivă, ciobul înfășurat în pânză, unele lângă altele, până se aranjează toate perfect.

E tot ce-mi trebuie pentru moment. Am nevoie să știu doar că există, că e pregătită. Pentru orice eventualitate. N-am de gând să mă tai. Chiar n-am. De data asta, îmi doresc tare mult să fie mai bine.

Dar am nevoie de trusă. Mă face cumva să mă simt mai în siguranță, chiar dacă știu că totul e o porcărie. Casper poate să-mi spună să respir, poate să-mi spună să cumpăr elastic cu care să mă plesnesc peste încheieturi de fiecare dată când intru în panică sau când simt pornirea să mă tai și așa o să fac, o să le încerc pe toate, dar n-a zis niciodată sau nu s-a ivit

niciodată momentul să vorbim despre ce se va întâmpla sau s-*ar putea* întâmpla dacă toate astea... nu vor avea efect.

Ascund trusa sub niște tricouri, în cufărul lui Mikey.

Mă târăsc pe podea și scot lacătul de la valiza Louisei.

Mă liniștește să privesc la lucrurile dinăuntru. Hainele de la sora lui Mikey au încăput perfect în rucsac, așa că n-am băgat nimic de îmbrăcat în valiză. În schimb, am pus toate celelalte lucruri: blocul de desen, creioanele, blocurile de hârtie pe care mi le-a dat domnișoara Joni; pungulețele cu cărbuni, înfășurate cu multă grijă în prosoape de hârtie. Camera foto.

Deschid blocul de desen, desfac un cărbune din prosopul de hârtie și privesc cu atenție prin apartamentul lui Mikey.

Pereții mov sunt acoperiți cu afișe de trupe și liste de melodii. Pe salteaua de o persoană a lui Mikey se află o singură pernă neagră și o pătură uzată, cu modele tradiționale mexicane în alb-negru. Un birou șubred, cu un scaun din lemn. Un vechi pick-up, niște boxe înalte, înconjurate de rafturi cu LP-uri și CD-uri. Un teanc de tricouri cu lăzi roșii din care picură lapte, boxeri și o pereche jerpelită de pantaloni de lucru albaștri. O periuță de dinți albă stă într-o ceașcă pe blatul din bucătărie. Lucrurile simple care alcătuiesc viața de zi cu zi a lui Mikey.

Încep de aici. Desenez locul în care mă aflu. Eu, aflată la un nou început, înconjurată de confortul vieții mai ușoare a altcuiva.

VREME DE DOUĂ ZILE, DORM ȘI DESENEZ, ronțăi biscuți și brânză, dau gata toate sticlele de apă, după care le umplu de la robinet.

În cea de-a treia zi, îmi pun căștile lui Mikey în timp ce desenez. Ascult vocea plăcută a lui Morrissey, când aud o bătaie înfundată. Îmi scot căștile, cu inima bătându-mi năvalnic, moment în care ușa se deschide. E Mikey? S-a întors deja? Mă ridic repede în picioare.

Femeia din ușă e înaltă, iar mâinile ei uscățive se sprijină de tocul ușii. Părul cărunt și drept îi trece puțin de urechi. Port salopeta, iar tricoul cu mâneci scurte îmi lasă brațele la vedere, așa că le ascund la spate. Sunt dezamăgită că nu-i Mikey – bătăile inimii revin treptat la normal.

Mă privește printre gene.

— Sunt oarbă ca un nenorocit de liliac. Mi-am uitat ochelarii în casă. Mi-a trimis Michael un mesaj. Vrea să știe dacă ești OK. În caz că nu te-ai prins, sunt proprietara acestui loc.

Vocea ei sună aspru și are un accent pe care nu-l pot localiza. Are genul ăla de față ridată, dar pe care oamenii o consideră expresivă. Genul ăla care arată superb și intimidant și ușor înspăimântător. Întotdeauna m-am întrebat cum or fi arătat în copilărie femeile ca ea.

Dau precaută din cap. Întotdeauna sunt prudentă cu oamenii pe care abia îi cunosc, mai ales cu adulții. Nu știi niciodată la ce să te aștepți de la ei.

— Michael nu mi-a zis că ești mută. Ești?

Inelele turcoaz de pe degetele ei se lovesc de tocul ușii și scot un păcănit.

— Așadar, ești OK sau nu ești OK?

Dau iar din cap și înghit.

— Aiurea!

Din câțiva pași e lângă mine și mă apucă de încheieturi. Îmi sucește brațele, așa că cicatricile sunt acum la vedere. Mă crispez instinctiv și încerc să-mi trag mâinile, dar mă strânge și mai tare. Are bătături în vârfurile degetelor.

Scoate un mormăit.

— Voi, fetele din ziua de azi! Mă întristați al naibii de tare. Oricum lumea îți face destul rău. De ce mama dracului s-o cauți cu lumânarea?

Respir ca un taur, cuprinsă de panică. *Dă-mi dracului drumul!* – cuvintele astea mi se rostogolesc prin cap ca o bilă de jocuri mecanice și apoi țâșnesc pe gură. Sunetul propriei voci mă ia prin surprindere și pesemne că și pe ea, pentru că deschide mâna și-mi dă drumul brațelor.

Îmi frec încheieturile și mă gândesc s-o scuip.

— O fată care știe să-și arate colții.

Din vocea ei răzbate o notă stranie de satisfacție.

— Asta te avantajează.

Ating cu umărul marginea ușii; îmi imaginez că i-o trântesc în nas. Mă dau în spate câțiva pași, ca să nu pun ideea în practică. Cine-i scorpia asta?

— Eu sunt Ariel. Ține.

Îmi apasă o foaie de hârtie pe piept.

— Una dintre prietenele mele are un magazin mai încolo, pe bulevard. Are nevoie de un ajutor. Spune-i că o s-o scot la un cocktail, vineri.

Din mijlocul curții neîngrijite, tipa se întoarce din nou spre mine, ferindu-și ochii de soare cu mâna.

— Găsește-ți un job, prietena lui Michael. Găsește-ți un loc unde să stai. Nu rămâi aici mai mult de două săptămâni.

ÎMI IA DOUĂ ORE SĂ-MI FAC CURAJ SĂ IES DIN CASĂ. Petrec aceste două ore plimbându-mă prin micuța casă de oaspeți, vorbind cu mine însămi, masându-mi brațele, inspirând și expirând, pentru a mă liniști. Să ies până la magazin și să întreb de un job presupune *să vorbesc*. Înseamnă să deschid gura și să sper că vor ieși cuvintele potrivite. Înseamnă să le dau voie oamenilor să mă privească iscoditor, să mă studieze din cap până-n picioare, să-mi cerceteze salopeta ciudată și bluza lungă, părul caraghios, fără să le scape nimic. Nu-i așa? Că doar în felul ăsta se petrec lucrurile când cauți un job. Trebuie să le spui oamenilor de unde ești, unde ai mai lucrat, ce-ți place să faci, toate căcaturile astea.

Răspunsurile mele: de nicăieri, niciunde, să fiu varză și să mă tai.

N-are cum să iasă prea bine.

Alternativa ar fi să-i spun femeii ăleia fioroase din casa din față că nu m-am dus s-o caut pe prietena ei și, poate, să mă trezesc dată afară înainte să se întoarcă Mikey. Adică să ajung din nou de unde-am plecat.

Și mi-am făgăduit singură că o să mă descurc mai bine.

Până la urmă ies în fugă din nenorocita aia de casă de oaspeți și încui ușa de la intrare înainte să apuc să mă răzgândesc și să încep din nou să străbat camera de la un capăt la altul.

Găsesc magazinul mai ușor decât mi-aș fi imaginat. Se numește Swoon. E deja după-amiază târziu și e cumplit de cald. Urmăresc prin geam două fete în fuste mini argintii, care se mișcă agile printre rafturile cu îmbrăcăminte, aranjează

umerașele și râd. Sclipiciul argintiu de pe pleoapele lor scânteiază; poartă espadrile albe, asortate. Ăsta-i un magazin în care lucrează fete drăguțe, cool, nu fete pline de cicatrici, îmbrăcate în salopetă. *Nicio* șansă să fiu angajată aici.

Privesc într-o parte și-n alta a străzii. Un restaurant cu specific italian, un magazin second-hand, o librărie, un magazin cooperatist, o cafenea de fițe.

N-am telefon. Cum o să pot fi contactată, dacă aplic pentru un job? Și ce-o să mă fac cu mânecile scurte? Chelnerițele poartă întotdeauna mânecă scurtă. Cine să mă angajeze când brațele mele arată cum arată? Golul din stomacul meu se face tot mai mare. În timp ce-mi fac exercițiile de respirație, o voce blândă mă întreabă:

— Cu ce te pot ajuta?

De patru zile nu am mai vorbit cu nimeni în afară de Ariel. Una dintre fetele cu sclipici de la Swoon stă în ușă și aruncă o privire afară.

— Eu doar... prietena mea... cineva mi-a zis că faceți angajări, dar...

Of! Vocea mea. Sună atât de... *lipsită de îndrăzneală.*

Mă privește din cap până-n picioare.

— Nu te supăra, dar noi suntem mai degrabă pe stilul vintage. Tu ești mai mult pe stilul... grunge. Înțelegi ce zic?

Îi arunc o privire de genul „Mda, știu", pentru că n-avem de ce să ne prefacem. Eu și fetele astea? Ce dracului, suntem la kilometri distanță în ceea ce privește aspectul exterior. Dau să plec.

— Nu cumva... Vreau să zic, știi cumva de vreun alt job prin zonă? Care mi s-ar potrivi mai bine? Chiar am nevoie de un job.

Își țuguie buzele.

— Păi..., cam toate joburile mișto de pe bulevard sunt ocupate în momentul ăsta, cred. Stai puțin.

Strigă în interiorul magazinului:

— Darla! E aici o puștoaică, caută de lucru. Știi de vreun job?

Cealaltă fată scoate capul afară. Mă zăpăcește și numai să le privesc, cu părul lor de un alb orbitor și cu buzele și cu hainele asortate.

Darla zâmbește.

— Salut!

La fel ca amica ei, mă privește din cap până-n picioare, dar nu în sens rău. Lucrează într-un magazin drăguț de îmbrăcăminte vintage. M-am prins. Sunt deprinse să catalogheze oamenii după cum sunt îmbrăcați.

— Știi ceva? Încearcă la Grit. E o cafenea care se află ceva mai încolo, pe stradă, lângă fast-foodul Dairy Queen. Mi se pare că și-a dat cineva demisia ieri. Pari a fi numai potrivită pentru True Grit. Întreabă de Riley.

Cealaltă fată o înghiontește pe Darla.

— Riley. O, *da*. Riley *West*.

Pronunță numele prelung, ca și cum ar savura ceva delicios: *Weeesssst*.

— Ține-ți chiloții pe tine, Molly.

Molly își dă ochii peste cap în direcția mea.

— Riley e cam bestial, îmi explică ea.

Darla spune:

— Da, cam bestial. Într-o zi bună. Nu vezi prea mulți de genul ăsta. În fine, spune-i că noi te-am trimis, OK? Și cumpără-ți o pălărie sau ceva de genul ăsta, fato. Fața ta începe să se facă roz de-a binelea.

Râd și intră amândouă în magazin înainte să apuc să le întreb despre Riley, despre cât de bestial e sau despre chiloții în vine. Sper să-l găsesc într-una din zilele lui bune, orice-o însemna asta.

Străbat agitată strada, dându-mi singură curaj să vorbesc din nou. Și dacă n-o să meargă? Îmi duc mâna la față. Darla a zis că mă fac roz. Exact asta-mi lipsea: arsuri de la soare.

Culorile strălucitoare de care dau cu ochii pretutindeni mă scot din gândurile mele. Fațadele clădirilor sunt împodobite

cu desene: schelete cu jobene negre, cu oasele care abia li se mai țin unul de altul, dansează și beau vin din niște carafe. Jimi Hendrix și Jim Morrison privesc peste stradă, iar Beatleșii se plimbă desculți pe lângă un zid. Oriunde mă uit, dau de ceva neobișnuit și cool.

Câțiva punkiști în haine greoaie de piele stau tolăniți pe băncile de lemn din fața fast-foodului Dairy Queen și mănâncă înghețată la cornet. E și o fată printre ei și ea nu mănâncă înghețată, ci fumează și își roade unghiile vopsite în negru. Băieții își fixează privirea asupra mea când trec pe lângă ei.

La următoarea intrare, câțiva bărbați mai în vârstă, așezați la niște mese din fier forjat, se holbează la tablele lor de joc pătrate, cu piese albe și negre, perfect rotunde. Își molfăie degetele și sorb alene din niște căni albe, ciobite. În spatele jucătorilor, pe o fereastră prăfuită, văd un logo de neon, ușor îndoit, care pâlpâie intermitent: TRUE GRIT. De pe pervazul ferestrei, se înțesc printre literele de neon aparatele de cafea și ghivecele cu ferigi. Acordurile triste răspândite de o boxă fixată deasupra ferestrei, în exterior, ajung ușor până la mine: Van Morrison. *Atunci ne-am așezat pe propria stea și-am visat la drumul pe care ne aflăm/și la cel pe care ne-am fi dorit să-l urmăm**.

Ușa cu plasă a cafenelei se închide cu zgomot în urma unui tip subțirel, care poartă un șorț pătat cu suc de roșii și grăsime. Își aprinde o țigară, cu ochii trecând de la o tablă de joc la alta. În fața lui se ridică norișori de fum.

Muzica mă țintuiește locului, pe trotuar. Când eram mică, tata punea mereu albumul ăsta, acompaniat de scârțâitul scaunului în care se legăna încontinuu, în camera din spate din casa de pe Hague Avenue. Era o casă alburie din lemn, cu o curticică pătrată în spate și un horn năruit. Ascult muzica și mi se face atât de dor de el, încât mai că izbucnesc în plâns.

---

* „Then we sat on our own star and dreamed of the way that we were/and the way that we wanted to be." Versuri din cântecul „The Way Young Lovers Do".

— Ai rămas pierdută în visare, iubire?

Vocea zglobie, cu accent, mă trezește din ale mele.

Bărbații de la mese chicotesc. Tipul cu șort își înclină capul înspre mine. Fața îi e umbrită de o barbă țepoasă. Are o mulțime de riduri în jurul ochilor.

Sunt luată prin surprindere de faptul că mă bagă în seamă. Ochii lui negri rămân ațintiți la fața mea.

Ceva se produce înlăuntrul meu. Ceva ca un curent electric, ca o lumină aurie. El observă sau simte ce se întâmplă și pe față i se așterne un ditamai rânjetul tâmp. Mi se înroșesc obrajii.

Unul dintre punkeri strigă:

— Nu-i englez pe bune!

— Nț, zice un bărbat cu față îngustă de la una dintre mese, sprijinindu-și capul în palmă. E-un adevărat dobitoc american, asta-i sigur.

— Au!

Bărbatul cu șort aruncă țigara pe trotuar și o stinge cu piciorul. Acum vorbește fără accent, cu o voce domoală și satisfăcută. Încă rânjește.

— Nu vrei o cafea? Un espresso? Un covrig? O enchilada?

Arată cu mâna înspre cafenea. Pronunță *en-hee-lada*.

Cămașă în carouri cu nasturi de argint; în buzunar i se vede bricheta. E clar că se simte cât se poate de bine în pielea lui. De ce mă bagă în seamă tocmai pe *mine*?

— I-a mâncat pisica limba, Riley.

Punkerița afișează un zâmbet strâmb, absent. Îmi place părul ei roz.

Cu toții sunt drogați bine.

— N-a mai întâlnit niciodată pe cineva faimos.

Riley. Riley *Wesssssst*. Cel care face să-i cadă chiloții lui Molly-de-la-Swoon. Acuma cam înțeleg și de ce. Probabil că e în una din „zilele lui bune".

— *Semi*faimos, ține să rectifice un alt punker, scuipând pe jos.

— Semifaimos în zonă, precizează unul dintre jucători, cu o mișcare din deget.

Punkerița izbucnește în râs.

— Semifaimos în zonă în *capul* lui, pe *strada* asta.

Punkerii se prăpădesc de râs. Tipul cu șorț se încruntă prietenește la ei.

Un punker slăbănog rău intră în vorbă:

— Riley, amice, arăți ca naiba, vere. Arăți *bătrân*.

Îi arunc o privire. Lui Riley. Să nu fi observat ce față roșie am? Ce-i drept, fața lui trădează oboseala, e mult prea palidă. Le aruncă punkerilor o privire plină de dispreț.

— Să mor dacă n-oi avea douăș'șapte de ani, copilași, și mai am mult pân' să dau colțu', așa că n-aveți voi grija mea.

Își mai aprinde o țigară cu bricheta lui aurie. Când ridic ochii să-l privesc, pe față i se întinde din nou rânjetul ăla tâmpit.

N-aș putea spune de ce, dar îi zâmbesc și eu și iar simt senzația aia ca un curent electric.

Și uite cum ne trezim zâmbind prostește unul la altul. Adică Riley îmi zâmbește pentru că probabil așa îi zâmbește oricărei ființe cu sâni, iar eu sunt cea care rânjește prostește, fiindcă-s o vacă proastă.

Pentru că, dacă m-ar cunoaște cu adevărat, dacă m-ar putea *vedea* pe bune, oare ce-ar gândi? Odată, când ne-am dus la festivalul Grand Old Day Parade, în speranța să pescuim niscaiva portofele pierdute și cutii de bere pe jumătate băute, Dump ne-a pus să ne oprim și să le urmărim pe fetele din echipa de dans care treceau pe lângă noi în pantalonașii lor mov sexy și bluzele aurii, cu paiete. Evan a observat că și eu le urmăream. După o vreme, mi-a zis: „Arăți cam foarte bine, Charlie, știi asta?". A rânjit. „Pe sub toată mizeria și rahaturile alea."

M-am mulțumit să-l privesc, neștiind ce să spun. Înainte, Ellis fusese întotdeauna cea care atrăgea privirile, din motive evidente. Și băieții cu care ieșisem? N-avuseseră nevoie de vorbe dulci și de flori. Dar vorbele lui Evan... m-au făcut să mă simt drăguță în interior.

Dump ne-a aruncat o privire. Mi-a scrutat fața cu atenție. „Mda. Ai ochi mișto. Albaștri-albaștri, ca oceanul sau ceva de genul. N-ai de ce să-ți faci griji."

Acum, Riley înclină capul către mine.

— Ei bine, fată ciudată? Ai ceva de zis?

Corect. Un job. Mă aflu aici pentru un job.

O spun dintr-o răsuflare:

— M-a trimis Darla. De la Swoon. Mi-a zis că s-ar putea să ai nevoie de cineva.

— Darla mă cunoaște foarte bine.

Zâmbește și scoate un inel de fum.

— Am nevoie de cineva, OK. Cred că te vei descurca.

Bărbații de la mese chicotesc. Simt iar că mi se aprind obrajii.

— Pentru un *job*. Am nevoie de un job.

— A, OK, OK, OK. Un job. Acum, vezi tu, eu nu-s decât un lacheu aici. Soră-mea e proprietara localului și se întoarce abia poimâine. Eu nu...

— Gil a demisionat, zice unul dintre jucătorii de la mese. Îți amintești? Incidentul?

Riley o dă pe glumă:

— Ea nu vrea să spele vase.

— Ba da, vreau, zic eu repede. Vreau.

Riley scutură din cap.

— Ai câștiga mai bine dacă ai servi la mese într-un local.

— Ba nu, nu-mi plac oamenii. Nu vreau să le duc mâncarea.

Bărbații izbucnesc în râs, iar Riley zâmbește, stingându-și țigara. Dinăuntru se aude: „Riley! *Riley! Comanda!* Unde

mama dracului ești?"

— Se pare că mi s-a terminat pauza. Domnilor.

Îi salută pe jucători, apoi se întoarce către mine.

— În regulă, fată ciudată. Întoarce-te mâine-dimineață. La șase. Nu-ți promit nimic.

Îmi face cu ochiul.

— Așa se frâng inimi, știi. Când crezi în promisiuni.

Ușa verde se trântește în urma lui. Rămân pe loc, gândindu-mă (sperând?) că jucătorii sau punkerii sau oricine ar putea să intre în vorbă cu mine, dar n-o face nimeni. Își văd din nou de treaba lor, cum făceau înainte să apar eu. Mă întreb dacă m-o fi uitat deja cineva de la Creeley. O pornesc către casă.

Un job. Spălat vase. Trag adânc aer în piept. E ceva.

Când ajung înapoi la Mikey, casa lui Ariel e cufundată în întuneric, așa că hotărăsc să stau puțin în curtea din spate. Găsesc un prelungitor, la care atașez lampa de veghe a lui Mikey, o scot afară și o așez în țărână. Îmi aranjez blocul de desen și cărbunii la îndemână. Îmi scot ghetele și șosetele, strâmbând din nas din pricina mirosului. Am deja cam o săptămână de când nu m-am mai spălat. Nu-i de mirare că toți cei din magazin se holbau la mine: put. Mă miros la subsuori. O să fac un duș. Dar nu chiar acum. Am trăit eu și mai mult fără să mă spăl.

De undeva, nu departe, se aude sunet de chitare și de tobe, hărmălaia și liniștea bruscă tipice pentru repetițiile unei trupe.

Ascult cu ochii închiși, răscolind cu degetele de la picioare pământul nisipos. Basistul ciupește nesigur corzile cu degetele; bateristul cântă grăbit. Solistul e agasat de stângăcia tuturor. Vocea lui dă rateuri când încearcă să atingă notele, să-i iasă trecerea pe vocea de cap. Trupa se oprește brusc, iar sunetele chitarei bas se sting discret. Solistul răcnește *un, doi,*

trei! și trupa atacă bucata din nou, chinuindu-se să se audă unul pe altul în toată hărmălaia. Asta mă face să-mi fie și mai dor de Mikey; ne ducea mereu, pe Ellis și pe mine, să-i vedem pe prietenii lui din trupă repetând prin garaje ori subsoluri. Era ceva electrizant și real să urmărești un tip cum tot încearcă să cânte un acord sau o fată cum bate la tobe. Ellis se plictisea întotdeauna destul de repede și își scotea telefonul, dar pentru mine, să asist la procesul de creație și să ascult rezultatul, era ceva ce-mi putea hrăni sufletul pentru câteva zile.

Între timp, degetele instrumentiștilor și vocea solistului ajung la unison, muzica se încheagă; cântecul dinăuntrul muzicii prinde viață.

Nu am nevoie
De mila ta
Vreau să-mi vezi
Adevărata față
Poți face asta pentru mine?
N-o să-ți ia decât două-trei minute
Poți face asta pentru mine?

Fețele întâlnite azi îmi defilează prin minte, se aranjează ca piesele de domino: bărbații cu jocul lor, punkiștii cu ochi conturați și buze crăpate de pe băncile de la Dairy Queen, Riley de la cafenea, cu șorțul pătat și atitudinea lui jemanfișistă.

La Creeley, la ora asta a serii ne-am fi adunat în sala de relaxare, o gașcă fremătătoare de fete cu iPod-uri și romane pe care aveam voie să le citim. Mi-e dor de Louisa. Cu cine o vorbi în noaptea asta, pe întuneric, în camera noastră? Mi-o fi luat deja cineva locul?

Sunetul pe care îl face cărbunele pe hârtie e asemenea unui câine care zgârie încet la ușă, metodic și tenace.

În timp ce desenez, în mintea mea prinde încet-încet con-

tur figura tatălui meu. Forma ochilor lui mari, negri, părul de culoarea nisipului. Oasele umerilor pe care le puteam simți de sub tricou când mă cățăram la el în brațe. Aș vrea să-mi pot aminti cum suna vocea lui, dar nu reușesc.

Uneori nu mă lăsa să intru în cameră când se legăna în scaun, așa că stăteam afară, cu câinele nostru roșcat, îmi îngropam fața în blana lui și-l ascultam pe Van Morrison prin ușă.

Aș vrea să-mi amintesc ce s-a întâmplat cu câinele ăla. Era acolo și, într-o bună zi, a dispărut. La fel ca tata.

În locul dinților îi desenez mici flacoane cu pastile. Dar imediat îmi pare rău. Arată ciudat și nepotrivit.

Era tot numai fum de țigară și deznădejde. Avea niște ochi negri, migdalați, în care se citea bunătatea. Dar, când am privit mai de-aproape, am mai văzut ceva ce palpita în fundal.

Și ochii lui Riley de la cafenea sunt așa. Numai când mă gândesc la el, o căldură înfricoșătoare îmi inundă corpul.

Seara, când mă culc, alung gândurile despre Riley: mirosul lui Mikey imprimat în pernă și-n pătură e cel care mă liniștește, ca și când ar fi o făgăduință că un lucru bun, concret, e pe cale să se întâmple. Mă lipesc de pătură de parc-ar fi corpul lui, îmi umplu plămânii cu mirosul transpirației lui, cu uleiurile secretate de pielea lui. Îl țin lângă mine, cât pot de strâns. Nu-i mai dau drumul.

STAU PESTE DRUM DE CAFENEA de vreo zece minute. M-am trezit de la patru, cu toate că găsisem un ceas deșteptător de voiaj în cufărul lui Mikey și-l pusesem să sune la cinci și am încercat să respir adânc și să-mi adun curajul să vin aici. E aproape șase dimineața, și Fourth Avenue începe să se anime, magazinele își ridică obloanele, oamenii trag mesele afară, pe trotuar.

Firma de neon TRUE GRIT e asimetrică; litera U când se-aprinde, când se stinge.

Traversez și trag adânc aer în piept. Când să bat în ușa masivă a cafenelei, ușa verde cu plasă, aflată câțiva pași mai încolo, e dată-n lături și-și face apariția același Riley de cu o zi înainte.

E deja cu țigara în gură. Și cu zâmbetul pe buze.

— Fata ciudată, zice el amabil. Azi începi o nouă viață. Bun venit. Intră.

O femeie cu șuvițe roșcate trece pe lângă noi, pe o bicicletă albastră. Ne privește curioasă. E mai în vârstă, îndesată, poartă un hanorac uzat și o fustă lungă, cu franjuri.

— Care-i treaba, R? Ce se întâmplă?

Îmi zâmbește amabil în timp ce-și leagă bicicleta de rastel.

— Pentru jobul temporar de spălător de vase, Linus. Hei, zice el, uitându-se la mine. De fapt, nu cred că știu cum te cheamă, fată ciudată.

— Mă cheamă Charlie. Charlie Davis.

Îmi întinde mâna.

— Îmi pare foarte bine să te cunosc, Charlie Charlie Davis.

Eu sunt Riley Riley West.

Ezit, dar în cele din urmă îi strâng mâna. E caldă. N-am mai atins pe nimeni cu plăcere de când îi mângâiam părul Louisei. Corpul îmi e cuprins de un val brusc de căldură și-mi retrag mâna.

— Perfect, zice el vesel. Zic să ne întoarcem la oile noastre. Vase murdare, cafea, muncitori nerecunoscători și lungul și domolul marș către moarte.

Linus râde.

Intrăm pe ușa cu plasă, despre care Riley zice că e intrarea angajaților. Pe perete se află un ceas de pontaj gri, cu aspect industrial, și fante înțesate cu cartele de pontaj. Linus merge în față și, în câteva minute, aud cum sunt râșnite boabele de cafea și în aer se răspândește mirosul puternic, dulceag, al cafelei proaspete.

Riley îmi arată cum să încarc mașina de spălat vase, pe ce butoane să apăs, unde sunt ținute tăvile de vase, unde să clătesc și să depozitez tăvile de servire. În zona vaselor și a bucătăriei e mult abur și foarte cald, iar pardoseala alunecă din cauza apei cu săpun, a resturilor de mâncare năclăite, împrăștiate pe jos. Chiuveta e plină de oale, tigăi, farfurii acoperite de grăsime închegată. Riley se încruntă:

— Văd că fetele alea nu s-au prea omorât să facă curățenie astă-noapte.

Linus se strecoară pe lângă noi, ca să ia ceva din zona grătarului.

— Bun venit la balamuc, puștoaico, zice ea zâmbind, și se întoarce repede în față, la tejghea.

Începe să-și facă de lucru cu niște CD-uri.

Riley îmi aruncă un șorț murdar și se apucă să taie ardei gras și ceapă, pe care le azvârle într-un recipient de oțel inoxidabil. Îmi agăț șorțul pe după gât și încerc să mi-l leg la spate.

E prea mare, așa că trebuie să trec cordonul de jur împrejurul taliei și să-l leg în față.

Observ cu colțul ochiului că Riley se oprește din treabă și așteaptă să vadă ce muzică are de gând Linus să pună. Tipa apasă pe un buton și începe *Astral Weeks* al lui Van Morrison, tânguitor și trist. Dă aprobator din cap pentru sine și începe să pună pâine pe grătar.

Mă întorc la chiuvetă și privesc mormanul de farfurii și oale. Dau drumul la apă. *Pentru asta ai venit*, îmi zic. *Ești aici. Apucă-te de treabă.*

După vreo oră, Linus descuie ușa de la intrare. Nu trebuie să așteptăm prea mult până când își fac apariția clienții, în zumzet de voci și fum de țigară. Câțiva mă salută din cap, dar cei mai mulți vorbesc doar cu Riley și cu Linus. Nu mă deranjează. Niciodată nu m-a deranjat să ascult. Oricum mă pricep mai bine să ascult decât să vorbesc.

Îmi petrec dimineața punând farfuriile în mașina de spălat, așteptând, deschizând sertarele și rearanjând farfuriile în zona de gătit ori în cea de servire. Ca să aranjez farfuriile în zona de gătit, trebuie să trec prin spatele lui Riley și să ajung la rafturi. Bucătăria e mică și dă spre zona pentru vase. Cuprinde un grătar, o friteuză, un cuptor, un frigider din oțel inoxidabil, cu ușă dublă, un blat pentru tocat și o mică insulă.

Ascultând pălăvrăgeala lui Riley cu clienții care așteaptă comanda, aflu ce mâncare mizerabilă se servește la True Grit și cine lucrează aici. Mulți dintre angajați par să fie membri ai unor trupe sau elevi. Pocnetele puternice ale espressorului se aud tot timpul pe fundal. Mi se face sete, dar mi-e teamă să cer ceva de băut. Oare o trebui să plătesc dacă beau ceva? N-am bani la mine. Toți banii strânși împreună cu Ellis trebuie folosiți pe chirie. Când cred că nu se uită nimeni, iau un pahar, îl umplu cu apă de la robinet și beau. Curând însă, începe să-mi chiorăie stomacul, așa că îmi vine din ce în ce mai greu să arunc la gunoi

resturile de mâncare. Mă gândesc să șutesc câteva jumătăți de sandvici rămase nemâncate și îmi notez în minte locurile în care le-aș putea ascunde.

La un moment dat, când mă întorc cu alte farfurii și tacâmuri, văd că Riley nu gătește. Mă privește cu atenție și, de stânjeneală, simt furnicături pe piele.

— De unde ești, fată ciudată?

— Din Minnesota, îi răspund eu, precaută.

Mă strecor pe lângă el, ca să așez niște vase pe suportul de deasupra umărului său. Nu-mi face loc, așa că spatele meu îi atinge ușor partea din față a corpului.

— O, interesant. Minnie-So-Tah. Sigur că da. Am cântat o dată la Seventh Street Entry. Ai fost vreodată acolo?

Scutur din cap. Punkerii îl numiseră pe Riley semifaimos. 7th Street Entry e un club din Minneapolis unde cântă trupe cool. Riley este... *era*... într-o trupă?

— Pun pariu că te-ai mutat aici pentru un băiat, așa-i?

Zâmbește malițios.

— Nu-i așa, îi răspund, cu o notă de enervare în glas.

Nu chiar, îmi zic în gând. *Poate. Da?*

— Ce te privește pe tine?

— Chiar că ești ciudată, știi asta?

Tac. Îmi acordă prea multă atenție și mă cuprinde panica. Nu-mi dau seama dacă e de treabă pe bune sau doar vrea să mă sâcâie. Uneori nu poți ști cum stă treaba cu unii oameni. În cele din urmă, bâigui:

— Mă rog.

— Poți să vorbești cu mine, fată ciudată. Nu muște, să știi.

Linus lipește o comandă pe suport.

— În momentul ăsta, nu muști.

Riley aruncă înspre ea cu o coajă de pâine și tipa se ferește.

La patru jumătate, Riley mă anunță că pot pleca. Îmi dau jos șorțul și-l pun în mașina de spălat vase, așa cum mi-a arătat

el. Am transpirat leoarcă în tricoul meu cu mâneci lungi, așa că-mi suflec mânecile, să mă răcoresc.

Riley tocmai îmi întinde niște bani, când îl aud:

— Hei, hei, ia stai. Ce se întâmplă aici?

Cobor îngrozită privirea și-mi trag repede mânecile în jos, ca să-mi acopăr brațele.

— Nimic, bolborosesc. Niște zgârieturi de pisică.

Înșfac banii și-i bag în buzunarul salopetei.

Riley bombăne:

— Sper să te descotorosești de pisica aia. E o pisică dată naibii rău de tot, fată ciudată.

Îi simt privirea ațintită asupra mea, dar nu-l privesc în față. Asta e. S-a zis cu jobul. N-o să mă mai lase să lucrez aici, în niciun caz.

— Neapărat, îi răspund eu, cuprinsă de agitație. Azi. De fapt, chiar acum.

Mă îndrept în grabă spre ușa din spate. Strigă în urma mea:

— Vino și mâine-dimineață la șase și vorbește cu Julie. O să pun o vorbă bună pentru tine.

Luată prin surprindere și recunoscătoare, întorc capul. Pot să vin din nou mâine și asta înseamnă că, poate, și poimâine. Zâmbesc chiar dacă nu intenționam și el pare că râde un pic de mine înainte să se întoarcă la grătar.

Mă doare tot corpul și sunt obosită. Mirosul de mâncare mi s-a impregnat în haine și în piele, dar am bani în buzunar și o să am de lucru și mâine. Îmi cumpăr o pâine și un borcan cu unt de arahide de la magazinul de peste drum.

Întoarsă în garajul lui Mikey, zac pe pat în timp ce, afară, se lasă seara, iar corpul îmi e acoperit de o pojghiță de transpirație uscată, mâncare veche și apă cu săpun. E plăcut să te odihnești după ce-ai stat o zi întreagă în picioare, ridicând recipiente de servire grele și tăvi pentru farfurii. Mănânc încet un sandvici cu unt de arahide, apoi încă unul. Prima zi de muncă n-a fost

chiar atât de rea. Oamenii păreau OK. Riley pare destul de cumsecade și cât se poate de drăguț. E ceva, oricum. După ce dau gata cel de-al doilea sandvici, pornesc dușul șubred și mă dezbrac. Apa rece mă face să tremur. Mă uit în jur. Nu văd nici șampon, nici săpun. Am grijă să nu mă uit la corpul meu cu prea multă atenție, dar nu-mi iese și văd urmele rănilor de pe coapse. Mi se strânge stomacul.

Arăt ca Frankenstein. Sunt fata cu cicatrici.

Îmi ridic fața înspre jetul de apă care, dintr-odată, devine fierbinte rău de tot. Mă prefac că senzația bruscă de arsură e cauza pentru care plâng.

MĂ TREZESC CÂND UȘA CU PLASĂ A LUI MIKEY se închide trântindu-se. Mă ridic în șezut și mă frec încet la ochi.

După ce-am făcut duș, n-am pus pe mine decât un tricou și chiloți. Pesemne că m-a luat somnul, după o zi lungă de muncă la True Grit. Mă reped după salopetă, întorcându-mă cu spatele, pentru ca Ariel să nu-mi vadă cicatricile de pe coapse. Am dureri de la cât am ridicat azi. De luni de zile nu mi-am mai solicitat atât de tare mușchii.

Ariel stă aplecată peste blocul meu de desen și-l frunzărește, scoțând un bâzâit ca de albină flămândă. Se oprește la desenul care-l înfățișează pe tata. Îmi feresc desenele, dar și pe tata, de ochii altora, așa că înhață caietul și-l strâng la piept. Se îndreaptă de spate și ridică din umeri.

— Flacoane de medicamente. Interesantă alegere, dar prea derutantă. În portretistică, ochii sunt cei care scot în evidență persoana, cei care ne oferă o fereastră. Dacă plasezi centrul atenției pe dinți transformându-i în flacoane de medicamente, e prea simplu pentru noi. Ne dai direct finalul poveștii. De ce-am mai zăbovi asupra desenului? Trebuie să studiem figura în ansamblu, avem nevoie de timp de gândire. Înțelegi?

Să studiem figura în ansamblu, timp de gândire. Înainte să apuc s-o întreb ce vrea să zică, îmi spune:

— Vino. Hai să luăm micul dejun. Îmi place la nebunie să mănânc micul dejun la cină, ție nu? Sunt sigură că ești moartă de foame.

Îmi trag pe mine un hanorac și încalț în grabă ghetele. N-am de gând să dau cu piciorul unei cine gratis. Cu toate că mânca-

sem înainte de duș, mi s-a făcut din nou foame. Pesemne că am înlăuntrul meu mult spațiu de umplut. Îmi lasă gura apă în timp ce traversăm curtea. Mă uit la cer. Stelele sunt aidoma unor gămălii albe de ac.

Casa ei e spațioasă și confortabilă. Pardoseala de ciment e decorată cu cercuri mari, albastre și negre. Îți dă senzația că pășești peste niște baloane turtite, ceea ce-i destul de cool, îmi place.

N-am mai fost niciodată într-o casă cu atâtea tablouri, așa că mi se taie răsuflarea. Pereții din camera de zi a lui Ariel sunt vopsiți în crem și acoperiți de tablouri mari, în tonuri închise. În unele dintre ele, întunecimea e brăzdată de fâșii oblice de lumină, cum ar fi lumina care trece pe sub ușile închise sau printre ramurile unor copaci bătrâni, înalți. În altele sunt înfățișate doar diferite nuanțe de întuneric. În unele locuri, vopseaua e aplicată în strat gros, care iese în relief pe pânză, asemenea unor munți minusculi. Mă mănâncă degetele să le ating, dar mi-e frică să întreb dacă am voie. Oriunde mă uit e ceva de privit, și asta mă încântă.

Arie stă în ușa bucătăriei și mă urmărește.

— Poți să le atingi, cu grijă.

Atunci îmi pun ușor un deget pe mica ridicătură a unui tablou în culori deosebit de întunecate. Destul de ciudat, rece la atingere și foarte tare, cam ca urma în relief a unei răni vindecate.

Ariel îmi spune:

— La ce te gândești, Charlie? Spune-mi. Întotdeauna le zic studenților mei că, indiferent de ce simt în legătură cu o operă de artă, e real deoarece asta se întâmplă prin prisma experienței *lor*, nu a mea.

— Nu sunt sigură... Nu știu ce să spun.

Cuvintele clocotesc în mintea mea, dar nu știu în ce ordine să le așez. Nu vreau să spun o prostie. Nu vreau *să fiu* proastă.

— Încearcă. Urechile mele sunt mari ca ale unui elefant.

Fac câțiva pași în spate. Tablourile sunt mari și sumbre, cu excepția acestor mici stropi de lumină.

— Mă fac... mă fac să simt că sunt blocată undeva? Nu știu, ca și cum aș purta o greutate, dar petele astea mici, pe de altă parte...

Ezit. Mi se pare că spun prostii. Și tot privind culorile astea sumbre, simt cumva că se rupe ceva în mine, pentru că, îmi zic în sinea mea, numai o persoană foarte tristă ar fi putut picta tablourile astea și ce ar fi putut s-o întristeze atât de tare pe Ariel?

Ariel stă acum în spatele meu.

— Continuă, mă îndeamnă ea cu blândețe.

— Zonele astea mici, scoase în relief? Pare că întunericul aproape că încearcă să se retragă cu totul, pentru că acolo, undeva, există mica lumină, așa că întunericul îi întoarce spatele. E o tâmpenie, știu.

— Nu, răspunde Ariel pe gânduri. Nu-i o tâmpenie, nu-i deloc o tâmpenie.

Pleacă de lângă mine înspre bucătărie și o urmez, ușurată că nu mai trebuie să vorbesc despre tablouri, cel puțin nu acum.

Pe masa ei de bucătărie, roșie și lucioasă, se află un platou irizat, pe care sunt aranjate felii de căpșuni, bucăți de ananas, boluri cu ouă jumări și niște carne roșie, fragedă.

— Chorizo, îmi spune ea. O să-ți placă.

Mai că mi-e rușine de cât de foame îmi e de mâncare adevărată, gătită. Încerc să-mi dau seama de ce cantitate de mâncare să-mi pun în farfurie ca să nu dau impresia că sunt dintr-odată prea lacomă.

Chorizo nu-i atât iute, cât mai degrabă condimentat. Are o consistență ciudată, de pastă de hotdog, un pic cam dezgustătoare, așa că aleg să mănânc niște ouă. A trecut multă vreme de când n-am mai mâncat mâncare adevărată, într-o casă de

om. Cred că ultima dată am mâncat cu Ellis și cu părinții ei, la masa zgrunțuroasă din sufrageria lor, cea care era ușor aplecată înspre dreapta.

Îmi place senzația de rece pe care o am când țin tacâmurile între degete, farfuriile robuste și cu o formă frumoasă. Mă străduiesc să mănânc încet, deși aș vrea să-mi îndes totul în gură deodată.

Ariel ia o îmbucătură sănătoasă de chorizo și ouă și mestecă cu plăcere.

— Ai tăi unde sunt? Mama ta?

Fac o grămăjoară din căpșuni și pun în vârf o felie de ananas, ca o pălărioară. Îmi umplu din nou gura cu mâncare, ca să nu trebuiască să-i răspund lui Ariel.

— Poate-ți închipui că nu-i pasă, dar să știi că-i pasă.

Răsucește o căpșună între degete. Îi simt ochii ațintiți asupra mea.

— Michael spune că ți-ai pierdut o prietenă. Prietena ta cea mai bună. Îmi pare rău.

Mă privește cercetător.

— E groaznic.

Cuvintele ei sunt la fel de neașteptate ca lacrimile calde care mă podidesc brusc. Sunt surprinsă că Mikey i-a povestit despre Ellis, dar nu știu de ce. Și, în mod ciudat, mă simt trădată că i-a povestit. Ellis a fost... este *a mea.*

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum, zic eu repede, umplându-mi gura cu căpșuni și ananas.

Clipesc des, sperând să opresc lacrimile.

Ariel linge grăsimea de chorizo de pe degetele ei cu bătături, după care umezește un colț al șervețelului în paharul cu apă cu gheață și le șterge pe rând.

— Cele mai multe fete de vârsta ta merg la școală, și-o trag cu băieți, se îngrașă, iau note bune, note proaste, își mint babacii, își fac piercing în abdomen și tatuaje pe șale.

Îmi zâmbește.

— Dar nu și tu, așa-i? Michael zice că n-ai terminat liceul, așa că nu poți merge mai departe, să ți-o tragi cu băieți și să dai naibii cărțile.

Râde de propria glumă.

— Ba l-am terminat, îi răspund defensivă, cu gura plină de mâncare. Mă rog, aproape. Într-un fel. În curând.

Ariel ciugulește din ananas. Nu-și ia privirea de la mine, iar ochii ei par ușor măriți prin lentilele ochelarilor. Apoi scoate un hârâit exploziv, din fundul gâtului:

— Bum! zice ea răsfirându-și degetele. Păstrezi oamenii în tine, asta-i problema. Amintirile și regretele te înghit de vie, se îngrașă cu însăși esența sufletului tău, și-atunci...

O privesc uimită de cuvintele ei stranii. Expresia feței i se îmblânzește când spune:

— Și-atunci, bum!, faci explozie. Așa te-ai ales cu alea?

Arată înspre brațele mele, ascunse cu grijă sub hanorac.

Îmi cobor privirea în farfurie. Bum! *Da.*

Zâmbește din nou.

— Cum o să treci tu prin viața asta grea, Charlotte?

Când aud că-mi rostește tot numele, ridic privirea. Obrajii cafenii ai lui Ariel sunt dați cu o pudră rozalie, iar în ridurile de deasupra gurii, rujul s-a întins în linii minuscule. Nu mă pot imagina la vârsta ei, nu-mi pot imagina cum a reușit să ajungă până aici, cum de are casa asta confortabilă, viața asta. Nu știu ce i-aș putea răspunde.

Întinde mâna peste masă și-mi atinge ușor cicatricea de pe frunte. Atingerea degetelor ei e caldă și, pentru o clipă, mă relaxez, copleșită de această senzație.

— Ești doar un copil, spune ea încet. Ești atât de tânără...

Mă ridic, mă împiedic și mă lovesc de masă. S-a apropiat prea mult, eu i-am permis asta. Mâncarea și bunătatea ei mi-au diminuat vigilența, făcându-mă să mă simt bine. *Trebuie să*

fii întotdeauna în alertă. Vulpile se ascund sub multe înfățișări, avea Evan grijă să mă avertizeze.

Oftează, își îndreaptă spatele și adună firimiturile de pe masă în căușul palmei. Face semn cu bărbia înspre ușă: mă invită să plec.

În drum spre ieșire, mă lovesc cu șoldul de o măsuță. Un obiect lucios apare de sub un morman de plicuri și se rostogolește pe jos. Fără nicio ezitare, îl strecor în buzunarul salopetei. Ariel a furat puțin de la mine în seara asta, așa că fur și eu puțin de la ea.

SCOT OBIECTUL DIN BUZUNAR ȘI-L AȘEZ PE PODEAUA din garajul lui Mikey. E o cruce roșie, puțin mai mare decât palma mea, din ipsos, pe care sunt gravate cranii albe, mari, cu gâvanele vopsite în negru, nări negre și guri desenate din puncte negre. Marginile îi sunt acoperite de un strat gros de luciu roșu.

Crucea cu cranii e grosolană și ieftină și superfaină și o durere reală îmi străbate corpul: lui Ellis i-ar fi plăcut, ar fi cumpărat mai multe și le-ar fi agățat pe pereții albaștri ai camerei ei, unde ar fi împărțit spațiul mohorât cu posterele și decupajele cu Morrissey, Elliott Smith, Georgia O'Keeffe și Edith, păpușa singuratică*.

Găsesc în cufărul lui Mikey o veche eșarfă în dungi cu care înfășor atent crucea și o bag sub pernă. Mă ridic și privesc în jur, la spațiul meschin în care trăiește Mikey, și mă gândesc la cuvintele lui Ariel, care mă copleșesc, făcându-mă să tânjesc după siguranța pe care mi-o dă trusa mea, așa că intru în mica baie și, o vreme, mă legăn înainte și înapoi, așezată pe vasul de toaletă. Casper spune că mișcările repetitive, cum sunt legănatul sau chiar săriturile pe loc, te pot ajuta să-ți calmezi nervii.

Când mă simt copleșită și nu mă mai pot concentra asupra unui singur lucru, când toată grozăvia din viața mea mă

---

* Steven Patrick Morrissey, cântăreț, compozitor și scriitor englez; Steven Paul „Elliott" Smith (6 august 1969 - 21 octombrie 2003), compozitor, cântăreț și instrumentist american; Georgia Totto O'Keeffe (15 noiembrie 1887 - 6 martie 1986), pictoriță americană, cunoscută în special pentru tablourile sale cu flori; Edith, păpușa singuratică, personajul unei serii de cărți pentru copii a fotografului și scriitorului Dare Wright.

lovește deodată, sunt ca una din tornadele alea gigantice din desenele animate, chestia aia blănoasă și sură care aspiră totul în calea ei: poștașul care nu bănuiește nimic, o vacă, un cățel, un hidrant de incendiu. Tornada Eu absoarbe toate lucrurile rele pe care le-am făcut, toți oamenii cărora le-am tras-o și cu care m-am purtat urât, fiecare tăietură pe care mi-am făcut-o, totul, absolut totul. Tornada Eu se răsucește, se răsucește fără oprire, făcându-se din ce în ce mai gigantică și mai aglomerată.

Trebuie să am grijă. Să mă simt copleșită, lipsită de putere, înghițită de tornada rușinii și a vidului, astea funcționează ca un declanșator.

Casper mi-a spus: „Trebuie să iei lucrurile pe rând. Stabilește-ți un obiectiv. Atinge-l. Când ai terminat un lucru, treci la următorul". Mi-a spus s-o iau cu încetul.

Îmi zic: ai reușit să scapi de la Creeley, nu contează cum. Te-ai urcat într-un autocar. Ai venit în deșert. Ai găsit hrană. Nu ți-ai provocat răni în locul ăsta nou. Ți-ai găsit un *job*.

Îmi repet asta iar și iar, până ce tornada se oprește. Iar când o să ajungă și Mikey aici, totul va fi un picuț mai bine.

Spun cu voce tare: „O locuință".

Am bani. Îmi pot găsi o locuință. Îmi tot spun asta, ca un fel de mantra, în timp ce mă întind pe salteaua lui Mikey și adorm.

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOAORE, LINUS mă așteaptă în fața cafenelei și își prinde părul roz cu un elastic. Buza de jos îi atârnă îmbufnată.

— Nu l-ai văzut cumva pe Riley?

Când scutur din cap, se încruntă.

— Rahat! Asta e. Mergem înainte.

Descuie ușa cafenelei și apasă pe niște butoane de la alarma de securitate. Își agață lucrurile într-un cuier.

— Julie a întârziat puțin în Sedona. Posibil să ajungă mai târziu. E totu-n regulă. Ea funcționează după un soi de energie liberă, nu după ceas, ca noi, ceilalți. Până una-alta, mă poți ajuta cu pregătirile. Am auzit că Peter Lee și Tanner au stat toată noaptea la Tap Room, așa că nici gând să vină la timp. Ăsta e un bar din centru. Ești prea mică, n-ai de unde să știi.

Scoate șorțurile din mașina de spălat vase, face o grimasă când le simte jilave și-mi aruncă unul.

— Bănuiesc că Riley nu ți-a făcut niciun fel de instructaj ca nou-angajat, așa că uite esențialul: nu trebuie să plătești cafeaua normală și poți bea oricâte cești, la fel și cu aproape orice tip de espresso, dar cu măsură, altfel, dacă se observă că iei prea multe, Julie o să-nceapă să te pună să le plătești. Orice e de mâncare trebuie plătit, dar și asta e discutabil. De pildă, dacă facem o comandă greșită. Înțelegi ce zic? În pauzele de fumat se iese în fața cafenelei, dar uneori se poate fuma în camera de relaxare, îmi spune rânjind și îmi arată, dincolo de grătar și de zona unde se spală vasele, un coridor întunecos, plin-ochi cu mopuri, mături și găleți.

— Dar vezi să nu te prindă Julie. Biroul ei e în zona aia și nu suportă mirosul de tutun.

Se oprește puțin.

— Și mai e și Riley. Sunt tot felul de reguli ale lui Riley și Riley încalcă tot felul de reguli, dar Julie îi permite, pentru că e fratele ei și pentru că ea are niște idei total cretine despre ce înseamnă iubirea. Ce trebuie să înțelegi *tu*... uneori, când gătește și când ea nu-i aici, el fumează acolo în spate. Și câteodată mai și bea. Și cum locul tău e tot acolo, în spate, în timp ce al meu e aici, e cumva treaba ta să-l supraveghezi și să-mi zici dacă lucrurile o iau razna. Înțelegi ce zic?

Mă privește cu atenție.

— Ne-am înțeles?

Aprob din cap.

— În regulă atunci, trecem mai departe. Mai întâi, facem puțină magie.

Mă conduce la espressor, la recipientele care conțin cinci tipuri diferite de cafea și la vitrina pătată pentru patiserie, îndreptată cu fața înspre zona cu mese a cafenelei.

— Dar, *mai întâi* și mai întâi, alegem muzica, zice ea.

Studiază teancul de CD-uri și de casete de pe tejghea. Și mai multe CD-uri sunt îngrămădite în spațiul de dedesubt, printre carnețelele verzi pentru comenzi, cutii cu creioane și pixuri, role de rezervă pentru casa de marcat și o sticlă de whisky Jim Beam, care o face pe Linus să ofteze din rărunchi. O împinge în fundul dulapului, să nu se mai vadă.

Își ridică privirea către mine.

— Alegem muzica în funcție de dispoziția în care ne aflăm. Mai încolo, putem alege în funcție de preferințele clienților, cu excepția cazului în care îi detestăm. În dimineața asta, mă simt foarte...

Se oprește.

— Tristă. Atâtea lucruri din viața mea au rămas nerezolvate.

Dar cred că ești prea tânără să înțelegi, așa-i?

Îmi face cu ochiul.

— Să fie Van Morrison. *T.B. Sheets*. Ți-e cunoscut? În momentul ăsta, am chef de Morrison.

Încuviințez din cap, dar mă crispez puțin, din cauza tatălui meu. Încep să mă relaxez când în încăpere răsună *Da da dat dat da da da da*. Muzica mi-e cunoscută și încerc să mă gândesc că poate tocmai datorită ei tata e aici cu mine, în mod straniu.

Linus face inventarul boabelor cu aspect uleios din recipientele transparente: KONA, FRENCH, GUATEMALA, ETHIOPIA, BLUE MOUNTAIN, KENYA. Ceaiurile sunt așezate pe rafturi rabatabile. Arată ca niște grămăjoare frumos mirositoare de crenguțe. Dincolo de fereastra imensă care dă înspre Fourth Avenue, se deschid și alte localuri, se spală geamuri, etajerele pentru expunerea mărfii sunt așezate pe trotuar, măsuțele sunt scoase afară. Ziua începe pentru toți cei de pe bulevard și-mi dau seama că inclusiv și pentru mine. Am un *job*. E destul de naspa, dar e-al meu. Sunt și eu parte din ceva. Am reușit să urc cel puțin o treaptă. Aș vrea să fie Casper aici. Probabil că ar face unul dintre gesturile ei caraghioase, faza cu bătutul palmei. Mă simt atât de mândră de mine, încât cred că aș lăsa-o.

Un corp se așază în fața ferestrei de la True Grit și împiedică lumina să pătrundă înăuntru.

Linus mă dă la o parte cu un ghiont, ca să-i facă semn bărbatului cu față neîngrijită de pe trotuar că nu e încă ora deschiderii: își lovește de zece ori încheietura cu degetele, ceea ce vrea să însemne că trebuie să mai aștepte zece minute. Bărbatul dă din cap; borul pălăriei rigide de paie este tras pe ochi. Se sprijină de rastelul pentru biciclete cu un ziar la subraț și începe o conversație complicată cu el însuși.

Linus se apucă din nou să râșnească cafeaua și, din cauza zgomotului de boabe măcinate, îmi zice cu voce tare:

— E căcăciosul-de-cinșpe-minute. În fiecare dimineață este

aici, când deschidem. Vine cu un ziar și o găleată. Stă cinșpe minute la baie să se cace, după care îl lăsăm să ia în găleată zațul vechi.

Arată înspre o găleată de murături de 20 de litri, goală.

Mă holbez la ea. Sunt nevoită să strig ca să acopăr zgomotul râșniței:

— Pe bune? Vreau să zic, faza cu căcatul? Cinșpe minute?

Dă din cap că da.

— Pe bune. Și, pentru că tu ești cea cu vasele, o să fie treaba ta să mergi acolo după ce termină și să verifici. Să te asiguri că nu-i mizerie.

Îmi face cu ochiul.

— Dar, fii atentă, tipul folosește zațul pentru grădina lui de pe Sixth Avenue și să dea naiba dacă nenorocita aia de grădină nu-i o minunăție. Să mor dacă floarea-soarelui nu-mi ajunge până la nivelul ochilor, iar roșiile, până la țâțe.

Râd fără să mă gândesc, în hohote, și-mi acopăr repede gura cu mâna. Linus mă liniștește:

— E OK. Poți râde. Nu-i așa că-s *haioasă*?

Îmi dă un ghiont cu cotul. Îmi iau mâna de la gură.

Îi zâmbesc și eu.

— Așa mai merge. Îmi place.

Umple un recipient cu apă și îmi întinde filtrul cu boabe de cafea Ethiopia, după care își bagă capul între umeri, pentru ca ochii noști să fie la același nivel. Spațiul dintre sprâncenele ei e umbrit de un perișor negru.

— Lui Julie o să-i placă de tine, nu-ți face probleme. Îi place tot ce-i vătămat, iar tu dai p-afară de așa ceva. Fără supărare. În mod ciudat, e un lucru bun în locul ăsta. Toți cincizeci suntem cam varză.

Umple două căni cu cafea din recipient și îmi întinde una.

— Acum, hai să-i dăm drumul înăuntru căcăciosului-de-cinșpe-minute.

La opt jumătate, obrajii lui Linus sunt deja roșii ca para focului, iar ea înjură în timp ce aleargă între partea din față a cafenelei și bucătărie, tăind chifle și punându-le în toaster. Chelnerii întârzie; Riley tot n-a ajuns. Ar fi trebuit să fie aici la șase, ca să pregătească tot ce trebuie pentru micul dejun: oale cu sosuri de chili, cartofi prăjiți pe grătar. M-a pus deja să mă ocup de cartofii prăjiți și m-a bețelit că am uitat să-i întorc din când în când.

— Trebuie să mergi după el, îmi zice ea în cele din urmă, cu gura plină de omletă cu tofu.

Îmi ghiorțăie stomacul când mă uit la ea. Am uitat să mănânc de dimineață, înainte să plec de-acasă.

— N-are telefon și nu pot să las cafeneaua nesupravegheată sau s-o închid. Julie m-ar omorî.

Mâzgălește o adresă și niște indicații pe o bucată de hârtie. Îmi zice să-l pun pe unul dintre jucătorii de Go cu fața rotundă de afară să servească la mese în timp ce ea pregătește mâncarea.

— Spune-i că poate să bea cafea gratis toată ziua.

Ies și mă uit pe indicațiile pe care mi le-a dat. Adresa e în centru, nu prea departe, trebuie să trec prin pasaj, bănuiesc. Îmi deblochez bicicleta și o iau din loc.

Locuiește chiar lângă o bancă de sânge, într-un bungalou în culoarea ouălor de sturz, ascuns în spatele câtorva plopi plângători, pe o stradă cu case în culori extravagante și mașini vechi, cu autocolante dezlipite. Pe veranda din față dau peste o scrumieră plină și o singură cutie goală de bere, aflate lângă un scaun de lemn, pe care se află un teanc de cărți cu colțurile îndoite.

Nu răspunde nimeni când bat la ușă și observ că ușa cu plasă nu e închisă. Împing puțin ușa din față, care se deschide. Strig ușor: „Alo, e cineva? Ai întârziat la muncă...".

Niciun răspuns. Ezit câteva secunde, neștiind ce să fac, și încerc să trag cu ochiul prin crăpătura ușii. Nu vreau să-l

găsesc gol în pat cu vreo tipă, dar nici n-am de gând să mă întorc la Linus fără să fi încercat. Și mă cam roade curiozitatea să aflu ce-o fi făcând Riley. Cam cum o fi viața unui om care a făcut parte dintr-o trupă cândva, iar acum e chelner.

Deschid complet ușa, intru și mă împiedic de niște tenișI negri, decolorați. Prima încăpere e plină de cărți – sunt stivuite pe podea sau înghesuite într-o bibliotecă de stejar cu vitrină, înaltă până în tavan. O canapea ponosită, îmbrăcată în catifea roșie, e așezată lângă peretele din fundul camerei, sub o fereastră deschisă, fără perdele.

Intru în bucătărie și îmi pică ochii pe calendarul de pe perete. Poze cu fete voluptuoase, din anii 1940, cu păr blond și picioare lungi, cu sânii palpitând pe sub costumul de baie. E uitat la luna noiembrie.

Azi e ultima zi din mai. În ultimele 45 de zile, am încercat să mă sinucid, am fost pusă sub supraveghere psihiatrică și expediată cu autocarul în celălalt capăt al țării, mi-am găsit un job într-o cafenea amărâtă, iar acum mă furișez prin casa unui ciudat, care se pare că are probleme cu băutura. Un ciudat simpatic, dar tot ciudat e.

Nici măcar Ellis n-ar putea face ca toată treaba asta să pară divină.

Înaintez de-a lungul unui coridor întunecat și deschid încetișor o ușă. E o baie micuță, cu pereții albi. O cadă cu picioare în formă de gheare, cu duș. O oglindă murdară pe dulăpiorul pentru medicamente. O carte poștală înrămată, înfățișându-l pe Bob Dylan în fața unei mașini Studebaker. În partea de jos a cărții poștale stă scris *Woodstock, 1968*. O studiez cu nostalgie. Tatălui meu îi plăcea să asculte *Nashville Skyline*. Mi-a povestit că Bob a avut un accident nasol de motocicletă și că a renunțat la băutură și la fumat și că de-aia vocea lui era atât de limpede și de pătrunzătoare pe albumul ăsta. Dumnezeu s-a întors cu fața la Dylan. Așa mi-a spus taică-meu.

Cealaltă ușă e doar puțin crăpată. Ezit înainte de a ciocăni. Inima îmi bubuie, ciocănesc ușor în ușă și apoi o împing cu grijă, cu ochii întredeschiși, pentru orice eventualitate.

Zace în pat întins pe spate, îmbrăcat tot cu hainele de ieri: tricoul alb cu pete de mâncare și pantalonii cafenii, lălâi. Folosește o cuvertură împăturită pe post de pernă. Pe un scaun gros de piele, zac azvârlite niște haine. Pe podea, lângă pat, e o scrumieră plină-ochi și două pachete mototolite de țigări. În încăpere plutește un miros de fum stătut și de sudoare.

Cu inima gata să-mi spargă pieptul, inspir adânc și-i rostesc numele.

Niciun răspuns.

O fi mort? Mă apropii, cu ochii țintă la pieptul lui, încercând să văd dacă mai respiră, oricât de ușor.

— *Riley*.

În jurul lui stăruie un miros ciudat. Nu-i de la alcool, de la sudoare sau de la tutun. E de la altceva. Mă aplec și miros.

Deschide brusc ochii și se ridică.

Înainte să apuc să mă dau în spate, mă apucă de încheietura mâinii, mă trage între picioarele lui și mă imobilizează între genunchi. Mi se taie răsuflarea. Adrenalina îmi invadează corpul.

Prin minte mi se perindă cu viteză imagini cu fața oribilă a lui Frank Nemernicul. Răsuflarea lui Riley îmi arde urechea. Mă zbat să scap, dar mă ține prea strâns, chiar dacă țip:

— Dă-mi drumul! Dă-mi drumul!

Vorbește încet și ușor răgușit.

— Cine ești tu, fată ciudată? De ce te furișezi prin casa mea? Ai de gând să mă jefuiești?

— Du-te dracului!

Încerc din răsputeri să nu intru în panică, să rămân pe fază, să nu încep să o iau razna. Nu-nțeleg de ce face asta. Înainte mi se părea foarte de treabă. Îmi așez cotul într-o poziție din care

să-l pot lovi în burtă, dar degetele lui sunt atât de încleștate în jurul încheieturilor mele, încât simt o senzație de arsură pe piele și nici gând să mă pot mișca.

— Dă-mi dracului odată drumu'!

Gâfâi.

Îi simt răsuflarea pe obraji și pe gât și Frank Nemernicul dispare și-n minte îmi revine acum bărbatul din pasaj, o amintire întunecată a fricii care declanșează din nou instinctul de stradă, pe care credeam că îl lăsasem în urmă. Țip:

— Nu!

Îmi adun toată puterea și-mi răsucesc încheieturile câștigând un mic avantaj și apoi îl calc pe picior cât de tare pot. Scoate un răcnet și-mi dă drumul din strânsoare. Mă năpustesc către ușa deschisă, la o distanță îndeajuns de sigură. Își ține în mâini piciorul desculț, cu fața schimonosită de durere. Îmi frec încheieturile, care mă furnică și îi arunc o privire supărată.

— Doamne Iisuse, era doar în joacă!

Se încruntă.

— Doar n-ai crezut că aveam de gând să-ți fac vreun rău, ceva?

— Boule!

Respir cu sete, încercând să inspir aerul destul de adânc încât să oprească furtuna pe cale să se dezlănțuie în corpul meu.

— Ești odios! Nu-i deloc amuzant. De ce-ai crede că-i amuzant? Mișcă-ți dracului fundul la muncă!

Respir în continuare cu sete și mă mai apucă și sughițul și lacrimile mi se scurg pe obraji, iar ăsta-i ultimul lucru pe care mi-l doream.

— Doamne, scumpo! zice Riley, devenit brusc serios. Te rog să mă ierți.

Îmi șterg fața, furioasă. Drăcia *dracului*! Ai dracu' *oameni*! Să plâng de față cu el!

Riley mă privește uluit, iar cearcănele de sub ochii lui seamănă cu niște semiluni negre. Oricare ar fi cauza acestor pete întunecate, sigur nu-i vorba doar de alcool.

— Iartă-mă. Îmi pare tare rău. Ai dreptate, sunt un bou, chiar sunt. Nu plânge. N-am vrut să te fac să *plângi*.

Vocea i s-a schimbat, e mai blândă.

Privim unul la altul și observ pe fața lui o umbră, abia perceptibilă, o tristețe, și-mi dau seama că a înțeles ce-i cu *mine* și asta mă face să-mi doresc și mai tare să plâng, pentru că acum știe, știe că s-a întâmplat ceva cu mine și că n-a fost în regulă să mă înhațe în felul ăla.

Pare că se simte vinovat.

— Linus... Linus zice să-ți miști curu' la treabă.

Mă întorc și ies în fugă din camera lui. Ies din casă trântind ușa, mă sui pe bicicletă și-o iau din loc cu toată viteza.

La un moment dat, pe drumul de întoarcere la cafenea, când trec prin pasajul de pe Fourth Avenue, în întunericul ăla de câteva clipe, care ia brusc locul luminii ireal de albe a soarelui care inundă acest oraș, îmi dă prin minte că el ar fi putut să știe că Linus n-avea să vină ea însăși după el. Știa că aveam să lucrez la cafenea și că aveam să vin în locul lui Linus.

Nu dormea deloc. Mă aștepta. Credeam că-i un tip de treabă, astfel că îmi tot repet: *Oamenii nu-s de treabă, oamenii nu-s de treabă, ar fi trebuit s-o știi deja.*

Opresc bicicleta. Aș putea pur și simplu să mă întorc și să mă duc acasă la Mikey, să închid ușa, să o blochez cu cufărul, să-mi scot trusa. Să nu mă mai duc la Grit. Să nu mai trebuiască să-l văd. Să nu mai am de-a face cu el.

Dar atunci aș pierde și puținul pe care l-am câștigat. Trag adânc aer în piept, închid ochii. Îmi revine în minte Blue. Ce s-a întâmplat, cereală?

O mașină mă claxonează și mă scoate din gândurile mele. Până să apuc să-mi pun ordine în gânduri, mă și trezesc

pedalând din nou în direcția cafenelei.

În fața localului, mesele de pe trotuar sunt deja ocupate, jucătorii de Go privesc încruntați la ceștile goale de cafea, oamenii folosesc meniurile pe post de evantai. Zumzetul ascuțit al clienților devine însă și mai puternic odată ce intru val-vârtej pe ușa cu plasă a angajaților și mă reped să-mi iau șorțul.

Linus azvârle spatula cât colo și începe să înjure când mă vede singură.

— Rahat! Eram sigură! De obicei e doar beat, dar dacă întârzie atât, până la ora *asta,* înseamnă că s-a drogat. Eram sigură.

Înainte să apuc s-o întreb care-i treaba cu *drogurile*, un tip cu tatuaj pe gât năvălește pe ușa dublă și strigă: „Comandă" și trântește hârtia verde pe blat, în fața lui Linus. Se întoarce repede în față, ca să încaseze banii, în timp ce Linus se agita pe lângă grătar, pune ouăle în farfurii și prăjește chifle. Mă întorc la mașina de spălat, iar aburii îmi acoperă fața. Îmi tot răsună în minte ce a spus Linus despre Riley.

Înainte să cadă cu capul înainte în pârâul ăla bolovănos din Mears Park, unde aproape era să se înece, DannyBoy începuse să dea târcoale pe Rice Street, în căutarea unui bărbat sfrijit, îmbrăcat într-o geacă neagră de vinilin, cu vipușcă violet. Orice o fi luat DannyBoy, mai întâi fața îi devenea cenușie și stomacul i se strângea. Iar după asta, era ca un copil.

Dar mirosul ciudat emanat de Riley, forța cu care m-a înșfăcat. Orice o fi luat, nu a fost același lucru ca la DannyBoy. Din DannyBoy nu mai rămânea decât temperatură și suspine. Orice o fi făcut Riley astă-noapte, l-a transformat într-un om rău.

VÂNZOLEALA DE LA MICUL DEJUN S-A POTOLIT, iar eu sunt cu mâinile până la coate în farfurii și căni de cafea, când, la un moment dat, se deschide ușa cu plasă. Îmi ridic privirea și-l văd pe Riley intrând pleoștit, înaintea unei femei corpolente, îmbrăcate de zici că era cort, într-o țesătură lălâie, maronie. Se uită împrejur și o salută din cap pe Linus care se află în spatele grătarului și care găsește imediat un șorț cu care să-și acopere tricoul murdar. Riley și-a făcut duș: părul nu-i mai e așa încâlcit, iar hainele, chiar dacă e îmbrăcat tot într-un tricou alb și pantaloni cafenii, par a fi totuși altele, mai *curate*.

Mă privește amuzat, cu o strălucire în ochi.

— Ei bine, zice el vesel. Se pare că o să ai interviul ăla de angajare chiar acum.

O spune ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Încă am niște urme roșiatice în jurul încheieturilor de care m-a strâns atât de tare.

Femeia face semn cu capul înspre coridorul lung și *o* urmez fără să-mi dau jos șorțul umed. La jumătatea coridorului, mă întorc și-l văd pe Riley, care vine hotărât în urma mea. Îi șuier printre dinți:

— Ești de tot rahatul.

— Nu-i prima dată când aud asta, iubire.

Femeia se prăbușește într-un scaun pivotant, în spatele unui birou acoperit de teancuri de ziare, chitanțe, dosare, căni pline cu pixuri și creioane și un bol cu pietre albastre, strălucitoare. Își sprijină fruntea pe birou.

— Sunt cumplit de obosită.

Pe peretele cenușiu din spatele ei, stă agățată poza înrămată a unei echipe de softball* de fete cu fețe bronzate și părul decolorat de la soare, strâns sub niște șepci verzi. Studiez pistruii de pe fața femeii, care par o hartă întunecată. E ușor de identificat în fotografie – la margine, în dreapta, cu bâta pe umăr și tivul pantalonilor scurți strâns pe coapse.

Bâjbâie cu mâna pe birou, căutând ceva. Pare cam năucă, dar într-un fel amuzant, simpatic.

Riley s-a întins pe canapea și a închis ochii. Nu știu ce-ar trebui să fac, așa că rămân lângă ușă, cu spatele sprijinit de perete.

— Nu mi-ai adus și mie niște cafea, îi spune lui Riley.

— Nu mi-ai zis să-ți aduc.

— Prea bine, du-te și adu-mi niște cafea.

Își îndreaptă capul și mă privește.

— Sunt Julie. Julie Baxter. Tu cine ești?

Își lasă iar capul pe birou și scâncește.

Mă întreb cum de ea și Riley n-au același nume de familie. O fi măritată?

— Riley? De ce nu-mi aduci odată cafeaua aia?

Vocea ei sună ca din butoi din cauza că stă cu fața înfundată în birou.

Riley se ridică alene de pe canapea. Se oprește lângă mine.

— Nu vrei o ceașcă de cafea?

Dau din cap. Sunt încă furioasă și contrariată de ceea ce a făcut. Chiar dacă pe față i se citește oboseala, e cam agitat și se îndreaptă spre ușă cu un mers ciudat. Aștept să iasă și-apoi mă întorc către Julie.

Cu o voce slabă, îi spun:

— Mă numesc Charlie.

Julie și-a ridicat capul de pe birou. Nu pare să mă fi auzit.

---

* Sport asemănător baseballului, cu diferența că mingea folosită este mai mare și mai moale.

— Hm! zice ea încetișor. Ciudat.

Se holbează la tavan, cu gura ușor întredeschisă. Apoi se uită drept la mine și spune:

— Știi ceva, în mod *normal*, Riley nu te-ar fi întrebat niciodată dacă vrei cafea. În mod *normal*, Riley ți-ar fi adus pur și simplu cafea, probabil ceva extravagant, de pildă mochaccino cu extra-frișcă și fulgi de căpșune. Pentru că, în mod *normal*, Riley flirtează cu orice persoană de gen feminin. Tânără, bătrână sau de vârstă mijlocie, grasă, slabă sau potrivită, nu contează. Ți-ar fi adus cadoul ăsta drăguț, iar tu ai fi fluturat din gene și ai fi chicotit, iar el și-ar fi asigurat încă un aliat. Cu toate că, s-o spunem p-a dreaptă, nu prea pari genul care flutură din gene.

Se oprește câteva clipe și-și împreunează mâinile.

— Nu neapărat o cucerire, dar un aliat, cu siguranță. Îi face foarte bine să-l iubească lumea, chiar dacă dă impresia că respinge afecțiunea celorlalți. Așa că e interesant. Foarte interesant. S-a întâmplat ceva între voi doi.

Răsucește un creion între degete.

— Mi-am dat seama. Chiar am intuiție.

Mă țintuiește cu ochii ei căprui, dar încerc să nu las să se vadă nimic pe fața mea. N-am de gând să-i spun ce s-a întâmplat. Poate că n-o să mă păstreze prea mult prin preajmă. O să încerc să-l evit.

Deschide gura vrând să mai spună ceva, dar Riley se întoarce cu două cești de cafea. Își ațintește și asupra lui aceeași privire cercetătoare, cu subînțeles, pe care mi-o aruncase și mie.

— Ce-i? întreabă el agasat. De ce te uiți așa la mine?

— Intuiția. Trebuie să-mi dezvolt ipoteza.

Cuprinde cu lăcomie ceașca de cafea între mâini.

— Mă rog. Deci. Charlie! Vezi?! Te-am ascultat. Pun pariu c-ai crezut că n-am auzit. Ai pe frunte o cicatrice groaznică, care pare dureroasă, și porți salopetă în deșert, două lucruri care mă frapează; mi se par deopotrivă interesante și triste.

Soarbe lung din cafea.

— Ce cauți pe aici?

Mă uit la Riley fără să stau pe gânduri, dar el se mulțumește să ridice din umeri și se așază la loc pe canapea, cu cana de cafea pe piept.

Îmi îndoi degetele pe la spate.

— Bani?

— Nu, ce cauți pe *aici*?

Julie închide scurt ochii, ca și cum ar fi foarte plictisită.

— Adică, pe planetă, cum ar veni?

— Nu, doar în Arizona. O să vorbim altă dată despre planetă. E o discuție mult mai complicată.

Mă privește cu ochii mijiți, în timp ce soarbe din cafea.

— M-am mutat aici? Din Minnesota?

Ce altceva ar trebui să mai spun?

— Pentru un băiat, probabil, râde Riley.

— Taci din *gură*! mă răstesc eu. De ce nu termini odată cu asta? Nici măcar nu-i *adevărat*.

Julie mă întreabă:

— Atunci care-i *adevărul*?

Și fără să mă mai controlez, pentru că toată dimineața asta a fost o bramburească de tot căcatul și acum s-a mai ivit și ciudățenia asta de *interviu de angajare*, izbucnesc:

— Am încercat să-mi pun capăt zilelor, e bine? Am dat-o-n bară și-așa am ajuns aici. Și mi-e foame de simt că-mi ies ochii și am nevoie de bani. Am nevoie de un rahat de job.

Imediat ce rostesc cuvintele, îmi doresc cu disperare să le pot retrage și să mi le îndes înapoi în gură. *O ciudată*, probabil că asta gândesc acum despre mine. Instinctiv, îmi controlez mânecile, să mă asigur că sunt lăsate îndeajuns de jos.

Simt cum mă arde privirea lui Riley, care se holbează la mine. Tot ce pot face e să nu mă uit la el.

Se ridică brusc de pe canapea și pleacă din birou.

Julie clipește de câteva ori, de parc-ar încerca să înlăture câteva firicele de praf apărute acolo pe neașteptate. Stomacul mi se întoarce pe dos. O să-mi spună să plec. Acum n-o să-mi mai dea jobul orice ar fi. Încep să-mi dezleg șorțul.

Julie, în schimb, îmi face un semn din cap. Ochii ei sunt blânzi și triști.

— Sunt o groază de *chestii* aici, înăuntru, așa-i?

Flutură din mâini lângă piept, în dreptul inimii, de parcă ar fi o pasăre.

Dă din cap pentru sine, atingând bolul cu pietre albastre de pe birou.

— *Da*, asta *fac* eu. Îmi place să *vorbesc* cu oamenii. În felul ăsta, reușesc să-i cunosc mult mai bine decât dacă i-aș întreba dacă au mai spălat vreodată vase sau dacă au servit la mese sau dacă au dat cu mopul sau ce studii au.

Mă privește drept în ochi, iar fața ei pistruiată e sinceră, ochii îi sunt limpezi.

— Vino aici, îmi spune ea.

Mă apropii și îmi ia mâna în mâna ei. Ochii ei sunt mici oaze de lumină. Mâinile lui Julie sunt ferme și moi, mâini de mamă. Mângâie, mângâie, mângâie. Pielea ei răspândește o mireasmă de lavandă.

Închide ochii.

— În momentul ăsta, chiar te *simt*.

Apoi deschide ochii, îmi dă drumul, întinde mâna către unul dintre boluri și îmi îndeasă o piatră în palmă, pe care o cuprinde cu degetele. Piatra emană o căldură stranie.

— Lapis lazuli, îmi spune ea. Au o putere de vindecare uimitoare, știai? Reușesc să facă o cărare adâncă prin mijlocul confuziei și al tumultului emoțional. Chiar mă ajută să ies din rahat uneori. Îți plac pietrele?

— Nu știu nimic despre ele, îi zic eu.

Vocea mea e ca o șoaptă. Cum se poate ca o pietricică să aibă o asemenea putere? O strâng în palmă.

— Te rogi la ea sau ceva de genu' ăsta?

Să vorbești cu pietrele. Blue ar fi făcut mișto pe chestia asta o zi întreagă.

— Dacă asta vrei, zice Julie zâmbind. Sau poți doar să o ții în mână și să închizi ochii, ca să-i poți simți cu adevărat energia, cu convingerea că energia asta a pietrei o să ți se transmită și ție.

Scrie ceva pe o foaie de hârtie.

— Pietrele sunt cu adevărat fascinante odată ce ajungi să le cunoști. Ar trebui să te gândești la asta. Mâine o să-ți aduc niște aloe vera pentru cicatricea aia de la cap. Păstrează piatra. Ți-o dăruiesc.

Îmi întinde niște formulare peste birou.

— Ia astea. Trebuie să le completezi pentru impozit și salariu. Adu-le mâine și adu și cartea de identitate și o să te trecem în registru.

Iau hârtiile, le împăturesc și le bag în buzunarul salopetei.

Îmi întinde o foaie de hârtie pe care sunt trecute zile și ore. Patru zile pe săptămână, de la șapte dimineața la trei după-amiaza.

— Ăsta-i programul tău, Charlie. Frate-meu o fi el un dobitoc, dar e fratele meu. Cade, îl ridic, mă respinge, cade, îl ridic, și tot așa.

Sună telefonul și se rotește cu scaunul, ca să răspundă.

Rămân pe loc câteva secunde, până să înțeleg că e momentul să plec. Străbat încet coridorul, ținând piatra în mână. Când îl zăresc pe Riley ștergând blatul din zona pentru vase, întorc imediat privirea în altă parte și strecor piatra în buzunar.

Mă apuc să scot cănile de cafea din cuvele de servire și să arunc la gunoi șervețelele ude și bețișoarele de amestecat îndoite. Riley vine lângă mine și ia o cană, pe care o înclină, ca să văd înăuntru.

— Pe astea o să trebuiască să le lași la înmuiat, vezi petele de cafea? Cam o dată pe săptămână, va trebui să le pui în apă caldă, cu câteva cești de înălbitor. Umple cu apă una dintre

chiuvete sau o găleată goală de murături. De câte ori observi că e nevoie. Lui Julie îi place să fie impecabile.

Încuviințez din cap, fără să-l privesc.

Riley îmi șoptește:

— Sunt un om îngrozitor. Dar ai aflat deja asta.

Nu spun nimic, așa că mă apasă cu degetul pe mânecă, exact deasupra încheieturii. Se apleacă înspre mine.

— Nu trebuia să-mi torni minciunile alea cu pisica. Știu bine cum e s-o scrânteşti.

— Riley! strigă tipul cu tatuaj dinspre punctul de servire. Povestește-ne cum ai vomitat pe pantofii lui Adam Levine!

— O, asta chiar e tare.

Linus râde în hohote, ca un cal din desene animate. Mă întorc și-mi face cu ochiul.

În timp ce se întoarce în zona pentru vase, Riley își aprinde o țigară și trage un fum adânc, moment în care din nări încep să-i iasă firișoare de fum.

— Stați așa. Să vomiți nu-i ceva neobișnuit când vine vorba despre rock and roll. De fapt, e-un fel de element de bază. N-am fost nici primul și sunt sigur că nu voi fi nici ultimul care să vomite pe domnul Levine. Dar aș vrea să subliniez că nu doar pantofii lui, ci însuși domnul Levine a fost ținta neașteptată a bruștei vulgarități a tubului meu digestiv. Povestea începe așa...

Mă întorc la vase, ascultându-l pe Riley cum își deapănă povestea și urmărind inflexiunile și ritmul vocii lui răgușite de la țigări, dar mă gândesc și la ce-a zis: „Știu bine cum e s-o scrânteşti".

Chiar dacă nu vreau, ceea ce a zis mă cam impresionează. Cuvintele lui: ar trebui să mi le imprim pe un nenorocit de tricou, pentru că sunt și mottoul vieții mele. Ceea ce înseamnă că, oricât de odios a fost în dimineața asta și oricât de drăguț se poartă acum cu mine și oricât de amuzant este cu povestea lui, noi doi avem în comun mai mult decât mi-ar plăcea să recunosc.

Sunt roșie la față. Îmi strecor o mână în buzunar și strâng piatra în palmă, dorindu-mi să-mi spună să nu mai gândesc ce gândesc, dar piatra nu are nicio reacție.

După muncă, folosesc o parte din banii primiți de la Riley să cumpăr o pungă de chipsuri și o sticlă de ceai cu gheață de la prăvălie. Mi-e atât de foame, că încep imediat să înfulec și să mă îndop în timp ce mă uit la anunțurile cu locuințe de închiriat de pe panoul de afară.

Nu arată promițător. Am inima grea. În cele mai multe cazuri se cer banii pentru prima și ultima lună, precum și garanția. Pentru un apartament cu o cameră, cu o chirie de 600 de dolari, ar însemna un avans de 1 800 de dolari, plus utilitățile. Și cum procedez cu utilitățile? Trebuie să plătesc în avans și pentru ele? Fac niște calcule în minte: cu cât primesc de la True Grit nu-mi permit aproape nimic, oricât de mică ar fi chiria, ca să nu mai vorbesc de cheltuielile suplimentare, cum ar fi mâncarea sau gazul sau curent electric.

Mă învârt puțin prin centru, până găsesc biblioteca. Merg mai întâi la toaletă și aștept să iasă o femeie, după care scot din rucsac una dintre sticlele de apă goale ale lui Mikey și o umplu cu săpun lichid cu aromă de lămâie din recipient. Îl pot folosi pentru duș, dar tot trebuie să găsesc periuță și pastă de dinți. Înfășor hârtie igienică în jurul pumnului, după care o îndes în rucsac. Acasă la Mikey n-a mai rămas nicio rolă.

Jos aflu că trebuie să te înregistrezi ca să folosești computerele publice și că ești cronometrat. Tânărul bibliotecar mă privește circumspect în timp ce-mi scriu numele pe fișa de înregistrare, dar îmi închipui că este, probabil, din cauza cicatricii de pe frunte; sunt sigură că nu put, iar brațele îmi sunt acoperite.

Mă așez în fața computerului și scot foaia de hârtie pe care mi-a dat-o Casper. Adresa ei de e-mail e scrisă la calculator, dar alături a notat cu scrisul ei îngrijit și rotund: *Charlie, te rog să nu eziți să mă contactezi. Mă gândesc la tine.* Ba chiar a

și semnat, cu numele ei adevărat: *Bethany*. Nu bag în seamă informațiile despre centrul de reabilitare și despre grupul de suport, pentru că asta era valabil în Minnesota, iar eu sunt departe de acest loc.

Intru în contul de e-mail pe care mi l-am creat la Creeley, în timpul lecțiilor de învățare alternativă. Nu prea știu ce să spun, așa că încep pur și simplu să scriu:

> *Bună. Nu sunt unde crezi tu, te rog să mă ierți. N-ar fi mers dacă stăteam cu mama și ea știa asta. Amicul meu Mikey locuiește în Tucson, așa că am venit aici. Am ceva bani și stau la Mikey. Nu-i cine știe ce, dar măcar am un acoperiș deasupra capului. Mi-am găsit și-un job, spăl vase. Cred că de atât sunt bună. Am desenat o groază în blocul meu de desen. Nu cred că mi-e frică, deși poate că, de fapt, chiar mi-e frică. E ciudat. Totul e cât se poate de ciudat. De pildă, nu prea știu cum să trăiesc. Adică, am făcut față traiului pe stradă și toate cele, dar viața normală e diferită – atunci era vorba doar despre supraviețuire. Nu știu nimic despre utilități sau despre chirie sau despre garanție sau despre ce alimente să cumpăr. Abia dacă am schimbat câteva vorbe cu cineva și deja am obosit să vorbesc. Te rog să le transmiți tuturor că îi salut și să-i spui Louisei că mi-e dor de ea. Charlie*

Când mă pregătesc să ies din cont, observ un alt mesaj, pierdut printre notificările de la centrul de învățare online, prin care sunt întrebată când o să reiau lecțiile, și de la oameni din Nigeria care cer bani.

Subiectul e „Prăjiturele sângerate". Inima începe să-mi bată tare. Stau la îndoială câteva secunde, apoi îl deschid:

Sal'tare, sora mea de suflet. Sasha și-a băgat nasul prin biroul doctoriței Fantomas și ți-a găsit dosarul. Erau câteva e-mailuri de la ce făceai tu, lecțiile alea online – acolo ți-am găsit adresa. Doctorița Fantomas are un DOSAR întreg despre tineeeee. Se vorbește acolo despre o întreagă nebunie – n-ai zis niciodată nimic de nu-știu-ce ciudățenie de bordel. Ești cu mama ta acum? Cum AȘA ceva? Urât din partea doctoriței Fantomas să lase dosarul tău afară, dar tu cum naiba mai ești? Francie s-a cărat – a avut un permis de-o zi și nu s-a mai întors. Louisa este încă aici, e tot cum o știi, scrie, scrie întruna, bla, bla, bla. Deci, ia zi, cum e-afară, Charlie? Eu mai am de stat aici mult și bine, scumpo, mi-am pierdut speranța. Dă-mi puțină speranță! Isis o să iasă în trei săptămâni și e speriată DE MOARTE! Pe curând, Prăjiturică, o să-ți mai scriu. BLUE

Sunetul cronometrului mă face să tresar și să las mouse-ul din mână. O femeie masivă, cu ditamai brațele, mă îmbrâncește de pe scaun, mai să n-am timp să mă deconectez.

Ies din bibliotecă, în piațeta din față. Soarele a început să coboare spre asfințit, iar cerul se îmbracă în nuanțe frumoase, de roz și liliachiu.

De ce a vrut Blue să mă găsească tocmai pe *mine*? Nici măcar nu mă simpatiza când eram la Creeley. Cel puțin, nu părea să mă simpatizeze.

Vreau ca lumea aia să nu-și mai arate chipul. Vreau ca lumea aia să rămână departe, la peste 2 000 de kilometri. Vreau un nou început.

Privirea îmi e atrasă de trei tipi jegoși de pe gazonul din fața bibliotecii. Rulează țigări cu spatele rezemat de rucsacurile

negre. Scrâșnesc din dinți. Nu vreau să vorbesc cu ei, dar o s-o fac, pentru că dețin informații de care am nevoie.

Când îi întreb unde e banca de alimente, doi dintre ei mormăie ceva, dar cel de-al treilea îmi indică direcția și-mi spune numele acesteia. Unul dintre primii doi îmi zice:

— Mda, da' n-o să poți intra, fată. Pentru o masă trebuia să stai la coadă încă de când s-a crăpat de ziuă, acum e plin de mame cu copii. Nu poți lua mâncarea de la gura unui copil, fată.

Le mulțumesc și-mi deblochez bicicleta. În drum spre casă, șutesc o pătură cu carouri, care stătea udă pe un gard. Probabil că o lăsase cineva afară, să se usuce. Următorul punct pe lista mea cu noul început e o locuință. Pătura o să-mi fie de folos.

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, MĂ TREZESC înainte de răsăritul soarelui, desenez în semiîntuneric și mănânc o bucată de pâine cu unt de arahide. O desenez pe Ellis, atât cât mi-o mai amintesc. Îi plăcea să vorbesc cu ea în timp ce făcea baie, iar pielea ei era udă și lucioasă. Îmi plăcea pielea ei, foarte catifelată și fără cicatrici.

Riley vine la muncă la timp, dar arată groaznic; are fața palidă și cearcăne la ochi. Îi revine cât de cât culoarea în obraji după ce șterpelește niște bere din frigider. Mă prefac că nu văd, dar cred că știe că știu. În majoritatea timpului, îmi țin gura, și el la fel. Am impresia că în preajma lui trebuie să mergi cât mai mult pe burtă.

Când plec de la muncă, urc pe bicicletă și merg iar în centru. Găsesc adăpostul și bucătăria; tipii ăia aveau dreptate. Afară sunt șiruri de femei cu un aer resemnat și de copii cu ochi speriați care se adăpostesc de soare sub niște prelate și care așteaptă să se deschidă bucătăria pentru a-și primi masa. În spatele clădirii, într-un cort lung, cenușiu, sunt mai multe lăzi cu haine și produse menajere. O angajată a adăpostului citește o revistă în timp ce eu scotocesc prin lăzi și-mi aleg câteva farfurii și cești de cafea pătate, tacâmuri și un castron roz, ciobit. Găsesc și o cutie plină cu hârtie igienică și pachete de tampoane. Angajata de la adăpost îmi dă două role de hârtie igienică și mă anunță că asta e limita maximă. Îmi mai dă și un săculeț cu o periuță de dinți, ață dentară, două prezervative, un tub de pastă de dinți, un fluturaș cu adresa unei cantine pentru nevoiași care pare că se află la mulți kilometri distanță,

un teanc de broșuri despre bolile cu transmitere sexuală și cupoane pentru alimente. Îi mulțumesc și ea schițează un zâmbet. Nu mă simt aiurea să vin aici. Evan zicea despre locurile de genul ăsta că sunt mană cerească. Exact asta și sunt. Îmi duc bruma de provizii la Mikey și desenez până ce se întunecă de tot.

E trecut de zece seara când o pornesc cu bicicleta pe Forth Avenue, înspre aleea din spatele băcăniei Food Conspiracy. M-am gândit la asta încă de prima dată când am mers la acest magazin – că e locul ideal unde pot găsi legume și fructe în lăzile de gunoi. Încă nu vreau să cheltui banii câștigați de mine și de Ellis. Nu-i voi folosi decât pentru o locuință, iar banii pe care-i primesc de la Grit nu-s mulți. Începe să mă doară stomacul de la atâtea sandvișuri cu unt de arahide. Am nevoie și de altceva.

Mă mișc repede și îmi umplu rucsacul cu mere bătute, piersici lovite, țelină trecută. Exact în timp ce închid fermoarul rucsacului, observ o siluetă la capătul aleii, care mă urmărește legănându-se ușor.

De la adăpost am șutit o furculiță pentru autoapărare, pe care am îndesat-o în buzunar. Acum, în timp ce privesc de-a lungul aleii la silueta care se leagănă, degetele mi se strâng în jurul ei. Dar apoi răsuflu ușurată și-mi descleștez degetele de pe furculiță.

Riley trage din țigară. Nu mă pot stăpâni și cuvintele îmi ies timide din gură și străbat aleea înspre el.

— Riley, zic. Hei! Salut!

Vreau să vorbească cu mine, dar el trage din țigară și nu se oprește din mers.

— Pa, strig eu, dar nu privește înapoi.

A doua zi, la muncă, mă aștept să pomenească despre asta, dar n-o face. De fapt, nu prea vorbește toată ziua.

Dar la plecare, în timp ce pontez, își face apariția cu o sacoșă maro în mână. Are cearcăne sub ochi.

— Dacă ți-e foame, îmi zice el, cere mâncare. Nu vreau să te mai văd pe alei întunecoase, fată ciudată. Bine?

Pornește înapoi către bucătărie, fără să mai aștepte să-i răspund.

SUNT ÎN PAUZĂ ȘI STAU AFARĂ, lângă jucătorii de Go, când îmi dau seama că locuința care îmi va fi închiriată și pe care, probabil, abia o să mi-o permit nu e genul care să apară la anunțurile cu locuințe de închiriat din *Tucson Weekly* sau pe panoul de la băcănia Food Conspiracy. Astea presupun verificarea conturilor, chiria pe prima și ultima lună în avans, o garanție și, așa cum îmi explică foarte amabil unul dintre jucătorii de Go uitându-se peste umărul meu la anunțuri:

— Dacă n-ai mai locuit pân-acu' în Tucson și n-ai avut niciodată abonament la utilități pe numele tău, tre' să plătești 240 de nenorociți de dolari numa' ca să-ți dea drumu' la gaz. Se numește *avans*.

Un alt jucător adaugă:

— 75 de dolari ca să-ți dea drumu' la curent.

Se apucă toți să bombăne despre economie și chirii. Mă întreb unde or locui și cu ce s-or ocupa, pentru că nu par să aibă un job. Vin aici zi de zi, stau toată ziulica, beau cafea și mănâncă chifle și dup-aia pleacă acasă, lăsând în urmă căni de cafea pline cu mucuri de țigară. Ca să am eu ce curăța după ei.

Evan.

Lui Evan îi plăcea să ia la rând restaurantele și barurile cu mese afară, ca să șterpelească din scrumiere țigări fumate pe jumătate. Ne ducea prin părțile mai înghesuite ale cartierului St. Paul, unde oamenii priveau apatici afară, pe ferestrele unor apartamente cu aspect îmbâcsit, aflate la înălțime, sau tolăniți pe verande închise cu sticlă. Dacă reușeam să facem

rost de niște bani, se întâmpla să mai găsim o cameră pentru toți trei, pentru o săptămână, în câte o casă mizerabilă unde baricadam ușa făcută de mântuială ca să nu dea peste noi drogații care veneau noaptea, în căutare de ceva pomană. Însă era plăcut să fim într-o încăpere, în loc să ne ghemuim unii în alții pe vreo alee sau să încercăm să găsim un loc bun lângă râu, împreună cu ceilalți.

Locul unde o să stau eu n-o să implice nici taxe, nici chirie pe prima și ultima lună. Nici măcar nu o să apară în ziar. Azvârl ziarul *Weekly* pe un scaun și mă întorc la muncă.

După ce-mi termin tura, mă sui pe bicicletă și merg în cartierul lui Riley și apoi câteva străzi mai departe, unde trotuarele sunt înguste și crăpate, iar casele sunt îngrămădite una-n alta. Exact ca în St. Paul, nici în cartierul ăsta oamenii nu fac nimic, dar măcar ei nu fac nimic stând pe verandele unor clădiri dărăpănate de apartamente sau sprijiniți de un stâlp de telefon, pentru că aici vremea e mai caldă. Nu mă opresc decât când dau peste un anunț greu lizibil, lipit cu scotch pe gardul din sârmă aflat în fața unei clădiri albe, cu pereți scorojiți: CAMERĂ DE ÎNCHIRIAT, ÎNTREBAȚI ÎNĂUNTRU, IA. Ușa de la intrarea în clădire e larg deschisă. Două case mai încolo, e un magazin drive-in de băuturi alcoolice.

Înăuntru, un bărbat în vârstă deschide ușa de la parter pe care scrie IA, BIROU. În încăperea din spatele lui e întuneric. Clipește ca și cum lumina i-ar răni ochii.

— Ai ajutor de la stat pentru chirie? N-are importanță dacă ai. Vreau doar să știu de la început.

— Nu știu ce înseamnă asta, îi zic eu.

Ridică din umeri și scoate din buzunar o grămadă încâlcită de chei. Mergem de-a lungul unui hol, pe un covor roșu, împletit, înspre niște scări care par șubrede. La primul etaj, de-a lungul coridorului, sunt peste tot uși, cele mai multe cu vopseaua scorojită.

Tencuiala pereților de pe casa scării e lipită cu bandă adezivă albastră. Bărbatul în vârstă se oprește și se sprijină de balustradă. După o scurtă ezitare, îmi pun degetele pe cotul lui, ca să-l ajut. Pielea bătrânului e albicioasă și uscată, plină de crăpături.

— Șaișpe trepte, zice el, trăgându-și răsuflarea. Pun pariu că habar n-ai cât de bătrân sunt.

Pielea plină de riduri din jurul ochilor lui are o nuanță rozalie. Nasul îi e acoperit de fire de păr și de puncte negre. Bunică-mea avea întotdeauna grijă de ea: își coafa părul săptămânal și mirosea a cremă și a scorțișoară. Mi-ar fi plăcut să-mi fi amintit să o întreb pe maică-mea despre ea, să aflu ce i s-a întâmplat de a suspendat asigurarea pentru Creeley.

Bătrânul ăsta e foarte ramolit și nu prea îngrijit. Râde scoțând la iveală o gură plină de salivă și aproape complet știrbă.

— Nici eu n-am habar!

La etajul doi, se oprește.

— Pari puțintel cam tânără pentru un loc ca ăsta, da' io nu pun întrebări. Mulți de pe aici au probleme. Nu-i întreb decât dacă mai aduc pe cineva, înțelegi?

Încuviințez din cap și mă duce în fața unei uși tapetate și vopsite într-o nuanță oribilă de maro, aplicată peste un strat portocaliu, și așa bizar. Cu maică-mea am locuit în câteva locuri mizerabile, unde șoarecii ronțăiau bufetul din bucătărie. Am trăit pe străzi, în ploaie și zăpadă. Am trăit în Hambar. Pereții ăștia crăpați în ultimul hal și vopseaua oribilă și bărbatul ăsta bătrân de când lumea: toate sunt undeva la mijloc. După experiențele anterioare, nu-i raiul, dar nici chiar iadul.

Camera nu-i cu mult mai spațioasă decât un dormitor mare și într-o parte mai există o încăpere. Când arunc o privire înăuntru, descopăr că este, de fapt, o combinație între bucătărie și baie, cu un frigider roz, bușit, și o chiuvetă care pare veche pe o latură și un vas de toaletă și o cadă cu picioare, pe cealaltă. Nu există aragaz, iar cada este cea mai mică din câte am văzut

în viața mea. Când intru în ea și mă așez, genunchii aproape că-mi apasă pe piept. E ciudată, dar într-un fel îmi place.

Bătrânul ridică din umeri.

— E-o clădire veche. Să tot fie de prin 1918? Pe vremea aia, căzile erau un lux. Oamenii puneau o scândură deasupra și le foloseau ca masă! Există o baie comună pe coridor, pentru bărbați. Camerele cu baie proprie încerc să le dau doamnelor.

Cuvântul *deasupra* îl pronunță *deasupa. Oamenii puneau o scândură deasupa și o foloseau pe post de masă.*

Pe tavan e un labirint de tapet scorojit și stropi roșii și galbeni. Mă uit la bătrân.

Acesta își freacă bărbia gânditor.

— Păi vezi tu, înainte a stat aici bătrânul Roger. Uneori, când se îmbăta, îl apucau damblalele și se lua la harță cu muștarul și cu ketchupul. Se dădea-n vânt după hotdog, Roger ăsta al nostru. Am o scară pe care o poți folosi ca să cureți dacă vrei. Îți scad douăj' de dolari din chiria pe prima lună, pentru că nu-i făcută curățenie în cameră. E un tovarăș la primul etaj care făcea treburile astea pentru mine, da' nu mai vrea.

Se oprește.

— I se zice Profesoru', pen'că asta îi era meseria, cred. Trăncănește întruna despre câte ceva. Cre' că nu reușești să mai scapi de ce-ai fost odată. E o chestie care se ține scai de tine.

Când trăiam pe străzi, cei mai mari deveniseră cunoscuți tocmai pentru asta: nu pentru numele lor, ci pentru ceea ce făcuseră înainte să ajungă pe străzi. *Tipul cu banii. Doamna de la brutărie. Gagiul cu pizza.* Dar dacă erai copil, erai doar: Copilu'. Mă-ntreb cum o să mi se spună aici, oare o să fiu iar doar Copilu'?

Cum o fi ajuns profesoru' din sala de clasă tocmai în dărăpănătura asta?

Bătrânul își îndreaptă privirea spre prima încăpere. O clipă pare dezorientat. Apoi se dumirește: *A!*

— Nu există pat. L-am aruncat după ce a dat Roger colțu'. Îți mai scad zece dolari din chirie. Oricum nu era decât o saltea.

În prima cameră se află o lampă cu un abajur care arată dubios, o masă pliantă banală și un fotoliu verde. Observă cum mă uit prin jur și zâmbește.

— Parțial mobilată, îmi zice. Trei sute opș'cinci pe lună în care sunt incluse și utilitățile, da' dac-aduci un televizor și vrei și cablu, trebuie să aranjezi singură și să plătești separat, deși câțiva dintre domnii de la primul etaj se pare că au găsit o soluție clandestină. Și n-am nici *wiffy*-ul ăla.

După care adaugă:

— Cei mai mulți dintre noi plătim lună de lună, știi, da'-s vreo doi-trei care plătesc în fiecare săptămână, pentru că așa vor. Oricum ar fi, am nevoie de o garanție, asta-i regula, chiar dacă ești pe termen scurt și nu pari genul care face probleme. N-am cum să știu când provoacă o stricăciune careva, știi? Asta o să te ducă la două sute de dolari, da'-i primești înapoi când pleci dacă lași camera în bună stare.

Se oprește și mă privește serios.

— La prăvălia cu băuturi alcoolice se cam face gălăgie, s-ar putea să te deranjeze. Nu-s pretențios, da', cum ți-am zis, nu mai crea și alte probleme pe lângă alea pe care deja le ai.

De undeva de pe coridor, dintr-un televizor se aud niște râsete ascuțite. Altcineva cântă încet în spaniolă.

Nu știu cum se procedează cu toate astea. Habar n-am dacă ăsta este un loc bun sau dacă este un loc rău sau ce ar trebui să întreb. Știu doar că locul ăsta e cel pe care mi-l permit momentan și că bărbatul ăsta pare de treabă și că nu-mi cere nici taxă de închiriere, nici verificarea contului, nimic de genul ăsta. Am fost și-n locuri mai rele și mi-e frică, dar îl privesc și încuviințez din cap. Nu-mi găsesc cuvintele, iar mâinile îmi tremură. Nici nu vreau să mă gândesc la ce s-ar întâmpla dacă locul ăsta s-ar dovedi unul nasol.

Se oprește să alunge o muscă de pe cracul pantalonilor. Degetele îi ies din sandale; sunt noduroase și murdare.

— Eu sunt Leonard. Spune-mi cum te cheamă, ca să putem începe o frumoasă prietenie.

Îmi întinde mâna, ca să mă ajute să ies din cadă.

Îi apuc mâna. E surprinzător de moale și zâmbesc fără să vreau. Mă relaxez puțin. Pare foarte cumsecade și sincer.

— Charlie, îi spun. Numele meu e Charlie Davis.

CÂND AJUNG ÎNAPOI LA APARTAMENTUL LUI MIKEY, văd un CD sprijinit de ușa cu plasă, cu un plic lipit pe carcasa din față. Pe el scrie *Mike* cu cerneală violet, care dă impresia că se prelinge, astfel că litera *e* se pierde într-o serie de flori drăguțe, liliachii. N-am timp să mă gândesc prea mult ce înseamnă asta, așa că îl las la ușă. Îi scriu lui Mikey un bilețel cu noua mea adresă.

Nu-mi ia mult timp să-mi fac bagajul. Înfășor farfuriile luate de la adăpost în pătura pe care am șterpelit-o de pe gard, le aranjez în valiza Louisei și arunc hainele în rucsac. Găsesc niște sfoară și târăsc totul afară, leg valiza în spatele bicicletei galbene și-mi salt rucsacul pe umeri.

Prin fereastra casei din față se revarsă acordurile muzicii de operă. Mă opresc puțin să ascult și mă întreb dacă n-ar trebui să-mi iau la revedere de la Ariel sau să-i mulțumesc sau ceva de genul ăsta, dar nu o fac. Ies pe portița de la grădină, fără să privesc în urmă. Ăsta e încă unul dintre lucrurile pe care n-am învățat niciodată să le fac: să-mi iau rămas-bun.

Parcurg încet și cu greu drumul către clădirea albă. Valiza se bălăngănește întruna în spatele bicicletei și mă căznesc să-mi țin echilibrul și să pedalez. Ideea că va trebui să las bicicleta afară, chiar și legată, mă cam îngrijorează, dar n-am ce face; nu-mi rămâne decât să sper că totul va fi bine.

Îmi târăsc toate lucrurile sus, pe scările șubrede, și mă opresc. Îmi șterg transpirația de pe față și stau în fața ușii vreo cinci minute bune, așteptând să-mi dea cineva drumul înăuntru, dar îmi dau seama că pot să intru *singură*. Pentru

că am o *cheie*. O țin în mână și mă uit la ea; e rece și argintie.

Dau să aprind lumina în cameră, dar nu se întâmplă nimic. Observ prin întuneric că în dulie nu este niciun bec, ci doar o gaură neagră. Târâi rucsacul și valiza Louisei în cameră, închid ușa și pun lanțul de siguranță.

Trag de șnurul lămpii cu picior, dar tot nimic. După ce deșurubez becul, văd că e ars. Zona bucătăriei e la doar câțiva pași de ușă. Micul bec de deasupra chiuvetei merge, dar trebuie să mă ridic pe vârfuri ca să ajung la șnurul care se dovedește a nu fi decât un șiret murdar de pantof.

Lumina soarelui pălește treptat. Din stradă răzbate clinchetul plictisitor și insistent al clopoțelului acționat de mașinile care trec pe la magazinul drive-in de băuturi alcoolice.

Termin pâinea și borcanul cu unt de arahide; nu-mi mai rămâne decât o piersică lovită, luată din pubela de la băcănie. Îmi chiorăie stomacul, dar n-am de gând să mai ies în seara asta. Felinarul din stradă trimite prin fereastră o lumină gălbuie. Îmi fac mâinile căuș, beau apă stătută de la robinetul din bucătărie și mă gândesc ce aș putea să fac. Îmi spun că n-am altă variantă decât să apelez la Leonard.

Descui ușa și o deschid încetișor. Coridorul e pustiu. Se simte miros de țigară. Sunt trei uși pe partea mea și trei pe partea cealaltă a coridorului în capătul căruia se află ușa băii comune. Cu toate că e închisă, dinăuntru se aude un fel de mormăit. Închid ușa de la camera mea și cobor repede scările, recunoscătoare că lumina de pe hol funcționează.

Leonard îmi dă un ciocan și un cui. Îi ofer 25 de cenți pentru un bec de rezervă; îi acceptă cu o grimasă. Mă întorc în cameră și înșurubez becul.

Bat cuiul în perete, deasupra căzii de baie, și agăț de el crucea cu craniul lucios, luată din casa lui Ariel.

Împing scaunul verde în fața ușii, mă asigur că e încuiată ușa, apoi mă întind pe podea, cu capul pe rucsac. Fac niște

calcule în minte: aveam 933 de dolari, bani adunați împreună cu Ellis. I-am plătit lui Leonard 595 de dolari, chiria și garanția, așa că mi-au mai rămas 338 de dolari. Mi-a fost frică și m-a întristat să dau atât de mulți bani deodată, să fiu nevoită să renunț la visul nostru, al lui Ellis și al meu.

Dar măcar am o cameră care este a mea. Nu stau pe o alee sau într-un pasaj sau într-o dubă dărăpănată și rece sau într-o cameră roșie, dintr-o casă a groazei. Sunt aici.

Nu sunt tristă. De bine, de rău, nu mi-e nici frică. Pentru moment mă simt bine, aproape victorioasă.

Îmi strâng brațele în jurul corpului și ascult viața care freamătă în afara camerei ăsteia mizere, strigătele din stradă, vocile înăbușite din celelalte camere, sonorul televizoarelor, pârâitul aparatelor de radio, țiuitul unei sirene câteva străzi mai încolo și-mi zic: *Camera mea.* Am *camera* mea.

DIS-DE-DIMINEAȚĂ, MĂ TREZEȘTE UN ZGOMOT apăsat de pași, care se aude pe hol. Ușa din capătul coridorului se deschide și se închide iar și iar, cineva urinează sau oftează, apoi trage apa, și iar zgomot de pași. Mă frec la ochi somnoroasă. Îmi simt mâna aspră și sărată.

Cada nu are robinet de duș. Îmi scot hainele în timp ce las apa să curgă. Mă uit la orice altceva în afară de propriul corp: la găicile salopetei, la petele de pe flanela mea albastră. Mă simt aiurea să stau s-aștept să se umple cada, așa că intru și mă așez. Brusc, mă simt cuprinsă de recunoștință pentru căldura apei. Îmi săpunesc părul cu săpunul de mâini cu aromă de lămâie luat de la bibliotecă, apoi închid ochii și-mi dau cu apă pe coapse, pe burtă, pe sâni și pe față. În cele din urmă, când mă simt curată, mă las pe spate și-mi cufund capul în apă, bucurându-mă de liniște.

Când să ies din cadă, îmi dau seama că n-am prosop. Încă un lucru de adăugat pe lista de necesități.

Îmi scutur apa de pe corp folosindu-mă de mâini cât pot de bine. N-am de ce să-mi fac griji pentru păr, deocamdată e tot foarte scurt. Aleg o bluză curată, cu mâneci lungi, din teancul de haine primite de la Tanya și îmbrac salopeta. Când dau să plec la muncă, cât pe ce să uit să încui ușa. Ușa *mea*.

ÎN DUPĂ-AMIAZA URMĂTOARE, CÂND MĂ ÎNTORC de la muncă, aud o bătaie ușoară dinspre coridor în timp ce moțăi întinsă pe podea, cu rucsacul pe post de pernă. La început, mă gândesc că zgomotul vine de la televizorul aflat într-una dintre celelalte camere. Când îmi dau seama că nu este de acolo și că, de fapt, bate cineva la ușa *mea*, mă ridic și înșfac din rucsac furculița îndoită, pentru orice eventualitate. Dau la o parte scaunul verde cu multă prudență. Crăp ușa doar puțin, fără să scot lanțul de siguranță, și arunc o privire afară.

O moacă blondă, cu părul împletit în codițe, îmi zâmbește larg și încearcă să se strecoare prin deschizătura ușii. Scap furculița din mână. Inima începe să-mi bată năvalnic.

— Charlie Davis, zice Mikey încet. Tu ești. Ia te uită!

Deschid larg ușa, cu lacrimile curgându-mi pe obraji.

— Mikey, șoptesc eu, lipindu-mă strâns de el. Ai venit. În sfârșit, ai venit.

Mă îmbrățișează atât de strâns, încât ne prăbușim pe podea, râzând și plângând. E o mare ușurare să mă simt îmbrățișată, să simt două brațe care îmi cuprind corpul, care îmi înlănțuie mijlocul, două picioare lipite de picioarele mele, o față pe gâtul meu, care îmi soarbe căldura, lacrimile. Mikey îmi șoptește la ureche, cu o voce blândă și cu buzele uscate foarte aproape de tâmpla mea: *Hai, gata, gata, nu-i nimic.* Îmi masează spatele în timp ce se leagănă împreună cu mine. Își freacă bărbia de capul meu, iar barba i se încâlcește în părul meu țepos. Îi spun: *Mi-a fost dor de tine*, iar el îmi răspunde: *Și mie.* Îi zic: *E vina mea*, iar el îmi răspunde: *Nu, nici vorbă.* Eu continui:

Nu i-am răspuns. Mesajele lui Ellis au venit încet, unul câte unul: *Doare. N-ai zis că doare-așa. F. tare*. Întâlnirea cu Mikey mă face să retrăiesc acele momente. N-o mai văzusem de aproape trei luni. M-am uitat la mesajul galben strălucitor și am pus telefonul cu fața-n jos pe pat, folosind toată furia pe care o simțeam împotriva ei ca să nu cedez, și în dimineața următoare, când m-am trezit, mama era în ușă și îmi rostea numele cu o voce ciudată și îi tremurau buzele.

Înfășurată în corpul lui Mikey, pe pătura cu carouri furată, care e întinsă pe podea, mă gândesc la pozele făcute înăuntrul valurilor, cele cu surferi în combinezoane lucioase, care se strecoară pe plăcile lor prin tunelul de apă, cu ochii larg deschiși. Cred că se simt protejați în vârtejul de apă, în interiorul acelui loc în care zgomotele lumii se estompează brusc, chiar dacă totul nu durează decât câteva clipe. Exact așa mă simt eu acum, în cămăruța mea întunecoasă: tot ce am făcut și am pretins că sunt în ultimul an, în ultimele săptămâni, este șters acum, așa că acum sunt curățată, cizelată și condusă spre noua lume.

— Hai, dă-i drumul! Spune-mi. Ce ți-au zis acolo? Există vreun nume, ca să-i zic așa, pentru asta... ce ai tu? Pentru chestia cu tăiatul?

Mikey mă privește fix. Când s-a făcut atât de chipeș? Mă uit în jos, la farfuria din fața mea. Suntem într-un local numit Gentle Ben's și împărțim un burger Black & Blue și o porție de cartofi prăjiți picanți.

Întrebările lui îmi dau o stare de agitație – cât de mult ar trebui să-i spun? Până la urmă, ce-i atât de respingător în chestia cu tăiatul și într-un comportament psihotic? Înghit un cartof prăjit și respir adânc.

— Se numește autorănire fără intenție suicidală.

Se șterge la gură și bea o gură de Cola, iar ochii îi strălucesc.

— Și ce înseamnă asta? Ellis avea.. are și ea chestia asta?

— Înseamnă să-ți provoci singur răni, dar fără să-ți dorești să mori.

Iau o gură de burger. Mâncarea gătită e delicioasă. Mi-am comandat și o limonadă. Beau din ea savurând gustul dulce care îmi inundă gura și pregătindu-mă să vorbesc din nou, pentru că așa mi-a zis Casper, că trebuie să vorbesc.

Mă forțez să rostesc încet cuvintele:

— E greu de explicat. Mai am și alte chestii. Tulburare de control al impulsurilor.

Mickey încruntă din sprâncene.

— Tulburare de stres posttraumatic? Asta nu-i ceva ce apare la veterani sau ceva de genu'?

Mestec cu grijă burgerul. Șoptesc fără să vreau:

— Sunt multe cauze.

Nu i-am spus niciodată lui Mikey despre ce s-a întâmplat cu tata. Pesemne că a presupus că părinții mei divorțaseră, asta pentru că majoritatea părinților erau divorțați. A aflat că mama mă lovise exact când era pe picior de plecare.

N-a știut nimic despre problema mea cu tăiatul sau despre tulburările de alimentație ale lui Ellis. Noi ne păstram cu strășnicie secretele.

— Doamne, Charlie! Îmi pare tare rău, îmi spune el împingându-și farfuria. Știi, când m-am întors dintr-o vacanță, te-am căutat. Împreună cu DannyBoy. Dar n-am reușit să te găsim.

Are fața mai trasă, parcă mai aspră. *Ca de adult.* Își ridică genunchii la piept și își sprijină tenișii de marginea scaunului de plastic.

Normal că m-a căutat. Dintre noi patru – Ellis, Charlie, Mikey și DannyBoy –, el era cel mai responsabil, cel mai cizelat. Ne putea scoate din belelele cu ofițerii de poliție din Lowertown. Putea aplana conflictele cu părinții, care apăreau când ajungeam târziu acasă sau când ne mirosea respirația

a alcool. Putea interveni cu corpul lui mic și vânos între DannyBoy, care era mai grăsuț, dar mai lipsit de vlagă, și un punkist nervos și vânjos, cu mâinile cât niște lopeți.

Își drege glasul.

— Nu mai beau, Charlie. Nimic. M-am lăsat de tot. M-am gândit că ar fi bine să știi. Vreau să clarific lucrul ăsta.

— Bine, zic eu încet, cumva recunoscătoare.

M-am gândit că nici eu n-ar mai fi trebuit să fac nimic din ce făceam, iar dacă Mikey se lăsase, lucrurile deveneau mai ușoare.

— Nici eu nu mai am voie să beau sau altceva, pe bune. Medicul meu mi-a interzis. În spital a fost în regulă. N-a fost rău. Dincolo de orice, am fost în siguranță.

Mikey pare ușurat. Bucuros.

— Asta-i bine, zice el, e foarte bine că nu bei. După ce-am ajuns aici, tot rahatul ăsta începuse să mă obosească. Îmi doream un nou început. Adică, îți dai seama cât timp am irosit când eram acasă? Eram varză *tot* timpul.

— Știu. Dar uneori a fost distractiv, îi spun eu zâmbind.

— Da, numai că uneori trebuie să lași în urmă unele lucruri ca să poți merge mai departe, înțelegi? Știi că DannyBoy s-a lăsat?

— Vorbești serios?

Îmi amintesc că lucrurile mergeau din rău în mai rău pentru DannyBoy, care bătea Rice Street în lung și-n lat, ore în șir, în căutarea bărbatului în jachetă neagră de vinilin cu vipușcă violet, și că, după ce-l găsea, se îmblânzea ca un prunc și se tolănea pe iarbă, în Mears Park, lângă iazul ăla mic, cu fața lui apatică, scăldată de razele soarelui.

— Pe bune. Am vorbit cu maică-sa când am mers acasă de Crăciun. A stat șase luni într-un centru de reabilitare, undeva în nord, în regiunea Boundary Waters, în mijlocul pădurii, unde trebuiau să-și taie singuri lemnul ca să se încălzească și

să crească găini pentru ouă și carne. O nebunie, dar a făcut-o. E curat de un an. Acum lucrează cu bătrâni, are grijă de ei. Îi hrănește și chestii de genu' ăsta. În Duluth.

Încerc să mi-l imaginez pe greoiul de DannyBoy dându-i unui bătrân terci de ovăz cu lingura sau schimbându-i scutecul, dar nu reușesc. Nu mi-l pot imagina decât drogat sau abătut sau snopind pe cineva în bătaie pe vreo alee dosnică, după un spectacol.

— Se poate, Charlie. Vezi? Poți face schimbări în viața ta, dacă vrei.

Încuviințez din cap precaută. Nu-s convinsă că este posibil așa ceva, cu atât mai puțin pentru mine, pentru că tot timpul par s-o dau în bară. În timp ce scoate niște bani din buzunar și îi bagă sub farfuria lui, Mikey zâmbește. Îmi pare rău că trebuie să plecăm. Îmi era din ce în ce mai ușor să vorbesc cu el aici, unde vorbele noastre pluteau ca purtate de apă.

— OK, zice el încet. Nu-mi place locul în care stai, dar fiecare lucru la timpul lui. Hai să facem rost de ceva pe care să dormi. N-am mașină, așa că o să fie ceva alergătură. Ești gata de alergătură? Se pare că ți-ar prinde bine așa ceva.

— I-auzi la el! îi zic eu înroșindu-mă puțin când îmi dau seama că mi-a studiat corpul, lucru care mă sperie, dar care îmi dă și o rază de speranță.

Mă foiesc pe scaun. Oare i se pare că sunt prea plinuță?

— Nu am avut voie să facem sport. Și mâncarea a fost foarte bogată în carbohidrați.

— Te tachinam, îmi spune el zâmbind. Nu-ți stă deloc rău acum, că ai mai pus puțin pe tine. Întotdeauna ai fost cam slăbănoagă.

Ne ridicăm. Se întinde, iar hanoracul verde i se ridică un pic. Are abdomenul bronzat și acoperit de puf și are un piercing – un inel de argint. Simt brusc nevoia să pun mâna pe osul ascuțit al bazinului, ca să simt căldura pielii. Simt că mă

înroșesc iar la față. Mi-aș dori să știu dacă și el simte la fel în ceea ce mă privește.

Îmi vine dintr-odată să-l întreb despre CD-ul lăsat la ușa lui, despre plicul cu scris violet. Uitasem de toate astea, de faptul că Mikey ar fi putut avea o iubită. Exact când mă pregătesc să-l întreb, se apropie de mine și îmi spune în șoaptă:

— Arată-mi.

Știu prea bine la ce se referă. Tresar îngrijorată de ce ar putea spune, după care ridic încet o mânecă a flanelei, apoi pe cealaltă. Afară s-a întunecat aproape de tot; luminițele albe agățate de acoperișul terasei sunt la fel de difuze ca zăpada pe care am lăsat-o acasă, în Minnesota. Mikey trage adânc aer în piept; când expiră, căldura răsuflării lui îmi învăluie fața. Când îmi vede cicatricile, i se umezesc ochii. Îmi trag mânecile.

— S-a scurs timpul, zic eu în glumă.

Sunt cât se poate de conștientă de faptul că stăm foarte aproape unul de celălalt și că buzele lui nu-s departe de ale mele.

Oare ce ar zice dacă i-aș spune că pe picioare am și mai multe cicatrici?

Mikey se șterge la ochi cu dosul palmei.

— Lucrurile au scăpat complet de sub control, îi spun eu.

Nu-mi răspunde.

Casper mi-a spus: *Trebuie să vorbești, Charlotte. Nu poți rămâne tăcută.*

— Ca și cum aș fi vorbit despre asta, continui eu silindu-mă să rostesc cuvintele. Ca și cum totul devenea foarte greu de suportat. Nu mai reușeam să fac față.

Îmi era cumplit de dor de Ellis și eram furioasă pe ea și a fost numai vina mea. Și, Mikey, a mai fost și casa aia, casa aia îngrozitoare.

Dar astea sunt lucruri pe care le păstrez în mine.

Mikey clatină din cap. Ne privim unul pe altul, după care el zice:

— Bine-atunci. Hai să încercăm s-o luăm ușor, OK? Să luăm lucrurile pe rând.

„Ușor." Analizez cuvântul cu grijă. „Ușor." Îmi place cum sună. Nimic atât de complicat încât să nu-i pot face față. Ușor.

Împrumutăm o mașină papuc de la Rollin, unul dintre amicii lui Mikey, un tip dolofan care locuiește pe Euclid Avenue. Peste tot în jurul universității, vezi birouri și mese și saltele puse grămadă pe alei sau în mormane instabile pe trotuare, în fața clădirilor de apartamente și a căminelor. Mikey îmi spune:

— E momentul ideal. Toți se mută, pentru că este vacanța de vară. Și aruncă lucruri în perfectă stare.

Găsim un coș de gunoi din aluminiu, un ventilator tip cutie, un prăjitor de pâine acoperit cu buline albe și negre, o carafă pentru apă și o măsuță. Mai târziu, în timp ce străbatem cu viteză mică o alee, ochim o canapea extensibilă, înghesuită între o măsuță de cafea cu suprafață din sticlă și un teanc de postere înrămate, cu femei dezbrăcate. Mikey o verifică să nu aibă găuri de la arsuri de țigară. Încerc să glumesc cu el și îi spun că nu prea contează având în vedere că am dormit într-un pasaj, dar asta nu-i provoacă decât o grimasă.

Dă o fugă până la apartamentul lui, după o frânghie cu care să lege canapeaua care emană iz de fum și de bere. Sunt obosită și încep să-mi frec ochii, moment în care aud târșâit de picioare.

E Riley, cu o sacoșă de pânză într-o mână și o țigară în cealaltă. Deși e aproape miezul nopții, poartă ochelari de soare. Se uită la canapea și la celelalte lucruri din papuc.

— Aha! Momentul ideal să-ți iei mobilă din stradă.

Are vocea groasă și i se cam împleticește limba.

În lumina felinarului, fața lui pare gălbejită, pământie.

Își ridică ochelarii de soare pe creștet.

— Ce ți-am zis eu despre bântuitul pe alei dosnice?

Aruncă țigara pe jos. Scoate o bere din sacoșă, îi desface capacul cu catarama curelei și îmi întinde sticla.

Refuz dintr-un gest cu capul, iar el ridică din umeri și începe să soarbă. În ochi îi lucește o lumină caldă. Zâmbește și, în acel moment, simt în mine ceva ca o pâlpâire, ca licărul unui bec de semnalizare, care tot apare și dispare și care îmi încălzește fața. Se apropie de mine atât de mult, că îi simt răsuflarea pe buze și mirosul de bere. Îmi șoptește:

— Am simțit și eu chestia asta.

Sunetul de pași pe pietriș ne face să tresărim. Mikey aleargă ușor pe alee înspre noi, cu frânghia legănându-i-se în mână. Mă ciupesc de coapse prin buzunar, ca să-mi domolesc bătăile inimii.

Mikey se oprește brusc când ajunge lângă noi și privește în toate părțile.

— Salut, Riley, zice el gâfâind. Care mai e viața ta?

— Salut, Michael, îi spune Riley trăgând o dușcă de bere. Sunt binișor. Cum a fost turneul cu Cat Foley?

— A fost al naibii de tare!

Mikey mormăie de zor în timp ce se învârte pe lângă canapea, strângând frânghia.

— A venit o groază de lume în est. DeVito a fost supertare la concertul din Boston. Uite, ea e prietena mea Charlie. Charlie, el el Riley.

— Suntem prieteni vechi, Michael.

Mikey se uită nedumerit când la Riley, când la mine.

— Ce spuneți voi aici?

— Lucrez la True Grit, îi spun eu șovăind. Spăl vase. Am început acum o săptămână.

Riley confirmă dând din cap.

— Chiar se pricepe să facă lună o ceașcă de cafea, nu pot să neg. Și voi doi... cum de vă cunoașteți?

Nu-mi place strălucirea din ochii lui. Chiar dacă-i beat, văd

cum i se învârt rotițele, îmi dau seama că-și aduce aminte de discuția noastră despre motivele pentru care m-am mutat aici. Își închipuie că Mikey e băiatul pentru care am venit.

— Păi, noi am copilărit împreună, ceva de genu'. În Minnesota, răspunde Mikey învârtindu-se în jurul canapelei ca să strângă frânghia.

Oftez. Aștept reacția.

Riley își întoarce privirea către mine.

— Foarte *interesant*. Charlie nu mi-a zis.

Ochii îi strălucesc și zâmbetul lui e ciudat, răutăcios.

— Ce pereche drăguță faceți... vreau să zic așa, ca prieteni.

Îl săgetez cu privirea.

Mikey habar n-are de insinuările lui Riley; este preocupat să strângă bine un nod al frânghiei.

— Charlie, știai că Riley a făcut parte dintr-o trupă? Îți mai amintești cântecul ăla, „Charity Case"?

Expresia de pe fața lui Riley se schimbă imediat.

— Hai să n-aducem vorba despre asta, zice el, tăios. Nu-i nevoie să redeschidem răni vechi.

Titlul cântecului mi se rotește prin cap și se oprește la noaptea aia, în care am stat să desenez afară, în curtea lui Mikey.

Versurile îmi revin treptat în memorie.

— Da, îi răspund. Am auzit o trupă cântându-l acum câteva nopți.

Mikey dă din cap.

— Daaa, e unul dintre coverurile de succes pe-aici, fără îndoială. De obicei, Riley nu cânta ca solist principal, dar la piesa asta a făcut-o.

Râde amuzat de expresia agasată de pe fața lui Riley.

Acum îmi amintesc. În urmă cu patru-cinci ani, a fost hit o lungă perioadă. Îmi trec prin minte imagini vagi: un clip cu patru tipi cu părul ciufulit, încălțați cu adidași negri, îmbrăcați

cu tricouri jerpelite, purtate pe sub cămăși în carouri, cu mâneci scurte, care cântă pe platforma unei camionete ce străbate deșertul. Prim-planuri cu șopârle și cu niște fete care dansează unele cu altele, purtând bluze care le lasă mijlocul dezgolit și stârnind praful. Tipii arată toți la fel, dar solistul are o voce electrizantă, o vibrație înaltă, romantică, care plonjează pe neașteptate în melancolie.

Mă uit la Riley și-n momentul ăla îmi pică fisa. Solistul din videoclip, de pe platforma camionetei, tipul destul de reținut și care se holbează direct în obiectiv în timp ce două tipe care par manechine, îmbrăcate cu bluze cu spatele gol, se sprijină de el și îi ating obrajii în timp ce el cântă: *Vreau doar să-mi vezi adevărata față*.... Leneveam cu Ellis în patul ei, eram amețite și era noapte și schimbam canalele la televizor. S-a oprit la videoclipul ăsta, a mormăit: *Ăsta-i chiar mișto,* și a schimbat canalul.

— Tu, zic eu, aproape bucurându-mă. *Tu* erai.

Riley ridică o mână.

— Eu am plecat, copii.

Scoate încă o bere din sacoșă.

— Ne mai vedem, Michael. Fată ciudată, nu uita să-ți faci somnul de frumusețe. Vasele alea nu se spală singure.

Îl urmărim cum o ia din loc, greoi.

— Tipul ăsta, zice Mikey, e un muzician de primă clasă, un compozitor excepțional, dar și un ratat absolut. Brânză bună în burduf de câine.

Clatină din cap în timp ce privim amândoi cum silueta lui Riley se pierde încet-încet în întunericul aleii.

Ca să reușim să urcăm canapeaua pe cele șaisprezece trepte, avem nevoie de ajutorul unuia dintre bețivii de pe verandă, dar, odată treaba terminată, Mikey pare mulțumit și bucuros. Își șterge mâinile murdare de pantaloni.

— Charlie, zice el încet.

Are ochii blânzi, așa că mă apropii de el. E atât de bine să fiu cu el după atât de mult timp, mă simt în siguranță. Mai bine de două săptămâni m-am gândit la el, i-am respirat mirosul impregnat în pernă, l-am așteptat să se întoarcă. Mă cunoaște de mult; poate că n-o să-i pese de cicatricile mele.

Pun mâna pe cureaua lui extrem de ușor și-mi țin răsuflarea. Nu-i adevărat ce-a zis Louisa, îmi spun. Că niciun om normal n-o să ne iubească vreodată. Nu o să se întâmpla așa.

Râde timid, dar își ferește privirea. În schimb, mă cuprinde în brațe și vorbește cu fața în părul meu:

— Trebuie să plec, Charlie. E-aproape două noaptea și mâine lucrez la Magpies, la pizzerie. Dar de-acum înainte totul o să fie super, bine? O să te-ajut, știi asta, nu? Sunt foarte prins cu trupa și cu munca și alte chestii, dar acum sunt aici. Și e grozav că ți-ai găsit deja un job. E-un început excelent.

Îi ascult bătăile inimii pe sub tricou, iar dezamăgirea pune stăpânire pe mine.

— OK, Mikey.

Mi-aș fi dorit să rămână. Mă întreb ce vrea să zică prin *chestii* și dacă asta are vreo legătură cu CD-ul și cu plicul. Îmi face ușor cu mâna și pleacă.

Ușa se închide în urma lui. Împing în dreptul ei fotoliul care miroase a vin uscat și a pisică neglijată. Vechiturile pe care le-am găsit stau grămadă prin cameră, toate tâmpeniile cu care îți umpli îndeobște casa. Oamenii din clădire sunt liniștiți în noaptea asta, deschid cu grijă robinetul de la chiuvetă, șoptesc la telefon.

Temperatura de afară a scăzut, așa că închid fereastra de deasupra chiuvetei din bucătărie, mă înfășor în pătură și îmi scot blocul de desen și săculețul cu creioane și cărbuni. Degetele mele găsesc un model pe pagină. Prin fața ochilor mi se

derulează din nou noaptea asta, printr-un soi de buclă temporală din creierul meu.

Pac! Simt din nou acea căldură electrică, pe măsură ce porțiuni din fața lui Riley prind formă sub degetele mele, în timp ce o persoană ia naștere pe o foaie de hârtie.

Mi-am dat seama ce era cu mersul ăla legănat al lui Riley în timp ce se îndepărta pe alee. Nu era numai de la băutură. Era exact ce se întâmplă când exagerezi cu ceva și acel ceva te dă peste cap. Mersul ăla legănat e ceea ce pune stăpânire pe oameni când încep să fie goi pe dinăuntru și n-au suficientă grijă să umple acel loc, să înlocuiască ceea ce s-a pierdut.

Și eu simt uneori că merg în felul ăla.

Mă uit la desen. E mai tras la față în comparație cu felul în care arată în videoclipul ăla de acum câțiva ani. Acum arată mai degrabă obosit decât mișto. Ceva a dispărut. Și mai e ceva pe care nu reușesc să-l identific.

Oricum ar fi și orice i s-ar fi întâmplat, n-am nici cea mai mică intenție să mă implic în povestea asta, chiar dacă simt cum corpul meu începe s-o ia razna când sunt în preajma lui. Întorc pagina. Încep să desenez câmpuri de codițe împletite, cuiburi încâlcite din păr, linia plăcută a feței lui Mikey, bunătatea care se citește pe ea.

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, RILEY nu aduce vorba despre întâlnirea de pe alee cu mine și cu Mikey. Pesemne că era atât de trotilat sau s-o fi trotilat după aia în asemenea hal, încât nici nu-și mai amintește. Ori nu-i pasă. La el e greu să-ți dai seama. E vorbăreț nevoie mare cu Linus și cu chelnerii, dar nu și cu mine, cu toate că, la prânz, îmi dă pe ascuns o jumătate de sandvici cu brânză la grătar.

Când plec de la muncă, mă duc la bibliotecă. Toate computerele sunt ocupate, așa că mă duc să aștept sus, în secțiunea pentru artă. Lui Ellis i se părea ciudat că-mi plăcea să mă uit la opere de artă vechi și la lucruri de genu' ăsta, cum ar fi tablourile lui Rubens cu toate femeile alea plinuțe, cu păr mătăsos și obraji îmbujorați. Îmi mai place și Frida Kahlo, pare furioasă din cale-afară, iar culorile pe care le folosește sunt sumbre. În tablourile ei sunt mii de povești. Cu toate că Evan zicea că benzile mele desenate îl făceau să se simtă grozav și faimos, mie mi se par stupide, doar niște tâmpenii despre câțiva puști ratați, care trăiesc pe străzi morți de drogați și se fâțâie îmbrăcați în pelerine negre și se prefac că sunt supereroi.

Arta la care mă uit acum pare importantă. Apare în *cărți. Dăinuie*. Trebuie să învăț singură, *vreau* să învăț singură să fac ceva excepțional. Vreau ca desenele mele să fie grozave. Înainte să plec, reușesc să mă strecor la unul dintre computere. Găsesc un mesaj de la Casper.

Dragă Charlie,

Ei bine, mi-a fost teamă că s-ar putea întâmpla așa ceva. N-am avut pe deplin încredere că mama ta va fi în stare să te ajute. Mă bucur că pari să fii în siguranță și că ai un prieten care va avea grijă de tine. Sper că respecți regulile pe care le-am stabilit pentru tine și că o să cauți ajutor. S-ar putea să existe posibilitatea să beneficiezi gratuit de consiliere sau să te alături unui grup. Nu te-ar putea ajuta amicul tău să găsești ceva de genul ăsta? Îmi doresc să te știu în siguranță, Charlie. Uneori, când lucrurile par să meargă bine, putem deveni prea siguri de noi și există pericolul să ignorăm semnalele de alarmă care ne-ar putea submina progresele. Ia-o încet, Charlie, fiecare lucru la rândul lui, bine? Trebuie să te pui pe TINE pe primul loc.

E-un lucru grozav că ți-ai găsit un job. Asta te-ar putea ajuta să dobândești mai multă încredere în tine. Bravo!

Ai întrebat de Louisa. Aș vrea să-ți pot spune ceva despre ea, Charlie, dar nu pot. E vorba de confidențialitatea medic-pacient și toate rahaturile alea, cum îi place lui Blue să zică. Îți doresc numai bine și aștept vești de la tine.

P.S. Apropo, știu despre porecle, „Casper" și „Dr. Fantomas". Cum vă place vouă, fetelor, să ziceți: ca să nu zici că nu ți-am spus.

Când să-i răspund, îmi expiră timpul. Promit să revin a doua zi, după muncă, să-i scriu un e-mail. Probabil că ar trebui

să-i scriu și lui Blue. Știu cât de singură te poți simți la Creeley. Îmi pare rău că nu i-am răspuns la mesaj data trecută când am fost la bibliotecă.

Când ajung acasă, găsesc un bilețel de la Mikey, strecurat pe sub ușă. *Hai să ne vedem la 9 la Magpies. Azi trebuie să fac tură dublă. Te duc la o petrecere după ce termin, vrei? Pe curând.*

Împăturesc bilețelul cu grijă și, la gândul că o să-l văd pe Mikey din nou, inima începe să-mi bată cu putere. O petrecere. Îmi dă întâlnire sau ceva de genu'? Nu sunt sigură. Mă spăl în cadă cu mult săpun și-mi pun un tricou curat. Mă furișez în baia de la capătul coridorului și mă strâmb din cauza mirosului de pișat din toaletă și a putorii din coșul de gunoi, plin până la refuz. Îmi studiez fața în oglinda murdară și crăpată.

„Arăți foarte bine pe sub tot jegul și căcaturile alea", mi-a zis Evan atunci, la paradă.

Acum nu mai sunt plină de jeg și căcaturi. Fața mea e roz de la soare și curată, cu nenumărați pistrui pe nas. Sunt încă șocată la vederea culorii naturale a părului meu, după toți anii în care m-am vopsit. Cine-i persoana asta? Ce se alege de ea?

Îmi fac cu ochiul în oglindă. Aș putea fi o fată. O fată de-adevăratelea. Cu Mikey, aș putea deveni așa ceva.

Oare chiar aș putea?

PUTEM AUZI ZGOMOTUL PETRECERII organizate o stradă mai încolo și duduitul puternic al tobelor și basul și râsetele. O mulțime de oameni se revarsă pe trotuar, se învălmășește pe stradă. În fața casei e așezată o pălărie de cowboy din catifea albastră în vârful unui cactus pipernicit.

Înainte să intrăm în curte, Mikey se oprește brusc și fața i se posomorăște. Se uită la mine și zice:

— O, Doamne! Am uitat complet. Legat de băutură. Pentru mine nu-i o problemă, dar tu ce zici? Vreau să fiu sigur că te simți în largul tău.

Trag aer în piept.

— E-n regulă, îi zic. Nicio problemă. Vreau să merg. O să fiu OK, adaug zâmbind. Pe bune.

Însă o părticică din mine se întreabă dacă sunt cu adevărat pregătită.

— Rahat! zice Mikey privind dincolo de mine, la curtea în care o grămadă de oameni dansează și se plimbă încoace și încolo. Chiar vreau s-ascult trupa asta. Ești sigură-sigură?

— Da. E-n regulă.

— Bine.

Își mușcă buzele și fața i se înroșește.

— Și mai e ceva. Probabil c-ar fi trebuit să-ți spun, dar...

E întrerupt de un tip ud leoarcă de transpirație, care se apropie în fugă și îi zbiară lui Mikey ceva ininteligibil la ureche. Mikey îmi face semn să-l aștept puțin și îl urmează pe tip la locul în care cântă trupa. Se apleacă în spatele unor amplificatoare. Îl pierd din vedere în momentul în care sunt

prinsă într-o mulțime de oameni împopoțonați în diferite combinații de tenișI, bocanci, rochii vintage, piercinguri, tricouri și pălării. Toți par să fie mai mari decât mine.

Trupa înseamnă o încâlceală de cabluri și amplificatoare, jeanși rupți, ochelari cu rame cu coarne și cămăși în carouri, îmbibate de transpirație. Muzica e cam improvizată, cu multe vocalize stridente și răcnete ascuțite. Solistul își stropește fața cu un pahar de bere, își aprinde o țigară, o aruncă în mulțime, se arcuiește după microfon și cântă despre coioți și fete și bere și cum e să fii gunoier. Oamenii dansează pe ritmul piesei, cu mâinile ridicate deasupra capului, în care țin niște pahare roșii.

Închid pentru o clipă ochii lăsându-mă învăluită de muzică și mă simt îmbulzită ușor de oamenii care se împing în mine. Mi-a lipsit lucrul ăsta, să fiu la o petrecere sau la un concert, să fac *parte* dintr-o mulțime de oameni, să fiu parte din ceva.

Mi-e dor de depozite și de subsoluri. Mi-e dor de soliștii care țipă, de degetele pline de zgârieturi sângerii ale basistului. Mi-e dor de locul din fața scenei, de la spectacolele hard core. Lui Ellis nu-i plăcea, dar venea cu mine și stătea la distanță, nu se amesteca în mulțime, în timp ce eu mă aruncam și eram aruncată de colo-colo prin fața scenei. Nu te cunoșteai cu nimeni. Nimănui nu-i păsa de cum te cheamă. Intrai în mulțime și începeai să te miști și să te legeni și să te rotești și să te izbești de ceilalți și, când ieșeai din învălmășeală împleticindu-te, vânătăile și tăieturile erau minunate la atingere.

Dintr-odată îmi trece prin minte un gând tentant: ce-ar fi să intru în mulțime numai un pas sau doi, ca să ajung lângă trupurile unduitoare, să mă las copleșită de senzația aia de piele pe piele, os pe os.

Când deschid ochii, constat că nu m-am mișcat din loc și că Mikey nu mai e în spatele amplificatoarelor.

— Salut, fată ciudată.

La auzul acestei voci, simt fiori reci pe ceafă. Riley. Mă

întorc, iar el încearcă să zâmbească și se apropie de mine. Nu observasem până acum că are o cicatrice subțire, care pornește de sub mandibulă și se întinde până la ureche. E sidefie, pronunțată și netedă.

Când suntem în bucătărie, de obicei stă în spatele meu și își rostește repertoriul de glumițe în fața chelnerilor, iar eu ajung în preajma lui doar când trebuie să duc farfuriile la bucătărie și atunci încerc să nu-l privesc, pentru că pielea începe să-mi dogorească.

Dar aici, stând unul lângă altul sub luminile albe atârnate prin copaci, pot vedea că are pielea roșcată și plină de semne de vărsat de vânt pe sub firele de barbă de pe obraji. Tricoul maroniu îi stă lălâu pe corp, ca și cum ar fi fost mai corpolent odată și, după ce a slăbit, nu și-a schimbat vechile haine.

Și mai observ că, dacă mă aplec spre el, creștetul capului meu îi ajunge exact sub bărbie.

E o idee proastă, așa că mă dau un pas în spate și-mi strâng brațele în jurul corpului. O fi el drăguț, dar e varză rău, iar eu numai de așa ceva n-am nevoie acum.

— Ia zi, fată ciudată. Îți place statul nostru cu vreme frumoasă, călduroasă și secetoasă? Dar concetățenii noștri creativi și energici?

Face un semn cu sticla de bere înspre mulțimea petrecăreților.

Riley își ține ochii ațintiți asupra mea și în ei nu se citește răutate, ci mai degrabă blândețe, dar într-un fel oarecum trist, și ciudat e că el chiar pare... interesat de răspunsul pe care i l-aș putea da, lucru cu care nu sunt obișnuită. Și e derutant, din cauza sentimentelor mele pentru Mikey.

Dintr-odată, îmi trece prin gând că și el ar putea socoti că și eu sunt varză, dar că asta nu-l deranjează câtuși de puțin.

Lucru ăsta mă face să roșesc, așa că las capul în jos, ca nu cumva să-și dea seama ce gândesc, după expresia de pe fața

mea. Sunt cât pe ce să-i răspund, când își face apariția Mikey, cu două pahare de plastic cu apă în mâini și o blondă înaltă lângă el. E una dintre fetele alea pe care Ellis le numea cu invidie *gazele*: sigură pe ea și zveltă, îmbrăcată într-un tricou fără mâneci și o fustă hippie lungă, înflorată, și cu părul împletit în două cozi lucioase, lăsate peste piept. La gleznă are nu una, ci două brățări.

Mă fac lividă la față.

Tipa e exact genul de persoană care ar scrie cu cerneală violet.

Riley chicotește. Blonda se lasă în genunchi ca să șteargă cu marginea fustei apa căzută pe tenișii lui Mikey. Riley îmi șoptește la ureche:

— Se pare că avem o problemă. Știai că Michael are o iubită? Fii cu ochii pe Bunny asta. Noi, băieții, suntem un magnet de gagici cu brățări la gleznă.

Înainte să se îndepărteze, Riley zice cu voce tare:

— Să ai o seară frumoasă, fată ciudată. Se pare că o să fie interesantă. Abia aștept să-mi povestești luni, la Grit, cum a fost.

Fata pe nume Bunny se ridică și e mult mai înaltă decât mine. E mai înaltă chiar și decât Mikey. Are un ten fără cusur și obraji rozalii, îmbujorați de la natură, plini de viață, nu ca ai mei, acoperiți de pete și posomorâți.

Zâmbește drăgălaș:

— Charlie! Eu sunt Bunny! Oh my God, stăteai de vorbă cu Riley West? Nu-i așa că-i cel mai tare? E foarte amuzant și, God, e un cântăreț *super*! Îmi pare tare bine să te cunosc, în sfârșit! Cum te simți? Mike zicea că ai trecut printr-o perioadă mai dificilă. Ești OK?

Face o grimasă de îngrijorare, dar apoi fața i se înseninează.

— Pun pariu că îmi poți spune o groază de lucruri despre fostele prietene ale lui Mike, adaugă ciupindu-l în joacă de braț.

Obrajii lui Mikey se înroșesc de furie. Când Bunny se întoarce către trupă, Mikey îmi spune încet, atât de încet că abia îl aud:

— Am încercat să-ți spun.

Două săptămâni am inspirat mirosul lui Mikey, l-am considerat salvatorul meu și m-am gândit la ce ar putea însemna asta și am avut această speranță, una firavă, o pâlpâire...

Ce prostie! O imbecilitate nenorocită. Îmi mușc buzele și o privesc pe Bunny cum se întoarce și se reazemă de el, cu spatele lipit de pieptul lui și capul sprijinit de-al lui.

Mikey zice:

— Charlie.

O iau la fugă. Sunt atâția oameni aici, că mă pot face nevăzută printre ei. Întotdeauna mă pot face nevăzută. Știu cum se face. Îmi croiesc drum dincolo de mulțime, acolo unde sunt instalate recipientele cu băutură. Mă gândesc la Casper și la regulile ei și...

Nu-i așa că este superușor să înhați un pahar și să-l umplu de la un dozator și să-l dau pe gât? Ca să domolesc focul care se întețește înlăuntrul meu.

Nu-s decât o fată jalnică, îmbrăcată într-o salopetă și o flanea jegoasă. Față de Frankenstein și corp de Frankenstein, deci cui să-i pese de ce fac eu, cine să bage de seamă? Că beau un pahar sau două? Sau trei, sau patru? Casper nu mi-a dat indicații despre ce să fac dacă persoana care îmi place mult de tot, persoana care ar fi numai bună de iubit, persoana care e *potrivită*, persoana care a înțeles cum stă treaba cu mine se dovedește că nu are aceleași gânduri în ceea ce mă privește.

Că m-a uitat când s-a mutat în alt oraș și că și-a văzut de viață.

Se face din ce în ce mai târziu, se face noapte și berea îmi curge prin vene. Văd printre oamenii din mulțime cum o sărută

tandru în timp ce se joacă prin părul ei, răsucindu-i o șuviță între degete. Beau un pahar, apoi încă unul, și încă unul ca și când ar fi apă, apă, apă.

În mine se cască o fisură și ăsta-i un lucru urât. Atâta lume de față și eu sunt complet singură. Las paharul de plastic să-mi scape din mână și o iau la fugă.

Îl aud pe Mikey strigând după mine, dar nu mă opresc. În oraș, barurile încep să se închidă; oameni tulburați, răvășiți, sunt azvârliți în stradă și se izbesc de mine împleticindu-se și se dau la o parte din calea mea când îi împing.

Îmi strigă din nou numele și-apoi mă apucă de braț.

— Oprește-te! Charlie, *oprește-te* odată!

— Pleacă! strig eu. Du-te la *iubita* ta!

Mă clatin puțin de la bere. N-am mai băut nimic de multă vreme, așa că ochii încep deja să mi se încețoșeze. Mă întreb dacă își poate da seama că am băut?

Oftează cu năduf și strânge din dinți.

— Bunny și cu mine ieșim împreună de ceva vreme și, mă rog, ar fi trebuit să-ți fi spus imediat, dar, pe bune, ce mare lucru?

O iau repede din loc, dar se ține după mine bombănind:

— N-o să te las să pleci singură acasă, Charlie.

Nu mă uit înapoi, dar îmi dau seama că se ține după mine, după scârțâitul ușor al tenișilor lui pe trotuar.

Pe treptele blocului meu lâncezesc trei bărbați cu piepturile goale, lucioase de la sudoare. Își pasează o pungă de hârtie de la unul la altul. Ne aruncă o privire și salută politicos din cap.

În timp ce urc cele șaisprezece trepte până la etajul doi, mă împiedic și sunt cât pe ce să-mi sparg un dinte. Mă ridic, înjurând. Mikey mă întreabă:

— Doamne sfinte, Charlie, ești OK?

Nu mă opresc. Lumina de pe scară nu e aprinsă și trebuie să dibui cu cheia pe unde vine încuietoarea de la ușă, dar până

la urmă nimeresc. Încerc să-i închid lui Mikey ușa în nas, dar o împinge ușor și intră.

— Pe bune, Charlie, zice el în cele din urmă.

Nu-l bag în seamă. Mi-e teamă că, dacă spun ceva, o să izbucnesc în plâns. După ce-mi desfac șireturile, îmi așez ghetele cu cea mai mare grijă, într-un colț al camerei. Aprind lampa. Așa cum obișnuiam să fac când mama avea unul dintre accesele ei de furie, mă apuc să pun lucrurile în perfectă ordine. Aranjez blocul de desen pe masă. Așez pixurile și creioanele în borcanul de sticlă. Pătura în carouri se desfășoară în fața mea când o aștern ușor pe canapea. Am făcut rău, am făcut foarte rău că am băut berea aia, pentru că acum ceva s-a slăbit înlăuntrul meu. Am creat o fisură într-un zid pe care nu-l credeam atât de important și acum îmi vreau trusa. Vreau să plece. Am nevoie de trusa mea.

Vuiet de ocean, vârtej de tornadă. Sunt înghițită.

Mikey oftează.

— O să fie iar cum s-a întâmplat cu Ellis și tipul ăla? Ce naiba, Charlie! Ai mai crescut de-atunci.

Camera se învârte cu mine, iar tensiunea îmi pulsează în urechi.

Când Ellis s-a încurcat cu băiatul ăla, el mi-a luat locul de lângă ea, la fel de ușor precum ai muta o piesă de șah, iar eu am fost împinsă la margine. Lucrul ăsta m-a supărat peste măsură și m-a rănit.

Nu m-am gândit că o să ajung și cu Mikey tot la margine.

— Care-i problema, Charlie?

Vocea lui e obosită și nesigură.

— Vorbește cu mine! Felul în care te porți e ciudat, aduce a gelo...

Se oprește brusc și rămâne cu gura deschisă. E tot în ușă. Întorc capul în altă direcție, căci rușinea mă face să roșesc.

— Pleacă, șoptesc eu.

Simt cum mi se adună lacrimile în spatele pleoapelor.

— Doamne sfinte! Tu ai... credeai că noi... că eu...

Expiră prelung și își ascunde fața în mâini, de unde se aude înăbușit:

— Rahat! Rahat! Rahat!

— Pleacă, te rog. E-n regulă. Nu-i nimic. Sunt OK, pleacă.

Bâigui întruna, cu ochii ațintiți în perete, oriunde numai să nu mă uit la el. Scrâșnesc din dinți atât de tare, încât mă dor fălcile. Îmi vine să intru în pământ.

Dar nu pleacă. Ceea ce face totul să pară și mai rău, pentru că el e *Mikey* și e *de treabă*.

Se apropie de mine și *mă cuprinde în brațe*.

— Îmi pare rău, Charlie. Dacă am făcut ceva care te-a indus în eroare, n-a fost cu intenție. Ultimul lucru pe care mi l-aș dori e să-ți fac rău.

Asta nu face decât să înrăutățească lucrurile; când mă cuprinde cu brațele, când simt căldura îmbrățișării lui, când își înclină capul ca să mă privească și îi simt răsuflarea caldă pe față și îi văd ochii cumplit de triști și se apropie atât de mult de mine, îl sărut.

Și, preț de o clipă, preț de nimic mai mult decât o licărire incandescentă de o clipă, mă sărută și el.

Apoi mă respinge.

Și se șterge la gură.

Pentru că era *de așteptat* să se șteargă la gură.

— Nu, Charlie, zice el. Nu, nu pot face asta. Nu vreau să fac asta.

Închid ochii atât de strâns, încât văd pete roșii care pulsează îndărătul pleoapelor.

— Te rog, pleacă dracului odată, bine?

Când deschid ochii, e deja plecat, iar ușa e închisă. Sting lampa, pentru că în momentul ăsta am nevoie de întuneric.

Încă mai simt apăsarea buzelor lui pe buzele mele, nanosecunda de căldură pe care mi-a dăruit-o. Dar asta nu domolește rușinea care mă cuprinde – cât de proastă *pot* fi – și care reverberează prin tot corpul. Exact cum a zis Louisa: „Niciun om normal n-o să ne iubească".

Am încălcat deja una dintre regulile lui Casper: am băut. Și simt nevoia să mai încalc una, dar *nu vreau, nuvreaunuvreaunuvreaunuvreau* s-o fac, așa că scot trusa de sub un morman de haine și o înfășor cu pătura în carouri și apoi o pun sub un teanc de tricouri peste care pun ghetele și după aia îndes totul în valiza Louisei pe care o vâr sub cada de baie, de unde nu o pot vedea.

Mă apuc să fac idioatele alea de exerciții de respirație cât de mult rezist, până îmi pierd suflul, după care îmi iau blocul de desen, pentru că eu *vorbesc* prin desen, pentru că desenele mele dau glas lucrurilor pe care nu le pot *rosti* și mă apuc să așternpe hârtie povestea unei fete care credea că este plăcută de un băiat care, cine știe, poate ar fi putut să o salveze de ea însăși, dar până la urmă se dovedește că fata nu-i decât o proastă, o mare proastă, pentru că-i o ciudată nenorocită, dar dacă ar reuși să treacă de noaptea asta, ar avea încă o șansă, ar fi o altă zi.

Poate, poate, poate...

CÂND SOARELE SE ARATĂ PE CER, degetele încep să mă doară. Las cărbunele din mână în momentul în care pătrund prin fereastră primele raze de lumină, blânde și aurii. Beau un pahar cu apă și ascult zgomotele făcute de cei care folosesc toaleta din capătul coridorului, ascult cum Leonard iese pe verandă târșâind picioarele, ca să-și bea cafeaua afară, din cana lui roz.

Capul îmi plesnește de durere, de la bere. Mă dor ochii, iar în gură am un gust oribil. Mă simt ușurată că nu trebuie să merg la True Grit în următoarele două zile. Îmi scot hainele, mă afund în canapea și adorm buștean.

Când mă trezesc, e după-amiază, iar în cameră e insuportabil de cald. Am reușit să trec de noapte, dar încă sunt agitată și încordată. Aș vrea să vorbesc cu cineva, dar singura persoană pe care o cunosc e Mikey și acum pesemne că am stricat totul. Mă hotărăsc să merg la bibliotecă, să-i scriu lui Casper. Știu și eu, poate că ar trebui să-i spun că am dat-o în bară, că am băut, că am sărit pe Mikey.

Afară căldura a devenit sufocantă, dar nu renunț la salopetă, pentru că mă simt confortabil în ea și, cumva, protejată. Intru înapoi în bloc și bat la ușa lui Leonard. Fără să spună vreo vorbă, îmi întinde o foarfecă. Sus, în camera mea, tai două salopete la nivelul genunchilor. În felul ăsta, poate o să-mi fie mai răcoare, iar cicatricile vor rămâne ascunse vederii.

Ajung la bibliotecă leoarcă de transpirație. Ceilalți par să se simtă bine, în ciuda caniculei. Poate că, în timp, o să mă

obișnuiesc și eu. În fața bibliotecii e un termometru. Treizeci și șase de grade și nicio urmă de nor.

Intru în contul meu de e-mail. Îi răspund mai întâi lui Blue, pentru că știu că ea o să înțeleagă perfect cum mă simt.

Dragă Blue,

Îmi fac singură cel mai mare rău posibil. M-am purtat prostește cu cineva. Nu voiam decât să mă simt mai bine. Cel mai mare dușman al meu este propriul corp. Vrea, vrea, vrea tot timpul ceva și, când nu primește, se pune pe plâns și plânge și atunci eu îl pedepsesc. Cum să trăiești cu frica de tine însăți? Ce o să se întâmple cu noi, Blue?

Aștept ca proasta, de parcă o să-mi răspundă pe loc. Normal că nu poate – trebuie să prindă ocazia să se furișeze la computer și cine știe când o să se întâmpla asta. Dar simplul fapt că i-am scris mă face să mă simt întru câtva ușurată.

Apoi îi scriu lui Casper, pentru că ar trebui să-i spun ce am făcut. Îi mărturisesc că am băut trei beri, că am încercat să-l sărut pe Mikey, că l-am sărutat *pe bune* și că lui nu i-a plăcut. Dar îi spun și că nu m-am tăiat, chiar dacă faptul că m-am abținut m-a sleit de puteri.

Dau *Send*. Mai rămân puțin la computer și îi urmăresc pe cei din bibliotecă. Pe măsură ce-i privesc alegându-și cărți, vorbind în șoaptă la telefon, adormind în scaun, mă simt tot mai singură, tot mai încărcată pe dinăuntru. Toți par să dețină controlul asupra propriilor vieți, cu excepția mea. Oare când se vor aranja lucrurile și pentru mine?

Când mă întorc, Mikey mă așteaptă pe scara de la intrarea în bloc, pe ultima treaptă, cu o pungă de cumpărături lângă el. Mă panichez puțin și încerc să trec pe lângă el, dar își scoate căștile din urechi și mă apucă de mână.

— Bună, Charlie, zice el. Nu te purta așa prostește, te rog. Stai jos.

Mă așez anevoie, evitându-i privirea, și încerc să nu-i simt mirosul, să ignor apropierea.

Pe stradă, coada din fața băncii de alimente se mișcă lent, asemenea unui șarpe. Îmi șterg stingherită transpirația de pe frunte. Pun pariu că Bunny nu transpiră niciodată.

— Ia uite ce ți-am adus.

Mikey desface puțin gura pungii de cumpărături, ca să pot vedea ce conține: o bucată de pâine, un borcan cu unt de arahide, un măr și o portocală. Oftez. M-am săturat de untul de arahide!

Scot mărul și-mi trec degetele mari peste coaja lucioasă.

— Mulțumesc, spun eu încet.

Își drege glasul.

— Ce s-a întâmplat aseară nu trebuie să se mai întâmple. A fost... o greșeală. Sărutul.

Simt o înțepătură în piept și mi se strânge inima. Îi spun furioasă:

— Dar și tu m-ai sărutat, știi foarte bine, înainte să... nu mă săruți.

— Și tu ai băut. Am simțit izul de bere. Ai promis!

— Îmi pare rău, spun în șoaptă, cu fața spre trotuar.

— N-ai mai băut nimic altceva de când ești aici?

— Nu.

— Sigur?

— *Da,* sigur!

Oftează.

— Charlie, știi de ce m-am hotărât să vin la facultate tocmai aici? Tu și cu Ellis erați obositoare. Fazele dintre voi două, dintre voi și mine, tot rahatul ăla m-a sleit de puteri. Ți-ai dat vreodată seama? Probabil că nu. Voi două erați complet absorbite de propriile persoane.

— Ai venit la spital. Ai zis că nu vrei să mor. Am crezut că...

Începe să-mi tremure vocea. Pun capul pe genunchi, ca să pun o barieră între mine și Mikey. Îmi vine din nou să plâng. *Am crezut, am crezut?* Ce am crezut? Că lui Mikey i-ar putea plăcea de *mine*, de o amărâtă ca mine?

— Normal că nu vreau să mori! *Niciodată* n-am vrut să mori. Ești *prietena* mea. Dar asta nu înseamnă că eu... că noi...

Și tace. După o vreme, o ia de la capăt:

— Așa stă treaba, Charlie. Sunt aici, dar am pe cineva. Am mers mai *departe*. Venirea aici chiar a schimbat ceva în viața mea. Mi-am văzut de *drumul* meu. Mi-am stabilit niște obiective. Vreau să te ajut să te pui pe picioare și chiar am să fac asta, dar nu te pot ajuta decât dacă vrei și tu să fii ajutată.

Ridic capul și clipesc din pricina luminii. Mikey mă privește fix.

— OK? mă întreabă luându-mă de mână. E în regulă?

Ce-aș putea să-i răspund?

— Da. În regulă.

Se ridică fără să mai piardă timpul și mă trage după el. Mărul îmi cade din poală. Ca un tip de treabă ce e, se repede pe scări să-l recupereze de pe trotuar.

AM CONVENIT CU MIKEY SĂ NE ÎNTÂLNIM LA O GALERIE de artă din centru, după ce iese de la muncă. Mi-a desenat o hartă a unui loc aflat nu departe de clădirea în care locuiesc. La început, mă gândesc să nu merg. O să mă simt aiurea și probabil că o să vină și Bunny, dar în final hotărăsc să mă duc. N-am decât un prieten aici, adică pe el, și poate că, la un moment dat, n-o să mă mai simt ca o idioată în preajma lui. Casper ar fi mândră de mine pentru treaba asta, cine știe? Mă schimb cu o altă salopetă, îmi pun o flanelă cu mânecă lungă și strecor în buzunar cheia și piatra de lapis lazuli.

Galeria e chiar în centrul orașului, nu departe de locul în care am coborât din autocarul Greyhound, la etajul al treilea al unei clădiri roz, înghesuită între un bar și un mic restaurant denumit The Grill. Galeria e îngustă și plină de lume și peste tot auzi scârțâit de dușumele și simți mireasmă de vin roșu și de brânză exotică. Sunt o mulțime de oameni mai în vârstă – sunt îmbrăcați în negru și au bijuterii de argint și părul îngrijit și coafat. Mă bucur că port hanoracul peste salopetă; mă simt cam stânjenită, parcă locul meu nu este aici. Îmi face bine să știu că, la nevoie, mă pot ascunde trăgându-mi gluga pe cap. Îl observ pe Mikey stând de vorbă cu Ariel într-un colț. Răsuflu ușurată: Bunny nu pare să fie prin preajmă. Cei doi îmi fac semn cu mâna să mă apropii.

Mă uit în jos, la ornamentele strălucitoare care împodobesc încălțările lui Ariel, niște sandale elegante, fără toc, foarte lucioase în comparație cu ghetele mele. Oare Ariel s-o fi îmbrăcat vreodată ca o șleampătă, și-o fi ascuns vreodată

corpul? Pare să fie la ani-lumină distanță de așa ceva. Probabil că ea s-a născut sexy.

Ariel bea o gură de vin.

— Charlie! Ai venit!

— Bună, Charlie, îmi pare bine c-ai reușit să vii, spune și Mikey.

Mă bate ușor pe umăr. Îi zâmbesc timid.

— Chestia asta-i un fel de călătorie, nu ți se pare?

Se îndepărtează și privește tablourile.

Ariel se apleacă înspre mine cu un aer conspirativ, de-ai zice că suntem cele mai bune prietene sau ceva de genu'.

— Ce părere ai, Charlie? Prietenul meu Antonio a lucrat din greu la tablourile astea.

Privesc cu atenție în jur. Toate mi se par doar niște triunghiuri și pătrate pictate în culori primare. Ridic din umeri.

— Sunt foarte strălucitoare.

Încerc să-mi imaginez cum ar fi să-mi văd desenele expuse într-un loc ca ăsta, de fapt, în orice loc. Dar cine ar veni să vadă o grămadă de desene și de benzi desenate despre niște puști ratați? Sau niște schițe făcute noaptea, singură în camera mea, cu mutrele lui Mikey și Riley? Sau a lui tata?

— Vopsea pentru bărci.

Ariel ia încă un pahar de vin de pe masa-bufet, unde sunt și niște bucățele de pâine în formă de palmă. Ciugulesc una.

— Chiar că strălucește, așa-i? Tare mă bucur că nu-și mai arde tablourile. Nu era deloc bine pentru plămânii lui, dar a considerat că nu se putea altfel. Știi, făcea asta cu ani în urmă, pe când eram amândoi niște puști necopți care locuiau în deșert, fumau hașiș până nu mai știau de ei și și-o trăgeau cu oricine le adresa un zâmbet.

Cât pe ce să mă înec cu o bucățică de pâine în formă de palmă.

— Dar, continuă ea studiindu-și inelele de pe degete, pe atunci era în faza Kiefer*. Cu toții avem o fază Kiefer, în timpul căreia vrem să ne autodistrugem pentru a crea. Să vedem dacă și asta e frumos.

Face un semn cu mâna spre celălalt capăt al sălii, către un bărbat foarte chipeș, cu păr lins, negru, prins în coadă. E desculț și poartă un costum gri, lucios, și o chestie turcoaz, enormă și groasă, ce pare a fi un colier.

— Iată, el e Tony Padilla. O să vândă toate tablourile astea, până la ultimul. Mai zi-mi despre tine. Cum mai merge cu desenul? Uneori mă surprind gândindu-mă la unul dintre desenele tale. Ăla cu bărbatul care are pilule în loc de dinți.

— Taică-meu, mă trezesc eu spunând.

Mă ciupesc de coapsă. Ce prostie.

Ariel mă privește, iar expresia feței i se mai îndulcește. Mă întreb ce o fi gândind.

— Înțeleg, zice ea sorbind din vin. Sincer, era foarte bun. Total greșit, evident, dar bun. Nu ești încrezătoare în tipul ăsta de desen în creion – îmi dau seama. Ai nevoie de niște lecții. Țin un workshop acum, în iulie, în atelierul meu. Desen și portretistică. Genul de activități de weekend pentru pensionari. Mă ajută să-mi plătesc facturile și-mi sunt simpatici. Spre deosebire de majoritatea studenților mei de la universitate, ei *se străduiesc*. Ei își doresc. Ei nu se mulțumesc *să presupună* că arta le aparține.

— Eu nu... Adică, am un job, dar doar spăl vase, nu fac altceva. N-am bani. Îmi pare rău.

— Știu că n-ai bani. Și eu am fost cândva o artistă muritoare de foame. Poți veni să asiști. M-ai putea ajuta să fac ordine în atelier după ce termin. Cum ți se pare?

Anselm Kiefer (n. 8 martie 1945), pictor și sculptor german. Se numără printre cei mai cunoscuți și apreciați artiști plastici germani de după cel de-al Doilea Război Mondial. Operele sale au fost expuse în cele mai prestigioase expoziții internaționale, precum și în multe muzee din Europa, Japonia și Statele Unite.

Plimbă vinul prin gură în timp ce inspectează mulțimea de oameni. Ochii i se mișcă repede, identifică o persoană, zăbovesc asupra ei, apoi caută altă persoană, ca o pasăre care încearcă să găsească cea mai potrivită rămurică.

— Charlie, eu cred că ai talent. Chiar cred asta. Dar nu cred că o să ajungi prea departe câtă vreme nu încerci să te cunoști pe tine însăți și nu înveți. Câtă vreme nu îți îngădui să fii propriul subiect. Asta e frumusețea tinereții: să-ți permiți luxul vanității, al autostudierii. Acceptă-l! Nu-ți fie rușine de tine.

Nu înțeleg decât pe jumătate ce zice și știu că, probabil, ar trebui să-i mulțumesc, dar, în loc de asta, pe gură îmi ies dintr-o suflare alte cuvinte:

— De ce ești atât de drăguță cu mine? Nici măcar nu mă *cunoști*.

— Pentru că, atunci când nu mai e nimic de spus și de făcut, să știi, Charlotte, că lumea nu se sfârșește datorită bunătății. Pur și simplu *trebuie* să fie așa, căci altfel nu ne-am mai putea suporta pe noi înșine. Poate că acum nu vezi lucrurile în felul ăsta, dar asta o să se schimbe cu vârsta.

Vorbește cu patimă. Soarbe o gură sănătoasă de vin și mă privește în ochi spunându-mi:

— Și te cunosc. Chiar te *cunosc*, Charlie.

Și doar în acel moment, mi se pare că zăresc o teribilă umbră de tristețe care îi întunecă privirea.

Dar Mikey se întoarce precipitat, entuziasmat și cu răsuflarea tăiată, iar figura lui Ariel redevine relaxată și placidă.

— Aș vrea să am grămezi de bani, turuie Mikey. Aș cumpăra unul din tablourile astea. Sunt supermișto.

— Poate că trupa aia cu care mergi peste tot o să dea lovitura până la urmă, Michael, și atunci o să-ți poți cumpăra câte tablouri vrei, zice Ariel râzând. Lui Charlie nu-i plac.

— Nu-i vorba de-asta, mă grăbesc eu să spun puțin stânjenită. Doar că... mie îmi place ca un tablou să spună o poveste,

cred. Mie îmi plac fețele, oamenii desenați în timp ce fac diferite activități. Astea, în schimb, par așa, ca și când ai picta culori... ca să pictezi culori?

Devin agitată pe măsură ce vorbesc. Nimeni n-a mai discutat cu mine despre artă și mi-e teamă că spun numai tâmpenii. Ariel mă privește insistent.

— Și culorile însele pot fi o poveste, Charlie. Numai că un soi diferit. Vino la cursurile mele. O să-i dau detaliile lui Mikey. Mi-a părut bine să te văd, Charlie. Mikey, trebuie să plătești chiria, scumpule.

Își pune o mână pe brațul meu, face semn cuiva aflat în cealaltă parte a încăperii și pleacă de lângă noi.

Mikey ridică din sprâncene.

— Mamă, Charlie, e super! Ariel vrea să-ți dea lecții de desen? E un lucru cât se poate de bun. Ariel Levertoff e cineva, să știi.

Îmi zâmbește și-mi îngădui să-i zâmbesc și eu, recunoscătoare că petrec un moment plăcut împreună cu Mikey, chiar dacă îmi face un pic rău să fiu atât de aproape de el. Îmi pun în gând să caut pe net *Kiefer* și *Ariel Levertoff* data viitoare când merg la bibliotecă.

Mikey ia două bucățele de pâine în formă de palmă și ne prefacem că ne luptăm. Puțin îmi pasă că unii dintre cei aflați în galerie se uită la noi de parcă am fi doar niște copii tâmpiți sau că, după ce o să plece de aici, Mikey probabil se va duce la Bunny și va rămâne la ea peste noapte. Lui Ariel îi plac desenele mele, îi place de *mine*, cred, și Mikey e aici, cu mine. Și după ce mă conduce acasă, după ce citesc bilețelul lipit pe ușă, în mod ciudat, îmi simt inima și mai ușoară: *Vino să mă trezești. Mâine la cinci jumate. Promit că n-o să muşc de data asta. R.*

Țin bilețelul în mână și simt pe piele furnicături și un val de căldură.

Când m-am mutat, am lăsat ceasul de voiaj al lui Mikey în casa de oaspeți. Dimineața mă bazam pe zgomotele făcute de ceilalți oameni ca să mă trezesc la timp pentru muncă, dar acum, brusc, nu vreau să risc deloc să întârzii sau să n-am suficient timp. Ca să vorbesc cu Riley mâine, când o să fim doar noi doi.

Riley a venit și *m-a găsit*.

În timp ce cobor în grabă scările să văd dacă Leonard n-are cumva un deșteptător de rezervă, mă simt ca într-un mic balon de căldură, așa cum mi se întâmplase cu Ellis, un sentiment pe care nu credeam că aveam să-l mai regăsesc.

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, RILEY NU RĂSPUNDE când bat la ușă. Nu stau deloc pe gânduri și intru. În camera din față, dau peste o chitară acustică ponosită și un casetofon aflate pe jos, în mijlocul încăperii, înconjurate de teancuri de foi de blocnotes. Data trecută nu erau acolo.

Îl găsesc în pat, în aceeași poziție ca data trecută: cu mâinile sub cap și picioarele încrucișate la nivelul gleznelor. Pe podea, lângă pat, sunt câteva sticle goale. Deschide încet ochii. Îi ia ceva timp până să mă observe stând în ușa dormitorului, dar în momentul în care mă vede, pe față îi apare un zâmbet. E atât de brusc și de surprinzător, încât nu mă pot abține și zâmbesc la rândul meu.

— Salut! zice el, somnoros.

Mă privește ciudat de relaxat, lucru care mă face să simt fluturi în stomac. Mă privește ca și cum e cât se poate de firesc să mă aflu în ușa dormitorului lui, la cinci jumătate dimineața. Nu pot decât să sper că nu observă cum mi se aprind obrajii.

— Nu mi-a luat mult să aflu unde stai. N-a trebuit decât să întreb despre fata cu bicicleta galbenă și bang, te-am găsit! Sau, de fapt, *nu* te-am găsit. Dar mi-a făcut plăcere să-ți cunosc vecinii. Sunt niște tipi de ispravă!

— Ar trebui să te ridici din pat. Arăți groaznic, îi spun eu. Aia din părul tău e cenușă?

Doamne Sfinte, băiatul ăsta e de groază!

Se întoarce pe o parte și se uită la mine cu ochii cârpiți de somn, dar cu un rânjet pe față.

— Chiar așa, că tot vorbirăm de tipi grozavi. Cum a mers aseară? Cu prietenul tău, Michael? Și cu prietena lui..., Bunny?

Îmi țugui buzele a supărare, dar fără să fiu, de fapt, furioasă. Felul liniștitor în care m-a privit mai devreme încă are un efect miraculos. Riley pare încântat.

— N-a mers, dacă ții neapărat să știi. Acum ridică-te. Nu putem întârzia. Nu vreau să întârzii.

— Păi, e pierderea lui Michael, zice el oftând, în timp ce se ridică. Geme de parcă l-ar durea ceva.

— Să te ajut? îl întreb precaută, pentru că nu vreau să mă apropii prea mult, după pățania de data trecută. Arăți ca dracu'.

— Aha, mă iei din nou cu vorbe dulci, fată ciudată. Nu, n-am nevoie de ajutor. O să fiu ca nou după un duș fierbinte rapid.

Mă dau la o parte din ușă, să-l las să treacă. Se duce la baie. De îndată ce aud apa curgând, mă strecor în bucătărie și-mi bag nasul prin frigider; îmi chiorăie mațele de foame, așa că mă uit după ceva de mâncare, dar încerc și să-mi distrag atenția de la el, pentru că, așa ticălos cum o fi, e totuși un ticălos care odată arăta mai bine și care acum, chiar în momentul ăsta, mai e și gol-pușcă.

Un cofraj cu ouă, o pungă cu tortilla, un borcan cu salsa verde. O roată de cașcaval, una de brânză. Găsesc un cuțit în sertar și-mi tai în grabă o bucățoaie de cașcaval, pe care mi-o îndes în gură. Pun cu grijă restul de cașcaval înapoi în ambalaj și-l bag la loc în frigider, exact cum era. În compartimentul lateral, o sticlă de vin pe jumătate goală stă lângă un borcan de dulceață cu pereții mânjiți. Trei portocale. Îmi curăț repede o portocală, mănânc câteva felii dulci, iar pe celelalte le vâr în rucsac. Bucătăria e deschisă, pătrățoasă, simplă și ciudat de curată și de goală. Poate că mănâncă mai mult pe la True Grit. Pe aragaz e un ceainic, lucru la care nu m-aș fi așteptat.

Sub chiuvetă, dau peste provizia lui de sticle. Mă întreb unde o fi ținând celelalte provizii, cele despre care îmi zisese Linus. Prin geamul de la ușa din spate, zăresc în curte o construcție solidă de lemn, înconjurată de niște cactuși groși.

Aud lipăit de picioare goale pe podeaua de lemn. Riley se

oprește lângă mine, în fața geamului, șiroind de apă în timp ce-și freacă părul cu un prosop.

— E studioul meu de înregistrare. Mi l-am făcut cu o parte din banii de pe al doilea – și ultimul – album Long Home pe care am apărut. E cam șubred, modest înăuntru, dar e funcțional. Sau, cel puțin, era.

Își trece degetele prin păr.

— Cum de nu mai ești în trupă? îl întreb eu. Adică, erați destul de celebri, nu?

Ridică din umeri.

— Vechea poveste cu rock and rollul. Un tip intră într-o trupă, trupa devine cunoscută, sau aproape cunoscută. E *pe punctul* să devină cunoscută. *Destul* de cunoscută, oricum, ca să se nască orgolii și banii să curgă din cer; au intervenit excesele, au luat naștere niște demoni sau, în cazul meu, doar au ieșit doar la suprafață după ce stătuseră ascunși cu grijă. Și uite așa, lucrul care odată ajunsese pe cai mari a încasat o bușitură dată dracului de nasoală la contactul cu solul. Sfârșit.

— Și-acum... mai cânți?

Se uită la studioul de înregistrare cu o privire absentă.

— Sigur. Uneori.

Își drege glasul și își mai șterge o dată părul cu prosopul.

— Dar știi la ce mă pricep cel mai bine? Să dezamăgesc oamenii. Păi nu așa se spune, că trebuie să-ți cultivi talentul înnăscut?

Aruncă prosopul pe blatul din bucătărie.

— Hai s-o luăm din loc, fată ciudată. Nu vrem s-o supărăm pe Linus.

Mergem fără să spunem nimic, eu, cu bicicleta de ghidon.

Să dezamăgesc oamenii, așa a zis. Și eu am dezamăgit mereu oamenii, pe mama, de pildă, pe profesori. După o vreme, nici nu mai merită să-ți dai silința. Înțeleg perfect ce zice Riley.

Nu-i nici măcar șase dimineața, și deja se face cald. Îmi leg hanoracul în jurul mijlocului.

— Se întâmplă vreodată să nu fie arșiță pe-aici? îl întreb.

Riley izbucnește în râs.

— Bineînțeles că nu! Încă n-ai văzut nimic, fetițo! Stai să se facă iulie. Să mor dacă n-or să fie 50 de grade afară.

Traversăm în liniște pasajul întunecos și, după o vreme, nu mă mai stânjenește faptul că nu vorbim. Adică aș vrea să-i mai pun întrebări despre treaba cu muzica și despre ce s-a întâmplat, dar e în regulă și așa, dacă nu vorbim nimic. Și o părticică din mine e încă agitată; nu vreau să-l enervez.

Când mai avem jumătate de stradă până la True Grit, se oprește și își aprinde o țigară. Mâinile îi tremură groaznic, dar nu zic nimic.

— Du-te tu prima, bine? O să vin și eu în câteva minute. N-ar fi bine s-ajungem în același timp.

Scoate fumul de țigară pe nas.

Aș vrea să-l întreb de ce, dar n-o fac. Merg mai departe și îmi leg bicicleta de un stâlp. Când intru, Linus îmi zice un „Bună" prietenos. Câteva minute mai târziu, apare și Riley în urma mea și se duce direct la cafea. Când se întoarce în zona de spălat vase, văd că are două cești și-mi întinde mie una.

O ajut pe Linus cu recipientele de cafea și cu espressorul, după care mă apuc de spălat vase. Cel care ar fi trebuit să se ocupe de vase aseară a lăsat în chiuvetă mormane de farfurii cu urme uscate de mâncare, în vârful cărora a pus căni murdare, strecurători de ceai și lingurițele delicate pentru cestile de espresso. Mă apuc cu conștiinciozitate să arunc la gunoi resturile de mâncare și să pun farfuriile și cestile la înmuiat în chiuvetă.

Linus vine în spate, palidă la față.

— Riley, a venit Bianca, e-n față. Își vrea banii.

Coboară vocea și continuă:

— Avem... banii? Unde mama dracului e Julie?

Riley e de un calm desăvârșit.

— A, da. Stai că merg să-i aduc un cec. Mă întorc imediat.

Linus își mușcă buza în timp ce Riley se năpustește pe coridor, înspre birou. Ușa bucătăriei se deschide. O femeie cu forme, îmbrăcată într-o rochie mov, lejeră, aruncă în jur priviri suspicioase. Linus spune:

— Riley s-a dus să-ți aducă cecul.

Femeia mă măsoară cu privirea din cap până-n picioare, destul de țâfnoasă, după care îi spune iritată lui Linus:

— N-am chef să vin de fiecare dată să mă milogesc să-mi dați banii, Linus. Dacă-mi vreți produsele, trebuie să plătiți pentru ele și să plătiți la timp. Julie trebuie să înțeleagă odată!

— Știu, Bianca. Lucrurile stau cam prost în momentul ăsta. În unele zile treaba nu merge deloc, iar apoi e ca pe roate. Noi ne străduim.

Linus răsucește în mâini un prosop de vase.

Riley se întoarce alergând de-a lungul coridorul. Când o vede pe Bianca, se lovește cu palma peste frunte.

— Duduia B! E numai vina mea, jur! Sor-mea mi-a zis ieri să dau o fugă cu niște bani la brutărie, și-am uitat. Îmi cer iertare.

Bianca ia cecul și-l întoarce pe toate părțile.

— Un cec, Riley? Măcar ăsta e acoperit? Dacă nu-i bun, eu mă retrag. Oameni buni, trebuie să vă rezolvați odată căcaturile.

— E totul în regulă, duduia B.

Tipa iese pe ușa bucătăriei, cu o grimasă. Linus îi aruncă lui Riley o privire furioasă.

— Ai făcut-o iarăși, Riley? *Iarăși?*

— Nu-i așa cum crezi tu, Linus. Mai bine ți-ai vedea de treabă.

Linus pleacă îmbufnată la treaba ei. Riley trece pe lângă mine fără să scoată vreo vorbă.

Ascult sfârâitul surd al friteuzei, bâzâitul grătarului, zgomotul vaselor care se mișcă dintr-o parte în alta în mașina de spălat și mă întreb ce se petrece. Ce s-a întâmplat cu banii

pe care Riley trebuia să-i dea acelei doamne? Ce-a vrut Linus să zică cu *iarăși*?

Apoi mă trezesc că ascult zgomotul inconfundabil făcut de cineva care icnește în timp ce-și varsă mațele. Mă întorc pe călcâie.

Riley își ține mâna la gură. E aplecat peste coșul de gunoi de lângă grătar, iar voma i se prelinge pe bărbie.

Îi întind repede un prosop și-mi acopăr nasul. Miroase groaznic.

Își șterge bărbia și gâtul, aruncă prosopul în coș și, când deschide ușa frigiderului, nu i se mai vede fața. Când o închide la loc, îl văd bând cu sete dintr-o cutie de bere. O pune înapoi și răsuflă adânc. Culoarea îi revine în obraji și i se revarsă pe față ca un șuvoi rozaliu.

Pe străzi am văzut oameni mai în vârstă, și bărbați, și femei, care făceau la fel. Care beau, și beau, și beau atât de mult, încât corpurile lor prindeau o duhoare de vin vechi, bere și vomă. În dimineața următoare, singurul lucru care le oprea mâinile din tremurat, care îi făcea să nu mai vomite fiere și dumicați din mâncarea de la cantina săracilor era și mai multă băutură. Evan numea asta DT*. *E porcăria dracului*, zicea el scuturând din cap.

Degetul pe care-l duce Riley la buze are niște mici crestături roșiatice, de la cuțitul lui de bucătar. Îmi dau seama că asta se întâmplă din cauză că îi tremură mâinile atât de tare.

— Șșșșt! sâsâie el și împinge coșul de gunoi în direcția mea.

Arunc o privire înspre Linus, care încasează bani de la un client. Mi-a spus s-o anunț dacă se întâmplă chestii de genul ăsta.

Riley mă imploră din priviri. Nu știu ce să fac.

Acronim pentru *delirium tremens*, criză caracterizată prin delir, halucinații, agitație psihomotorie, transpirații, tremurături și accelerarea ritmului cardiac și respirator și a tensiunii arteriale. Apare în abstinența de la alcool sau de la un drog.

Și-atunci îmi revin în minte mesajele de la Ellis: *Doare. N-ai zis că doare așa. F tare.* Regretele fac să mi se strângă stomacul. N-am ajutat-o și am pierdut-o.

Scot repede sacul din coș, îl leg la gură, îl scot afară, în spate, și îl arunc în pubelă. Lui îi datorez jobul, la urma urmei.

Ceva mai târziu, când mi se termină tura și mă pregătesc să ies pe ușa cu plasă, își face apariția Riley, cu o pungă mare de hârtie.

— Am greșit o comandă. *Bon appétit.*

Șovăi puțin înainte să iau punga, deoarece știu că dacă o accept înseamnă că mă angajez să păstrez un fel de secret și încă nu sunt sigură că vreau să fac asta.

Dar senzația de foame din stomac se dovedește mai puternică. M-am săturat până peste cap de pâine veche și unt de arahide. Și imediat ce ajung acasă, mă năpustesc asupra alimentelor din pungă: o chiflă cu chili verde și omletă cu tofu și șvaițer, precum și o prăjiturică din fulgi de ovăz, cu stafide, împachetată în hârtie cerată.

BIBLIOTECA E APROAPE GOALĂ, așa că am timp berechet la computer. Casper mi-a trimis în sfârșit un mesaj.

Dragă Charlie, îmi pare rău că îți răspund după atât timp la ultimul mesaj și îmi pare rău că ești neliniștită. Cred că ar trebui să clarificăm lucrurile: oficial nu mai sunt medicul tău curant, prin urmare trebuie să fiu foarte atentă la ce sfaturi sau idei îți dau. Și mai sunt și alții pe care trebuie să-i ajut, așa că, uneori, s-ar putea să-mi fie imposibil să-ți răspund atât de repede pe cât ți-ai dori. Sper că înțelegi. Am căutat pentru tine câteva locuri acolo, în Tucson, care ți-ar putea fi de ajutor. Le găsești la finalul mesajului.

Lucrul cel mai important, Charlie, este să încerci să rămâi tot timpul activă și conștientă. Asta înseamnă și să nu bei, lucru pe care nu l-ai respectat. Ai mai băut ceva de la ultimul mesaj pe care mi l-ai trimis? E cineva cu care ai putea vorbi, de pildă, amicul ăla al tău? Este extrem de important să urmezi pașii zi de zi, ca să rămâi lucidă și să fii în siguranță. Ai de parcurs un drum dificil, Charlie, și greul e pe umerii tăi în cea mai mare parte. În copilărie ai avut parte de foarte puțină afecțiune și, până acum, viața ta a însemnat să-ți ascunzi sentimentele până când au devenit atât de puternice, încât nu le-ai mai putut controla. Fă-ți exercițiile de respirație, plimbă-te, desenează. Fii bună cu tine însăți. Dr. Stinson

S-ar putea să-mi fie imposibil să-ți răspund atât de repede pe cât ți-ai dori. Mă uit peste lista de locuri: Alateen, un grup terapeutic pentru cei care au supraviețuit unei tentative de suicid, un adăpost pentru femei. Alateen? Mă și imaginez stând printre niște puști care vorbesc despre problemele lor cu alcoolul. Despre ce se întâmplă dacă bei.

Și-atunci îmi trece prin minte un gând: pesemne că *eu* sunt dovada vie a ce se poate întâmpla când pierzi controlul. Un copil care ajunge pe străzi, fără casă etc. Nu vreau să particip la întâlnirile unui grup unde eu întruchipez exact ceea ce restul încearcă *să nu fie*. Mă uit pe site-ul grupului pentru supraviețuitorii suicidului: o mulțime de poze cu oameni triști care stau în cerc, pe iarbă. Nici măcar nu mă obosesc să caut adăpostul, pentru că am unde să stau, chiar dacă nu-i cel mai bun loc.

Încep să-i răspund, dar mă răzgândesc și șterg mesajul. Ce-aș putea să-i spun? Să mă mai plâng puțin că am dat-o în bară cu Mikey? Mi-ar spune, probabil, fă-ți alt prieten. M-ar îndemna să mă duc la unul dintre grupurile alea. Nemulțumită, deschid alt mesaj, de la Blue. Vechi de o săptămână.

> *SUE CEA TĂCUTĂ, PE UNDE UMBLI? Mi-e dor de tine, fata mea bună. În leg. cu ultimul tău mes.: mda, suntem propriii noștri dușmani. Dar nu trebuie să fie așa. În ultima vreme, am fost atentă la întâlnirile de grup și nu tot ce spune DR. FANTOMAS e așa de rău, mai ales asta:::!!! Mi se dă drumul!!! Nu știu când. Am respectat reg., mi-am halit doctoriile și mă tot gândesc să mă combin cu Isis în KANZ ASS. Poate c-o să venim p-acolo să vedem ce mai faci!! Ai fost fată cuminte? Te rog, vb. cu mine. Toate fetele pe care le știai aici au plecat, în afară de mine și de Louisa și, îți zic, fata asta NU e bine deloc. Se întâmplă ceva. BLUE*

Rămân cu ochii pironiți la mesaj. N-o să iasă; e doar una dintre glumele lui Blue. Nu-i așa? Mă uit la lista e-mailurilor primite de la Blue. Pentru cineva care la început, când mă aflam la Creeley, era răutăcioasă cu mine, acum chiar pare că mă simpatizează. Și dintr-odată îmi dă prin cap un gând oarecum trist, că și ea s-ar putea simți singură. Nu prea știu cum să gestionez empatia pe care mi-o trezește Blue.

Să-mi fac un prieten. Ce rău ar putea pricinui un răspuns la mesajul lui Blue? În momentul ăsta, ea e singura care ar putea înțelege cum e să trăiești așa.

Blue – bravo că asculți ce zice Casper! Nici n-ai altceva de făcut, nu? Deșertul e o mizerie fierbinte – dacă vii pe aici, nu uita să-ți aduci maiourile și ochelarii de soare și multă cremă de plajă, pentru că în fiecare zi ai impresia că-ți ia foc pielea. Nu prea știu ce caut eu aici, dar sunt aici și asta înseamnă că sunt aici, nu? Am un job, spăl vase și nu-i chiar așa rău. Ce se mai întâmplă cu Louisa? Înainte să pleci, spune-i că mi-e dor de ea, bine? Eventual, poți să-i dai e-mailul meu sau ceva de genu'. Eu nu sunt fată cuminte, fac în continuare prostii. Charlie.

CÂTEVA ZILE MAI TÂRZIU, RILEY STRIGĂ ÎNSPRE MINE, ca să acopere huruitul mașinii de spălat vase:

— Aud că iubitul tău se cară cu trupa într-un mare turneu pe Coasta de Vest. O să te simți cam singură în următoarele câteva luni!

Opresc mașina de spălat.

— Ce?

Îmi fac aer cu mâna ca să îndepărtez aburii care mă înconjoară. Aerul condiționat din bucătărie e stricat, iar afară e o căldură apocaliptică; asta înseamnă că lângă mașina de spălat vase și friteuză și grătar e și mai cald. Riley zice că e neobișnuit de cald pentru luna iunie. Există niște ventilatoare tip cutie; Riley l-a dat pe unul de pe perete la maximum, dar tot i se scurge transpirația pe față, iar pe lângă nas și pe frunte i-au apărut o mulțime de pete roșii. Ține ascunsă sub blat o doză de bere rece și trage dintr-o țigară, iar scrumul cade pe podea. Îl mătură cu piciorul.

Se preface că se îneacă cu o gură de bere.

— Upsss! Mi-am băgat cumva nasul unde nu-mi fierbe oala? Se pare că Michael a cam sfeclit-o.

Clipesc nedumerită.

— Mikey?

— *Michael*. E bărbat, spune-i pe numele de bărbat, soro.

Mă întreb dacă o ia și pe Bunny cu el în turneu. Mă întreb dacă i-o fi *spus* lui Bunny.

Numai ce-am ajuns aici, și el deja pleacă, îmi zic eu amărâtă, în timp ce înmoi paharele de plastic în zoaiele pline de spumă.

Dar imediat îmi amintesc ce zisese Mikey – *N-o să mai fie ca înainte* – și-mi spun că *oricum nu mai contează*. Singurul meu prieten și deja e dus.

Riley întoarce niște cartofi pe grătar, răsucind spatula în mână. Țigara stă pe marginea dozei de bere. Julie lipsește o săptămână.

— E plecată la Ouray, mi-a zis Linus de dimineață. Să afle mai multe despre *doshele** alea ale ei.

Când lipsește ea, se pare că Riley își face și mai rău de cap cu băutul la muncă.

Termină țigara și îi dă drumul în doza de bere. Se ridică și aruncă doza peste capul meu, în coșul de gunoi.

— Și nu mai purta tricourile alea cu mânecă lungă, Charlie, soro. Mi se face și mai cald numai când mă uit la tine îmbrăcată așa. Cumpără-ți naibii niște tricouri normale.

Nu-i răspund. În loc de asta, arunc niște resturi de mâncare la coș, peste doza lui de bere.

* În medicina ayurvedică, doshele sunt cele trei umori din corp care controlează activitatea fiziologică.

PIPĂI BANII DIN BUZUNARUL SALOPETEI în timp ce străbat culoarele magazinului cu articole de pictură, de lângă cafenea. Batoane de cărbune pentru desen, din lemn de salcie, pensule pentru acuarele, cu fire moi și răsfirate. Trec cu degetele peste teancurile de blocuri de desen și simt inelele spiralei prin ambalajul de plastic. Vopseluri elegante, marca Winsor & Newton, în tuburi imaculate și așezate în perfectă ordine: SCARLET LAKE, PURPLE MADDER, LEMON YELLOW. Au și caiete de desen cu șabloane pentru benzi desenate; nu mai e nevoie să folosești o riglă și un creion cu vârf ascuțit, cum făceam eu. Văd o mulțime de genți de poștaș confecționate din pânză, pantaloni militari cu talie joasă și eșarfe diafane, la gâtul fetelor din magazin. Băieții arată toți ca niște mecanici auto – sunt încălțați cu sandale și au barba nerasă de câteva zile. Mă întreb câți dintre ei merg la cursurile lui Ariel de la universitate. Workshopul ținut de ea începe luna viitoare. Tot nu m-am hotărât dacă să merg sau nu. „Puțoi de la școala de arte", așa i-a numit Linus pe niște puști cu pantaloni pătați de vopsea și ochelari cu rame din corn, așezați în jurul unei mese. Aveau genți de poștaș burdușite și mape de desen negre, lipite unele de altele cu bandă adezivă. Dădeau pe gât cană după cană de ceai și cafea. Lăsau bacșiș grămezi de mărunțiș și țigări rulate manual, iar uneori câte o schiță cu fața unuia dintre chelneri, desenată pe un șervețel. Mă uit la prețul batoanelor de cărbune și al creioanelor și al hârtiei. Trebuie să-mi cumpăr niște săpun, hârtie igienică, tampoane și chiloți. Tălpile ghetelor mi s-au tocit; în timp ce merg, simt

denivelările din pavaj și mai e și cumplit de cald, așa că poate ar trebui să-mi iau niște tenișI sau niște încălțări mai ușoare și mai răcoroase. Trebuie să-i plătesc chiria lui Leonard, dar nu știu când o să-mi dea Julie cecul de salariu. Și-atunci îmi spun: *Cum o să încasez cecul? Nu am cont bancar.* Încerc să fac niște socoteli în minte, dar devin prea complicate și le pierd șirul și-mi pierd și capul. Toți cei de aici par să știe precis ce au nevoie, numai eu plec cu mâna goală.

MIKEY STĂ CU PRIVIREA ÎN FARFURIA cu cartofi dulci prăjiți și fasole verde cu sos vinegretă.

— Mda, zice el. O să fiu plecat vreo trei luni. E vară, așa că n-o să lipsesc de la cursuri. E o ocazie uriașă pentru trupă. Și eu sunt managerul, nu?! Managerul și șoferul dubiței, trebuie să precizez. Bine, nu primesc bani pentru asta, ce-i drept, dar cine știe, poate că o să iasă ceva bun din asta. Cum ar fi un disc. E un lucru superpozitiv.

Împinge farfuria înspre mine.

— O să te descurci, nu?

Se uită la mine cu o privire de genul: *Am nevoie să știu că te vei descurca.*

Grămăjoara pe care am făcut-o din cartofii prăjiți seamănă cu o căbănuță portocalie. Se aude un zumzăit în aer; unele dintre beculețele cu care e decorată terasa restaurantului pâlpâie și se fac din ce în ce mai mici.

Socotesc în gând: trei luni. Asta înseamnă iunie, iulie și august.

— E mult timp.

Trage un cartof din căbănuță, care se dărâmă. Pe buzele lui lucește sarea.

— Îmi subînchiriez camera unui amic.

Gândul că o să rămân iar singură după ce pleacă nu-mi dă pace.

— O să te duci la lecțiile lui Ariel? Ți-ar prinde foarte bine. Și ai putea întâlni și alți oameni.

Plimb mâncarea prin farfurie.

— Mi-a zis că toți sunt mai în vârstă.

— Glumea. Am ajutat-o vara trecută. Nu erau *toți* în vârstă. Părerea mea e că, dacă vrea să te ajute, ar trebui să-i dai voie, nu crezi? Și ar putea s-o ajute și pe ea.

Mă enervez brusc și pun jos furculița.

— S-o ajute *pe ea*? Cum aș putea eu să-i fiu *ei* de ajutor? Pe bune, *uită-te* la mine.

Mikey ridică din sprâncene.

— Nu fi așa. Voiam doar...

Respiră adânc.

— Fiul ei a murit. Acum câțiva ani, înainte să mă mut eu în casa de oaspeți. O supradoză. Cred... Nu cunosc exact împrejurările, dar știu că nu mai primise niciun semn de la el multă vreme înainte să se întâmple. Îmi vorbește tot timpul despre tine. Cred că își dorește să te ajute... poate că asta o face să fie mai încrezătoare. Multă vreme a fost foarte afectată.

Trag aer în piept. Lui Ariel i-a murit băiatul. O supradoză. Și eu care-mi imaginam că are o viață atât de plăcută, o viață perfectă, plină tot timpul de artă și de lucruri interesante.

Acum înțeleg ce a vrut să zică în galerie. Înțeleg de ce mi-a spus: „Te *cunosc*". De ce i s-a întunecat privirea.

Gândul ăsta îmi provoacă o apăsare ciudată. Oare ăsta a fost motivul pentru care m-a bătut atât la cap să-mi găsesc o locuință, să-mi găsesc un job, să particip la lecțiile ei? Ca să fie sigură că n-aveam să... ajung ca fiul ei? Că n-aveam să dispar și eu?

Îmi vin în minte tablourile din casa ei. Foarte, foarte întunecate, cu doar un licăr de lumină care se îndepărtează de întuneric.

— Tablourile ei, zic încet. Alea sumbre rău, din casa ei. Când le-am văzut, mi-am zis că numai cineva foarte trist le-ar fi putut picta.

Mikey încuviințează din cap.

— N-a mai pictat nimic de-atunci. Pe alea le-a făcut dintr-o suflare, imediat după moartea lui, după care s-a oprit. Zero. Nimic.

După asta, adaugă cu precauție:

— E și Bunny prin preajmă, în caz că ai nevoie de ceva. Nu mori dacă încerci s-o cunoști mai bine.

Pomenirea numelui *Bunny* mă străpunge ca un pumnal. Rup șervețelul în bucățele pe care le adun într-o grămăjoară pe masă și apoi le suflu ca pe niște fulgi de zăpadă. Mickey zâmbește. *Michael* zâmbește.

— Pe bune. E super de treabă. Nu-i nevoie să-ți scoți tot timpul țepii, ca un arici, bine?

Mă înroșesc la față.

— Ca un arici? Ce dracu'?!

— Știi tu, Charlie, faza e că... mă rog, știi tu. Adică, nu ești cea mai prietenoasă persoană, nu-i așa? Întotdeauna ai fost mai... retrasă, nu-i așa?! Cel puțin în trecut. Acum ești mai mult sau mai puțin... nu știu.

Mikey se bâlbâie și oftează.

— Vreau să zic că o mulțime de oameni te-ar plăcea, dar nu le dai nicio șansă. Acum, iată, ai ocazia să schimbi lucrurile. Să-ți faci prietenii potriviți.

— Să-mi fac prietenii potriviți? Despre ce vorbești, *Michael*?

Să-mi fac prietenii potriviți? Mi se pare că discuția noastră a luat o întorsătură bizară.

— Charlie, zice el cu o voce distantă. Ascultă. Bunny mi-a zis că te-a văzut împreună cu Riley West. Știai că lucrează la Caruso's, peste drum de Grit, nu? V-a văzut venind împreună la Grit într-o dimineață.

Răsucesc un cartof prăjit între buze și-l mișc cu limba înspre el. Sunt furioasă și speriată că pleacă și vreau să fiu rea cu el.

— Ce-i cu povestea asta, Charlie?

— Ce-ți pasă ție?

Îmi ia cartoful din gură și-l trântește pe farfurie, transformându-l într-un terci antipatic, deschis la culoare.

— Riley West a fost un talent uriaș. Dar acum este o ruină uriașă. Nu te băga în așa ceva. Tipul are o... poveste în spate. Nu este OK să te legi la cap cu el când ar trebui să te preocupi de propria recuperare. *Asta* voiam să zic cu prietenii potriviți.

— Datorită lui am un job. Un nenorocit de job care presupune să spăl vase.

Dau farfuria la o parte, plină de nervi.

— Îi e al dracului de greu să se trezească dimineața, așa că trec eu să-l iau. Nu-ți face griji, *Michael*, nu fac decât să-i dau trezirea. Adică, cine ar vrea să mi-o tragă mie, care-s toată numai cicatrici și rahat? În niciun caz *tu*, nu-i așa? Te-ai șters la gură după ce m-ai sărutat.

Mikey se aprinde la față.

— Aveai gust de bere, de-aia m-am șters la gură. Eu nu beau și tu aveai iz de bere și eu am o *iubită*.

Nu-mi pot stăpâni cuvintele, care năvălesc toate într-un iureș:

— Și ce ar trebui să-i spun unui potențial pretendent, *Michael*, când o să mă întrebe ce-am făcut în ultimul an? Că mi l-am petrecut mâncând alimente stricate? Sau că mi-am ajutat amicii să jefuiască oameni în parc? Știai asta, *Michael*? Tu ai plecat, iar eu am pierdut-o pe Ellis. Eram *singură* și am făcut ce trebuia să fac. Și acum arăt ca o ciudățenie. Și mă simt ca o ciudățenie. Nu cred că trebuie să-ți faci griji pentru viața mea amoroasă.

E roșu ca racul la față.

— Îmi pare rău, Charlie. Nu așa... trebuie să te aduni naibii, OK? Ideea e să mergi înainte, nu înapoi, pricepi? Nu vreau să suferi. Și *mai mult*.

Îmi ia mâna în mâna lui. Încerc s-o trag, dar mă ține strâns.

— Nu-i nimic în neregulă cu tine, Charlie. Absolut nimic. De ce nu înțelegi?

Asta-i o minciună, nu? Pentru că sunt foarte multe lucruri în neregulă cu mine, e cât se poate de limpede. Mi-aș dori ca Mikey să-mi spună: „Sunt multe lucruri în neregulă cu tine, dar nu *contează*".

O mână e în buzunar, pe piatră, cealaltă e prinsă în strânsoarea lui Mikey. Aș vrea să-i zic: Ai mai plecat o dată și uite ce s-a întâmplat și-acum pleci iar și mi-e frică, pentru că nu știu cum să mă comport cu oamenii, și nu știu nici cum să fiu singură și nu credeam că o să fiu singură și-aici.

Și cum aș putea suferi încă și mai mult decât am suferit anul trecut?

Dar nu spun decât:

— O să-mi fie dor de tine, Mikey. O să fiu OK. Promit.

După ce ajung acasă, aștept să se întunece și mă duc cu bicicleta până la casa lui Ariel. Nu-mi leg bicicleta, pentru că n-o să stau mult, așa că doar o sprijin de un stâlp. Înăuntru nu sunt lumini aprinse, dar văd o dâră de lumină venind din curtea din spate, unde a atârnat niște șiruri de beculețe. Urc în grabă scările și sprijin o punguță maronie de ușa cu plasă. Înăuntru se află crucea roșie, lucioasă, și un bilețel pe care scrie: Îmi pare rău.

TURA E LINIȘTITĂ. Linus și Tanner, chelnerul cu tatuaj pe gât, vorbesc despre coveruri. Tanner e un tip îndesat, cu părul scurt, purpuriu, și cu un râs ca un lătrat de câine.

Niște șuvițe jilave de păr mi se lipesc de frunte. Țepi de arici. Așa a zis Mikey. În fiecare zi în care vin aici să spăl vase, îi ascult pe cei din jurul meu cum se iau peste picior și se înghiontesc și se tachinează și strigă și vorbesc despre tot felul de căcaturi și fumează. I-am surprins uitându-se chiorâș la mine și aruncându-mi priviri iscoditoare. Ellis era cea care prelua frâiele de fiecare dată când întâlneam oameni noi la petreceri sau pe stradă; eu eram complicea ei tăcută. Odată, la Dunkin' Donuts, în dimineața de după o petrecere lungă și năucitoare, un tip a mormăit la mine: *Ești al dracului de tăcută.* Ellis ne târâse pe toți acolo și luase o duzină de gogoși cu jeleu și cești cu cafea fierbinte. Băiatul ăla avea o față palidă, plină de coșuri. *Mare figură mai ești și tu – zici că ești făcută dracului din piatră.* El și amicul lui au izbucnit în râs. Jeleul dulce mi s-a lipit de limbă ca o bășică. Am întins mâna și am mai luat o gogoașă și i-am zdrobit aluatul granulos fix în fața lui uluită. Amicul lui a continuat să râdă, în timp ce băiatul scuipa și-și tot dădea cu mâna pe fața plină de zahăr. Ellis ne-a aruncat o privire de la tejgheaua unde flirta cu casierul și a oftat. *Plecăm!*, mi-a strigat ea și am luat-o amândouă la fugă.

L-am urmărit pe Mikey. I-am urmărit pe cei de la școală. I-am urmărit pe toți de la Creeley. I-am urmărit și pe cei de-aici și se pare că, pentru unii, să-ți faci prieteni e totuna cu a-ți alege o bluză sau o pălărie: nu trebuie decât să te gândești

ce culoare vrei, să vezi dacă-ți vine și apoi o iei acasă și speri că tuturor o să le placă și pălăria, și de tine. Dar pentru mine lucrurile n-au stat niciodată așa. Am fost pasivă de mică, mă înfuriam la școală și toți se luau de mine. Și odată ce se întâmpla așa ceva, nu mai eram bună de nimic. Și nu părea că aveam să-mi mai revin, asta până a apărut Ellis și-am rămas doar noi două. Spun lucruri aiurea, asta dacă reușesc să spun ceva. Întotdeauna mi s-a părut că mă bag unde nu-mi fierbe oala, că totul nu-i decât o mare greșeală. Mama îmi zicea mereu să tac din gură, să nu fiu o pacoste. „Nu *interesează* pe nimeni ce zici, Charlotte", îmi spunea ea.

Ba o interesa pe Ellis. Și ea mi i-a adus pe Mikey și pe DannyBoy.

Trag aer în piept. Țepi de arici. N-am țepi de arici. Doar că nu cred că-i pasă cuiva de mine.

Îmi doresc să-i fac pe oameni să le pese de mine. Și chiar dacă Ellis nu este aici cu mine, poate că încă mă poate ajuta să mă regăsesc.

— Hei, zic eu poate un pic cam prea tare.

Sunt un pic răgușită, așa că trebuie să-mi dreg glasul.

— Prietena mea a avut la un moment dat o idee grozavă, un cover country pentru „You're the One That I Want".

Linus și Tanner-cu-tatuaje-pe-gât mă privesc surprinși. Singurul cu care mai vorbesc e Riley și nici cu el nu vorbesc prea mult și când vorbesc o fac mai ales în timp ce mergem spre muncă. E foarte atent cu mine de la întâmplarea cu vomatul.

Cei doi se uită unul la altul, apoi la mine.

— Te referi la cântecul din filmul *Grease*?

Tanner învelește furculițe și cuțite în șervețele de hârtie; le înfășoară strâns, ca pe niște cârnați.

— Da.

Mă bâlbâi puțin și răsucesc între degete marginea șorțului.

— Gân-gândiți-vă un pic. Trebuie adăugată o zdrăngăneală

lentă sau ceva de genu', doar chitară și voce, și dup-aia, în punctul din refren, în care toți cântă „*Ooo, ooo, ooo...*"

Mă înroșesc la față și-mi pierd șirul vorbelor, nu mai știu nici măcar de ce erau importante. *Ai cea mai tembelă voce*, râdea Ellis de mine. *Nu-i de mirare că-ți place muzica în care doar se zbiară*. Dau drumul la apa caldă și-mi trec repede mâna pe sub jetul fierbinte, ca să-mi pot aduna gândurile.

— O Doamne! zice Linus dând din cap și trăgând cu ochiul. Dap, văd. Vreau să zic, aud.

Nimeni nu a râs de mine. Răsuflu ușurată. N-a fost atât de rău. A mers.

— Ai putea face niște superarmonii de chitară cu asta.

Tanner se gândește puțin și începe să cânte încet; la el, *Ooo, ooo, ooo* sună îmm, îmm, îmm, ca un tors domol de pisică.

Riley scutură din cap.

— Nu, nici vorbă. E ca și cum ai da la o parte cireașa de pe cântecul ăsta. Exclus.

I se cam împleticește limba și Linus se încruntă.

— Riley, ești deja la a patra în dimineața asta, zice ea.

— A cincea, dulceață. *Cred*.

Lasă jos cutia de bere, ca să n-o mai vadă ea.

— E secretul nostru.

Își face loc lângă mine și se apucă să pună cuțitele pe sub jetul de apă fierbinte, zăbovind mai mult decât ar fi nevoie. Linus se uită la spatele lui Riley, ca și cum s-ar fi așteptat să se întoarcă cu fața la ea. Nu se întâmplă așa, astfel că Linus pleacă și iese din cafenea, iar ușa cu plasă se trântește în urma ei.

Apa se prelinge de pe cuțitele ude din mâinile lui Riley pe prețurile jegoase și jilave de pe jos. Riley se împiedică de ele când se întoarce la grătar.

Îl aud deschizând încă o bere și nu știu ce să fac. Ar trebui să mă duc afară și să-i spun lui Linus că lucrurile merg prea departe, dar picioarele par să nu vrea să se miște și trebuie să

ascult cum trage o dușcă sănătoasă. Oricum n-ar avea niciun sens, îmi spun. Ea o să-l trimită acasă, iar el o să se întoarcă a doua zi. Exact cum a zis Julie, o să-l protejeze tot timpul. Și dacă îi spun totuși lui Linus? Oare nu eu voi fi cea care dă de belea și își pierde jobul?

Mă hotărăsc să-l ajut. Când mâinile încep să nu-l mai asculte și feliile de pâine încep să cadă pe jos, le strâng și le arunc, iar el o ia de la capăt. Când comenzile încep să vină de-a valma și nu mai face față, îl ajut să pregătească porțiile, întorc cartofii pai pe grătar, pun omletă cu tofu în farfurii și prăjesc chifle. Trebuie să fiu drăguță cu el, nu? El mi-a făcut rost de jobul ăsta. Nu trebuie să fiu țepoasă ca un *arici*.

Așa se face că în după-amiaza aia mă aleg cu o pungă maro de hârtie în care se află un sandviș cu curcan, șvaițer, muștar și maioneză într-o chiflă cu ceapă și o felie de cheesecake vechi cu lămâie, împachetată cu grijă în folie de aluminiu. Sunt câteva firișoare de scrum pe glazura galbenă și dulce, dar le dau la o parte cu degetul înainte să iau o îmbucătură.

ESTE ATÂT DE CALD AFARĂ, că încep să mi se scurgă pe față picături de transpirație când intru în bibliotecă. Mă duc la toaletă și îmi ia ceva timp să mă șterg. În cameră era prea zăpușeală și în bloc era prea multă gălăgie pentru că oamenii porniseră ventilatoarele și răcitoarele și dăduseră muzica prea tare.

Mă așez în fața computerului și tastez *Ariel Levertoff + artist*. Mi se afișează o mulțime de articole și câteva galerii care îi vând lucrările. Dau scroll neștiind sigur ce caut, până când dau peste un articol cu titlul „Moartea și dispariția lui Ariel Levertoff". E un articol lung, dintr-o revistă fancy de artă, cu o mulțime de cuvinte pompoase și o fotografie alb-negru care o înfățișează pe Ariel împreună cu un băiețel cu păr negru ca abanosul, care îi intră în ochi. Sunt înconjurați de tablouri. Băiețelul e vesel și își ține mâinile ridicate. Sunt plini de vopsea. Ariel râde.

Fiul ei a murit din cauza unei combinații de medicamente și alcool. Trupul i-a fost găsit pe o alee din Brooklyn. *Alexander*. Fusese exmatriculat, era bipolar, Ariel pierduse legătura cu el și angajase chiar și un detectiv particular, dar nu putuse să-i dea de urmă. Își anulase expozițiile și renunțase la pictură.

Îl pierduse. A fost găsit pe stradă. O mică fisură începe să se caște în mine.

Mă gândesc imediat la tablourile ei, la dârele de lumină subțiri, atât de subțiri, care brăzdează acel întuneric furtunos. Ariel mi-a spus la galerie că, uneori, chiar și un tablou doar din culori poate spune o poveste, numai că una diferită. Oare fiul ei e lumina sau întunericul din picturi? Și care dintre ele este Ariel? Mă străduiesc să-mi dau seama, dar e greu, așa că

închid pagina cu articolul. Îmi este atât de dor de Ellis, că simt în inimă o grotă întunecoasă și adâncă. Pentru Ariel trebuie să fie de un milion de ori mai cumplit când se gândește la fiul ei.

Oare mama o fi înnebunită de grija mea? Sau pentru ea zilele trec toate la fel acum de când am plecat și nu mai sunt problema ei? O fi fost ușurată când a aflat vești de la spital, chiar daca n-a venit imediat după mine? Se mai gândește vreodată la momentele în care a dat în mine?

După ce mă lovea se înfuria și mai rău și rămânea cu mâna ridicată de parcă o frigea și mă țintuia cu privirea. Pentru că încercam să mă ascund, mai ales când eram copil. Așa am învățat prima dată cum să mă fac mică, strecurându-mă pe sub vreo masă ori în vreun cotlon de dulap.

Oare își făcea griji că aveam să le spun celor de la spital? Îmi întorc privirea de la monitorul computerului, mă uit în jos, înspre picioare, la degetele cu care mă tot ciupesc de coapse, ca să nu încep să plutesc.

Înainte să-mi dau seama, intru în contul de e-mail și tastez adresa ei, ultima pe care știu că o avea. Scriu: *Sunt bine.*

Degetele ezită deasupra butonului Send. Și-ar dori să știe, nu? Măcar că sunt în viață.

Știe numărul de telefon al lui Mikey. Au vorbit în Minnesota. Dar nu l-a sunat sau ceva de genu' ca să întrebe de mine.

Câteodată, când Frank Nemernicul era drogat rău de tot, ne zicea tuturor fetelor din casă: „Unde-s mami și tati acum, hmm? Stau cumva la ușă și se roagă de voi să vă întoarceți acasă?". Fumul îi brăzda fața, iar ochii îi ardeau în orbitele albe, ca niște tăciuni. „Numai pe mine mă mai aveți. Eu vă sunt mamă și tată, să nu uitați asta!"

Mama nu l-a sunat pe Mikey. Nici pe Casper. N-a mișcat un deget. Mikey pleacă. Ellis e o stafie. Evan e tocmai în Portland. Șterg mesajul către maică-mea.

Sunt cumplit de singură.

MIKEY PLEACĂ ÎN MIJLOCUL NOPȚII, o săptămână mai târziu, la sfârșitul lui iunie. Înainte de asta, parchează dubița trupei în fața blocului meu, la două noaptea.

Ciocăne ușor la ușa mea și-mi rostește numele. Când deschid, zice:

— Trebuie să plecăm devreme. E-o nebunie, avem un program ciudat pentru primul spectacol, cel de mâine.

E agitat, entuziasmat. Pot simți energia nervoasă pe care o emană.

Pune o foaie de hârtie pe măsuță. Pe ea sunt trei numere de telefon: al lui, al lui Bunny și al lui Ariel, dar și programul turneului.

— Știu că n-ai telefon, dar, în caz de urgență, poate poți folosi telefonul lui Leonard sau pe cel de la cafenea, OK? Și-mi poți trimite e-mailuri de la bibliotecă.

Mikey își înclină capul înspre mine; aproape îi simt obrazul atingându-l pe al meu.

— Cred că o să iasă ceva mișto, continuă el. Cred că am găsit și o posibilitate să înregistrăm un album într-un studio din nordul Californiei. O să fie super, așa-i, C?

Las capul în jos, dar mă ia în brațe. Număr în gând, cât pot de încet, până la 20. Mă sărută pe frunte.

Păstrează-ți capul pe umeri și fii tare, îmi șoptește el la ureche.

MĂ ȘTERG PE FAȚĂ CU UN PROSOP de vase curat, încercând să înlătur aburii și căldura din bucătărie. Mici picături de sudoare îmi alunecă de pe bărbie în apa caldă adunată în chiuvetă. Riley vine pe coridor dinspre birou, cu un dosar plin de hârtii. Mă zărește și se încruntă. Azi pare să fie mai bine. E aproape unsprezece dimineața și încă n-a deschis nicio cutie de bere.

— Dă-o-n mă-sa de treabă! zice el. Ce-am vorbit eu cu tine despre bluze? E supercald aici, iubire. N-am chef să mori din cauza căldurii.

— N-am altceva, îi răspund eu făcându-mi de lucru cu farfuriile, pe care le așez pe tavă.

— Atunci du-te la un second-hand după ce pleci de la muncă și ia-ți câteva.

Pune dosarul cu facturi pe-un tocător.

— Măcar suflecă-ți nenorocitele alea de mâneci. Fă-o pentru mine.

Bag tava în mașina de spălat vase, închid ușa, scot niște tacâmuri ude din chiuvetă, numai să nu fiu nevoită să mă uit la el.

Vocea lui Riley devine fermă:

— Suflecă-ți mânecile, fată ciudată.

Acum e foarte aproape de mine. Îi pot simți mirosul chiar și prin aburii de la vase, un amestec de transpirație și condimente, cafea și tutun. Rămân nemișcată.

Riley aruncă o privire înspre tejghea, unde Linus e ocupată să curețe vitrina pentru produsele de patiserie. Îmi desface degetele de pe tacâmuri, iar acestea cad înapoi în apa din

chiuvetă. Îmi ridică ușor o mânecă a bluzei, la început doar puțin, apoi până la cot. Îmi răsucește antebrațul.

Mai degrabă simt decât văd cum trage adânc aer în piept. Îmi concentrez atenția asupra resturilor de mâncare care plutesc în chiuvetă – bucăți de carne sau de pâine îmbibate cu apă, firișoare de omletă –, dar inima îmi bate nebunește.

Se întâmplă ceva când mă atinge, ceva care mă tulbură: simt un soi de impuls electric, un fir care îmi străbate pielea.

Riley lasă mâneca respectivă în jos. Îmi controlează și celălalt braț. Degetele lui sunt calde și blânde.

— Ai cunoscut locuri întunecate, fată ciudată.

Își bagă dosarul la subraț și își scoate pachetul de țigări din buzunarul cămășii. Îi place să stea la o țigară cu bărbații care joacă Go.

— Îmi amintesc când ai zis c-ai încercat să te sinucizi, dar asta nu-i decât o nenorocită de autodistrugere.

Îl privesc fix. Are ochii întunecați și obosiți. Știe și el câte ceva despre autodistrugere și asta cred că mă ajută să nu-mi fie chiar atât de rușine de felul în care arată brațele mele.

Își așază țigara în colțul gurii.

— Dar trebuie să-ți asumi parcursul. Ești deja o fată mare. Nu există cale de întoarcere din porcăria asta, să știi. Cumpără-ți câteva nenorocite de tricouri cu mânecă scurtă și bagă-i în mă-sa pe toți, bine?

La jumătatea drumului către ușa cu plasă, se întoarce și îmi întinde un plic.

— Cât pe ce să uit. Primul tău cec de salariu. În sfârșit apari oficial pe statul de plată, gata cu buzunarele pline de bani gheață. Scuze că i-a luat atât de mult lui Jules să rezolve treaba asta. Dar să nu-i cheltui pe toți odată, OK?

Ușa cu plasă se trântește în urma lui.

După vânzoleala de la prânz, deschid plicul și îmi pică fața pe loc. Suma e mai mică decât socotisem eu, pentru că n-am

luat în calcul taxele. Mă holbez la suma reținută și la cea rămasă; aceasta din urmă abia dacă-mi acoperă chiria. Și cu ce o să-mi cumpăr cele necesare până la următorul salariu? Aproape că ieșeam mai bine când mă plătea cash. Tanner mă vede uitându-mă la cec și dă din cap, îngândurat.

— Porcăria dracului, așa-i? Sunt înglodat până peste cap cu împrumuturile pentru școală și nu-mi mai pot lua încă un job, pentru că n-aș mai avea timp să învăț.

Arată cu capul înspre Linus care e la tejghea și încasează bani unui client.

— Tipa face mereu ture duble și tot trebuie să doneze sânge și căcaturi de genu' ăsta ca să le poată trimite bani copiilor. N-ai putea să le ceri ajutor părinților tăi?

Înfășoară tacâmurile în șervețele cu multă dexteritate.

Împăturesc cecul fără să-i răspund. Tanner își freacă nasul.

— Majoritatea celor de aici sunt la facultate și se descurcă din împrumuturi sau cu banii dați de părinți. Cu excepția lui Temple. Încă n-ai cunoscut-o. Lucrează de noapte. Are patru joburi. Pe lângă ăsta de aici, conduce cu mașina la cumpărături o doamnă în vârstă, lucrează într-un sex-shop și dă meditații unui puști la spaniolă.

— Eu am zis mersi că mi-am găsit și jobul ăsta, zic eu încet.

Tanner ridică din umeri.

— Ce să zic, tre' să faci tot ce poți ca să te descurci. Ajută dacă ai colegi de cameră, dar și asta poate fi de căcat. Eu măcar primesc bacșiș.

Adună tacâmurile învelite în șervețele și iese pe ușa care dă în partea din față a cafenelei.

După câteva clipe, își vâră capul înapoi pe ușă.

— Du-te și fă-i o întrebare lu' Linus. Poate că reușește ea să-ți încaseze ea amărâtul ăla de cec. Bănuiesc că n-ai un cont bancar, așa-i? Dacă te duci la bancă, o să-ți mai oprească și acolo o părticică din bani.

ÎMI IAU BICICLETA ȘI MĂ DUC SPRE CASĂ pe un drum mai lung, încercând să domolesc panica aceea care pune stăpânire pe mine când mă gândesc la bani și la chirie și la cumpărarea celor strict necesare și la ce să fac. Linus chiar mi-a încasat cecul. În seara asta, trebuie să-i plătesc chiria lui Leonard. Ca să mă mai liniștesc puțin, mă duc să vizitez o casă care îmi place și în grădina căreia au fost folosite cadre de pat pe post de spaliere. Păstăile curbate de fasole verde stau agățate cu ajutorul cârceilor și al mlădițelor spiralate. În spatele spalierelor din cadre de pat, niște pălării uriașe de floarea-soarelui atârnă peste romanițe și cactuși. Pietre de pavaj vopsite în culori strălucitoare au fost dispuse sub formă de buclă prin grădină, formând o cărare printre minunăția de flori, cactuși și capace sclipitoare de roată, care stau agățate în plopi asemenea unor clopoței supradimensionați. Niște peștișori portocalii plutesc la suprafața tulbure a unui helești rotund. Exteriorul căsuței e pictat cu fuioare de nori colorați, trăsnete, coioți care urlă, broaște țestoase lenețe. Câteodată, când trec pe lângă casă, văd pe cineva care retușează desenele; e o femeie cu părul cenușiu, strâns la ceafă, într-o coadă groasă. Manevrează cu grijă pensula, cu mișcări precise, și are la picioare, așezată pe marginea unei scrumiere, o țigară. Odată s-a întors înspre mine și mi-a zâmbit – o rază de-un alb strălucitor a săgetat arșița albicioasă a zilei, în timp ce-n spatele ei strălucea frumoasa pictură murală, dar eu am trecut repede pe lângă ea, foarte rușinată. Îmi place casa asta și îmi place să mă gândesc la ea și mă atrage femeia aia ciudată,

sălbăticia elegantă a grădinii, și vreau să știu cum aș putea să fac și eu asta, să am un petic de pământ, o căsuță pe care s-o pictez pe dinăuntru și pe dinafară, o grădină pe care să-o aranjez și căreia să-i dau o înfățișare, să mă simt pur și simplu în tihnă.

LA BUCĂTĂRIE LUCRURILE MERG PROST: Riley m-a întrebat ceva, iar întrebarea lui plutește între noi și devine tot mai grea cu fiecare secundă.

Riley mă fixează cu privirea, așteptând să-i răspund la întrebare.

Degetele lui au culoarea cafelei îndoite cu apă. Câte țigări o fi fumat azi? Comenzile sunt trimise înapoi: chiflele sunt arse pe-o parte, din omleta cu tofu lipsește arpagicul, cartofii prăjiți sunt tari ca piatra. Două farfurii au fost sparte când au fost izbite cu marginile lor albe și ciobite de o masă de gătit, din oțel inoxidabil.

Zice că are nevoie de asta ca să poată rezista până la sfârșitul turei. Zice că acea casă are o ușă neagră și că în fața ei e parcată o mașină papuc albastră. Espressorul geme, iar norii de aburi îi acoperă fața lui Linus. Tanner debarasează mesele de afară. Julie e în biroul ei.

— Ai dreptul la o pauză.

Trage din țigară. Are ochii roșii. În dimineața asta, când m-am dus să-l iau, era deja treaz, stătea pe canapea și fuma cu ochii ațintiți în gol, iar pielea îi emana un miros neobișnuit, de plastic.

— Eu n-am voie să plec în timpul programului. Regulile casei.

Încearcă să-mi facă cu ochiul, dar nu-i iese; zici că are ceva în ochi.

— Te rog.

Are vocea răgușită, ca Evan când era disperat.

— Tura ta aproape că s-a terminat. O să te plătesc.

Îmi vine în minte vocea lui Ellis, care mă trăgea de braț, iar pe față i se citea o nevoie disperată: *Te rog!* mă implora. *Spune-i maică-mii că-s în baie dacă sună. I-am zis că rămân aici peste noapte. Te rog, Charlie. Trebuie neapărat să fiu cu el. Ajută-mă, te rog, Charlie.*

Riley îmi amintește și de Evan când avea nevoie de o doză, de ceva care *să oprească golul ăsta nenorocit pe cale să-mi înghită sufletul ăsta nenorocit*, cum zicea el, iar eu îmi făceam curaj și mă spălam în cine știe ce toaletă doar cât să nu mai am jeg pe față și stăteam într-un cotlon, la câteva străzi de Mears Park, pe St. Paul, imediat după ce începea să se întunece, așteptând să-și facă apariția un bărbat pe care-l conduceam în parc, unde așteptau Evan și Dump.

Însă Ellis avea nevoie de băiatul ăla, iar eu aveam nevoie de Ellis. Iar Evan mă ajutase, mă salvase, așa că îl ajutam și pe el. Și acum Riley este cel care îmi cere ajutorul. Și zice că o să mă plătească. Și chiar am nevoie de orice ban în plus.

Casper m-a avertizat că e ușor să-ți reiei vechile metehne, vechea rutină. Dar Casper e ocupată acum și e hăt departe. Și la fel de departe e reconfortanta culoare bej, prezentă pretutindeni la Centru Creeley. Mi se pare că eu însămi sunt hăt departe.

În momentul în care îmi dau jos șorțul și-l așez pe suportul pentru vase, mă cuprinde o senzație bine cunoscută de amorțeală. Nu-i adresez niciun cuvânt lui Riley. Întind mâna după bani și-i strâng în pumn. Abia când strecor banii în buzunar îmi dau seama că azi mi-am uitat acasă piatra. Scotocesc cu degetele după ea câteva clipe, apoi renunț.

Când ies din cafenea, arșița usucă aburul de la vase, lipit de pielea mea. Riley n-a băgat de seamă că am vârât un cuțit în buzunar.

Bărbatul care deschide ușa mă cercetează din cap până în picioare, apoi se uită pe lângă mine, pe stradă, vrând parcă să

se asigure că sunt singură. Roade capătul unui pix. Are dinți galbeni. În casă domnește un miros puternic de conserve pentru pisici.

Am învățat de la Evan și de la Dump că tăcerea e cea mai bună armă. Oamenii încearcă să te facă din vorbe. Să-ți răstălmăcească cuvintele. Să te facă să crezi că ai nevoie de lucruri de care, în realitate, nu ai nevoie. Te fac să vorbești și mai reduc din tensiune și-n momentul ăla te atacă.

Bărbatul se prăvălește pe canapea. Eu rămân lângă ușă. Peste tot mișună pisici: albe cu pete negre, gri, tigrate, toate torc și miaună din fundul gâtului. Măsuța de cafea din fața bărbatului e acoperită de hârtii și de căni și de reviste boțite.

— Ești fata lui Riley?

Rotește între dinți un pix plin de salivă.

— Ți-a mâncat pisica limba?

Arată înspre grămada mișcătoare de blană de pe covorul ros și râde:

— Ha-ha-ha!

Nu zic nimic și zâmbetul îi piere de pe față.

Mă întreabă ce am pentru el.

Pun banii pe masă. *Vezi cum stă treaba*, zicea Evan. Înainte de orice, înainte de *a merge mai departe*, trebuie să vezi cum stă treaba. Zăresc cu colțul ochiului o bâtă de baseball sprijinită de perete. Mai văd pe televizor un teanc de farfurii, furculițe și cuțite murdare. Televizorul e la o lungime de brat. Buzunarul e mai la îndemână.

Bărbatul numără banii, întinde brațul în spate și zgârie peretele de șase ori.

— Ai o ditamai cicatricea pe frunte.

Aruncă bricheta înapoi pe măsuță, se lasă pe spătarul canapelei și dă fumul afară. Țigara i se bălăngănește pe genunchi.

Fața mea nu spune în continuare nimic. Dacă vorbești, dai de belea. E modul în care pici în capcană.

Pe coridor se deschide o ușă. Își face apariția o femeie cu ochii cârpiți de somn, desculță, cu un maiou care-i atârnă peste abdomen. Are părul vraiște; șuvițe lungi, vopsite în roșu și galben, care îi cad pe față.

Și ea privește pe lângă mine, înspre ușă, dezamăgită. Bărbatul o măsoară din priviri.

— Wendy, se pare că băiatul tău cu chitara a trimis o prietenă în locul lui. Ce zici, s-avem încredere în ea?

Wendy aruncă un săculeț maro pe măsuța de cafea. Mă privește din cap până-n picioare și pe buze îi apare un zâmbet.

— Pare destul de inofensivă. Și eu sunt una dintre prietenele lui Riley, o prietenă foarte apropiată, îmi zice ea cu răceală.

Bărbatul îi spune să plece și o urmăresc lipăind înapoi pe coridor. Scrumul de la țigara bărbatului se adună. Împinge încetișor săculețul de-a lungul mesei, cu degetele de la picior, până când cade pe covor. În timp ce mă aplec să-l ridic, simt cuțitul înțepându-mă în coapsă.

— Dacă vrei și tu ceva, știi unde mă găsești.

Nu-i răspund; mă întorc și plec. Merg fără să mă opresc și fără să privesc înapoi, până în momentul în care ajung la True Grit și deschid ușa cu plasă.

Riley mă trage în bucătărie și întinde mâinile. Își vâră săculețul sub tricou. Îmi șoptește să mă ocup de grătar în locul lui.

În timp ce se îndreaptă spre baie, îmi face un semn înspre frigider. Îl deschid și găsesc răsplata: o altă pungă plină cu de-ale gurii. O apuc cu mișcări de robot, fără să simt sau să exprim ceva, și o îndes pe fundul rucsacului. Riley se întoarce mai vioi, lingându-și buzele. Îmi face cu ochiul și se apucă imediat să întoarcă pe grătar feliile de cartofi.

Nu prea știu ce să cred despre lucrul pe care l-am făcut sau despre motivul pentru care l-am făcut. Am pus stop, am uitat de mine. Tot restul turei sunt în ceață.

După ce ajung în camera mea, blochez ușa cu scaunul verde.

Pun pe masă punga cu mâncare. Scot cuțitul din buzunar. Nici nu știu cum am uitat de el.

Și-n acel moment, toată starea aia de amorțeală dispare dintr-odată și inima începe să-mi bată nebunește, ca o pasăre disperată, care se zbate în colivie. Mă simt *bine* că am făcut așa ceva pentru Riley. E un lucru greșit, dar n-am spus „nu" și asta m-a făcut să mă simt cum mă simțeam uneori cu Evan și Dump după ce făceam ce făceam: adică, da, era un lucru *rău*, așa e, era *greșit*, dar mai era și o doză de pericol, care era ispititoare. Ceva de genu': cât de mult poți întinde coarda până să se rupă? Poți ști momentul în care lucrurile urmează să ia o întorsătură foarte, foarte nasoală?

Dar îmi dau seama și că asta înseamnă să cobor multe trepte pe scara regulilor lui Casper și, din senin, mă apucă disperarea. Mă ridic și încep să mă plimb în jurul camerei. Încerc să fac exercițiile de respirație, dar nu reușesc decât să gâfâi, nu mă pot liniști. Sunt prea surescitată. Mikey zicea să *merg înainte*, iar eu m-am dus mult de tot înapoi și-acum o să se dezlănțuie dracului furtuna.

Trusa mea e vârâtă în continuare sub cada de la baie, ascunsă în valiza Louisei. Nu vrea să fac asta, nu vreau. Îmi trec ușor lama cuțitului pe antebraț; așa, de probă. Pielea mă furnică și mi se face un dor nebun; ochii mi se umezesc.

Sunt la un pas să mă simt mai bine, să mă simt ușurată, aici, pe loc, folosind lama asta mică și boantă. Dar îmi întorc brațele și mă forțez să privesc dungile roșii, zgrunțuroase, care-mi brăzdează pielea catifelată.

Orice, numai așa ceva nu.

Las cuțitul să cadă cu zgomot în chiuvetă. Acum sunt pe cale să mă prăbușesc. Acum nu mă simt bine deloc. Am fost cât pe ce astăzi, după faza cu Riley și cu bărbatul ăla. Cât pe ce să fac ce făceam înainte și o parte din mine ar fi vrut să vadă cum ar fi fost s-o fac din nou, dar îmi doream și să-l ajut pe

Riley să nu mai clipească, să nu mai tremure, îmi doream să fiu de încredere, o prietenă de nădejde, așa cum am fost pentru Louisa. Așa aș face pentru Ellis.

Și o dată, o singura dată s-a întâmplat să nu o ajut când a avut nevoie de ajutor mai mult ca oricând, și am pierdut-o.

Pereții camerei se strâng în jurul meu. Deschid ușa cu o smucitură. Aș putea să cobor să-i dau bani unuia dintre bărbații de pe verandă să meargă până la magazinul de băuturi alcoolice. N-apuc să-mi termin gândul că se deschide o ușă aflată de cealaltă parte a coridorului și iese o femeie mărunțică, cu fața jegoasă. Nu știu cum o cheamă, e aici de doar câteva zile; ne-am mai intersectat pe coridor și de fiecare dată s-a lipit de perete dacă m-am apropiat prea mult. Noaptea vorbește întruna singură, mormăie încontinuu în camera ei.

— Salut! zic eu înainte să-mi piară curajul. N-ai cumva ceva de băut? Îți plătesc.

Scot o bancnotă de cinci dolari din buzunar.

Are ochii mici, ca niște stafide. Poartă un maiou plin de pete. Are pieptul acoperit de niște tatuaje decolorate. Majoritatea sunt nume, dar nu le pot distinge. Se uită la bani. Îmi tremură mâna. Când întinde mâna să înșface bancnota, văd că și a ei tremură. Se întoarce în camera ei și trântește ușa.

Vine înapoi cu o sticlă de vin ieftin, pe care mi-o îndeasă în mână, după care o ia spre scări. Șlapii îi lipăie pe cele șaisprezece trepte până la parter.

Nu am răbdare să mănânc ceva înainte. Deșurubez dopul și beau cu sete până când vinul începe să-mi vină înapoi pe gât și atunci torn ce a mai rămas în chiuvetă, ca să nu apuc să beau mai mult. Mă ia repede amețeala, senzația de căldură, urmate de niște fluturași în stomac. Nu-mi trebuie mai mult ca să-mi domolesc anxietatea. Mă simt rău, dar a fost alegerea mea. Am avut de ales: să mă tai sau să beau, și eu am ales să beau.

În punga pe care mi-a dat-o Riley, găsesc un burrito mic, înfășurat în folie. E umplut cu carne de pui, brânză rasă, ardei iute și smântână. Lângă el e și o grămăjoară de cartofi prăjiți. Sunt calde încă și au gust bun și sunt pline de grăsime. Mănânc totul până la ultima îmbucătură, ba mai culeg și firimiturile umede care mi-au căzut în poală. Scot din pungă șervețelul alb ca să mă șterg la gură și din el cade o bancnotă de 20 de dolari. Mai mult ca sigur că e încă un semn de recunoștință din partea lui Riley.

Iau cartea împrumutată acum câteva zile de la bibliotecă. Mă apuc să citesc: *Desenul e o stare. O interacțiune între ochi, mână, model, memorie și percepție. Metoda figurativă...*

Închid cartea cu un oftat și o împing spre marginea mesei. Îmi vine în minte femeia cu casa cu pereții desenați și cu grădina ca un castel. În curând, în camera 3C, Lacey o să înceapă să plângă așa cum face în fiecare noapte, un fel de combinație de fonfăit și sughiț. Profesoru' de la parter o să se uite toată noaptea la reluări cu *Prețul corect*, iar clopoțeii și fluierăturile și sporovăiala publicului or să se audă prin scândurile dușumelei. Bărbații de pe același etaj cu mine se vor împletici pe coridor înspre baia comună, să mormăie și să urineze.

Desenez ca o apucată, dar de data asta pe peretele de lângă patul meu, încercând să umplu tot acel gol care mă înconjoară cu un fel de pictură murală proprie, cu care să mă înfășor ca să mă protejeze, asta până când vinul mă împinge în brațele somnului.

A DOUA OARĂ, OMUL DE PE CANAPEA NU MAI E atât de vorbăreț. De data asta, femeia cu părul vopsit în roșu și galben așteaptă să culeg săculețul de pe jos și să-l îndes în buzunar, iar când plec, zice:

— Spune-i lui Riley că Wendy îi transmite salutări. Spune-i lui Riley că lui Wendy îi e foarte dor de el.

Asta mă face să tresar. Or fi fost cândva împreună? Încerc să-mi alung gândul ăsta din minte.

Ajunsă la cafenea, îi înmânez săculețul lui Riley și îl privesc cum se precipită înspre baie. Tanner răsfoiește o carte cu fotografii lucioase, cu aspect vechi. O ridică s-o pot vedea.

— Ochi ieșit din orbită, zice el. O să mă fac paramedic.

Fotografia înfățișează profilul unui bărbat care pare în stare de șoc și are un glob ocular scos din orbită; ochiul stă agățat de o serie de vase de sânge, ca în desene animate. E scârbos, așa că mă strâmb.

— Se mai întâmplă și căcaturi, șoptește Tanner. Dincolo de toate porcăriile care țin de el, corpul omenesc e un lucru minunat.

Linus intră prin ușa dublă, ștergându-și mâinile de șorț. Icnește la vederea pozei, iar Tanner izbucnește în râs. Ridic privirea, o surprind zâmbindu-mi, dar mă întorc la farfuriile albe, la feliile de pâine integrală și la brânză friptă de pe grătar, de care mă ocup cât timp Riley e la baie.

Linus zice:

— E-n regulă, poți să vorbești cu noi, să știi. Nu mușcăm.

Tanner intervine:

— Ba eu *mușc* uneori.

Râd amândoi, dar nu *de* mine, îmi dau seama de asta, așa că râd și eu. Îmi face bine să fiu în preajma lor, să vorbesc un pic mai mult.

Riley se întoarce. Îmi dau seama că evită intenționat să o privească pe Linus, pentru că se apucă imediat să-și facă de lucru cu pregătirea farfuriilor.

Pielea lui emană miros de apă rece. I-a revenit culoarea în obraji, iar ochii îi sunt scăldați în lumină. Ia spatula din mâna mea fluierând, întoarce chiftelele din piure repede-repejor, aranjează o farfurie, unge cu ulei o porțiune uscată a grătarului. Nu zice nimic înainte ca Linus și Tanner să se ducă în față, ca să verifice recipientele de cafea. După ce pleacă ei, se apleacă înspre mine, atât de aproape că îi simt răsuflarea caldă pe obraz, și șoptește:

— Chiar că ești o fată de treabă.

PLOAIA ÎNCEPE DIMINEAȚA DEVREME, în timp ce mă îndrept pe bicicletă înspre casa lui Riley, ca să-l trezesc să meargă la muncă. Umiditatea a fost mare în timpul nopții, așa că am dormit cu ventilatorul îndreptat direct înspre mine, dar n-a fost de niciun ajutor. M-am clătit cu apă rece în cadă, dar hainele mi s-au lipit de corp în momentul în care am ieșit din casă.

Pe la jumătatea drumului înspre casa lui, pare că cineva a acoperit cerul cu o draperie cernită și, dintr-odată, se dezlănțuie o ploaie torențială cum n-am mai văzut în viața mea. Ca și cum o mie de robinete s-ar fi deschis simultan în cer. Strada se umple imediat de apă și mașinile care trec în goană pe lângă mine mă împroașcă și mai rău cu apă. Cât pe ce să cad când una dintre ele calcă într-o baltă și-mi aruncă apa direct în față. E o ploaie caldă și zdravănă.

Ajung acasă la Riley udă leoarcă. Urc repede pe verandă și-mi scot încălțările. Îl strig prin ușă, dar nu primesc niciun răspuns. Nu vreau să împrăștii apă pe podea, dar apoi mă gândesc că oricum nu i-ar păsa, așa că străbat în fugă casa până la baie. Singurele prosoape zac pe podea. Încep să mă șterg și să-mi scutur apa din păr.

Riley își face apariția în ușă, cu părul ciufulit. N-are tricou pe el, ceea ce mă face să roșesc.

— Ia te uită ce-avem noi aici. E primul tău sezon ploios?

— Ce?

Încep să tremur pentru că salopeta e îmbibată cu apă, iar tricoul mi se lipește de corp.

— Ăsta-i cel mai bun lucru din Tucson. Sezoanele ploioase. Niște furtuni monstruoase. În câteva minute, unele zone din

oraș pot deveni izolate, iar drumurile, inundate. Stai să verific.

Se întoarce fluierând.

— Asta e una destul de violentă. Nu putem pleca în condițiile astea. Trebuie să mai așteptăm. Mai bine ți-ai scoate hainele.

Mă uit la el.

— Poftim?

Îi sclipesc ochii.

— Ești udă leoarcă, Charlie. Nu poți sta cu hainele astea. Nu am nici mașină de spălat, nici uscător. Când am nevoie de așa ceva, mă duc la Julie acasă. O să trebuiască să stai goală.

Râde.

Îmi înfășor prosopul în jurul corpului.

— Glumesc, stai liniștită. Așteaptă puțin.

Îmi clănțănesc dinții. Se aude zgomotul ploii care lovește în acoperiș și în pereții casei.

Riley se întoarce cu un tricou și o pereche de jeanși.

— Ia astea, zice el și mi le întinde. Le-a lăsat cineva care mi-a fost cândva oaspete.

Oaspete? Când? Cine? Mă uit la haine. Riley închide ușa. Îmi scot hainele ude și le agăț cu grijă de bara de la perdeaua dușului. Mă simt ciudat în haine străine. Jeanșii îmi sunt un pic largi în talie. Trebuie să-i las puțin în jos și să-i rulez. Riley nu mi-a adus șosete, așa că trebuie să merg desculță.

Mă simt despuiată în tricoul cu mâneci scurte. Și mi-e frig. Iau alt prosop și mi-l pun peste umeri.

Ușa de la intrare e deschisă. Riley stă pe verandă picior peste picior și fumează. Mă așez lângă el.

— Îmi place la nebunie vremea asta, zice el cu glas scăzut. Îmi place ploaia.

Mă uit la perdeaua vijelioasă de apă. Totul pare acoperit de un văl cenușiu-maroniu, luminos.

— Mie nu, zic eu. Nu-mi place deloc. Nici după zăpadă nu prea mă dau în vânt.

— Nu te împaci prea bine cu mama natură, nu-i așa?

Mă gândesc la vremurile când rămâneam afară, în ploaie, împreună cu Evan și cu Dump, când nu reușeam să ne găsim un adăpost. La cum stăteam zgribuliți în ploaie, tot mai uzi, știind prea bine că, din cauza umezelii, avea să se dezvolte o ciupercă în șosetele murdare și ude și că, probabil, aveam să bolim câteva zile și la cum ni se părea că nu aveam să ne mai uscăm vreodată.

— Am trăit pe străzi o vreme, spun eu, spre propria surprindere. Înainte să vin aici. Nu-i deloc amuzant când plouă și n-ai unde să te usuci.

Simt ochii lui Riley ațintiți asupra mea. După o scurtă tăcere, zice:

— Îmi pare rău să aud asta, Charlie. Nu-i bine. Nu-i bine deloc.

— Nu, nu a fost bine.

Simt că mi se pune un nod în gât. Mă ciupesc de coapse, ca să nu încep să plâng. Într-un fel, mă simt bine să pot spune cuiva, să-i pot spune *lui*. Dintre toate persoanele cu care am avut de-a face până acum, simt că el poate înțelege cum e s-o dai în bară și să te simți pierdut.

Pune țigara în scrumieră și-și pune mâna pe mâna mea.

— Ești încă rece.

Îmi masează pielea cu degetele și apoi se ridică, întinzându-mi mâna.

— Hai să intrăm. Pătura de pe canapea e numai bună, crede-mă. Te înveleși în ea, iar eu o să pun de ceai.

Zâmbește.

— Bine?

Mă uit o clipă la mâna lui, înainte să o apuc.

— Bine.

LA ÎNCEPUT, MI SE PARE CĂ CIOCĂNITUL SE AUDE la ușa altcuiva, poate la Manny din capătul coridorului, a cărui mamă, Karen, se înființează deseori la el la cele mai ciudate ore și aduce cutii de bere și DVD-uri cu episoade din serialul *Lost*, la care se uită împreună încontinuu, în timp ce beau bere și mănâncă popcorn făcut la microunde. Karen ciocăne întotdeauna tare și insistent, pentru că, la ora la care iese ea din schimb, de la restaurantul Village Inn, și coboară din taxi în fața blocului, de obicei Manny e gata să tragă pe dreapta. E o clientă fidelă a magazinului de băuturi de alături și mereu își face apariția ultima, exact în momentul în care angajații încuie și trag grilajul. O pot auzi prin fereastră cum încearcă să-i lingușească și se lamentează și le oferă bani în plus, bani pentru care și-a petrecut toată noaptea adunând bancnote jilave din pahare de lichior sau de sub resturi de brânză la grătar. Știu treaba asta pentru că, uneori, Karen i se plânge pe tema asta lui Manny, anume că trebuie să lucreze în ture atât de târzii, că e obligată să aibă de-a face cu studenți obraznici și cu clubberi beți. Manny încearcă să-și consoleze mama în timp ce își încălzește la microunde o cană de cafea, ca să fie în stare să o ia de la capăt cu băutura. E posibil ca Manny și mama lui să fie cele mai gălăgioase persoane din întreaga clădire.

Mă încrunt și ridic ochii din blocul de desen. În camera mea au intrat doar Mikey și Leonard, acesta din urmă doar o dată, ca să desfunde chiuveta. Sunt doar în tricou și chiloți, pentru că e groaznic de cald în cameră, chiar dacă am pornit ventilatorul cumpărat de la magazinul second-hand. Trag salopeta pe mine.

Când deschid ușa și-l văd pe Riley, inima începe să-mi bată mai repede. Stă sprijinit de cadrul ușii; în spatele lui, coridorul e cufundat în întuneric. În mână are o pungă de plastic pe care o tot agită în aer.

— E adorabil cum te îmbujorezi de fiecare dată când ești în preajma mea, îmi zice.

— Ce cauți aici?

Nu fac nici cel mai mic efort să-mi ascund iritarea din voce, chiar dacă nu știu sigur pe cine sunt supărată: pe el că a observat și a zis o grosolănie sau pe mine pentru că mă înroșesc ca racul în prezența lui.

— Văd că acasă porți mâneci scurte, o dă el înainte, de parcă n-aș fi zis nimic. Nu mă inviți înăuntru?

În ultimele zile a fost tăcut la muncă, ciudat de liniștit.

Adulmec mirosul din jurul lui, ca să trag de timp.

— Ești beat?

— Ți-am adus un cadou.

Ridică punga într-un deget.

Mi s-a uscat gura. Ochii îi strălucesc și pare foarte bucuros. Îmi zic în gând: *Totul ar fi mult mai ușor dacă n-ai intra în cameră.* Pentru că deja mă pierd în ochii lui veseli și îmi amintesc cât de drăguț a fost în ziua în care a plouat și cât de bine m-am simțit să stau de vorbă cu el pe verandă și cum m-a pătruns căldura mâinii lui.

Dar își face ușor loc pe lângă mine și aruncă punga de plastic în fotoliul jerpelit.

— Tu stai tot timpul pe întuneric, fată ciudată? mă întreabă încercând să aprindă lampa care face un clic și atât.

— Am rămas fără becuri și nu câștig destui bani ca să-mi cumpăr altele, răspund eu țâfnoasă. Mă descurc cu lumina care vine din stradă și de la magazinul de colo.

Se trântește pe canapea, își scoate ghetele și-și împreunează mâinile la ceafă.

— Deschide-ți cadoul.

Arată înspre fotoliu, iar în ochi îi strălucesc luminițe.

— Uite-l acolo.

În loc să fac ce-mi zice, arunc cu punga în el. Râde și scotocește prin ea. Scoate un tricou verde deschis, pe care scrie M*A*S*H.

— Știu că voi, puștanii, sunteți înnebuniți după fazele ironice și chestii de-astea.

Întinde tricoul pe canapea și așază punga deoparte.

— În fine, am fost la o băută la Tap Room și cred că mi-am pierdut cheile când am plecat spre casă. Nu pot să intru. Și nici nu pot să sparg un geam, pentru că sunt scumpe ca dracu'.

Tace câteva clipe.

— M-am uitat peste tot pe nenorocita aia de stradă, dar e întuneric ca dracu'. Nu văd prea bine pe întuneric.

Se întoarce pe o parte.

Îngenunchez și despăturesc tricoul.

— E prea mic, mint eu.

— Aiurea, zice el. Îți place și îți vine perfect. Am avut timp berechet să-mi dau seama ce măsură porți, tot holbându-mă la spatele tău patru zile pe săptămână, patru săptămâni la rând.

Face o pauză.

— Să știi că nu suntem așa de diferiți. Ți-am mai luat ceva.

Mai sunt și alte tricouri în pungă și, sub ele, dau de marginile netede ale unei cărți poștale. E semiîntuneric, așa că îmi apropii cartea poștală de față. O femeie roșcată, cu obrajii acoperiți de pete roz. Chipul îi e pe jumătate întunecat, iar un ochi negru neobișnuit de mare se uită direct la mine. *Soția artistului, 1634.*

— Am văzut cum te uitai la toate cărțile alea din bibliotecă. Acum ceva vreme. Am găsit cartea asta poștală într-un magazin de vechituri tocmai pe Twenty-Second. Mi s-a părut că și tu ai ochii la fel. Oarecum zbuciumați. Triști.

O rază de la felinarul din stradă îi cade pe obraz. M-a văzut la bibliotecă? Mi se strânge stomacul.

— Și ce... căutai la bibliotecă? De ce n-ai venit să mă saluți?

— Citesc, dacă vrei să știi. Și am dat acolo peste tine, te uitai la niște cărțoaie vechi de artă, erai total absorbită. Păreai fericită.

Își pune un deget pe piciorul meu și trasează cerculețe pe materialul jeanșilor. Cerculeț, cerculeț, tot mai sus, până când degetul lui ajunge pe breteaua salopetei. Îmi țin răsuflarea.

Îmi mușc obrazul pe interior, mulțumită că suntem în semiîntuneric și că lumina felinarului e îndeajuns de puternică să-l pot vedea.

Louisa zice că nimeni nu ne-ar iubi în mod normal, dar una peste alta sunt om și tânjesc să fiu atinsă.

— Probabil că porți un milion de povești înlăuntrul tău, zice el încet.

Se ridică în capul oaselor. Colțurile ochilor îi sunt brăzdate de linii subțiri. Încă miroase a alcool tare – Burbon, poate? –, respirația lui are un iz pătrunzător și intens. Curentul electric mi se răspândește în picioare, în stomac.

— Nu-s deloc original, zice el și-mi desface bretelele salopetei, care de desprind cu un clic surd.

Îmi cuprinde brațele și le întoarce pe toate părțile, iar degetele i se plimbă în sus și-n jos, de-a lungul albiilor de râu și ravenelor de pe pielea mea. Mă scufund și nu fac nici cel mai mic efort să rămân la suprafață, pentru că vreau, chiar vreau să mă scufund până la capăt.

— N-o să-ți fac niciun rău, zice el și își lipește ușor buzele de gâtul meu. Noi doi ne înțelegem unul pe altul, nu-i așa?

Mă împinge pe canapea și-mi scoate ușor salopeta, iar mâinile îi coboară ușor pe coapsele mele, scoțând la iveală liniile ca o scară care le brăzdează. Își trece degetele mari peste ele, de parcă ar încerca niște corzi de chitară, ușor, fără nicio reținere.

Se întâmplă și eu nu mă opun. Încă un lucru care s-a dus, încă un punct de pe lista lui Casper, și în curând tot ce e legat de Casper se va fi dus. Îmi ascund fața în mâini și-mi ascult respirația înăbușită în palme.

Și atunci mâna lui începe să urce tot mai mult, zăbovește o clipită pe stomacul meu, peste tricou, după care se strecoară pe dedesubt; totul e atât de neașteptat, încât respirația mi se accelerează. Degetul lui mare îmi mângâie pieptul.

Îi trag fața spre mine cu putere, disperată să-i simt buzele lipite de ale mele. Nu mă sinchisesc de gustul pe care îl are în gură, de mirosul înțepător și persistent de țigară din păr și de pe pielea lui. În spatele pleoapelor, văd pete *albastre* și *portocalii*. Mâinile lui îmi înlănțuie mijlocul, apoi coboară pe picioare, pe interiorul coapselor. Abia dacă-i mai simt greutatea corpului, mi se pare ușor, mi se pare că se potrivește cumva cu configurația oaselor mele. Îmi plimb mâinile peste pantalonii lui și încerc să strecor câteva degete între talia pantalonilor și piele. Îmi dă mâna la o parte, își lipește fața de gâtul meu, își vâră degetele sub chiloții mei, între picioare, în mine.

Zic: *Nu, nu* și Riley se retrage și mă întreabă: *Vrei să mă opresc?*, iar eu zic *Nu, nu* și respir greu, pentru că *vreau* și *nu vreau* să se oprească și-n mintea mea totul e o învălmășeală. Când încerc să-i desfac nasturii de la pantaloni, mă oprește: *Nu, doar asta, lasă-mă să fac asta*, și atunci mă prind că e beat, mult prea beat, dar în spatele pleoapelor mele pâlpâie flăcări negre și roșii și nu mai pot opri ceea ce mi se întâmplă. Riley râde ușor, cu fața înfundată în gâtul meu, în timp ce eu tremur de plăcere. Ceva mai încolo, pe coridor, o auzim amândoi pe Kate strigând: „Jack! Jack!".

Dimineața, când mă trezesc, îl găsesc uitându-se peste chipurile de oameni din blocul meu de desen. Nu zice nimic despre ele, dar zâmbește, iar zâmbetul lui îmi pătrunde în sânge și face să mă doară. Se rostogolește și ajunge peste mine și-mi zice:

— Aseară eram beat, dar acum nu mai sunt, iar eu sunt cam rușinoasă la început, pentru că acum suntem la lumina zilei, nu mai e întuneric, și sunt cu totul la vedere, expusă, dar rușinea dispare treptat.

Ne ridicăm și ne îmbrăcăm fără să vorbim. Îmi simt corpul murdar, iar creierul îmi e încețoșat, confuz. Asemenea unui cuplu, ne luăm cafea dintr-o cafenea de pe Congress Street, una aglomerată, curată, cu multe ferigi, foarte diferită de True Grit, unde pereții sunt murdari și vitrina cu produse de patiserie e plină de urme de degete. Așa cum ar face un iubit, îmi cumpără o ciocolată caldă, cu frișcă și fulgi de ciocolată.

N-am avut niciodată un iubit. Mi-am tras-o cu niște băieți prin garaje, dar asta nu a însemnat nimic. Am aproape optsprezece ani și niciun băiat nu mi-a cumpărat până acum ceva cu ciocolată.

Ne întoarcem pe drumul de la casa lui la Hotelul Congress, unde se află barul Tap Room, în căutarea cheilor. Holul hotelului e strălucitor și luminos, cu canapele din piele, și are un aer de western, ușor extravagant. Un întreg perete al holului e împodobit cu un tablou imens, care înfățișează o tipă frumoasă, cu părul blond-deschis, care poartă pantaloni scurți de blugi și care plesnește dintr-un bici. Îmi arată sala principală a Clubului Congress de lângă hol, apoi scena joasă, neagră, cu cortine de un roșu-argilă, și, în fundul sălii, barul lung, demodat. Se uită la scenă câteva secunde și murmură:

— Odată am cântat aici în deschiderea unui concert John Doe*.

Habar n-am despre cine e vorba. Riley pare pierdut în lumea lui și mă văd nevoită să-i aduc aminte că, în curând, trebuie să ajungem la muncă.

---

* John Doe (pe numele adevărat John Nommensen Duchac), muzician, actor și poet american.

Lângă club e ușa care dă în Tap Room și pot vedea prin geam un bar simplu, gol, cu scaune înalte, un tonomat și, pe pereții acoperiți cu un tapet demodat, bine cunoscutele desene cu cowboy și cizme roșii simple, uzate.

Găsim cheile scăldate în soarele dimineții, în cel mai banal loc cu putință: la piciorul unui semafor. Are un breloc pe care scrie ISLANDA.

— Am fost cu trupa pe acolo o dată, am făcut o oprire. E cel mai drăguț loc pe care l-am văzut în viața mea, îmi spune el. Ai fost vreodată undeva?

Islanda. A fost în Islanda. Mă întreb ce i-ar zice Ellis despre asta. *Paris, Londra, Islanda*, oriunde.

— Aici, îi răspund. E singurul loc în care am fost vreodată.

Asta îl face să zâmbească.

Pe drum înspre muncă, fumează și îmi dă și mie să trag din țigară, lucru pe care îl fac fără să stau pe gânduri. Ca de obicei, ne despărțim, cu câteva zeci de metri înainte să ajungem; eu o iau prima și am grijă să-i zâmbesc lui Linus. Golesc recipientele de conținutul rămas din seara trecută și le clătesc repede în mașina de spălat, înainte să le duc înapoi la tejghea. Ușa cu plasă se închide cu zgomot și apoi se aude salutul dezinvolt al lui Riley care se îndreaptă cu un mers târșâit către telefon, să asculte mesajele din seara trecută, notându-și unele lucruri pentru Julie. Pornește grătarul, pe care răstoarnă cartofii tăiați felii dintr-un vas, îi stropește cu ulei și unt și îi împrăștie cu o spatulă. Își face un espresso, îmi aduce și mie o ceașcă de cafea, o întreabă ceva pe Linus.

Îmi pun un șorț și ascult clinchetul clopoțelului care se aude în momentul în care deschide ușa primul client. Din mașina de spălat vase ies aburi, dar nu mi-e la fel de cald ca de obicei, nici pe departe, pentru că m-am îmbrăcat cu tricoul verde spălăcit cu mâneci scurte, pe care scrie M*A*S*H.

Când mă întorc cu un teanc de farfurioare, Riley soarbe din

espresso și mă privește. Sunt din nou străbătută de un curent electric intens. Îmi revin în minte frânturi din noaptea trecută, gura și mâinile lui; încă îi simt răsuflarea pe gât.

Reușesc să prind farfurioarele înainte să-mi alunece printre degete. Riley rânjește.

Pe parcursul zilei, simt cum ceilalți îmi privesc pe furiș brațele, cum șușotesc chelnerii între ei, dar sunt conștientă și de felul în care Riley supraveghează totul, aruncându-le în tăcere priviri severe și încruntând din sprâncene. Are grijă să intre în vorbă cu mine, să facă glume ușoare și să mă antreneze în pălăvrăgeala lui cu ceilalți angajați. E ca și cum m-ar acoperi cu un văl protector, lucru pentru care îi sunt recunoscătoare.

FAC BAIE ȘI ÎL AȘTEPT ÎN CAMERA MEA, pe întuneric; pielea mea încă păstrează căldura apei, dar el nu vine. Aud zgomotul făcut de bărbații care beau pe verandă, sunetele îndepărtate, vagi, ale unei trupe care își termină recitalul la Clubul Congress, în josul străzii, dar niciun ciocănit în ușa mea. Aștept până când simt că o să explodez, până când mă simt ca un corp în flăcări, eman căldură prin toți porii, și atunci mă îmbrac, mă sui pe bicicleta mea galbenă ca lămâia și pornesc spre casa lui.

Când deschide ușa și dă cu ochii de mine, își sprijină cotul în mână, în timp ce fumul de la țigară se ridică străveziu în aer.

— Pe unde umbli? mă întreabă.

Are vocea răgușită și privirea distrată. Mă ia de mână și mă conduce înăuntru.

NORMAL CĂ ÎNCEPE DIN NOU. A încetat doar puțin, și m-am gândit că acum, din moment ce suntem împreună, n-o să mai trebuiască să fac asta, pentru că *acum* n-o să-mi mai ceară să o fac, nu-i așa? Totul e *greșit*. *Văd* asta cât se poate de bine. Înțeleg. Am văzut în *filme*. Știu că băieții ar trebui să vină să te ia de acasă cu *mașina*, să te scoată la *cină*, să-ți cumpere *flori*, căcaturi de genul ăsta, și *nu* să te facă să aștepți și să tot aștepți în apartamentul tău amărât, până când corpul tău nu mai poate suporta și, în consecință, te sui pe bicicletă și mergi la el acasă, peste măsură de *recunoscătoare* că măcar ți-a deschis ușa și *zâmbește*.

— Am pierdut noțiunea timpului.

— Hei, tu ești, chiar mă gândeam la tine.

Dar îmi cere să o fac.

— N-ai vrea, n-ai putea, crezi că ar fi posibil să te duci să-mi aduci niște „bomboane"? După aia ne-am putea uita la televizor sau știi tu.

Îmi spune „oaspetele lui din timpul nopții". E asemenea deșertului: e atât de *frumos*, e atât de *cald*, dar peste tot sunt *dune periculoase*, de care trebuie să te ferești. Trebuie doar să știi unde sunt. AȘADAR: știu că nu e bine deloc. Dar poate că, fiind așa cum sunt, nu se poate mai bine de atât. Oricum, vezi tu, e prea târziu: deja m-am băgat în asta.

MĂ LAS PE SPATE ÎN ȘAUA BICICLETEI ȘI ASCULT, cu punga de la Wendy în mână. În fiecare seară mă opresc în aceeași intersecție, la același semafor cu stâlpul zimțat și ascult sunetul chitarei lui Riley, care se revarsă de-a lungul străzii. Știu că mai târziu, când îmi va deschide ușa, o să găsesc chitara pe podea, alături de un carnet cu foile desprinse, cu paginile pline de însemnările lui Riley, mâzgălite alandala, și de o scrumieră cu un morman de mucuri de țigară în ea. În unele seri, plutesc în aer doar acordurile delicate, calde ale chitarei Gibson Hummingbird. Riley nu cântă întotdeauna. Odată, la bibliotecă, am căutat pe net Long Home. Tiger Dean s-a ocupat în continuare de site-ul trupei. Am dat clic pe cântece precum „Stitcher" sau „Charity Case", cu marele solo al lui Riley. La început, te fascina vocea lui Tiger, un amestec de personalitate și de intonație, dar, de fapt, versurile erau cele care dădeau coerență întregului, cele care mă făceau să ascult atent, căutând instinctiv anumite expresii și cuvinte. Mai era o piesă în care Riley cânta solo, o baladă cu titlul „Cannon"*, despre un bărbat cu inima atât de frântă, încât îi sare din piept și se rostogolește, iar el se ține după ea („Și inima mea a țâșnit din mine/ ca o ghiulea dintr-un tun/ Și s-a rostogolit până pe fundul canionului/ Și acolo voi rămâne/ Gol pe dinăuntru, în zilele astea goale/ Până când o să te întorci/ Și-o să te măriți cu mine, iubito."), și-mi zic că a avut priză la public tocmai pentru că nu era un cântăreț înnăscut. Cântecul era cu atât mai trist

---

„Tunul"

cu cât vocea i se frângea pe alocuri, fiind ezitantă uneori și pierzându-se cu totul la final.

Pe strada lui Riley, oamenii stau pe verandă, cu pahare de bere sau vin în mână, și îl ascultă și ei cântând, cu fețele spre locul din care vine muzica lui. Când îi iese, când nu face greșeli, când reușește să ducă un cântec cap-coadă, e electrizant și emoția îmi străpunge inima. Chipurile vecinilor lui se luminează. Când termină, doar se prefac că aplaudă, pentru că nimeni nu vrea ca el să afle că este ascultat și să se oprească din cântat. Toată lumea are mare grijă în preajma lui, de parcă ar fi un ou pe care trebuie să îl cocoloșească.

Se oprește din cântat când mă aude bocănind pe verandă. Pune chitara pe canapea, fosnește prin hârtii, trage o dușcă sănătoasă de bere, își aprinde încă o țigară, ia punga pe care i-am adus-o și se face nevăzut în baie.

Când suntem împreună în casa lui, cu toate obiectele marca Riley în jurul nostru – cărțile lui din biblioteca din lemn masiv, vechi și frunzărite la greu, discurile ordonate alfabetic pe rafturile din toată încăperea, canapeaua boțită, tapițată cu catifea, confortabilă și elegantă, scrumierele pe care nu se sinchisește să le golească –, simt că e un loc în care aș putea sta: o viață deja trăită, dar reală.

LA ÎNCEPUT, CEI DOI RÂD UN PIC CAM MULT, râd forțat, așa că trebuie să aștept să se potolească înainte să încep; îi las să mai bea puțin.

Lumina soarelui e tot mai slabă, dar veranda e suficient de iluminată ca să-i pot desena. E vorba despre Hector, de la 1D, și despre Manny și maică-sa, Karen. Bănuiesc că sunt obișnuiți să se holbeze lumea la ei, în loc să-i *privească*. Karen se foiește în scaunul metalic ruginit și își face de lucru cu unghiile. Manny stă pe trepte, cu spatele sprijinit de balustradă.

— Bine, zice el în cele din urmă. Poți s-o faci, nu, mami?

Le studiez cutele și ridurile de pe față și lucrez în grabă, estompez cu degetul și suflu praful cenușiu de cărbune.

— Spune-mi despre marea ta poveste de dragoste, îmi zice Karen. Vreau să aflu tot.

Îmi rezum răspunsul la:

— Mmmm, nu-s prea multe de spus.

Karen clatină din cap și zice:

— Bărbații pot fi foarte *dificili*.

Manny e crispat, mă fixează cu ochii lui căprui-închis. Împroașcă cu bere printre dinți în timp ce-mi spune că jobul lui constă, în principal, din a le ține locul celor care lipsesc de la muncă.

În fiecare zi, el și Hector și alți tipi din bloc așteaptă în centru, la colțul unei străzi, în căldura înăbușitoare, alături de alte zeci de bărbați, în timp ce niște camionete înaintează încet, în căutare de zilieri care să ude grădinile celor care locuiesc sus, pe colinele din partea de nord, să le tundă gardurile vii,

să-i ajute să sape pământul pentru noile piscine sau jacuzzi cu faianță, meșteșugit lucrate.

— E un loc, zice Hector bâlbâindu-se și aplecându-se în față și pierzând astfel poziția pe care o păstrase atât de bine până acum câteva clipe. Faianța piscinei avea pe ea chipul nevesti-sii, înțelegi? Cum ar veni, poza ei sub apă. O să fie obligată să înoate pe propria *față*.

Scuipă pe verandă și-i aruncă o privire lui Karen, care se încruntă.

Manny zice:

— Datorită nouă merge treaba în scârba asta de oraș, și ei vor să ne ia la goană. Să construiască nu știu ce tâmpenie de zid.

Când termin, cei doi iau în mână blocul de desen, plini de respect. Sunt încântați că își pot vedea chipurile în sfârșit, la fel ca Evan când s-a văzut în benzile mele desenate. Bucuria lor îmi umple inima.

LA CAFENEA, TOCMAI CURĂȚ MESELE când un bărbat de la tejghea mă cheamă pocnind din degete.

— M-ai putea ajuta, te rog?

Lovește insistent în tejghea.

Toți sunt plecați, așa că îi pregătesc un cappuccino, turnând cu grijă spuma catifelată peste cafeaua tare, într-un pahar de carton. De obicei nu fac asta, dar am tot urmărit-o pe Linus și e incitant să încerc. Bărbatul îmi plătește și încasez banii, lucru pe care îl fac tot pentru prima dată. Am lucrat o scurtă perioadă la magazinul de delicatese al uneia dintre cunoștințele mamei, așa că țin minte cât de cât cum se procedează cu casa de marcat. Când iese tipul din cafenea, se aude clinchetul clopoțelului de la ușă.

— Ce faci aici, Charlie?

Julie își face apariția, cu o expresie încruntată.

Mă uit la sertarul încă deschis al casei de marcat, la compartimentele pentru bancnote și mărunțiș.

— Nimic. Tipul ăla a cumpărat o cafea.

Arăt înspre ușă, dar bărbatul a ieșit deja. Cafeneaua e goală.

Julie vine lângă mine și împinge sertarul casei de marcat, care se închide cu zgomot; cât pe ce să-mi prindă degetele. Tresar, surprinsă că e atât de mânioasă.

— Unde-au plecat cu toții? Nu e treaba ta să servești clienții.

Apare și Riley, care își pune o cană de cafea și zâmbește larg.

— Care-i treaba, Jules?

Vocea lui Julie e încordată și ascuțită.

— Riley. Pentru ce te plătesc, să bei cafea și să te îmbeți

în timpul serviciului? Nu. N-ai decât să faci căcaturile astea după ce ieși din tură. M-am săturat până peste cap să profiți de mine. Am *nevoie* de tine ca să supraveghezi totul. Charlie n-are ce căuta la casa de marcat. De zile întregi îmi ies bani lipsă la socoteală.

Îngaim cuprinsă de panică:

— N-am luat niciun ban. N-aș face așa ceva.

Mă deranjează când simt că mă aprind la față în timp ce vorbesc. Asta mă face să par vinovată, dar nu i-aș face așa ceva lui Riley. Sau lui Julie.

— Îmi pare rău. Lipseau toți. Nu m-am gândit că ar fi o problemă.

— Nu te acuză nimeni că ai luat bani, Charlie. Nu asta ai vrut să zici, nu-i așa, Julie?

Riley își soarbe cafeaua imperturbabil, urmărind cu atenție fața soră-sii. Nu-și întoarce deloc privirea către mine.

Julie clatină din cap.

— De ce faci asta? De ce îmi subminezi întotdeauna...

Se oprește brusc și pe față i se citește tulburarea. Se apropie de mine și se uită la brațele mele.

— Ce-i asta? Ce-ai făcut... N-am știut că a fost așa de... Doamne Sfinte, nu poți apărea aici așa.

Arată cu mâna înspre cicatricile de pe brațele mele, holbându-se la pielea mea. Mă dau înapoi, ascunzându-mi instinctiv mâinile la spate. Mă lovesc de vitrina cu produse de patiserie.

— Charlie, la noi vin oameni care încearcă să se vindece. *Surorile*, Charlie.

În voce lui Julie se simte disperarea. N-am mai văzut-o niciodată în halul ăsta. Nu poate fi vorba doar despre mine și brațele mele, nu?

Surorile vin marțea și vinerea, trag mai multe mese una lângă alta, își deschid jurnalele și se pun pe scris în voie. Plâng încetișor, mângâindu-și empatic spatele unele altora. Beau

ceai de fructe și poartă haine lălâi, cusute de mână. Poartă părul liber și drept și mănâncă prea multe negrese cu roșcove și brioșe cu lămâie și mac. Linus zice că au făcut parte dintr-o sectă de undeva de la granița dintre Arizona și New Mexico.

— Iisuse, tu auzi ce zici, Jules? o întreabă Riley, cu o voce devenită brusc aspră. Împinge tava de servire înspre mine și îmi spune să mă duc să-mi termin treaba. Nu mă mișc din loc. Rămân înlemnită, sprijinită de vitrina pentru patiserie.

Julie se întoarce val-vârtej înspre mine.

— Nu vreau să porți mâneci scurte, bine, Charlie? Știu că e cald aici înăuntru, o să reparăm ventilatoarele, dar dacă lași astea la vedere, lumea o să vorbească, înțelegi.

Vocea i se frânge.

— Nu-i nici picior de client în toată nenorocita asta de cafenea, Riley. Unde-i aglomerația de la ora prânzului?

Își îngroapă fața în palme.

Trec pe lângă ei în timp ce Riley o bate ușor pe umăr și mă întorc la mașina de spălat vase. Îi aud cum vorbesc în șoaptă, dar nu înțeleg ce zic. Când vine înapoi în bucătărie, Riley se ferește să-mi întâlnească privirea.

— I-am spus că toți or să se uite doar la fața ta drăguță, dar acum e într-o dispoziție ciudată, înțelegi? Poate ar fi mai bine ca de mâine să vii cu mâneci lungi. Numai câteva zile, OK?

Sunt cuprinsă de dezamăgire. Am crezut că, poate, o să-mi ia apărarea ceva mai hotărât. Mă uit la el. Își ferește privirea.

Am o senzație neplăcută în stomac.

— Riley, zic eu în șoaptă. Ce bani lipsesc? La ce se referă, Riley?

Tresare și văd că degetele îi tremură în timp ce pune o ceapă pe tocător.

— Nu-ți face probleme în legătură asta, OK?

— Eu nu m-am atins de bani. Nu vreau să creadă că am luat eu vreun ban.

— O să fie totul în regulă, bine? Mă ocup eu de asta.

Se întoarce către grătar și se apucă să râcâie grăsimea, care se adună în grămăjoare lunguiețe, de culoarea caramelului.

Te-a trădat, scumpo, îmi răsună în urechi vocea lingușitoare a lui Evan. Dar o alung, pentru că nu vreau să-i dau crezare.

DIMINEAȚA, CINEVA STRIGĂ NUMELE LUI RILEY și mă întorc către el, mă uit la el, la fața lui căzută și palidă. Îl ating ușor pe umăr, în timp ce ascult zgomotul de pași care dau ocol casei și apoi ciocănitul degetelor în fereastra pe jumătate deschisă. Riley tresare și deschide ochii. Observ că are fața pământie, iar ochii, înroșiți. Aseară, când am ajuns la el, zăcea în baie, cu fața în jos. M-am speriat la început, dar apoi mi-am dat seamă că leșinase, nimic mai mult. Mi-a luat ceva să-l târăsc pe coridor, până în dormitor, și mi-a trebuit și mai mult timp să-l salt în pat.

Își duce un deget la buze și mă acoperă cu cearșaful. Salteaua scârțâie când se târăște pe pat până la fereastră, ca să o deschidă.

— Hei, salut! Tu erai.

Are glasul plat, circumspect.

Vocea care răspunde sună amuzată:

— Ia te uită. Te-ai întors la vechile metehne. Cine-i sub cearșaf?

Riley răspunde:

— Nu te privește pe tine.

— Hai, lasă-mă să văd. Mi-a plăcut ultima de care te-ai descotorosit. Mi-a plăcut atât de mult, că m-am însurat și eu cu ea.

Râde pe înfundate.

Îmi sare inima. Riley a fost însurat? Răsuflarea mi se oprește în gât.

— Ce vrei? întreabă Riley și tușește.

E nervos; îmi pot da seama. Lumina soarelui se strecoară

prin cearșaful decolorat. Îmi e tot mai greu să respir cu el tras peste mine. Încep să mă gândesc că poate lui Riley îi e rușine cu mine, din moment ce nu vrea ca amicul lui să mă vadă.

— Luis Alvarez are cancer la pancreas.

Corpul lui Riley se crispează.

— Faci mișto de mine?

Trage aer în piept.

— Mi-a împrumutat mașina acum câteva săptămâni. În ziua aia, mi-a zis doar că nu se simte bine și că nu merge la muncă.

— Nț, nu glumesc.

Vocea celuilalt a devenit ceva mai blajină.

— E prea târziu, omule. Deja e prea avansat. Ascultă, pun la cale un concert la Clubul Congress, pentru nevastă-sa și pentru copii. O să aibă nevoie de bani. M-am gândit și la Rialto, dar cred că Clubul Congress e mai potrivit. Oricum, n-o să se întâmple decât prin toamnă. O zi întreagă, pentru toate vârstele, băutură doar pe baza unui act de identitate, poate și vreo două scene în aer liber. Probabil că trebuie să apelăm la niște distribuitori locali, care să ne ajute cu cheltuielile, dar mai toți îl cunosc pe Luis, așa că n-ar trebui să fie o problemă.

— La naiba, ce porcărie!

Riley rămâne tăcut câteva clipe.

— Chiar e un tip de treabă.

— Mda.

Pauză.

— Hai, lasă-mă să arunc doar o privire.

Cearșaful se mișcă ușor.

— Las-o baltă. Ce vrei de la mine, până la urmă?

— Umblă vorba că dai concerte seara pentru vecini și că nu ți-ai pierdut deloc talentul muzical. Așa că ce mi-am zis eu? Riley West a reintrat în joc? Asta ar putea vinde ceva bilete. Mai ales pentru inevitabila implozie de pe scenă.

— Du-te dracu'!

— Hai, pe bune, e pentru Luis. El ne-a ajutat mult în trecut.

Vocea celuilalt e calmă, aproape că imploră.

— Poți să faci asta, Riley. Știu că poți.

— Tiger, răspunde Riley oftând. N-am mai cântat de aproape doi ani.

Stau cât pot de nemișcată, încercând să nu pierd niciun cuvânt.

— E pentru *Luis*. E bolnav rău de tot, omule. O groază de alți oameni participă. Îi am deja pe Hold-Outs, Slow Thump, Cat Foley, California Widows, Hitler's Niece, Swing Train, Eight-Men-On și o să fie și mai mulți, poți fi sigur.

Urmează un moment de tăcere. În cele din urmă, Riley acceptă.

— Bine atunci, omule. Ia zi, ai înregistrat deja ceva nou? E musai să ascult ce-a mai făcut Riley West.

Riley se dă jos din pat. Îl aud traversând camera și trăgând pe el o pereche de jeanși. Spune mormăit că se întoarce imediat.

Cearșaful e dat la o parte încetișor. Tiger Dean are părul tot negru, la fel ca pe copertele albumelor, dar nu mai e răsucit cu grijă pe frunte. E tuns scurt, pieptănat cu grijă și mai rar. Când i-am căutat pe net pe Riley și Long Home pe computerul de la bibliotecă, am găsit site-ul lui Tiger Dean. Am aflat de acolo că Tiger Dean cântă și acum cu diverse trupe locale, la petreceri private, și că oferă totodată servicii de design grafic. Era acolo o fotografie care îl înfățișa la birou, cu o mână pe tastatura unui computer și cu cealaltă pe gâtul unei chitare Stratocaster roșu-vișiniu.

— Salutare.

Pe fața lui Tiger flutură un zâmbet. N-am încredere în el. Îmi amintește de tipii ăia mult prea cool din liceu, care se plimbau tot timpul pe holuri și îi loveau cu nonșalanță peste cap pe tocilari, când treceau pe lângă ei. Tiger Dean se apleacă un pic mai mult pe fereastră. Poartă o jachetă roșie de bumbac.

Mă ridic în capul oaselor și trag cearșaful de pe mine. Sunt îmbrăcată cu o bluză murdară, sunt încă jegoasă după tura de ieri și port niște pantaloni vechi de pijama, în dungi, de-ai lui Riley, rulați mult în talie. Am gust de scrum de țigară în gură. Aseară, după ce l-am cărat în pat pe Riley, m-am întors la baie, mi-am aprins o țigară de-ale lui și am dat scrumul în chiuvetă. Am terminat și berea pe care pesemne că tocmai o deschisese înainte să leșine. O așezase cu grijă pe marginea căzii.

— Ce cauți tu cu punkista asta mică? îl întreabă Tiger pe Riley, sprijinindu-se de pervazul ferestrei. De ce-ți pierzi vremea cu ea?

Aseară, am băut și am fumat așezată pe toaletă, gândindu-mă la cum tocmai fusesem nevoită să-mi car până în pat iubitul, care nu știu dacă mă consideră sau nu iubita lui, la cum m-am dus de mai multe ori să-i aduc droguri și la cum am făcut toate astea degeaba – doar ca să-i simt mâna pe obraz, când e treaz. Și după aceea am terminat berea și m-am întors în dormitor și am mers direct lângă pat, căutând crăpătura pe care o observasem în podea, și apoi am lovit cu călcâiul în ea. A sărit o bucată de scândură, și iat-o: trusa lui Riley, o cutiuță pătrățoasă din lemn de cireș, în care se găsea tot ce avea nevoie. Tot ce îi trebuia în locul meu.

Dar nu am de gând să îl las pe Tiger Dean să afle.

Îmi ațintesc privirea asupra lui Tiger Dean și încet, încetișor, ridic degetul mijlociu.

Tipul ridică din sprâncene, surprins.

— Pentru Dumnezeu!

Ochii i se fixează pe cicatricile de pe brațele mele; nu încerc să le ascund.

— Cine se aseamănă se adună, murmură el. Amândoi cu aceleași jocuri tâmpite.

Riley intră pe ușă cu o bere în mână și tresar. Dacă o ia așa de dimineață, o să fie o zi lungă și dură. Îi aruncă CD-ul lui

Tiger Dean prin fereastră, iar acesta îl prinde ușor și îl bagă în buzunarul jachetei. Riley se urcă înapoi în pat și așază berea între genunchi. Își mută privirea de la Tiger la mine.

— Nu te-ai putut abține, așa-i?

Cu un gest degajat, Tiger atinge ochelarii de soare ridicați pe creștet, iar aceștia cad încet peste ochi.

— Întotdeauna ai avut gusturi interesante. Voiam doar să mă asigur că n-ai renunțat la vechile obiceiuri.

— *Adios.*

— Asta pare însă un pic cam tânără. Cam prea necizelată pentru gustul meu.

— *Vete a la chingada**.

— Of!

Tiger își ridică bărbia înspre mine.

— Pun pariu că, dacă i-ai ști numele adevărat, ai șterge-o de aici cât ai clipi. E...

Riley închide fereastra peste degetele lui Tiger, care râde.

— Mai vorbim. Și, Riley, zice el prin geam, ridicându-și ochelarii de soare. Încearcă, te rog, să amâni inevitabila prăbușire marca Riley West până la concertul propriu-zis. Asta o să umple locurile, ca în zilele bune.

Riley închide de tot fereastra. Înainte să apuce să se așeze la loc în pat, izbucnesc:

— Căsătorit?

Mă întreb dacă o să mă mintă.

— Ai fost *căsătorit*?

Mă privește fix, fără să clipească.

— Dap.

— Gen până când moartea ne va despărți, inel pe deget, biserică și tot tacâmul?

— Se întâmplă tot timpul. Un băiat găsește o fată, se sărută, el cumpără un inel, sunt cununați de Elvis în Las Vegas, unde

* Expresie mexicană cu sensul de „Du-te dracului".

fac o oprire în cadrul unui turneu. Și apoi, bum! Totul se duce de râpă, fata îl părăsește pe băiat pentru solistul trupei din care face parte băiatul. Sfârșit.

Trage o duș̦că sănătoasă de bere.

— Din ce cauză se duce totul de râpă?

Riley își trece degetul pe gâtul sticlei de bere. Are unghiile murdare.

— Din cauza mea. Eu sunt de vină. Cu toate rahaturile mele.

— Și... te mai vezi cu ea?

Inima îmi bubuie în piept. Simt că mi se face rău.

— Cum o cheamă?

Nici măcar nu știu de ce vreau să-i aflu numele, cert este că vreau. Mă simt ca și cum puzzle-ul pe care l-am asamblat pentru Riley s-a dezmembrat și piese noi mi-au căzut în mână.

Pe față i se lățește un rânjet.

— Ești geloasă, fată ciudată? N-ai de ce. Nu, nu mă mai văd cu ea. Ei doi locuiesc într-o casă frumoasă, la poalele munților. Au un copil și toate alea.

— Cum o *cheamă*?

— Pe bune, Charlie...

— *Spune-mi.*

— O cheamă Marisa.

Marisa. Simt cum îmi zbârnâie mintea. Ma-ri-sa. Nume de fată drăguță. Pun pariu că are trăsături delicate. Parcă o și văd. Mi-l și imaginez pe Riley îndrăgostindu-se de o persoană a cărei întreagă făptură denotă *delicatețe*.

Închid ochii ca să nu vadă că-mi dau lacrimile.

— O, nu, nu începe cu asta.

Mă înghiontește cu cotul, în joacă.

— Am trăit și până să te cunosc, Charlie. Sunt mai mare decât tine, fată. Am făcut tot felul de tâmpenii. Ba chiar m-am îndrăgostit și m-am însurat. Nu trebuie să-ți faci acum griji pentru asta.

Îi dau cotul la o parte și sughiț.

— Cum ar fi să-ți schimbi numele?

Râde.

— Dap. Nu știai asta? Toți cei din trupă aveam același nume de familie: West. Tiger credea că e cel mai cool așa. Acum el își folosește adevăratul nume de familie.

— Și care-i faza cu rolul de Riley pe care-l joci?

— O, pe ăsta l-am avut dintotdeauna. Încă de mic. Întotdeauna o dădeam cu bâta-n baltă, într-un fel sau altul. Taică-meu îmi zicea: „Cine te crezi, să trăiești viața lui Riley ori ceva?". O tâmpenie. Dar așa mi-a rămas numele.

— Păi și-atunci, zic eu încet, care-i numele tău adevărat?

— Numele meu adevărat e Riley West, pentru că ăsta sunt eu acum.

Închide ochii și cască.

— Gata cu întrebările, de acord? Gata cu testul. Pune jos creionul și lasă foaia de hârtie pe bancă, te rog.

Îi răspund nemulțumită:

— Pot s-o întreb pe Julie.

Încă o piesă din puzzle.

Își termină berea și pune sticla pe podea, lângă pat.

Mă cuprinde cu brațele și își îngroapă fața sub tricoul meu.

— N-o să-ți spună. N-o să spună niciodată.

Îmi linge buricul.

— Ce-mi place la tine, fată ciudată, e că nu ceri prea mult. Nu ceri mai mult decât ai nevoie. Știi cât de ușurat mă simt că nu mă bați la cap?

Și apoi îmi abate atenția de la toate astea, așa că uit de intenția de a o întreba pe Julie care e numele lui adevărat sau de a afla mai multe despre fosta lui soție sau chiar și de cutia de sub podea sau de puținul de care am nevoie.

LUNA AUGUST E DIN CE ÎN CE MAI DURĂ. În fiecare zi sunt aproape 40 de grade, uneori chiar peste 40, iar căldura mă înfășoară ca o pătură care arde. În camera mea e insuportabil în timpul nopții, așa că stau cu Riley cât mai mult cu putință, sperând în fiecare seară să fie acasă, pentru că are un ventilator cu apă. În nopțile în care nu e acasă, tot adorm și mă trezesc din somn în aerul înăbușitor, cu ventilatorul așezat exact pe direcția canapelei.

În dimineața asta, eu și Riley am ajuns devreme la muncă. Mâncăm împreună quesadilla cu ouă moi și ardei iute, când sună telefonul.

Riley se întoarce de după colț și mă trage pe coridorul întunecat, cu pardoseală unsuroasă, înspre biroul lui Julie.

— Linus se simte rău; nu vine azi, îmi spune și trage ușa după el.

Mă sărută apăsat și își strecoară mâna pe sub tricoul meu.

— Riley.

Nu mă simt în largul meu.

— Șșșt. Tanner nu ajunge înainte de șapte și jumătate, iar Julie e în Scottsdale, pentru o sesiune de meditație. Se întoarce abia după-amiază.

Se așază pe canapea și întinde mâna spre bretelele salopetei mele. Buzele ne înțeapă de la iuțeala ardeiului.

Nu vreau să fac așa ceva aici, nu mi se pare OK să fac asta în biroul lui Julie, dar e insistent, și terminăm repede. Înainte de a ieși din birou, netezesc cu mâna perna de pe canapea, ca să nu rămână denivelări.

Riley deschide ușa cu o mână și cu cealaltă își îndeasă tricoul în pantalonii maro, după care se oprește brusc, iar eu intru cu fața în spatele lui.

Tanner stă pe coridor, stingherit. Are o expresie ciudată pe chip, de parcă nu ar ști ce să creadă, și în clipa aia îmi dau seama că ne-a auzit și mă înroșesc la față de rușine.

Tanner strânge din ochi de parcă ar fi sub apă. Șoptește:

— Îmi pare rău pentru ce o să urmeze.

Se dă la o parte.

În spatele lui, lângă mașina de spălat vase, stă Julie.

— Ultima ședință de meditație s-a anulat. M-am întors aseară.

Are vocea de gheață.

— Scuze, Jules, zice Riley calm, trecând pe lângă ea ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Mă îndrept încet înspre mașina de spălat, strecurându-mă pe lângă ea atât de speriată și de stânjenită, încât mi se face rău. De abia îmi pot auzi propriile gânduri, atât de tare îmi bate inima.

Julie se uită la Riley, care e acum în siguranță, în spatele insulei pentru gătit. Se uită apoi la farfuria cu quasadilla cu ardei iute pe jumătate mâncate și la cele două furculițe. Își întoarce privirea către mine, apoi se uită de-a lungul coridorului, spre ușa deschisă a biroului.

— Spălați-vă imediat pe mâini, amândoi. Nu pot să mă ocup de asta acum. Se apropie nenorocita de aglomerație de la micul dejun, dacă *avem* așa ceva. Unde-i Linus? strigă ea.

— E bolnavă, zice Tanner.

— Lua-o-ar dracu' de treabă!

Julie pășește apăsat către tejgheaua din față, fără să mai zică nimic.

Riley își săpunește mâinile lângă mine, la chiuvetă. Își întoarce capul să verifice cum stă treaba în cafenea și apoi mă

sărută repede pe obraz. Ridică din umeri, ceea ce mă face să cred că s-ar putea să fie totul OK.

Chiar *este* aglomerație la micul dejun și la prânz. După aceea, când cafeneaua se golește, îl ajut pe Tanner să debaraseze mesele, în timp ce Julie verifică încasările. Tanner a servit la mese, iar ea a stat toată dimineața la tejghea, venind în spate ursuză și trântindu-i lui Riley comenzile fără o vorbă. Mie nu mi-a aruncat nicio privire, așa că am inima grea.

Când mă întorc cu Tanner în bucătărie, cu tăvile de servire pline ochi, o aud pe Julie urlând din spatele ușii închise a biroului.

— La dracu', o să fie marfă.

Tanner deschide puțin frigiderul și ia una dintre berile lui Riley.

— Dar nu pentru *tine*.

— *Taci* din gură! îi arunc eu albindu-mă la față pe măsură ce vocea lui Julie e tot mai ridicată. Nu-i deloc amuzant.

Din când în când, auzim: „De ce iei întotdeauna cele mai *proaste* decizii?", „De când dracu' durează chestia asta?", „Nu te-ai *gândit* deloc la ce a zis ea în biroul ăsta? A împlinit măcar optsprezece ani, Riley? Ai idee ce înseamnă asta? E *corupere de minori*".

Simt cum toată urâțenia cuvintelor ei mă lovește în plin. Încep să-mi ciupesc coapsele prin buzunare.

Tanner se uită la mine.

— Chiar așa, ai optsprezece ani?

Afișează un rânjet amuzat.

— Da, îi șoptesc. Fac în curând. Peste unsprezece zile.

Mi-e atât de rușine, încât cred că o să vomit. Mi se întoarce stomacul pe dos.

„Chiar îți închipui că poți să ți-o *tragi* în *biroul* meu?", țipă Julie. „Și-ai mai lăsat și un nenorocit de prezervativ în nenorocitul meu de coș de gunoi!"

Mă albesc la față. O, Doamne! Cum de nu m-am gândit la ce o fi făcut cu el atunci? Tanner se prăpădește de râs, iar hohotele lui îmi străpung inima – picătura care umple paharul.

Îmi dau jos șorțul, îl îndes în tava mașinii de spălat vase și o pun în funcțiune. Zgomotul brusc al apei acoperă bâzâitul din urechile mele. Îmi iau rucsacul și plec.

Mă îndrept înspre magazinul second-hand cu ochii împăienjeniți; nu că aș căuta ceva, dar nu vreau să stau pe afară sau să merg deocamdată acasă. Îmi trec degetele peste grămezi bizare de aparate electronice despre care nu știu nimic: cutii de plastic de un albastru care îți ia ochii, cu sârme și cabluri și roți zimțate și arcuri. Trec printre rafturi nesfârșite cu discuri zgâriate și ciobite. Încerc să-mi țin ochii deschiși și să-mi reglez respirația. Mă ciupesc de antebraț. Chiar dacă îmi fac vânătăi, Riley n-o să zică nimic despre ele, sunt sigură de asta. În cele din urmă, mă întorc în camera mea, să-l aștept.

Am uitat să încui ușa. Nu răspund când îl aud ciocănind, astfel că o deschide singur și străbate camera, înspre frigider. Îl deschide, deși nu cred că vrea să vadă pe bune ce am de mâncare.

Închide ușa frigiderului și se reazemă de el, uitându-se la mine cum stau întinsă pe podea.

— Tu chiar nu mănânci decât la Grit, așa-i?

Ține strâns în mână o pungă de hârtie pe care o duce la gură și bea din ea. În timp ce îl urmăresc, îmi amintesc episodul de pe aleea dosnică din spatele supermarketului Food Conspiracy, de acum câteva luni. Stătea în același fel, cu umerii căzuți și cu o pungă de hârtie în mână.

Stau între cadă și perete – același loc în care am stat vârâtă

în ultimele câteva ore, așteptând. Așa e: nu cumpăr mâncare decât dacă sunt nevoită. În fiecare dimineață sper că, la un moment dat, în cursul zilei, Riley o să greșească o comandă și o să mi-o dea mie: o chiflă cu humus în loc de cremă de brânză, o omletă cu măsline negre în loc de ardei. Sau iau orice îmi dă după ce mă duc după droguri. Nu ieșim niciodată în oraș să mâncăm. Câteodată aștept să adoarmă și aleg cu grijă din lucrurile din bucătăria lui, aprovizionată la întâmplare: o portocală, o tortilla unsă cu unt, un pahar cu lapte care miroase dubios.

Când nu e dus prea rău, facem lucruri incredibile pe întuneric, în patul lui mototolit, dar mi-e teamă să îi cer mâncare și, exceptând acea singură dată când am stat de vorbă pe verandă, nu i-am povestit despre traiul pe străzi și despre ce înseamnă asta. Și nici el nu m-a întrebat vreodată, ceea ce acum mă întristează și mai mult decât înainte. Eu îl întreb mereu despre el, atât cât îmi permite, dar el nu-mi pune niciodată întrebări despre mine.

Încerc din răsputeri ca vocea să îmi sune normal:

— Ne-a dat afară?

Riley pune dopul la sticlă.

— Pe mine? N-o să mă concedieze niciodată. Cu toate astea, o cam băgasem pe mânecă azi, când a urlat la mine din cauza prezervativului. Cred că e furioasă din mai multe motive, nu doar pentru că ne-am tras-o în biroul ei.

Se așază oftând lângă mine, pe podea, și își întinde picioarele pe linoleumul plin de zgârieturi.

— E neagră de supărare, Charlie. N-ai auzit și continuarea, pentru că ai plecat – știa despre noi de ceva vreme. Ca doi porumbei îndrăgostiți ce suntem, mergem și plecăm împreună de la muncă, lucru pe care ea îl poate vedea de la fereastra ei de deasupra localului, dar a hotărât să nu zică nimic deocamdată. Apartamentul ei e sus. Nu știu dacă aveai habar de asta ori ba.

S-a făcut că nu știe nimic. Dar ce-am făcut azi în biroul ei, cred că asta a cam șocat-o.

— Și?

— Și... te mută pe tura de seară. De fapt, mi-a zis ceva de genul: „N-o să ți-o ofer pe tavă".

Asta pare să-l amuze.

— A zis: „Nu-i o prăjitură sau o carte sau un disc pe un raft. Nu te poți juca cu ea și după aia să o pui la loc".

Nu te poți juca cu ea și după aia să o pui la loc.

— E cât se poate de jenant, zic eu supărată. Să ne găsească în felul ăla. Eu nici măcar n-am vrut s-o fac. Tu m-ai obligat.

Îmi aruncă o privire tăioasă. Îmi spune pe un ton iritat:

— Nu te-am obligat să faci nimic, fata mea. Cred că ți-a ieșit și ție ceva din asta.

Nu, îmi vine să îi spun, *nu mi-a ieșit.* Dar nu o fac, pentru că oricum a fost, în parte, și vina mea pentru ce s-a întâmplat, nu? Nu am vrut s-o fac, dar i-am dat voie.

Își înclină capul într-o parte. Ceva îi atrage atenția și se apleacă în față.

— De ce ai o valiză băgată sub cadă, fată ciudată?

Înainte să apuc să-l opresc, se duce și o trage afară. Își ațintește asupra mea ochii, care îi sclipesc, iar gura i se curbează într-un zâmbet.

Vorbește cu o voce ciudat de joasă:

— Asta e? Valiza magică care ascunde secretul micuței mele străine?

Desface clapele și scotocește printre tricouri până ce dă de trusa metalică. Numai că își imaginează că va găsi în ea ceva interesant, pentru că zice:

— Super!

Dar apoi o deschide. Trece cu privirea peste obiectele dinăuntru, alifii, leucoplast, bandaje, tot ce am cumpărat de la prăvălie, imediat ce am ajuns aici. Îl urmăresc cu inima în gât.

E o mică răzbunare, un pic cam meschină, pentru ziua de azi, pentru faptul că nu mă întreabă niciodată nimic despre mine. Fiindcă asta o să îl sperie și o să-i provoace greață, faptul că o să se trezească față în față, pentru prima dată, cu piesele de puzzle care mă alcătuiesc.

Riley ridică șovăielnic sulul de pânză și îl lasă să se desfacă; cioburile de sticlă cad pe podea, cu bine cunoscutul lor clinchet.

Răsuflă adânc de două ori, cu un sunet ciudat, ca și cum l-a fi lovit cineva în piept.

— Ce mama dracului e asta?

Nu mă pot abține și izbucnesc:

— Asta-s eu. Asta-i ce fac eu. Adică ce făceam. Încerc să nu mai fac.

Aștept ținându-mi răsuflarea.

Pare că nici nu m-a auzit. Ridică trusa furios și se răstește la mine:

— Ce-i porcăria asta?

Ia în mână cioburile unul câte unul, micul recipient din plastic cu apă oxigenată, tubul de alifie, sulul de tifon.

— Asta folosesc. Ca să mă tai. Astea sunt lucrurile mele.

Riley le aruncă înapoi în cutie, de parcă i-ar frige degetele. Lovește tare cu piciorul trusa care alunecă pe podea și se ridică trăgându-și pe cap gluga jachetei. Închid ochii. Ușa se trântește.

Mă târăsc pe podea, iau trusa și o strâng la piept. Adun cu grijă toate lucrurile și le pun pe fiecare la locul lor, pentru că toate sunt foarte prețioase pentru mine. Cioburile zornăie și îmi înțeapă degetele, provocându-mi o senzație pe care trebuie să fac eforturi să nu o bag în seamă. Țin un pic mai mult bucata de pânză în palmă. Pun trusa în valiză și o împing sub cadă.

Ușa apartamentului meu se deschide și apoi se închide cu zgomot. Riley se duce direct la chiuvetă, deschide fereastra de deasupra ei și își aprinde o țigară.

— Spune-mi, mă somează el. Ce-i cu toate astea? Ce faci cu cutia aia? Ce înseamnă?

— De unde dracu' credeai că am toate cicatricile astea?

Vocea mi se frânge.

— Credeai că... au apărut așa, pur și simplu?

Bâiguie:

— Nu știu... Eu... Nu m-am gândit la asta.

Suflă fumul pe fereastră.

— Mi-am imaginat că ai terminat cu asta. Nu mi-a dat prin cap că ai păstrat o nenorocită de cutie cu tot felul de căcaturi *ca să te tai dacă îți vine dracului cheful.*

— Și *tu* ai o cutie cu căcaturi.

Cuvintele țâșnesc din mine ca un jet de apă. Riley rămâne cu gura deschisă. Habar nu avea că știu. Pun pariu că nu s-a gândit că m-aș putea uita sau că mi-aș putea da seama.

— Ce, ești singurul de pe lumea asta care a dat-o în bară rău de tot? Acum că mi-ai văzut lucrurile, sunt *compromisă* în ochii tăi? Am devenit o persoană reală? Nu mai sunt doar un fursec sau o prăjitură sau un disc?

Corpul meu se ambalează primejdios de tare și încep să gâfâi.

— Nu face asta.

Vocea lui sună ca o avertizare.

— Să nu îndrăznești să începi așa. Nu e... acceptabil.

— Sunt singura care încearcă să nu facă ce nu trebuie, care se străduiește să își revină și tu te porți oribil cu mine din cauza asta.

Îmi țin palmele pe linoleumul rece și lipicios. Simt mirosul de la podeaua nespălată, de la jegul din crăpăturile din perete, de la mizeria care domnește în întreaga clădire, dar și mirosul lui, al lui Riley: duhoarea de alcool, mirosul stătut de fum de țigară imprimat în hainele lui.

I-am adus droguri. Mi-am tras-o cu el în biroul soră-sii. I-am permis să mă vadă în întregime, fiecare bucățică din mine, iar

acum stau aici, la picioarele lui, pe podeaua asta mizerabilă, ca un câine. Îl aștept seară de seară ca un *câine*. Și acum, prostește, tot ca un câine, nu-mi doresc decât să mă mângâie, să mă iubească, să nu plece, ceea ce mă face dintr-odată să mă aprind de mânie și mă întristează deopotrivă și mi se pare că iau foc pe dinăuntru.

Îi atac picioarele și le zgârii cu unghiile. E luat pe nepregătite și sare și scapă din mână sticla, care se face fărâme în chiuvetă. Mă prinde de brațe, eu mă zbat și-l fac să înjure și atunci, pentru o clipă, peste față îi trece o umbră întunecată și strânge din buze; încheieturile i se crispează. Degetele i se încleștează pe pielea mea, ca într-o strânsoare metalică. Începe să strige cum făcea și mama: *Ce te-a apucat?* Și, în secunda următoare, ridică o mână în aer, cu degetele lipite și palma întinsă.

În fața ochilor îmi apare imaginea mamei cu pumnul ridicat. Mă îndepărtez de Riley și amuțesc, gata pentru ce o să urmeze.

Există o persoană pe care oamenii o văd la exterior și mai există o altă persoană în interior și, la un nivel și mai profund, stă ascunsă o a treia persoană, o creatură golașă și tăcută, neobișnuită cu lumina. Există și-n mine așa ceva și acum o văd și în fața ochilor: fața nevăzută a lui Riley.

Simt că îmi plesnește capul. Mă dor încheieturile.

— Termină cu zgomotul ăla, zice el pe un ton dur.

Ridic privirea; stinge țigara la robinet. Hârtia fierbinte sfârâie și apoi se așterne liniștea.

— Ai vrut să mă lovești.

Vocea mea e plată, parcă vine de departe.

— Băga-mi-aș, ce porcărie. Încă ești doar un rahat de copil. Eu am 27 de ani, ce mama dracului. Ce naiba fac? Habar nu am ce mama dracului fac.

Se îndreaptă spre ușă, cu fața albă ca hârtia din cauza epuizării.

Când se închide ușa în urma lui, sting toate luminile și mă ghemuiesc în cadă, chircită de parcă aș fi o minge. Îmi imaginez că mă aflu înăuntrul unui ou de metal, impenetrabil, zăvorât pe dinafară, orice numai să nu mă târăsc până la trusa mea sau până afară, la bicicletă, ca să aștept la semaforul de pe strada lui și să-i zic: *Îmi pare rău*, pentru că nu aș înțelege de ce, de ce, de ce.

ÎN DUPĂ-AMIAZA URMĂTOARE, înainte de prima mea tură de seară, mă așteaptă în cafenea, la intrarea angajaților, ghemuit într-un scaun gri de plastic și citind *Tucson Weekly*. Se ridică și-mi blochează trecerea.

— Ești bine. Suntem bine?

Îmi șoptește la ureche ultimele două cuvinte și-mi întorc capul, ca să mă feresc de respirația lui hârâită.

— Hai, nu fi așa, zice el de parcă ar vorbi cu un răzgâiat.

— A fost cât pe ce să mă lovești, zic eu cu jumătate de gură, încercând să pășesc pe lângă el.

Pot vedea din ușă mormanele de farfurii adunate în chiuvete.

— Îmi pare rău, zice el. Te rog să mă ierți. N-aș face niciodată așa ceva, jur, jur că n-aș face asta, Charlie. Lucrurile au cam scăpat de sub control. Adică, *pe bune*. Ce credeai, că o să sar în sus de bucurie la vederea cutiuței tale?

Bagă ziarul în buzunarul jachetei.

Mă ia de mână, dar mă trag înapoi. Jucătorii de Go ridică privirea înspre noi mânați de curiozitate, cu cănile de cafea în aer.

— Te rog, Charlie, iartă-mă.

Vocea îi devine mai blândă, croindu-și drum înlăuntrul meu. Simt că cedez. Nu se aștepta să dea peste trusa mea. Oricine ar fi fost tulburat, bănuiesc. Să vadă așa ceva. Dar...

Linus își scoate capul pe ușa cu plasă.

— Charlie, puștoaico, te așteaptă Julie la ea în birou.

Dau la o parte mâna lui Riley, ușurată, și mă îndepărtez de

căldura primejdioasă a corpului lui. Inima îmi bate nebunește în timp ce străbat coridorul, înspre birou.

Din scaunul ei rotativ, Julie ridică privirea înspre mine, oftând din rărunchi.

— Nu mi-e deloc ușor, să știi. Să nu cumva să crezi că-mi face vreo plăcere să fac vreunul din lucrurile care urmează, Charlie.

Își freacă tâmplele.

— Să nu-ți închipui că nu-mi place de tine, pentru nu-i adevărat. Numai că îmi cunosc fratele mai bine decât tine, înțelegi? Nu am de gând să...

Se oprește și privește în altă parte, parcă dusă pe gânduri.

— mă oferi lui pe o tavă? termin eu fraza, fixând-o cu privirea.

Mă simt dezgolită azi, ca și cum ar fi căzut o folie protectoare de pe corpul meu. Mi-am petrecut toată noaptea în cadă, fără să închid ochii, cu gândul la umbra întunecată care s-a așternut peste fața lui Riley, la lupta care i se citea în ochi. Dimineață m-am uitat la cărbuni și la foile de desen, dar nu le-am dat atenție, am preferat să merg la bibliotecă. Mi-am verificat mesajele (nimic de la Casper; Mikey e în Seattle; Blue îmi spune că doctorii reconsideră posibila ei externare); am furat 20 de dolari din poșeta unei femei, când eram la baie. Bancnota era băgată neglijent în buzunarul exterior. Îmi spălam mâinile, gândindu-mă la ce prostie e să-ți lași poșeta pe policioara de deasupra chiuvetei, cu bani ițindu-se din ea. N-am stat prea mult pe gânduri. Faptul că i-am furat mi-a dat o senzație super.

Colțurile gurii lui Julie se lasă în jos. Pe față i se citește o oarecare descumpănire.

— Riley obține anumite lucruri fără să depună niciun efort pentru ele. E dependent de droguri. E un mincinos. E fermecător. Nu e fermecător.

Își ațintește privirea asupra mea.

— Per ansamblu, nu că ar fi *bătrân*, dar are un trecut, ceea ce nu este și cazul tău.

Izbucnesc într-un râs indignat.

— Fără supărare, dar nu știi nimic despre mine. Absolut nimic. *Habar nu ai* prin ce-am trecut și ce am văzut.

— O, Charlie!

Julie își sprijină bărbia în mâini și mă privește atât de intens, că încep să mă simt aiurea. Tonul ei trist mă irită. Pipăi piatra de lapis lazuli din buzunar, îmi trec un deget pe suprafața ei.

— Nici într-un milion de ani n-o să meargă o relație între un dependent de alcool și droguri și o fată speriată.

Înainte să apuc să mai spun ceva, se ridică și își strânge părul în coadă cu o mișcare bruscă.

— În copilărie, noi doi am avut un tată îngrozitor de violent. Fratele meu a avut cel mai mult de suferit. O să am grijă de el până în ziua în care voi închide ochii, indiferent de cât de mulți bani ar fura de la mine și de cât de rău mi-ar mânca sufletul. Dar nu o să fiu răspunzătoare pentru pagubele colaterale, înțelegi? Asta pot controla. Să nu mai faci niciodată sex cu fratele meu sau cu altcineva în acest birou. Și dacă se mai întâmplă să vă suprapuneți cu turele și tu să fii aici când este și el, nu vreau să văd nicio urmă, nici cea mai mică urmă de afecțiune între voi doi. Altfel, *o să te concediez*.

Nu uităm una la alta. Eu sunt prima care își întoarce privirea, pentru că, normal, mă are la mână. Am nevoie de jobul ăsta și am nevoie de fratele ei. Încuviințez din cap, cu privirea în podea.

— Acum du-te și caut-o pe Temple, îmi zice ea.

Temple Dancer e o fată înaltă, înfășurată într-o fustă din batic cu ciucurei în talie, cu un tricou cu Metallica și două codițe

blonde, strânse într-un coc de fiecare parte a capului. Își încrucișează brațele la piept.

— Pe bune? O fată care spală vasele? În tura de seară?

— Ai vreo problemă cu asta?

Sunt furioasă, cuvintele lui Julie mă înțeapă încă în urechi.

Fața tipei se destinde și izbucnește în râs, un râs adânc, ca și cum niște bufnițe ar bate din aripi în gâtul ei.

— Verificam doar. E super! M-am săturat de tipi până peste cap.

Apare și Julie; s-a schimbat în niște pantaloni largi și maiou, ca să meargă la yoga.

— Să fiți cuminți, fetelor. Linus!

Linus apare de după grătar, grătarul lui *Riley*, cu fața leoarcă de sudoare.

— Bun venit în tura de seară, Charlie. Știu, știu, muncesc prea mult, așa e, chiar și seara. Nu plec niciodată!

— Fetelor, hai să încercăm să ținem lucrurile sub control în seara asta, bine? Ne oprim cu băutul, OK? ne roagă ea.

— Nicio problemă, J., spune Linus rotind un prosop de vase pe degetul arătător.

Imediat ce pleacă Julie, două chelnerițe năvălesc pe ușa dublă care dă în față și se plantează în fața mea. Temple Dancer li se alătură. Cum n-am mai lucrat noaptea în cafenea, nu le-am mai văzut până acum.

— Tu ești aia care și-a tras-o cu Riley West în biroul lui Julie? Oh my God!

— Mamă! Ți-ai tras-o pe bune cu Riley în biroul lui Julie. Cum a fost?

— Credeam că Riley și-o trage cu tipa aia, Darla, de la Swoon. Ea știe? Dacă află, moare. E o mare miorlăită.

— Credeam că ești cu Mike Gustafson. V-ați despărțit? Erați o pereche adorabilă. V-am văzut o dată mâncând cartofi prăjiți la Gentle Ben's.

Remarca despre Mikey mă doare puțin. Comentariile despre Riley mă oripilează. Darla de la Swoon? Chiar s-a întâmplat asta?

Linus agită prosopul de vase în aer.

— Ajunge. Am încheiat subiectul. Gata cu întrebările și răspunsurile. Temple, fă-ți treaba: instruiește-o pe Charlie.

Una dintre celelalte fete zice:

— Eu sunt Frances. Serile sunt un coșmar aici.

Își dă părul portocaliu după urechi.

— Dar în sens bun, adaugă înainte să pornească înspre partea din față a cafenelei, cu carnețelul verde pentru comenzi în mână.

Temple zice pe un ton grav:

— Lucrul cel mai bun, dar și cel mai rău în legătură cu serile, este când avem muzică live. Poate să fie naspa sau se poate să meargă. În seara asta avem plăcerea să ascultăm...

Scotocește pe sub tejghea, după o foaie de hârtie.

— Modern Wolf. Deci în seara asta o să fie naspa.

Își îndeasă un deget în gură și se face că vomită.

Cealaltă fată zice:

— Eu sunt Randy.

Schițează câțiva pași de dans. Poartă o fustă mini neagră și un tricou alb, cu o țintă roșie desenată cu spray. Pantofii ei în două culori bocănesc pe lemnul tare al podelei.

Își dă ochii peste cap. Zulufii ei blonzi și ondulați se lovesc de obraz.

— Modern Wolf sunt de tot căcatul. Asta înseamnă că o să fie plin de golani și de câțiva tipi interesați de artă, care-și închipuie că ăsta e rock progresiv, ceea ce *nu este* nici pe departe. O să fie gălăgie mare, naspa de tot și ca dracu' de greu să scăpăm de ei la închidere.

Temple înfige bonurile în suport.

— E nasol de tine, pentru că o să trebuiască să cureți și closetele, și podeaua la sfârșitul serii.

Randy încuviințează din cap.

— Și o să trebuiască să te așteptăm să termini, fiindcă Julie zice că trebuie să plecăm toate odată. Dar nu te putem ajuta.

— Pentru că nimeni nu ajută la spălatul vaselor.

Temple face o față de clovn trist.

— Așa că o să devenim tot mai supărate în timp ce așteptăm după tine, zice Randy.

— Din ce în ce mai supărate, spune și Temple încruntându-se. Măiculiță, o să iei foc în bluza aia.

Randy își înclină capul către mine.

— Știm despre tine. Ne-a zis Julie. Am în geantă un tricou cu mâneci scurte, dacă vrei, ți-l dau.

Ajunsă la disperare din cauza tirului vorbăriei lor, care m-a amețit de cap, zic:

— Voi mai și tăceți vreodată?

În spatele grătarului, Linus izbucnește în râs.

Temple rânjește:

— Niciodată.

— Pe mine nu mă deranjează, să știi, îmi spune Randy aplecându-se atât de aproape de mine, că pot vedea cum îi lucește piercingul din nas. Oricum, Julie nu prea vine noaptea. Vară-mea, și ea se tăia. Acuma studiază dreptul. Se întâmplă tot felul de faze, dar trebuie să-ți vezi de drum, zic bine?

Să mergi mai departe. Să-ți vezi de drum. M-am cam săturat de toți ăștia care își închipuie că e ușor să trăiești. Pentru că nu e ușor. Deloc.

Randy îmi dă prietenește un ghiont cu cotul, iar eu mă străduiesc să zâmbesc doar de complezență, *să nu scot țepii ca un arici*, dar încep să mă simt rău, să simt o apăsare. Mă uit pe fereastră, la cerul întunecat. O să fie cu totul altfel să lucrez seara.

Pe la opt și jumătate, sosesc cei de la Modern Wolf. Sunt beți și le ia o groază de timp să-și instaleze echipamentele și fac multă gălăgie. Unul dintre ei cade de pe scenă și leșină. Temple îi aruncă pe față o cană cu apă. Trupa e însoțită de

un grup de prieteni fideli, care se prăvălesc pe scaunele vechi de lemn și fumează înăuntru, deși nu ar trebui, și care beau cantități uriașe de bere pe care au adus-o pe furiș, în pungi de hârtie. Lovesc atât de tare cu ghetele în podea, încât Linus clatină din cap către mine și zice:

— Copii supertâmpiți ce sunteți. Chiar credeți că asta e muzică?

Trupa îmi amintește de puștanii jerpeliți pe care Mikey și DannyBoy mă duceau să-i văd în St. Paul: slăbănogi, îmbrăcați cu jeanși lălâi, fete și băieți cu pielea urâtă și părul aspru, care zdrăngăneau la instrumente prin subsoluri pline de mucegai, rupând coardele și spărgând tobele. Pentru mine era ceva entuziasmant să te poți dedica trup și suflet unei activități doar pentru că îți place și te absoarbe complet. Nu părea să conteze dacă erai bun ori ba. Tot ce conta era să faci lucrul respectiv.

Modern Wolf cântă: *Inima mea e un coșmar politic/ Guantanamo Bay în fiecare zi/ M-ai căutat și ai pus mâna pe mine și m-ai spânzurat/ Nu mi-a mai rămas nimic de spus/ N-am nimic de spus!*

O fată cu bluză din plasă și pantaloni scurți intră împleticindu-se pe ușa care dă înspre zona bucătăriei, ne aruncă o privire mie și lui Linus, borăște resturi de cartofi prăjiți și bere, care i se lipesc instantaneu de bărbie, și șoptește: „Patul meu", dar în clipa următoare Randy o împinge afară. În timp ce curăț mizeria, îmi țin respirația. Aveau dreptate, noaptea e mult mai rău decât ziua. Ziua nu vomită nimeni; singura excepție a fost Riley. Sunt sleită de puteri și mă doare capul de la toată muzica aia gălăgioasă și mai sunt încă două ore până la închidere și după aceea o să îmi ia mult să fac curățenie. Inima îmi e din ce în ce mai grea.

La închidere, Temple vine cu o ditamai sticla de whisky și toarnă câte un pahar pentru fiecare dintre noi, cu excepția lui Linus, care face o grimasă. Temple își ridică paharul și strigă:

— Salud!

Eu îl las pe al meu lângă mașina de spălat vase. Cu excepția câtorva pahare băute la Riley, mai ales când dormea el, și a jumătății aceleia de sticlă de vin, altceva nu am mai băut.

În toaleta felelor, o tipă la ciclu a murdărit rău de tot colacul veceului și îmi ia ceva timp să îl curăț. În toaleta băieților, pereții sunt plini de graffiti, pe jos e urină și pe faianță, deasupra chiuvetei, sunt lipite prosoape de hârtie. Torn valuri de detergent în vasul de toaletă, dar persistă o pojghiță gălbuie, sfidătoare. Când termin, mâinile îmi ard din cauza substanțelor chimice.

În timp ce restul fetelor se fâțâie și se hăhăie după tejghea și în spate, eu atac mesele: le șterg și apoi ridic scaunele pe mese, ca să pot da cu mopul. E mult mai mult de lucru seara. Sunt roșie ca focul la față de la efort și leoarcă de sudoare. Cei de la Modern Wolf mai zăbovesc o vreme prin cafenea, iar ultimul care pleacă are privirea încețoșată și nu e prea sigur de direcția către ușă. E vineri; pe Fourth Avenue o să fie plin de lume care merge să asculte muzică la Plush, la O'Malley's, la Hut, localul cu un cap uriaș, strălucitor, de maori, și la Hotelul Congress, cu umbrarele lui drăguțe, de modă veche. Probabil că Mikey o sună pe Bunny în fiecare seară. Poate că îi cumpără câte ceva din fiecare benzinărie, tot felul de prostii, cum ar fi creioane cu mutunachi în capăt.

Mă întreb ce o face Riley, pentru că ar trebui să fim împreună la ora asta, dacă ar fi o seară bună, poate am asculta niște discuri la el în living, ceva liniștit, așa cum îmi place mie. Oare se gândește vreun pic la mine?

Și atunci, în timp ce dau cu mopul pe podeaua denivelată de lemn și le urmăresc pe celelalte fete cum râd și beau și fumează, mă simt dintr-odată cu adevărat singură. Sunt o gașcă de fete, sunt fericite împreună, sunt fete normale care fac lucruri normale. După ce pleacă de aici, toate vor ieși în

oraș, se vor întâlni cu prieteni și cu băieți, poate vor merge prin baruri. Iar eu curăț mizeria și put a mâncare stricată.

Clopoțelul de la intrare sună, iar din spatele tejghelei izbucnesc strigătele vesele ale fetelor: *Bună, Riley, salut, Riley, nu ne scoți în oraș să bem ceva, Riley?* Îmi simt inima și grea, și ușoară când el le răspunde: Îmi pare rău, doamnelor, am venit doar să-mi iau fata, și urmează un scurt moment de tăcere stânjenitoare, până când Temple zice: *A, ok*, pentru că sunt sigură că și ea, și celelalte își zic: *Dar credeam că doar i-ai tras-o.*

Riley a zis *fata mea.*

Inima îmi tresaltă, dar nu vreau ca el sau fetele să vadă asta. Pot simți privirile tuturor ațintite asupra mea de după tejghea, așa că nu-i bag în seamă și intru în bucătărie pe ușa dublă. Arunc în chiuvetă apa murdară, uleioasă, și îmi trec șorțul prin mașina de spălat. Pe blatul de lângă aceasta se află două căni mici și albe, pline de whisky, dar neatinse. Sunt ceșcuțe pentru espresso scurt. Linus m-a învățat tipurile de căni de cafea. Îmi plac la nebunie pentru că sunt perfecte și compacte și fără defecte.

Când mă întorc în cele din urmă, dau cu ochii de fete, care îmi zâmbesc cam strâmb, și de Riley, care e în mijlocul lor și deja a luat ceva la bord. Se clatină ușor pe picioare.

N-o să ascultăm muzică. O fi spus el „fata mea", dar o să-și mai aducă aminte mâine-dimineață? Mă uit la ceșcuțe. Ce contează dacă beau și eu acum? Oare o să bage măcar de seamă?

O mică părticică din mine șoptește: O fi măcar vreun locșor și pentru mine în chestia asta? *O prăjiturică, o carte, un disc de pe raft.*

— Termin imediat, zic eu și mă întorc la chiuvetă.

Mă străbate o undă de resemnare. Dau pe gât whisky-ul și clătesc ceștile. Gâtlejul și stomacul îmi iau foc, dar căldura care mi se răspândește prin vene mă face să nu țin seama de asta. Mă șterg la gură și mă întorc cu fața la ei.

— Mergem? îl întreb pe Riley. Eu sunt gata.

Ca să ajung la bicicleta mea galbenă, sunt nevoită să-mi croiesc drum printr-o masă de trupuri. În timp ce încerc să deschid lacătul, cineva strigă:

— Să trăiești, Riley, omule, asta-i pretena ta?

Din gloata celor de la Modern Wolf izbucnesc râsete groase. În momentul acela, privind mulțimea de băieți beți, cu tricouri negre, părul negru, slinos, și ghete cu talpă groasă, îmi dau seama că Mikey a aflat deja sau o să afle în curând despre ce fac eu. Și nu cred că-mi mai pasă. Mă simt greoaie, amețită.

Din mulțime se ridică un val de *oooooo*, iar Riley îmi ia bicicleta, își pune rucsacul meu pe umeri și se așază în șa.

— Nu fi supărată, îmi spune el încet la ureche. Am venit să te iau acasă. Jur că nu ți-aș face niciodată rău, Charlie, niciodată. Trebuie să-mi dai voie să-ți demonstrez.

Mă așază la el în poală, cu fața înainte, cu mâinile încleștate pe coapsele lui și cu picioarele ridicate pe bara bicicletei.

Îmi spune să mă țin bine ca să nu murim amândoi și pornim spre casa lui.

MĂ GÂNDESC CĂ *pantele sunt de felul lor alunecoase*. Nu știu *de ce*. Nici măcar nu știu *cine* a inventat conceptul *tâmpit* de pantă. Și nici nu știu ce *importanță* are. Cui îi *pasă*? Cui îi *pasă* de o fată speriată, care nu poate să fie singură? Cui îi *pasă* de o fată speriată care spală pe jos și care face pe cărăușul de droguri pentru iubitul ei? *Fetei speriate* ar trebui să-i pese. Dar ea nu știe *cum* să facă asta și, odată ce te dai la whisky, odată ce te dai la *orice lucru* de genul ăsta, cum ar fi *sărutatul*, *sexul*, *alcoolul*, *drogurile* sau *orice* lucru care îți umple *timpul* și te face să te simți *mai bine*, chiar dacă pentru scurtă vreme, ei bine, atunci ești *pierdut*. Și uneori, o dată, poate *de două ori*, fata se apucă să spună că se gândește să ia niște lecții de la doamna aia artistă și *se oprește*, pentru că un șoricel îi sfredelește creierul și inima și șoptește: *Dar atunci n-o să mai poți petrece atât de mult timp cu Riley*, iar cuvintele se transformă iar în piatră, i se umflă în gât, și fata poate simți cum părticele din ea însăși dispar în acel lucru vast care e *Riley și cu mine* și, și, și...

Alunecarea pe pantă nu se va opri niciodată, niciodată.

E CÂT SE POATE DE PROSTESC felul în care se petrece. La fel cum intră ața în ac: în tăcere, ușor, până ajunge la micul nod de la capăt, care oprește totul să meargă mai departe.

Temple butonează telefonul mobil, așezată pe scaunul din spatele tejghelei, iar eu aranjez în tăvi cănile de cafea și paharele de apă, din plastic. Trupa din seara asta n-a mai apărut, așa că Julie le-a lăsat pe Frances și pe Randy să plece devreme, pentru că e liniște. Linus e în spate, citește o carte.

Temple zice:

— Nu ieșeai cu Mike Gustafson? Sau ceva de genu'? Sunt sigură că v-am văzut la Gentle Ben's de câteva ori.

— Nu, îi răspund. Suntem doar amici. De ce?

Clatină din cap și scoate un soi de croncănit dezamăgit.

— Toți ăia buni sunt deja luați, nu?

Îmi arată mobilul.

— Uită-te și tu. Banditul ăsta sexy s-a dus în Seattle să se însoare.

În timp ce-mi croiesc drum spre ea, ca să mă uit la poza de pe telefon, mi se pare că mă deplasez prin noroi. Pagina de Facebook a cuiva necunoscut mie, poate un membru al trupei, și iată, iată-l pe *el* și pe *ea* și amândoi zâmbesc ca nebunii și fețele le radiază. El poartă cămașă și cravată roșie, jeanși și teniși. Bunny e îmbrăcată într-o rochie drăguță, cu imprimeu floral, fără bretele și are în păr o cununiță de trandafirași delicați. Trandafirii se asortează cu cravata lui Mikey.

Într-o clipă îmi îngheață tot sângele în vene. Îmi dau seama ce sunete scot abia când Temple începe să strige la Linus:

— Cre' că Charlie o să borască, Linus! Ajută-mă!

Icnesc, dar nu iese nimic. Stau aplecată deasupra coșului de gunoi și-mi cer scuze:

— Cred că am mâncat ceva stricat la prânz. Trebuie să plec, aș putea să plec? iar Linus zice că mă duce ea, că oricum e aproape ora închiderii, dar eu mă ridic cu greu și mă îndepărtez de ea împleticindu-mă, îmi înhață rucsacul și ies din cafenea ca prin ceață.

Uit de bicicletă.

Pășesc atât de încordat, încât simt o arsură în fluierul piciorului și încep să șchiopătez. O iau la goană în pasajul subteran și nu mă opresc decât la ușa lui, cu inima bătând să-mi spargă pieptul.

Mi-e jenă că încă simt nevoia să-i cer permisiunea să intru în casa lui.

Deschide ușa și mă trage înăuntru. *Mi-e rău!* îi spun cu lacrimile curgându-mi pe obraji. *Mi-e rău, mi-e foarte rău.* Și în acel moment, ca și cum cineva m-ar fi scos din priză, dau totul afară din mine și mă prăbușesc pe podea.

Îl aud pe Riley cum înjură și spune de câteva ori *Oh, Iisuse* și *Oh, scumpa mea*, în timp ce îmi dezleagă șireturile și îmi scoate șosetele. Mă ridică cu grijă, strecurând o mână sub mine. Sunt amețită. Îl văd încețoșat.

Mă duce în pat. După o vreme, cearșafurile devin jilave de la cât de mult transpir și îmi dă jos salopeta și-mi pune dosul palmei pe frunte. Pune apă lângă pat și un recipient mic, cu o pungă de plastic înăuntru. Vomit de trei ori și el golește punga de fiecare dată. Mă întreabă: *Ai luat ceva?* Îi spun că nu și mă întorc cu fața la perete. *Am pierdut ceva. Am pierdut niște lucruri*, adaug. *Pierd mereu lucruri. Sunt obosită.*

Riley îmi spune: *Îmi pare rău să aud asta, iubito.* Dar nu îmi pune alte întrebări. Îmi spune că o să-mi țină locul la True Grit. Trage din țigară, iar ochii lui au o nuanță întunecată, ca pietrele

de sub apă. În următoarele trei zile, lucrează ziua și îmi ține și mie locul la spălat vasele, seara. Îmi încălzește castroane cu supă. Îmi pune comprese reci pe frunte. Când doarme lângă mine, îi simt răsuflarea pe gât, ca o pânză umflată de vânt. În cea de a patra zi, mă ridic din pat clătinându-mă și aud o bătaie în ușa de la intrare. E Wendy, cea din casa unde merg după droguri; are părul roșu-și-galben vârât sub gluga jachetei și se scarpină pe obraz. Zice: *Îl caut pe Riley, p-unde e? E p-aci?* Pielea ei e ca suprafața lunii. Nu răspund, astfel că îmi zice zâmbind: *Nu l-am mai văzut de ceva vreme, atâta tot. Ne-am făcut griji.*

Nu prea arăți bine, puștoaico, mai zice ea. *Zi-i că l-a căutat Wendy.*

Toată ziua Wendy îmi apare în vise, cu picioarele ei lungi și fața pătată, cu vocea răgușită de la fumat și rânjetul pe buze. Când vine acasă Riley, târziu, târziu de tot, nu-i luat atât de rău, așa că mă pot lipi de el pe întuneric, îl stârnesc cu ajutorul degetelor, îl fac să se manifeste zgomotos, îl determin să îmi facă lucruri care nu știe că mă rănesc, numai să mi-i șterg din minte pe Mikey și Bunny și pe Wendy stând la ușă, să elimin cenușiul care redevine negru în corpul meu. Acum suntem amândoi vraiște.

MĂ RIDIC ȘI MĂ DAU JOS DIN PATUL LUI RILEY, la patru zile de când l-am văzut pe Mikey pe Facebook. Merg ca un zombi până la apartamentul meu, îmi schimb hainele și mă duc la bibliotecă.

Niciun mesaj de la Casper, nimic de la Blue.

Am unsprezece mesaje de la Mikey. Le șterg pe toate fără să le citesc.

Ușa, închisă. Lumea, delete.

DIN CÂND ÎN CÂND, ÎN TIMP CE AȘEZ CĂNILE de cafea pe raftul din spatele tejghelei, arunc câte o privire afară, pe fereastră, la Riley. Și-a terminat tura de câteva ore, dar încă nu a plecat. S-a instalat la o masă, lângă fereastra din față, cu o carte groasă în mână. Din cana de cafea așezată pe pervazul ferestrei, lângă el, se ridică aburi. Glumește cu jucătorii de Go de la masa alăturată. Îi face complimente unei hippioate în vârstă, aflate în trecere, pentru pălăria tricotată pe care o poartă. La cafenea nu vorbim unul cu altul; respectăm regula stabilită de Julie. Așa că stă afară, până vine ora când începe muzica live și are voie să intre ca să pregătească scena pentru interpreți și să îndeplinească rolul de animator.

La cafenea, e prima seară de muzică live la care sunt prezentă și eu. Când intră, Riley e întâmpinat călduros de toți cei de la mese și umblă încoace și încolo, ca și cum ar fi proprietarul locului, ceea ce, într-un fel, cred că și e. Îl urmăresc din spatele tejghelei cum verifică amplificatoarele și reglează microfonul, lucruri pe care le-a făcut de mii de ori în viața lui. Pare în largul lui pe scena șubredă, iar la un moment dat își lipește buzele de microfon și murmură *probă de microfon, probă de microfon* și atunci inima mea începe să tresalte în ritmul în care vocea lui răgușită străbate încăperea. Fredonează câteva versuri din piesa lui Bob Dylan „Tangled Up in Blue" și în rândul publicului se așterne o tăcere desăvârșită. Dar el se oprește și se lasă pe vine lângă amplificator, ca să regleze nivelurile.

Riley prezintă primul număr, al unui poet hip-hop care

străbate de colo-colo scena înclinată, cu brațele încrucișate și cu umerii lăsați.

— Parc-ar fi un nenorocit de ghepard turbat, zice Temple.

Se scarpină încontinuu pe burtă și pe piept și scapă de atât de multe ori cuvântul *târfă*, încât o femeie care încearcă să bea o caffe latte și să citească ziarul strigă: „Vă rog, opriți-l odată!".

E urmat de o zvârlugă de fată cu părul scurt, care citește niște poezii groaznice despre foamete și război cu o voce subțire, de copil. O femeie mai în vârstă, cu părul până la genunchi și glezne groase, care se ițesc de sub o fustă vopsită neuniform, își târăște tobele pe scenă; de fapt, e chiar bunicică. Bate în tobe cu putere, iar părul ei cenușiu îi flutură la spate. Sunetul tobelor e atât de fascinant, că până și Linus iese de după tejghea să asculte.

Riley stă pe un scaun, chiar lângă scenă. Ajunge dintr-un salt la microfon și cere publicului să-l primească cu aplauze pe un licean agitat, care cântă la trompetă; fruntea îi sclipește în luminile strălucitoare de pe tavan. Riley le reduce intensitatea și interiorul cafenelei e inundat de o lumină cu nuanțe de chihlimbar. Cântărețului la trompetă îi tremură mâinile; cântă cu pasiune, ceea ce mă face să cred că el și cântăreața la tobe ar trebui să facă echipă. La pauză, adun cănile și paharele goale. Recipientul e aproape plin când îl observ pe Riley ajutând o tânără cu pantofi Dr. Martens și tricou negru, fără mâneci, să regleze microfonul. Fusta ei neagră arată ca și cum ar fi fost tăiată cu foarfeca; tivul atârnă inegal. Are părul negru și țepos și pe față i se citește aroganța. Pare să fie de vârsta mea. Ochii ei negri se plimbă peste încăpere. Duc recipientul la mașina de spălat vase și după aceea mă întorc să stau lângă tejghea. Riley se apleacă și îi șoptește ceva fetei la ureche. Ea râde și își întoarce puțin capul, ca să se îndepărteze de el. Mi se oprește inima. Ce a fost *asta*?

Temple și Randy surprind expresia de pe fața mea.

— Oho, zice Randy ușor. Cineva e pe cale să devină geloasă.

— Nu-ți face probleme, Charlie, îmi spune Temple, bătându-mă pe umăr.

Azi și-a făcut tatuaje cu henna pe ambele mâini, niște desene răsucite, care îi înconjoară încheieturile degetelor. Clopoțeii minusculi care îi atârnă în urechi scot un clinchet de fiecare dată când mișcă din cap.

— Nu se întâmplă nimic între ei. Fata asta cântă aici de pe la unsprezece ani.

Linus vine din spate, ștergându-și mâinile cu un prosop de bucătărie. Fața i se luminează când privește către scenă.

— Mamă! Super! Ai ascultat-o vreodată pe Regan? O să te dea pe spate. Riley e înnebunit după ea.

Temple mă bate în continuare pe umăr. Riley nu mi-a zis nimic despre fata asta.

— Doamnelor și dom'lor, zice el încet în microfon. Haideți, vă rog, să-i spunem din nou bun venit trubadurului preferat de la True Grit, a noastră „doamna cu ochi triști de la Lowlands"*, Regan Connor.

Aplauzele umplu cafeneaua. Pe măsură ce liniștea se așterne treptat în încăpere și publicul intră în rezonanță cu ea, se produce o relaxare bizară. Când toții amuțesc, tipa atacă chitara acustică aurie cu un scop precis, iar degetele îi zboară pe coarde. Are o postură de parcă ar înfrunta cu privirea un buldozer, cu picioarele bine înfipte în scenă și un genunchi îndoit. Are o voce ascuțită, stridentă, dumnezeiască; e capabilă să o controleze suficient cât să poată trece brusc de la o șoaptă la un răcnet amenințător.

Nu mă poți doborî, cântă ea. *Nu mă poți culca la pământ.*

Pe scena în dezordine, în lumina palidă, arată exagerat de sfidătoare, iar cuvintele ei emană o speranță brută, copilăroasă. Publicul e captivat. Câțiva își țin ochii închiși. Îmi

* În original, *Sad-Eyed Lady of the Lowlands*, titlul unui cântec al lui Bob Dylan.

întorc iar privirea către ea, cuprinsă de invidie. E de vârsta mea și atât de sigură pe ea. Nu pare să-i pese de părerea celorlalți. Vocea ei e amenințătoare și catifelată și plutește peste toți cei din cafenea.

Regan îi fascinează pe toți cei prezenți; mă uit la ei pe rând, toți sunt îndrăgostiți de ea.

Nu-mi poți frânge inima, se lamentează ea, șoptit și cu furie. *Nu poți fi stăpân pe sufletul meu. Ceea ce am e făcut de mine, ceea ce am e al meu. Ceea ce am e făcut de mine, ceea ce am e al meu.*

Când termină, publicul izbucnește în urale; până și poetul hip-hop strigă: *Super!* Riley folosește două degete ca să fluiere; ochii lui au o strălucire sălbatică. Îmi mut privirea de la Riley, la fată și înapoi la el, iar înlăuntrul meu neliniștea începe să dea alarma.

Pierd mereu lucruri.

DEPOZITUL PĂTRĂȚOS E BINE AȘEZAT, la marginea zonei centrale a orașului, îndărătul clădirilor strălucitoare care se înalță dominând orizontul. Parcarea lată, acoperită cu pietriș, e complet ocupată de camionete și biciclete. Un anunț scris de mână, pus pe ușa dublă de la intrare, conține o listă de ateliere de artiști și trei galerii. Mă mai uit o dată la anunțul din ziarul *Tucson Weekly*.

Linus a mers cu mine să cumpăr mapa, un dosar mare, superb, din piele. Am dat pe el ultimii bani din cei strânși împreună cu Ellis. Linus a fluierat când am scos bancnotele, dar nu i-am zis de unde proveneau banii.

Nici lui Riley nu i-am spus că vin aici. Când am văzut cât de entuziasmat era de fata aia care a cântat în seara cu muzică live și cum mi-a vorbit despre ea în drum spre casă și despre ce voce frumoasă avea și când mă gândesc că eu nu m-am dus la cursul lui Ariel pentru că nu am vrut să-mi petrec timpul departe de el, ceva se trezește înlăuntrul meu, un sentiment malițios, de supărare.

Fata aia, încrederea ei. Îmi doream și eu așa ceva. Îmi doream să fiu și *eu* așa.

Trag adânc aer în piept și intru în clădire.

Pe coridor domnesc praful și dezordinea. Ușile câtorva ateliere sunt deschise. Într-unul dintre ele, un bărbat mărunțel împroașcă în mod repetat cu vopsea galbenă o pânză albă, goală. Încăperea e plină de cutii de vopsea, pânze făcute sul, borcane cu un lichid tulbure și cărți, toate de-a valma. În încăperea alăturată, o femeie stă aplecată deasupra unei mese

înalte, cu fața foarte aproape de hârtia pe care desenează. Din vârful rafturilor de cărți atârnă frunzele lunguiețe ale plantelor păianjen. Dintr-o boxă aflată pe jos se revarsă acorduri de salsa. Alte uși sunt închise; dindărătul lor răzbat bufnituri surde, zumzete, pocnituri. În aer domnește un miros de motor, de plastic și de ulei deopotrivă.

Galeria de la capătul coridorului e spațioasă și goală, astfel că reverberează zgomotul pașilor mei pe podeaua lucioasă de lemn. Nu există ferestre; pereții sunt de un alb strălucitor și complet goi. Un băiat, nu cu mult mai mare decât mine, e așezat la o masă lungă de lângă perete. Când mă apropii, masa se dovedește a fi o ușă veche, bătută în cuie pe niște scânduri. Își vede mai departe de tastatura la care scrie. E îmbrăcat ca Beaver Cleaver* din serialul ăla vechi.

— Ce dorești? mă întreabă el simplu.

Nu e deranjat, ci oarecum indiferent.

Aruncă o privire către mapa mea.

— Ai lucrări pe care vrei să le propui pentru evaluare?

— Da.

— Nop. Nu acceptăm lucrări pe hârtie. Preferăm să fie în format digital. Adică imagini trimise prin e-mail sau publicate pe un website. N-ar putea să ți le fotografieze cineva sau să o faci chiar tu și după aia să le scanezi și să ni le trimiți?

Începe din nou să tasteze, dar continuă să mă privească, în timp ce degetele îi zboară pe tastatură.

Clatin din cap.

— Nu, mă gândeam că...

— Nu, îmi pare rău. Trebuie să urmezi instrucțiunile de înscriere.

Se întoarce cu fața spre monitor.

Mă întorc dezamăgită și dau să plec, cu gândul să nu merg cu bicicleta până acasă, ci să o iau pe jos. Ar fi fost greu să țin

* Numele personajului din serialul american de televiziune *Leave It to Beaver*.

și ghidonul, și mapa în același timp. Îmi transpirase mâna din cauză că țineam mapa pe lângă coapsă și se tot mișca.

— Ia te uită, ce-avem noi aici?

Prietenul lui Ariel, pictorul, își face apariția cu răsuflarea tăiată, ținând în mână un teanc de hârtii și o geantă sport. Tony Padilla, cel cu expoziția.

— Te știu. Ariel m-a făcut atent atunci, la expoziție. Fata îmbrăcată ca un fermier. Ți-au plăcut? Lucrările mele?

Așteaptă răspunsul meu zâmbind.

Înghit în sec, gândindu-mă la ce să zic. Fire cârlionțate de păr negru i se ițesc din nări.

— Nu prea.

Râde și lasă din mână hârtiile și geanta.

— Nu ți-au plăcut. Perfect! Nu ne place întotdeauna ceea ce vedem, nu? Ar trebui să spunem întotdeauna ce credem. Lasă-mă să mă uit, bine? Văd că ești de modă veche. Îmi e dor de zilele în care se venea cu mapa, spune tipul luându-mi portofoliul de lucrări din mână.

Întinde desenele pe jos și se pune în genunchi, ca să se uite la ele. Azi nu e îmbrăcat într-un costum elegant. Poartă pantaloni scurți kaki și sandale și șosete și un tricou cu un iepure, pătat de transpirație. Nu și-a mai prins părul în coadă; pletele i se revarsă pe umeri, ca un evantai negru smălțat cu dungi albe.

— Te înscrii pentru expoziție?

— Așa voiam, dar tipul ăla...

— E Aaron, stagiarul meu. Asta e micuța mea galerie. De data asta, mi-ar plăcea să am și niște lucrări noi, făcute de artiști tineri. Pot fi interesanți în feluri diferite, știi?

Se uită la un portret al lui Manny.

— Ai acordul modelului?

— Ce?

— Un formular de acord. Cei care pozează pentru tine tre-

buie să semneze un formular prin care își dau acordul ca imaginea lor să fie expusă în public. Aaron, printează câteva exemplare de formular. Ai un CV?

Dau din cap că nu și râde.

— Nu ai fost la niciunul dintre cursurile mele, așa-i? Desenele astea vădesc mult talent, iar unele sunt ciudate. Dar îmi plac.

Se uită mai de aproape la desene și își dă jos ochelarii.

— Ești acceptată. Lasă-le aici. Am ore întregi de înregistrări video și de filme și chiar o instalație cu un dormitor de copil. Și un nudist. Dar pe nimeni care să deseneze. Sau care să picteze. Voi, copiii din ziua de azi. Dacă nu poți să te uiți la el, să calci pe el sau să te așezi pe el, nu vrei să-l faci.

Închide mapa cu grijă și i-o dă lui Aaron, care îmi aruncă o privire încurcată când îmi dă formularele.

— Antonio Padilla. Tony.

— Charlie.

Îmi întinde mâna; e moale și lipsită de păr, are unghii delicate, înguste, și o singură brățară de argint, care i se lovește de osul încheieturii.

— Oamenii din desenele tale sunt... interesanți, îmi spune Tony Padilla privindu-mă curios.

— Locuiesc în bloc cu mine.

— Așa deci, zice el cu bărbia sprijinită într-o mână. Aaron, aduci, te rog, și o carte de vizită de-ale mele?

Oftează.

— Așadar, ne așteaptă o groază de treabă, să organizăm expoziția asta. Un lucru pe care îl spun tot timpul studenților mei și care, invariabil, îi miră, Dumnezeu știe de ce, e că viața unui artist este muncă și numai muncă. N-o s-o facă nimeni în locul tău. Să apari într-un catalog sau pe peretele unei galerii, asta nu vine de la sine. E nevoie de răbdare și implică multe frustrări.

Privește la pereții goi. Râde ușor.

— Implică chit, cuie, proiectoare, lumini, tot felul de tâmpenii și zile lungi. Aștept ca toți cei care au de-a face cu expoziția să pună osul la treabă. Sper că nu dai înapoi de la muncă, Charlie.

Simt cum un rânjet larg mi se întinde pe față. Practic, obrajii mi se ridică la maximum. Dau cu mopul cât e seara de lungă și car tăvi pline de vase murdare și curăț pișatul și căcatul din toaletă și acum urmează să-mi văd lucrările expuse, ca să le privească oamenii. *Eu.*

— Nu, îi răspund. Nu mă dau deloc înapoi de la treabă.

LINUS ZICE CĂ E GROZAV ȘI BATE DIN PALME.

Face o pauză și apoi continuă:

— Cred că Riley e încântat la culme.

Îmi fac de lucru cu găleata, storcând apa murdară din mop.

— Mda, e superîncântat.

Îmi țin capul în jos, ca să nu mi se citească pe toată fața că mint.

— Mmm...

Linus tace. Râcâie ușor grătarul.

— Înțeleg. Deci cât de treaz e zilele astea?

— Poftim?

— Cât de mult bea? Unele dintre meniurile lui sunt, îh, ceva mai neglijente decât de obicei.

Împinge înspre mine o găletușă cu omletă cu tofu și mă uit înăuntru. Marginile grămăjoarelor galbene și pufoase au punctișoare de arsură. Mi-e rușine pentru el, cu toate că știu că nu ar trebui. Și mi-e rușine pentru mine.

De obicei, când ajung la el acasă, Riley doarme – asta dacă e acolo –, stă întins pe canapeaua de catifea cu o carte așezată în brațe și o țigară aprinsă între degete. Sticlele de sub chiuvetă dispar rapid și sunt înlocuite la fel de rapid. Se pare că a renunțat să mai repete pentru concertul de binefacere pentru Luis Alvarez; chitara zace într-un colț, băgată în tocul ei. Caietul cu versuri și partituri e vârât sub canapea. Câteodată se uită la mine ca și cum nu ar ști de unde să mă ia. Am început să mă duc la el acasă ca să îl veghez și să îi fumez țigările până ce îmi simt pieptul plin de funingine și încărcat. Odată, când

mă pregăteam să plec la muncă, s-a uitat la mine și a bâiguit punând mâna pe ușa cu plasă:

— Îmi lipsesc nopțile petrecute împreună aici. E greu fără tine.

Și m-am simțit bine, dar m-am și întristat, iar cele două sentimente se înfruntă înlăuntrul meu până când simt că vreau să-mi îngrop capul în nisip.

Îmi feresc privirea de Linus.

— Charlie, cândva am fost și eu dependentă de alcool, dar acum m-am lăsat. Îl cunosc pe Riley de șase ani deja și îi știu metehnele.

Trage adânc aer în piept.

— E în plină cădere și când suntem în cădere, noi, alcoolicii, tragem după noi pe oricine reușim. Pentru că, dacă aterizăm în căcat, nu vrem să ne trezim singuri acolo.

Mă holbez la ea. Linus, cea mereu gata să ajute oamenii, cea mereu veselă, e alcoolică? Acum, dacă stau să mă gândesc, îmi dau seama că ăsta-i motivul pentru care Temple nu-i toarnă niciodată și ei seara ceva de băut. Încerc să mi-o imaginez așa cum e Riley, dar nu reușesc. Și lucrul pe care mi-l spune, că Riley mă trage în jos odată cu el, mă cam dă peste cap. Strâng și mai tare mopul în mână, cu privirea la apa murdară din găleată, de parcă aș putea găsi acolo un răspuns.

Linus spune cu tristețe:

— Ascultă, nu știu prea multe despre tine și nu vreau să-mi bag nasul și nici nu vreau să judec, dar dacă rămâi cu el n-o să ai decât de suferit. Trebuie să ți-o spun. Înțelegi, scumpo? Înțelegi pe bune?

Bag mopul în găleată și pun mâna pe mătură străduindu-mă să nu plâng, pentru că știu că are dreptate, normal că are dreptate, dar încerc să mă concentrez pe ceea ce am de făcut, ca să alung anxietatea. Trupa din seara asta a fost un fel de trio polka-punk care a aruncat cu confetti, iar bucățelele sunt

împrăștiate acum peste tot. Mesele din cafenea sunt șchioape de atât amar de vreme, că ziarele împăturite și băgate sub picioarele lor sunt roase și negre de slinoase. Ar trebui să le înlocuiesc în curând.

— O să își revină. Sunt sigură.

Mă feresc s-o privesc și-mi șterg ochii de parcă ar fi uzi de transpirație, nu de lacrimi.

— Pot să îl ajut. Nu e OK să lași oamenii baltă.

— Charlie, zice Linus cu amărăciune. Recuperarea mea a durat ani întregi. Dacă aș fi primit un dolar de fiecare dată când am auzit asta, acum aș fi o femeie bogată și nu ar mai trebui să lucrez într-o cafenea de doi bani.

ÎN ORAȘUL ĂSTA DOMINĂ SECETA ȘI CĂLDURA. Toți îmi spun că o să mă obișnuiesc, că o să ajung să-mi placă, că la iarnă o să fie puțin mai răcoare, dar soarele, o minge uriașă de foc, nu se dă bătut. Și doar dacă merg cu bicicleta de la mine până la biblioteca din centru, sunt leoarcă de transpirație și am bluza udă la subraț, iar șaua bicicletei e jilavă.

Găsesc nouă mesaje noi, necitite, de la Mikey. Zici că-i hămesit din pricina mea și nu înțeleg motivul. Nu am niciun semn de la Blue, dar îi scriu oricum, doar un cuvânt: *Salut!*. Ca atunci când întinzi mâna ca să te prindă chiar înainte să aluneci de pe stâncă, dar nu are cine.

Mesajul de la Mikey care îmi atrage atenția este cel mai nou. Are titlul *zi de naștere/absență mai lungă*. Îl deschid și citesc:

> *Probabil că ai aflat despre mine și Bunny. E o nebunie, îmi dau seama. O să fim pe drumuri ceva mai multă vreme – cel puțin până în noiembrie. Mă învoiesc de la școală. O să înregistrăm albumul ăla în California de N. Avem un contract cu o casă de discuri, Charlie. Nu mai voiam să stau fără Bunny și mi s-a părut că așa e corect. Când mă întorc, trebuie să discutăm despre ceva foarte important. Și hei, să știi că nu-i nimic că nu mi-ai răspuns la mesaje. Înțeleg. Sper că ești bine. Și, apropo: la mulți ani, Charlie.*

Mă holbez o vreme la cuvintele „la mulți ani". Apoi ies din contul de e-mail și plec din bibliotecă.

Îmi ia nu mai puțin de 40 de minute de mers pe bicicletă ca să găsesc locul potrivit. Trebuie să mă duc tocmai până în South Tucson ca să găsesc ce caut. Odată ce am găsit acea mică *panadería** ponosită, dar în care miroase absolut dumnezeiește, aleg produsul cu cea mai multă cremă și cu glazură din spatele vitrinei murdare cu produse de patiserie. După ce studiez meniul pentru cafea, cer o *café de olla*** Mă așez lângă fereastră pe un scaun lipicios, iar gustul dulce al foietajului îmi inundă gura și cafeaua cu frișcă și caramel îmi încălzește mâinile. Mă întreb ce o avea Mikey să-mi spună atât de important, încât să nu poată să-mi scrie într-un mesaj. Poate că Bunny e însărcinată. Poate că Mikey e pe cale să-și clădească o viață perfectă, cu copii și soție și o trupă rock și tot ce și-a dorit vreodată, în vreme ce eu sunt deshidratată și mă simt obosită și ar trebui să beau apă, dar nu o fac, ci beau cafea și cheltuiesc 7,68 de dolari ca să-mi urez singură un nenorocit de *La mulți ani* cu ocazia aniversării de optsprezece ani, de care am uitat complet.

---

*„Brutărie", în limba spaniolă.

**„Cafea la oală", în spaniolă. Modalitate tradițională mexicană de preparare a cafelei.

ÎN FIECARE DIMINEAȚĂ MĂ DUC CU BICICLETA la galerie și îi ajut pe Tony și pe Aaron cu expoziția. Ceilalți artiști sunt mai mari decât mine, au în jur de 30 de ani. Tony îi pune să încerce poziții diferite pentru lucrări, în timp ce el se plimbă încoace și încolo, frecându-și bărbia, adâncit în gânduri. S-a hotărât să nu-mi înrămeze desenele, ci să le expună pur și simplu. Tony avea dreptate: sunt o mulțime de instalații, inclusiv un dormitor de fetiță, care are până și un set complet de figurine My Little Pony și primii pantofi de balet alături de botinele și dresurile de plasă din adolescență. Altcineva a îmbinat înregistrări video găsite pe te miri unde: pe un perete se derulează la nesfârșit aceleași imagini cu oameni și câini care sar în apă de pe niște trambuline. Culorile sunt palide și extrem de plăcute; personajele din imagini par să țopăie printre niște tufișuri scăldate de lumina translucidă a soarelui de pe cerul în culori pastelate. Un bărbat ras pe o jumătate de cap și cu o creastă înaltă pe cealaltă a lipit sub formă de piramidă optsprezece mingi de plajă pe care a scris cu vopsea vorbe grosolane. O femeie are ceva ce par a fi tablouri, atâta doar că pe pânză nu există vopsea, ci blană de veveriță, pene de cioară și smocuri din propriul păr.

O femeie slabă pe nume Holly, care pare tot timpul furioasă, are de gând să stea întinsă pe podea, goală.

— Mă expun pe mine însămi, îmi explică ea în timp ce își roade cu dinții unghia murdară de la degetul mare. Pentru majoritatea vizitatorilor va fi copleșitor să dea ochii cu mine expusă în acest fel.

Nu prea înțeleg ce se va întâmpla exact cu lucrarea femeii ăsteia (Dacă o atinge cineva? Dacă are nevoie să meargă la baie?), dar când mă uit la Tony, acesta îmi face cu ochiul și îmi șoptește, după ce femeia se îndepărtează cu pas apăsat:

— Expunerea teoriei lui Holly o să fie spectaculoasă. Din motive absolut greșite, dar oricum spectaculoasă.

Cei de aici folosesc termeni și expresii de genul *teorie* și *percepție de sine realistă* și *identitate construită* și *fragmentare de bază*. Când m-a văzut cu mânecile suflecate, Holly mi-a zis în față, cu năduf:

— Trebuie să înțelegi și să analizezi propriile modalități de încălcare a normelor sociale.

M-a prins de încheietură.

— Ești conștientă că actul pe care l-ai comis împotriva propriei persoane este al dracului de revoluționar? În seara asta o să îți întocmesc o listă de lecturi. Ai foarte multe de învățat.

Încerc să memorez lucrurile pe care le spun oamenii ăștia în timp ce merg de colo-colo prin galerie; urmez instrucțiunile lui Tony – mut diferite lucruri dintr-un loc în altul, cu niște mănuși mici și albe, ca ale lui Mikey Mouse. Cred că, ba nu, știu că unii dintre ei râd de desenele mele și de mine. Fac mișto de fețele grosolane ale lui Hector și Manny și de dinții lor stricați și de zâmbetul optimist al lui Karen. Când plec de acolo, mă duc la bibliotecă și caut toți termenii și toate cuvintele și expresiile pe care le-am auzit, încercând să le înțeleg.

Nu vreau să mă socotească proastă, dar nici nu vreau *să fiu* proastă și din acest motiv mă străduiesc să le învăț limbajul.

Și când îmi privesc brațele, nu văd ceva *revoluționar*. Văd *tristețe* și *durere*, dar nu *revoluționar*.

Însă următoarea dată când o întâlnesc pe Holly, îmi vin în minte cuvintele *proasta naibii*, ceea ce mă face să zâmbesc toată ziua.

TEMPLE ÎMI ÎNTINDE TELEFONUL.

— Grăbește-te, bine? îmi șoptește ea. Vrem să ajungem la Tap înainte de ultima comandă.

Mă uit la ele cu invidie; toate fetele de aici ies împreună seara, după muncă, și se duc prin baruri sau la petreceri; nu mă invită niciodată și pe mine. Am încercat să vorbesc mai mult cu ele, dar au format o bisericuță inaccesibilă mie. Oricum, sunt prea tânără să merg prin baruri. Numai Linus pare să îmi acorde atenție și este așa mămoasă cu mine și îmi împinge de-a latul insulei grătarului farfurii cu cartofi și castroane cu linte. Linus nu iese în oraș cu fetele. Câteodată îmi spune că merge după muncă la o întrunire.

— Adicția nu ține de program, îmi strigă ea veselă. Te poți simți ca naiba douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile din șapte. În parte, de asta fac atâtea ture. Trebuie să fiu tot timpul ocupată, ca să pot ține demonii la distanță.

— Charlie. Scumpa de Charlie.

Este o voce de femeie; o voce răgușită, care vădește siguranță de sine.

Răsucesc cablul telefonului între degete.

— Cu cine vorbesc?

— Charlie Davis, sora mea de suflet, după atât amar de timp petrecut împreună, după atâta vreme în care ne-am împărtășit poveștile sângeroase, nu-mi recunoști vocea?

Inima mi se face grea; îmi simt tot corpul cuprins parcă de flăcări.

— Salut, Blue.

TREI

Nu pot fi eu însumi
Nu pot fi eu însumi

Elliot Smith,
„Needle in the Hay"

CÂND AM VORBIT LA TELEFON, Blue mi-a spus că ieșise de trei luni și că locuia la Madison, cu mama ei. Mi-a zis că nu se înțelegeau, așa că s-a gândit să se ducă până în Kansas, să o vadă pe Isis, până se mai liniștea lucrurile. Isis plecase din Minnesota în Kansas cu un bărbat; acum vindea pungi cu pastramă și reviste cu femei despuiate, într-o parcare pentru camioane. Isis și Blue se aflau într-un bar, la un pahar de gin cu ghimbir, și s-au gândit la mine, la locul călduros în care mă dusesem și la maică-mea.

— Am sunat la Creeley și am vorbit cu Bruce. Mi-a dat numele ei – foarte amabil Bruce ăsta, nici n-a pomenit de datele cu caracter confidențial ale pacientului. Știu că voi doi ați avut și oarecse neînțelegeri, dar Bruce e un tip de treabă, pe sub toată aroganța aia pe care o afișează.

Blue i-a telefonat maică-mii.

— Să știi că a fost chiar foarte politicoasă. Îmi închipuiam că trebuie să fie un fel de Muma-Pădurii, la cum tăceai mâlc la grup. O ține la curent despre soarta ta tipul care e iubitul tău. Sau poate că ar trebui să zic tipul care nu e iubitul tău.

Se face liniște la celălalt capăt al firului și aud păcănitul unei brichete și pe Isis mârâind către cineva de acolo: *Of, ţine-ţi gura!*

— El i-a spus unde lucrezi și, în fine, am găsit numărul ăsta. Nu-i așa că internetul e o chestie fantastică? E ca un pietroi vechi. Când îi tragi una, ies la iveală tot felul de rahaturi.

Expiră prelung, parcă ușurată.

— Mi-e dor de tine, continuă ea începând să se smiorcăie.

E foarte greu, Charlie. E efectiv foarte *greu*. Am naibii nevoie de o pauză.

Și uite-mă acum așteptând-o la autogara Greyhound, fără să bag în seamă privirile suspicioase pe care mi le aruncă niște bărbați cu părul prins în coadă și dinți galbeni. Lovesc cu vârful ghetei în pământ. Riley nu era acasă aseară, când am ajuns eu. Nu era acasă nici de dimineață, când m-am trezit în patul lui, ceea ce mă cam îngrijorează. Afară e cald; mai răcoare decât până acum, dar oricum o zi senină și plăcută. E începutul lui noiembrie, ceea ce înseamnă că în Minnesota oamenii și-au pus deja jachetele și ghetele de iarnă, zgribuliți din pricina vântului.

Trebuie să ajung la muncă într-o oră. Îmi iau o Cola de la dozator și mă uit la șirul de autocare cenușii care se perindă prin parcare. Cola mă face să îmi simt gura lipicioasă, e prea dulce.

Coboară ultima și se împiedică pe ultima treaptă. Reușește să își restabilească echilibrul și clipește des din pricina luminii puternice, așa că face mâna streașină la ochi.

Deși are aproape 30 de ani, Blue pare o adolescentă: e îmbrăcată cu pantaloni cargo mulați și un tricou cu Lady Gaga. Numai când mă apropii foarte mult de ea, ca acum, se pot observa urmele pe care i le-a lăsat pe față, pe la colțurile ochilor, viața grea pe care a dus-o.

Blue aruncă ranița și mă îmbrățișează strâns.

— Charlie! Prăjiturica mea însângerată preferată!

Se dă un pas în spate și mă analizează cu privirea, centimetru cu centimetru.

— Să mor io' dacă nu arăți bine, Sue cea tăcută! Ce lung ți-a crescut părul! Spune-mi cum îl cheamă.

Își aprinde o țigară.

— Dinții tăi, spun eu mirată. Ți-ai reparat dantura.

— M-a sponsorizat Regele Lemnului din Madison. Bănuiesc

că s-a simțit vinovat pentru toți anii ăia în care mi-a tras-o. Și a naibii să fiu dacă n-a fost al dracu' de dureros să mă aleg cu dinții ăștia. În fine.

Scotocește din nou prin geantă.

— Căcat! Mi s-au terminat țigările. Unde ți-e mașina? Ne putem opri să-mi iau niște țigări în drum spre casa ta?

Dinții lui Blue erau ca niște cioturi mici și tocite. Metamfetamina le distrusese complet smalțul și îi acoperise cu o pojghiță care îi făcuse moi ca jeleul. Acum are un set complet de dinți strălucitori, pătrățoși și albi. Nu mai are fața plină de pete și buhăită din cauza medicamentelor; acum e netedă și catifelată datorită produselor pentru îngrijirea feței și a fondului de ten și a pudrei. Părul are o culoare aurie pregnantă.

— N-am mașină, dar nu stau prea departe, la doar câteva străzi de aici. Dă-mi să-ți duc eu bagajul.

Blue se holbează la mine.

— Vorbești serios? N-ai mașină? Pe căldura asta? O să-mi dau naibii duhul, Charlie.

Își pune ochelarii de soare, unii mari și negri. Eu ridic din umeri.

— De ce n-ai venit cu avionul? o întreb. Sunt sigură că Regele Lemnului și-ar fi permis.

Blue pufnește.

— A, nu! Nu vreau să aud de avioane. Mă sperie al dracu' de tare. Nici gând. Zborul nu e de noi. Asta e părerea mea.

Pășește cu grijă alături de mine, bocănind cu tocurile. Arunc o privire în jos: mai are inelele pe degetele de la picioare. Nu știu de ce, dar asta mă face să mă simt mai bine. Îi arăt diverse lucruri, cum ar fi Hotelul Congress și micul cinematograf de unde poți cumpăra popcorn cu parmezan și ardei iute și unde rulează filme alb-negru, cu personaje cu trăsături puternice, posomorâte.

— Și unde locuiește vedeta asta rock? O să-l cunosc?

Suntem la intersecția cu Twelfth Avenue; cu un gest vag, arăt în josul străzii, înspre casa lui.

— Acum nu-i acasă.

Cel puțin așa cred. Poate că s-o fi întors între timp și o dormi sau altceva.

— O să ne întâlnim mai târziu cu el?

— Poate, îi răspund eu evaziv.

Nu prea știu de ce, dar nu mă încântă deloc ideea ca Blue și Riley să se întâlnească. Îi salut cu un gest anemic pe Hector și pe Manny, aflați pe verandă. Hector se îndreaptă de spate când o vede pe Blue și își șterge transpirația care îi bălțește pe piept.

— Sunt un pic agitată. Aș avea nevoie de ceva de *beut*, îmi zice Blue iar eu îi arăt magazinul de băuturi de alături, chiar dacă ideea că Blue bea mă umple de spaimă și de dezamăgire. Speram să se fi lăsat. Cu rezultate mai bune decât mine, oricum.

— Bună ziua, domnilor, zice Blue cu amabilitate.

O pornește spre magazinul de băuturi, făcând în continuare zgomot cu tocurile pe asfalt.

Lui Leonard îi tremură degetele când își umple pipa, așa că îi aterizează niște tutun pe jeanși. Hector îl ajută.

Leonard îmi spune cu vocea lui răgușită:

— Nu vreau probleme, Charlie! Sper că n-ai uitat. Nu mă deranjează prietena ta, dar nu vreau probleme.

O, Leonard, îmi zic eu în gând. *Sunt în probleme până-n gât.*

BLUE FRUNZĂREȘTE BLOCUL MEU CU SCHIȚE și desene.

— Să mor io', Charlie!

Își trece degetele peste fețele desenate.

— E extraordinar! Habar nu aveam că poți desena în felul ăsta. Sfinte Sisoe! Ce să mai zic de peretele ăsta, e o nebunie!

Privește către toaletă.

— Nu există ușă?!

— Îmi câștig traiul spălând *vase*, Blue. Asta nu-ți permite să ai uși. Există pe hol o toaletă care se încuie, dar o folosesc bărbații. Nu uita să-ți iei hârtie igienică dacă dai pe afară de pudoare.

Blue își aprinde o țigară și scotocește prin punga de hârtie de la magazinul de băuturi, după care scoate o sticlă. Îi scoate dopul, se uită în chiuvetă după două pahare, toarnă trei degete de votcă în fiecare și îmi întinde unul.

Ridică paharul.

— Te bagi? Locul ăsta e o demență, Charlie. Toți cei de aici sunt ca tipii ăia de pe verandă?

Iau paharul cu cea mai mare lejeritate și îl beau până la fund, fără să-mi pese că trebuie să fiu la muncă într-o jumătate de oră. Atât de simplu este acum.

— Sperам oarecum, zic eu încet, să te fi lăsat de băutură.

Blue își țuguiază buzele.

— Nu mi-a luat mult să mă apuc din nou după ce am ieșit. De băut, vreau să zic. Nu de celelalte...

Ridică din umeri, dar își ferește privirea.

— Ai fost... cuminte? o întreb precaută.

Blue stă în genunchi pe podea și răsfoiește încet alt caiet de schițe. Tricoul i se ridică pe spate. Lasă la vedere o porțiune de piele roșcată, cu aspect sensibil.

O văd tresărind prin norul de fum.

— Nu făceam porcăria aia decât când luam droguri. Îmi pierdeam de tot controlul. Dacă nu sunt drogată, nu sunt în stare să mă tai și să mă ard, sunt o căcăcioasă.

Mă privește pieziș.

— Dar tu? Te tai iar?

Ochii i se plimbă de-a lungul mânecilor mele.

— Nu, îi răspund. Nu-i vorba de asta. Atâta doar că...

Oare ce ar zice despre faptul că mă duceam după droguri? Îmi cobor privirea.

Blue își lasă capul într-o parte.

— Ești în regulă, Charlie?

Aș vrea să-i spun: *Sunt într-un fel de încurcătură din care nu pot ieși*, dar cuvintele mi se blochează în gât. Înghit cu greu; alunecă pe gât în jos.

Blue mă privește o clipă, cât o bătaie de inimă.

— Și cu vedeta rock cum stă treaba? Se poartă bine cu tine? Unii tipi, *mai ales muzicienii*, se pricep de minune să se poarte de tot rahatul cu femeile.

Îmi fac de lucru; spăl paharul, caut un tricou curat pentru muncă.

— E bine. E OK. Știi tu.

— E cam bătrâior, nu?

— Mda. Douăzeci și șapte de ani.

Mă întorc cu spatele ca să-mi schimb tricoul. Simt privirea lui Blue ațintită asupra mea.

— Charlie, ai mai avut vreun iubit până acum?

Îmi trag repede tricoul peste cap, astfel că gura îmi e acoperită.

— Nu chiar. Nu.

Spune ceva printre dinți, atât de încet că nu pot distinge.

— Ce-ai zis? întreb întorcându-mă înspre ea.

— Nimic, se grăbește ea să răspundă, ridicându-se să-și stingă țigara în chiuvetă. Nu-ți face probleme.

Și continuă, veselă:

—Păi atunci, arată-mi unde-s televizorul și calculatorul și cred că mă descurc până te întorci de la muncă.

Mă prefac că zâmbesc, deși mă tot întreb ce o fi zis și n-am auzit.

— Ei bine, Blue, zic eu. Am vești rele pentru tine.

Cât e seara de lungă, fetele de la Grit vorbesc despre o chestie numită All Souls și despre arderea unei urne. E vorba despre o mare paradă pe Fourth Avenue în amintirea celor morți, cu oameni deghizați și cu fețele pictate ca niște cranii și o groază de alte ciudățenii.

Temple zice:

— E cea mai tare seară. O să fim superaglomerați oricum ar fi și toți cei care intră sunt peste măsură de fericiți că sunt vii și sunt dispuși să pună la treabă energia pozitivă. Și costumele! Sunt date naibii de fabuloase!

Cafeneaua e goală; nimeni nu are nimic de făcut. La un moment dat, sună Julie ca să întrebe cât de ocupați suntem și, după ce închide Temple, Randy dă din cap cu subînțeles, își strânge lucrurile și pleacă acasă. Tanner a fost trecut din tura de zi în cea de seară o zi pe săptămână, iar Julie tot spală vasele. Vitrina pentru produsele de patiserie e goală de mai bine de două săptămâni și acoperită de praf. Bianca s-a săturat să nu-și primească niciodată banii.

Temple își face de lucru cu espressorul.

— Anul trecut am făcut aripi din instalații de Crăciun și un dobitoc a dat peste mine și le-a smuls. Iar o prietenă a dat peste un dansator cu focul, așa că a fost o adevărată nebunie.

Trage de filtru, iar acesta pornește brusc, împroșcând zaț de cafea pe fusta ei albastră, largă, cea pe care o admir în secret, pentru că are clopoței prinși de tiv. Temple scapă o înjurătură. Iau o cârpă și mă aplec să curăț petele întunecate de pe fustă.

Linus vine de la grătar, ștergându-și mâinile cu un prosop.

— E Ziua Morților, Charlie. *Día de los Muertos*! Douăzeci de mii de nenorocite de persoane formează un lanț uman și merg așa în centru și ard bilețele cu rugăciuni pentru cei morți. Ai zice că toată porcăria asta o să aibă un efect, nu? Energia comunității și tot tacâmul. Dar lumea tot de rahat rămâne, nu-i așa, Temple?

— Nu face mișto de asta, zice Temple. Părinții mei obișnuiau să ne muncească tot timpul din greu. Energia pozitivă are o mare forță.

— La tine acasă există ceva de genul ăsta, Charlie? mă întreabă Linus, uitându-se prin cafeneaua goală.

Când vorbește cu mine despre Minnesota, Linus folosește tot timpul cuvintele „la tine acasă". *La tine acasă aveți tortilla? Probabil că ți-e dor de zăpada de la tine de-acasă. Ai de gând să mergi la tine acasă în viitorul apropiat, Charlie?*

Le arunc o privire.

— Noi nu prea le avem cu moartea. Odată ce-ai murit, ai murit și basta. Viii cu viii și morții cu morții.

Le răspund mai mult în glumă, pentru că nu vreau să mă gândesc la tata în momentul ăsta.

Fetele se holbează la mine.

— Glumesc, mormăi eu.

Temple scoate aerul din oala sub presiune.

— E o adevărată aventură, Charlie. S-ar putea să-ți placă. E o manifestare artistică colosală, în onoarea sufletului omenesc.

Șterg ultimele pete de pe fusta lui Temple și dau un bobârnac unuia dintre clopoței, care face *cling-cling*. Sufletul

omenesc. Tata. Oare sufletul lui unde s-o fi dus? Oare mă poate vedea? Dar Ellis, cum e cu partea aia din ea care a dispărut? A mai rămas pe undeva ceva din ea? Gândurile astea mă sperie.

Cred că Temple se înșală. Nu cred că mi-ar plăcea deloc genul ăsta de manifestare artistică.

Blue își face apariția la True Grit la ora închiderii. S-a schimbat în pantaloni scurți, tenișii și hanorac. Are ochii împăienjeniți. Oare câtă votcă o fi băut? Dau furioasă cu mopul pe podeaua cafenelei, întrebându-mă despre ce or fi vorbind Linus și Temple. Blue are brațele acoperite, dar oare îi zăresc liniile de pe gambe? Pe frunte îmi apar broboane de sudoare. Odată, la sala de sport, o fată a dat în lături ușa cabinei de toaletă și m-a surprins numai în sutien, cu bluza de sport în mână. Mă schimbam la toaletă, pentru că voiam să mă feresc de celelalte fete, și purtam întotdeauna un tricou cu mâneci lungi pe sub bluza alb cu roșu, de sport. A râs și apoi și-a acoperit gura cu mâinile. De atunci, toate au început să se îndepărteze de mine când intram în vestiar și mă duceam la dulapul meu, să-mi iau echipamentul pentru sport. Scoteau sâsâieli ascuțite în timp ce îmi luam lucrurile și mă îndreptam înspre cabinele de toaletă. Temple sporovăiește amical cu Blue. Oare din ce tabără o fi făcut parte Temple în liceu? Din cea a fetelor care sâsâiau sau a celor retrase? Linus o fi împins vreodată o fată cu capul în toaletă sau o fi fost nevoită să și-l țină pe-al ei plecat, încercând să reziste până la trei după-amiaza? Oamenii au o groază de secrete. Niciodată nu sunt întocmai ceea ce par.

În drum spre casă, Blue îmi zice amețită:

— Leonard mi-a zis cum să ajung aici, așa că m-am gândit să vin după tine. Sper că nu te deranjează sau ceva de genu'. Nu vreau să-ți invadez spațiul, să știi.

Își dă capul pe spate, ca să se uite la palmieri.

— Locul ăsta e tare ciudat. Toată vegetația pare decupată din

nenorocitele de cărți ale lui Dr. Seuss*, ești conștientă, nu?

Ne continuăm drumul în tăcere și, în cele din urmă, mă întreabă:

— Ce-ai zice de-un bar?

Pe față i se citește o urmă de speranță în timp ce privește pe Fourth Avenue, într-o parte și-n alta.

Ridic mâinile.

— Am doar optsprezece ani. Dacă vrei să mergi într-un bar, ești pe cont propriu.

Blue se răzgândește.

— Hai să mergem să vedem dacă vedeta rock e acasă, îmi zice zâmbind larg.

Cred că nu mai pot evita lucrul ăsta, așa că accept. Mă întreb dacă s-o fi întors acasă de noaptea trecută până acum. Sper că s-a întors acasă de noaptea trecută până acum.

Îl putem auzi de la o stradă distanță zdrăngănind la chitară și, în timp ce cântă, vocea e când mai înaltă, când mai joasă. Sunt surprinsă; n-a mai pus mâna pe chitară de câteva săptămâni. Pe fața lui Blue se așterne un aer visător.

— El e? Doamne, cântă absolut minunat.

Când ne apropiem, îl vedem pe verandă; fumul de țigară se ridică ușor, în cercuri, din scrumiera de la picioarele lui.

— Charlie!

E ciudat de vesel.

— Și Charlie are... o prietenă.

— Blue, zice ea întinzând mâna și trăgând un fum din țigara lui.

---

* Theodor Seuss Geisel, cunoscut ca Dr. Seuss, scriitor american faimos pentru cărțile sale pentru copii. Printre cele mai cunoscute opere ale sale se numără *Pisica în pălărie* și *Cum a furat Grinch Crăciunul*.

Gestul ei declanșează o neliniște urâtă înlăuntrul meu – cât ai clipi, Blue e de o mie de ori mai în largul ei și mai familiară cu Riley decât am fost eu vreodată. Nu înțeleg cum poate fi așa. Ce e cu mine, eu de ce *nu pot*? Și nu cumva... flirtează?

— *Blue.* Ce să zic, Blue e un nume frumos. Eu sunt Riley West.

Sprijină chitara de balustrada verandei.

Nu cumva flirtează și el? Nu reușesc să-i interpretez reacțiile.

— Mulțam', zice Blue. Adică, nu e numele meu adevărat, dar îmi place mai mult.

O privesc surprinsă, uitând de supărare.

— Cum? Pe bune? Și care-i numele tău adevărat?

Blue mai trage un fum din țigară și îl suflă afară încet.

— Patsy. Patricia. Ți se pare că arăt chiar și numai puțin ca una pe care o cheamă Patsy?

— Nu, îi răspund eu, clătinând din cap și zâmbind. Nu arăți nici pe departe ca una pe care o cheamă Patsy.

Riley râde din toată inima. Pesemne că e deja puțin luat, pentru că pare binedispus. Aș vrea ca Blue să nu fie prin preajmă. Dacă Riley e binedispus, îl vreau doar pentru mine. În ultima vreme, are nevoie de trei sau patru zile doar ca să zâmbească. Se înclină către Blue.

— Ceva răcoritor, doamnelor?

Intră în casă. Blue chicotește.

— E drăguț, îmi șoptește ea.

Privește către vecinii lui Riley, care beau vin pe verandele lor și se leagănă în scaune de răchită, făcându-și vânt cu ziarele.

— Probabil că îi place să aibă spectatori. Pe lângă tine, vreau să zic, spune Blue zdrăngănind ușor corzile chitarei.

Îi dau degetele la o parte, enervată de familiaritatea ei cu lucrurile lui. Mă săgetează cu privirea.

Riley se întoarce cu niște sticle reci. Îmi atinge pentru o

clipă obrazul cu nasul, apoi ridică sticla de bere. Ezit puțin, apoi ciocnesc cu ei.

Din două înghițituri, Blue dă pe gât jumătate de sticlă și se șterge la gură, după care începe să-și mute întruna privirea, de la Riley la mine și invers. Chicotește.

— Voi doi sunteți amuzanți.

— De ce?

Trag o dușcă de bere.

— Nu știu. Sunteți, pur și simplu.

Fața îi strălucește.

— Să știți că puteți să vă sărutați sau ceva de genu'. Nu mă deranjează.

Simt cum mi se aprind obrajii.

Riley își încrucișează picioarele și o servește cu o țigară.

— Trebuie să fie o poveste la mijloc. Bănuiesc că e ceva tragic în felul în care v-ați cunoscut voi două.

Blue trage din țigară și scoate un șir de inele de fum, perfect rotunde.

— Doamne, ce-mi plac țigările fără filtru! zice ea dintr-o suflare. Le *ador*!

Mai trage o dușcă sănătoasă de bere.

— Ne-am întâlnit la clinica pentru cei care se taie. Eu am stat cel mai mult acolo.

O spune ca și cum ar fi mândră de asta.

— După mine a venit Isis, apoi, Jen și, după ea, Charlie. Însă Louisa era acolo *dintotdeauna*. Ia stai așa! Ți-e bine, omule?

Fața lui Riley e încremenită, ca și cum și-ar ține respirația. Blue se uită la mine.

— *Charlie.* Nu i-ai zis despre Creeley?

Mă privește cu precauție.

Riley își drege vocea.

— Charlie a fost cam reținută în ceea ce privește viața ei. Dar nu-i nicio problemă. Cu toții avem secrete.

Vocea lui e calmă. Întinde mâna și mă trage mai aproape de el. Gestul lui mă face să mă simt mai bine. Ușurată.

Blue dă din cap.

— Eu îi ziceam Sue cea tăcută, pentru că o vreme nu a vorbit mai deloc. Cum ziceau că se cheamă asta, Charlie?

Scrâșnesc din dinți, cumpănind dacă să răspund ori ba.

— Mutism selectiv, își amintește brusc Blue, cățărându-se pe balustradă cu picioarele ei netede și sclipitoare. În anumite împrejurări, taci mâlc cum ar veni sau ceva de genu'. Și eu am un pic din toate. Sunt un soi de corcitură psihică, dacă vrei.

— Interesant, zice Riley. Spitalele sunt interesante, nu-i așa? Toți cei pe care-i întâlnești par să fie imagini ale tale în oglindă. Am petrecut și eu ceva timp prin spitale, așa că știu ce zic. Cât se poate de tulburător.

Colțurile gurii îmi tremură ușor. Încep să intru în panică; simt că nu țin pasul cu felul în care vorbesc despre mine și cu ușurința cu care se înțeleg. Scrâșnesc din dinți și o săgetez pe Blue cu privirea.

— Ea desena tot timpul.

Își stinge țigara.

— După ce s-a adaptat, în fiecare zi era nevoie să fie dată afară cu forța din sala de lucru manual. Numai ei îi plăcea. Eu nu-s în stare să fac nici un rahat d-ăla, cu pretenții artistice.

— Are un ochi excelent pentru linii, zice Riley aruncându-mi o privire fără să zâmbească. Ai aflat despre mica ei expoziție?

Blue își continuă vorba ca și cum nu l-ar fi auzit pe Riley.

— Doamne, cât am urât locul ăla! De-abia așteptam să ies. Ne țineau ca pe vite și ne tăiau felii din creier, nu-i așa, Charlie?

— Dar tu, Charlie? mă întreabă Riley terminându-și berea. Tu ardeai de nerăbdare să ți se dea drumul?

Fața lui Riley e obosită, dar frumoasă, și mi-e atât de familiară încât simt cum dorul de el crește ușor, dar îl înăbuș când văd cum se tachinează unul pe altul cu brichetele și țigările.

— Nu, răspund încet. Mi-a plăcut al dracului de mult. Nu mi-am dorit niciodată să plec de acolo.

Blue izbucnește în hohote de râs.

— Păi da! Înainte să ajungi acolo, dormeai pe un capac de canal din care ieșeau aburi. Cum să nu-ți placă?!

Riley mijește ochii.

— Capac de canal? zice el încet.

Mă uit la el. Îmi dau seama dintr-odată că nu-și amintește că, acum câtva timp, când am stat pe verandă, în timpul sezonului ploios, i-am povestit că am trăit pe străzi. Nu-și aduce aminte. Pentru că e tot timpul matolit. Mă cuprinde un val de tristețe adâncă.

Blue își mută privirea de la Riley înspre mine. Pălește la față. Își stinge țigara de balustrada verandei și bâiguie:

— *Îmi pare rău.*

Riley murmură:

— Hmmm.

Intră în casă și ne aduce alte sticle, își aprinde alte țigări, deviază discuția. Vorbesc despre mine ca și cum n-aș fi de față, mă tachinează și râd de mine când mă înroșesc la față. În cele din urmă, vecinii intră în casă, se sting luminile, pe stradă se așterne liniștea, dar Riley și Blue sunt tot în vervă, fac schimb de țigări și chicotesc amândoi pe înfundate, despre muzică și politică.

La un moment dat, încep să adun sticlele și scrumierele pline, bag chitara lui Riley înapoi în tocul ei, o ajut pe Blue să se ridice în picioare ținând-o de cot. Se vaită:

— De ce nu putem rămâne aici? E încă devreme! Sunt în vacanță, ce mama dracului!

O iau acasă cu mine și, în timp ce urcăm scările înguste spre camera mea, o sprijin ca să se poată ține pe picioare. Când ajungem, mă cuprinde brusc groaza când îmi cade privirea pe singura canapea, care stă lipită de perete. Blue se duce înspre

toaletă împleticindu-se și trăgându-și în jos pantalonii scurți.

— Îmi cer scuze, zice ea.

Sunetul jetului de pipi răsună puternic în vas.

Se prăbușește pe pat și dă din picioare.

— Să-mi scoată cineva pantofii, vă rog.

O descalț de pantofii cu talpă ortopedică periculos de înaltă și îi arunc într-un colț.

— Închide lumina. Veioza aia mă termină.

Folosesc toaleta pe întuneric și mă spăl pe dinți, îmi dau cu apă pe față, îmi pun niște boxeri și un tricou și, înainte să mă întind lângă ea, o privesc fix, mă uit cum stă ghemuită în patul meu. Îmi fac loc împingând-o cu șoldul. Simt brusc un val de *dor* de Ellis, de felul în care ne ghemuiam împreună în patul ei, vorbind în șoaptă, fiecare simțind pe față răsuflarea caldă a celeilalte. Îmi lipesc ușurel șoldul de cel al lui Blue. E foarte caldă.

De pe coridor se aude slab un televizor.

— Ce a zis vedeta rock despre cicatricile tale, Charlie?

Închid ochii.

— Ce cauți aici? mă întreabă Blue somnoroasă. Du-te înapoi la iubitul tău.

— Nu mă duc.

Blue nu mai zice nimic câteva clipe.

— Nu trebuie să-ți faci nicio grijă din pricina mea sau ceva de genu'. Vreau să zic, îmi place să flirtez, mă simt bine, dar nu sunt... Niciodată nu aș... Ce vreau să spun este că mai mult joc teatru, pricepi, Charlie?

Trage pătura și se întoarce cu fața la perete.

— Și să știi, continuă ea cu o voce tot mai adormită, dar oarecum tăioasă, că o iubită *are voie* să se atingă de chitara iubitului. Te-ai supărat pe mine că am cântat la ea și pun pariu că ție nici nu ți-a trecut prin gând că ai voie să o ții în mână, dar să știi că *ai voie*. Că doar n-o fi el un soi de zeu.

Vorbele ei ustură un pic, pentru că are perfectă dreptate. Dar nu știu ce să răspund, așa că nu zic nimic. Când am impresia că a adormit, pentru că începe să respire adânc, iar eu sunt pe punctul de a mă scufunda în întuneric, murmură dintr-odată:

— Hei! Să-mi amintești. Am ceva pentru tine. De la Louisa.

Dimineața, are fața albă ca hârtia, dar e plină de energie și soarbe cu poftă din cafeaua pe care i-am luat-o de la cafeneaua de pe stradă.

Face baie în cada minusculă și-n timpul ăsta eu spăl câteva căni în chiuvetă. Nu e rușinoasă ca mine; în timp ce se lasă pe spate, iar apa îi scaldă sânii, pot vedea pe corpul ei întreaga sa poveste. După baie, își ia medicamentele unul câte unul și apoi aliniază flacoanele pe pervaz. Mă întorc cu gândul la mesajul ei, în care îmi zicea că i se prescriseseră o groază de medicamente.

— Am nevoie de un leac pentru mahmureală.

Își trage pe ea un tricou. Are mâneci scurte. Cicatricile de pe brațe, provenite de la arsuri, sunt făcute meticulos, cu grijă.

— Și de un suc. Cum ar fi o Cola uriașă.

Arăt către tricou și către brațele ei.

— Pe tine nu... adică, dacă te vede lumea?

Se încruntă.

— De ce dracu' mi-ar păsa dacă vede lumea, Charlie? *Asta* e. Asta sunt eu.

Trage de tricoul meu cu mâneci lungi.

— Tu ai de gând să trăiești toată viața așa, în întuneric? E mai bine să iei lucrurile în piept. Și știi ce mă mai înfurie la culme? Dacă un tip are cicatrici, lumea le consideră un căcat de act de eroism sau ceva de genu'. Femeile însă? Noi suntem doar niște ciudate care provoacă repulsie. Uită-te la iubitul tău. Adică, nu vreau să fiu rea, îmi place de el, cu farmecul ăla al lui ștrengăresc, pe care îl pune la treabă fără niciun efort, dar are probleme serioase.

Se preface că bea ceva.

— Ia zi, de ce nu i-ai povestit despre spital și despre faptul că ai trăit pe stradă? El poate să aibă probleme, dar tu nu poți?

Cuvintele ei încep să se precipite într-o izbucnire de mânie, ceea ce mă surprinde.

Simt că îmi dau lacrimile. Se mișcă prea repede pentru mine.

— Nu știu.

Înghit în sec.

— Nu vreau decât să-mi iau ceva de mâncare, bine? Putem face asta?

Caut în buzunar după niște bani, dar Blue îmi dă mâna la o parte.

— Nu-i nevoie. Fac eu cinste. Îmi pare rău. Pe bune. E-n regulă.

Își pune geanta pe umăr.

— Hai să mergem. Dacă nu fac repede rost de Cola aia, cred c-o să vomit.

Blue comandă pentru amândouă omletă, suc cu gheață și buritto cu cartofi și ardei iute. Înfulecă cu lăcomie, șoptește comentarii răutăcioase la adresa fundului mare al chelneriței și face glume deocheate cu recipientele de sare și piper, în formă de cactus. Comandă încă un suc și o brioșă cu scorțișoară, a cărei glazură i se lipește de buza de sus.

Aruncăm o privire prin neobișnuitul magazin de peruci de pe Congress Street. Blue își cumpără niște cercei cu pene și încearcă tot felul de peruci tapate, viu colorate. Ne îndreptăm spre centru fără o țintă precisă, minunându-ne de fațada curată, ca o prăjitură, a Catedralei St. Augustine, admirând Altarul Dorințelor El Tiradito, elegant și singuratic, cu mormanele de *veladoras** arse. Blue zăbovește o vreme să privească în găurile din zidul spălăcit și șubred al altarului, la bilețelele cu dorin-

* În spaniolă, „lumânări"

țe și la ofrandele lăsate de oameni, la lumânările topite, la fotografiile rigide, decolorate. Ating cu mâna o nișă goală. Oare nu ar trebui să aduc aici o fotografie cu Ellis? Îmi trec degetele peste piatra netedă.

Blue e foarte tăcută în drum spre casă. Trag în piept aerul de început de noiembrie și privesc întinderea albastră a cerului. În perioada asta, în Minnesota au căzut toate frunzele din copaci, iar cerul e cenușiu, anunțând frig și iarnă. Poate că a și nins o dată-de două ori. Însă aici nu e decât cer albastru și o căldură care parcă nu se mai termină.

Odată ajunse în cameră, Blue se instalează în fotoliu și butonează telefonul mobil. Când o întreb așa, ca din întâmplare, cât are de gând să rămână, o umbră i se așterne în privire.

— Credeam că ți-am zis că n-am unde să mă duc, Charlie. Tu ai mare noroc cu locul ăsta. E foarte drăguț. Uită-te și tu, e al naibii de însorit chiar și iarna. Sunt 23 de grade afară chiar și acum.

Își lasă capul în jos.

— Nu mă vrei aici, Charlie?

Și vreau, și nu vreau, și vreau, și nu vreau.

Schimb subiectul.

— Ce mai fac cei de la Creeley, ce mai știi de ei?

Blue clatină din cap într-o parte și-n alta.

— Nu prea știu, nu sunt la curent. Isis a plecat imediat după tine. Louisa nu o să iasă niciodată, proasta naibii. Fie o să moară, fie o să rămână închisă acolo pe viață, pot să jur. O, la dracu'!

Se năpustește după geantă și scormonește prin ea până găsește ceva. Scoate zece caiete cu coperte în alb și negru, legate cu o panglică roșie.

— Louisa mi-a zis să-ți dau astea.

Sunt grele. Mi-o și imaginez pe Louisa, cu părul ei blond-roșcat răsucit în jurul capului, zâmbind când o întreb ce tot scrie în caietele alea. *Povestea vieții mele, Charlie.*

— Nu ai de gând să arunci o privire? mă întreabă Blue.

— Poate mai târziu.

Le bag în rucsac. Nu pare ca Blue să fi umblat la panglică, dar cine știe. Nu vreau să le las la vedere. Poate că înăuntru sunt lucruri pe care Louisa vrea să le văd doar eu. Poate că vreau să păstrez cuvintele ei doar pentru mine.

Blue se reașază confortabil în fotoliu.

— Am primit un mesaj de la Jen S. Dooley a părăsit-o. A ratat nu știu ce bursă școlară de baschet și a cam recidivat, dar ai ei nu au aflat încă.

— Tu stai de vorbă cu cineva? o întreb pe Blue. Vreau să zic, te duci la întruniri sau ceva de genu'?

Blue soarbe din berea pe care și-a cumpărat-o înainte să ne întoarcem în cameră.

— Nț, nu mai am nimic de spus. Dar tu?

— Am corespondat cu Casper prin e-mail o vreme, dar nu mi-a mai răspuns de ceva timp.

— Întotdeauna ai fost un fel de animal de companie al ei. Toate știam asta. Mare căcat.

Blue se ridică brusc, începe să scoată haine din geantă și le împrăștie pe canapea.

Închid încet fermoarul rucsacului.

— Lui Casper îi plăcea de toată lumea, răspund eu pe un ton calm, dar ceea ce îmi spune Blue mă face să mă simt vinovată. Poate chiar *am fost* animalul de companie al lui Casper, proiectul ei special, chiar și numai puțin.

— Ba nu-i plăcea de toată lumea. De *mine* nu i-a plăcut niciodată. Ai impresia că mi-a trimis vreun e-mail după ce am ieșit? *Nu.*

Stă cu spatele la mine și își strânge părul într-un coc. Acolo, pe ceafă, se află rândunica durdulie și albastră, care urmărește totul.

Ca să destind atmosfera, o întreb ce are de gând să facă cât

timp sunt la muncă. Blue ridică din umeri și se îndreaptă agale spre bucătărie.

Când o văd că ia sticla de pe pervaz și își clătește un pahar, vreau să-i spun: *Oprește-te!*. Dar cine sunt eu să-i spun asta? Sunt și eu la fel de pierdută.

— Păi, știi tu. O să ies pe afară. Poate că o să stau de vorbă cu vecinii tăi.

Se întoarce înspre mine și îmi zâmbește, iar dinții ei noi par un zid strălucitor.

Îi spun cu mâna pe ușă:

— Blue, ia-o mai ușor cu chestiile alea, bine? Poate mai facem o plimbare diseară, doar noi două. E o vreme numai bună pentru o plimbare de seară.

Îi zâmbesc plină de speranță, dar ea se mulțumește să îmi facă semnul păcii și își butonează mobilul.

Când mă întorc de la muncă, nu e în apartament. O găsesc acasă la Riley, în camera din față. Aud râsete încă din stradă, când cotesc către casa lui. Simt crampe de teamă în stomac în timp ce urc treptele care duc pe verandă; mă uit prin ușa cu plasă la ei doi, așezați pe podea, înconjurați de scrumiere pline de mucuri de țigară și de pahare de băutură: Blue zdrăngăne la chitara lui Rily, iar el îi corectează cu grijă mișcările degetelor. El spune glume cu o voce tărăgănată, ea râde îmbujorată toată, bucurându-se de toată atenția lui. Simpla vedere a felului în care își ating mâinile îmi face rău. Blue mi-a spus că n-ar face niciodată ceva cu el, așa este, și cu toate astea... Imediat mă simt de tot căcatul – oare nu tot ea mi-a spus că se simte singură? Iat-o aici, distrându-se cu cineva care îi acordă atenție.

Părul îi cade pe obraji, ca un evantai mătăsos. Blue – Patsy, *Patricia* – pare foarte veselă, și, dintr-odată, nodul pe care îl simt în stomac slăbește puțin. După ce mi-a zis că pe ea Casper nu o simpatiza așa cum mă simpatiza pe mine, n-ar

trebui oare să aibă dreptul măcar la atâta lucru?

Când intru încet pe ușă, se uită la mine cu un zâmbet larg și îmi povestește încântată la culme cum a scos-o Riley la un pahar la Tap Room și la cină la Grill. Iar dimineață, îmi mai spune ea, o s-o ducă la o plimbare cu mașina, să-i arate locurile care merită văzute.

Îmi simt stomacul în gât. Pe mine nu m-a dus niciodată la plimbare cu mașina. Blue pare superîncântată, iar degetele ei ating ușor coardele chitarei. Îmi îndrept privirea către Riley, care scrijelește cu unghiile eticheta de pe cutia de bere.

Poate că i-a făcut doar niște promisiuni pe care nu o să le respecte, din dorința de a fi amabil cu ea, după care o s-o dezamăgească. Pe bune: cu ce mașină? Și unde să se ducă? Are de gând să chiulească de la muncă? Încep să mă enervez.

Mă trântesc pe canapeaua de catifea vișinie. Riley ridică privirea și în sfârșit mă vede, se apleacă, îmi ridică un crac al salopetei și mă pupă pe genunchi.

— A, salut, fii atentă, te-a căutat proprietarul, zice Blue pufăind din țigară. Cum îl cheamă, Lonnie?

— Leonard, îi răspund eu îmbufnată.

Își mușcă buza concentrându-se să așeze corect degetele pe coardele chitarei. Are unghii frumoase, albe și atent pilite.

— Voia să știe cât o să rămân p-aici, pen'că este o cameră mică rău și faze de genu' și zicea că s-ar putea să ai de plătit ceva în plus.

Pălesc la față. Blue observă și clatină din cap.

— Nu-ți face griji, Charlie, am eu bani și, pe deasupra, o să muncesc pentru banii în plus la chirie.

Radiază de bucurie.

— De acum încolo, sunt persoana care se ocupă de întreținerea clădirii. Doar n-am mers degeaba pe atâtea șantiere cu taică-meu, nu? Ai văzut casa scării? Am reparat-o azi. Am putea fi colege de cameră pentru totdeauna.

Zâmbește larg, iar ochii îi strălucesc.

Pare atât de fericită și plină de speranță, că mă cam topesc. Mă simt destul de bine de când stă cu mine. Nu mai e așa cum era la Creeley.

Fetele de la True Grit, Temple și Frances și Randy, vorbesc mereu despre colegele lor de cameră. Poate fi amuzant să locuiești cu încă o fată.

— Da, îi răspund, încercând să schițez un zâmbet. Ar fi super, Blue.

Riley râde și el, dar parcă nu e râsul lui.

— Auzi la tine, Blue! Nu mai spune așa. Nu vreau să-mi pierd fata din cauza celei mai bune prietene a ei. Numai datorită ei mai funcționez. Îmi revendic drepturile.

Mă strânge un pic cam tare de genunchi.

Blue ridică din sprâncene. Încearcă să-mi prindă privirea, dar eu mă ridic și mă ofer să mai aduc de băut. Și o țin tot așa, tot aduc băuturi pentru toți, inclusiv pentru mine, până când ajung să mă clatin pe picioare la fel de tare ca ei.

Mă complac din ce în ce mai rău în situația asta, pentru că aș fi vrut ca Blue să fie altfel când a venit, aș fi vrut să fie mai bună, ca să am și eu mai mult curaj să fiu mai bună.

Sau poate că așa a fost scris să se întâmple.

Mai târziu, după ce în casă se așterne liniștea și Blue adoarme pe canapea, cu mâinile cuibărite între genunchi, mă duc cu Riley în camera lui; îi simt răsuflarea pe umăr. În cameră e răcoare; ferestrele sunt deschise.

Stă în spatele meu, își lipește corpul de mine și-mi răsuflă în obraz.

— Prietena ta vorbea tâmpenii când zicea să împartă camera cu tine, nu? Nu știu ce să cred despre asta.

Închid ochii amețită. M-am săturat groaznic să beau, să fiu nevoită să fac curat după el când e prea dus. Să-l car în pat. Să-l trezesc ca să meargă la muncă. Unde sunt? Ce fac?

Vorbesc cu jumătate de gură, mă doare gâtul de la țigări, dar mă forțez să vorbesc și mi se simte mânia în voce și îmi dau seama că și el o simte; corpul lui se dă în spate, abia mă mai atinge.

— Nu-mi dai voie nici măcar să am o prietenă? Nici măcar una singură?

Mi se împleticesc cuvintele și intru un pic în panică. Nu vreau să-mi pierd cumpătul, dar furia din mine se face tot mai mare, iar alcoolul o împinge mai departe, lacom.

— Hei, stai, zice Riley cu o voce blândă. N-am...

— Adică, ai habar cât de greu e să stau numai în preajma ta tot timpul? În condițiile în care tu ești tot timpul varză?

Riley nu zice nimic.

Ridic tonul. Îi dau mâna la o parte, mă lipesc de perete, cu fereastra deschisă deasupra capului. Oare mă aud vecinii?

— Niciodată nu m-ai întrebat nimic despre mine. Niciodată nu m-ai întrebat nimic despre cicatrici. Sau despre părinții mei. Blue măcar știe, înțelege...

— Hei, ascultă-mă, toți ajungem în căcat, iubito, n-am întrebat pentru că...

— N-ai întrebat pentru că nu cred că-ți pasă cu adevărat; important este să fiu aici când ai nevoie de mine.

O prăjitură sau o carte sau un disc de pe raft, cum a zis Julie.

Mă întorc pe cealaltă parte. Din cauza amețelii și a întunericului din cameră, îi disting chipul cu greu. Și el e la fel de beat, de-abia își ține ochii deschiși. Oare o să-și amintească *asta*?

— Ia de-aici, Riley, ascultă. Uite în ce căcat am ajuns eu. Am avut o prietenă care a încercat să se sinucidă și a fost vina mea. Și i-am spart maică-mii nasul și m-a dat afară. N-am dormit niciodată pe capace de canal, dar fii atent *aici*: un codru de pâine poate să-ți ajungă o săptămână, dar tot rămâi fără provizii.

Cuvintele dau năvală, mi se adună în gât ca niște nori scămoși, dar nu mă pot opri.

— Când îți cer mărunțiș o să-mi dai, pentru că sunt mică și par tristă și sunt murdară și tu ai niște gânduri ascunse în ce mă privește, pentru că sunt mică și tristă și murdară. Te gândești că, cine știe, ai putea face unele lucruri cu mine și că eu te-aș lăsa, pentru că am nevoie de bani. Și eu știu asta, așa că, atunci când spun că ar trebui să mergem în parc, să putem sta de vorbă între patru ochi, o să vii bucuros cu mine, o să fii încântat și emoționat.

Riley șoptește:

— Nu!

Își acoperă fața cu mâinile.

— N-o să mă mai uit la tine în parc, când pritenii mei or să sară pe tine din tufișuri. Sau când o să plângi pentru că te bat cu lanțuri, îți iau banii, îți distrug costumul cel bun. Gata, mi-a ajuns. Oricum, cine te pune să ții atât de mulți bani în portofel? Ești așa de prost, frate, prost ca noaptea.

Riley zice *Oprește-te!*, dar nu mă opresc, pentru că vreau să-l rănesc, să-l rănesc rău pentru felul în care a privit-o pe Regan, sau pentru ce-o fi fost între el și Wendy sau pentru felul în care a râs cu Blue și pentru că nu mă lasă să fiu prietenă cu ea, dar mai ales pentru că sunt cumplit de obosită.

M-am săturat groaznic *să beau* și *să fiu disperată*. M-am săturat *de mine* și sunt furioasă *pe mine*. Pentru că am acceptat să devin tot mai mică, în speranța că o să mă bage mai mult în seamă. Dar cum să te bage cineva în seamă dacă devii tot mai mică?

Dau așternuturile la o parte, trec peste el înghiontindu-l și vorbesc încontinuu, chiar și în timp ce trag salopeta pe mine și încerc să prind bretelele. Nu reușesc. Îmi tremură mâinile. Așa că îmi leg nenorocitele de bretele în jurul mijlocului.

— Și dacă încerci să te descurci de una singură, un tip încearcă să te violeze într-un tunel și e praștie de drogat și are forță. Își bagă mâinile în pantalonii tăi, își introduce degetele în tine, își îndeasă umărul în gura ta, ca să nu audă nimeni

cum țipi. Și poate că te salvează doi băieți, doi băieți de treabă. Și dacă intri în cârdășie cu unii, ai face bine să nu uiți cine-i șeful grupului, că altfel o să încerce și el să-ți facă rău.

Mă aplec cât mai aproape de fața lui Riley. Își închide strâns ochii.

— Am trăit într-o casă de curve. Cineva a încercat să mă vândă pe bani. Așa că am încercat să mor. Asta-i povestea mea, Riley. Când o s-o aud pe a ta?

Gâfâi. Și-a acoperit fața cu amândouă mâinile.

— Riley, zic eu cu o voce răgușită. Riley, trebuie să ne oprim. *Tu* trebuie să te oprești. Nu vreau să mori, Riley. Te rog, oprește-te. Nu vreau să mori. O să te oprești?

Vocea lui răsună mai puternic decât m-aș fi așteptat.

— Nu!

Mai să mă împiedic când mă reped afară din cameră, împleticindu-mă. O ridic pe Blue de pe canapea trăgând-o de tricou. Se clatină când încearcă să stea în picioare.

— Ce mama dracului, Charlie... ceeeee?

Părul îi acoperă fața.

O târăsc afară și mă încalț cu ghetele în timp ce ea se poticnește pe verandă, încercând să-și bage sandalele.

— Ce mama dracului? V-ați certat sau ceva de genu'?

— Vreau să plecăm. Haide! Te rog, grăbește-te, Blue.

Cobor în fugă treptele verandei, trăgând adânc aer în piept. Nu pricep nimic din ce s-a întâmplat, sunt tulburată și beată și mă mănâncă pielea.

— Trebuie să fiu în siguranță. Te rog. Acasă.

—Da, bine, bine.

Blue își încheie nasturii de la jeanși și coboară tropăind pe treptele verandei. E încă pe jumătate adormită, beată.

Nu mai vreau să beau nu mai vreau să beau nu mai vreau să beau nu mai vreau să fiu singură.

Trebuie să o susțin în timp ce mergem; corpul ei atârnă

moale, ca un jeleu. Îi spun încet:

— Blue, hai să ne oprim, hai să terminăm cu toate astea, bine? Știi tu, hai să n-o mai dăm în bară.

— Super, bâiguie ea. E super, bine, e-n regulă.

— Te rog.

Cerul e acoperit de nori lăptoși. Simt mirosul dulceag al șamponului lui Blue, chiar dacă duhnește a alcool și tutun. Sunt cât se poate de conștientă că Riley nu m-a strigat când am plecat, că nu a venit în fugă pe verandă. Că nu a făcut nimic.

Bulgărele dinăuntrul meu o mai culege și p-asta și o adaugă la grămadă.

DIMINEAȚĂ, ÎN TIMP CE MĂ ÎNTORC CU DOUĂ CAFELE de la cafeneaua de pe stradă și simt că îmi crapă capul de durere de la mahmureală, îmi pică ochii pe peretele de pe casa scării. Blue avea dreptate; a lipit găurile și crăpăturile și le-a netezit cu șmirghel. Peretele e neted și fin. Blue pare mândră.

În holul clădirii miroase a curat; când m-am întors cu cafelele, am găsit-o pe Blue lângă o găleată și un mop ud. Se ocupase de perete cu o zi înainte; acum făcea curățenie pe coridor și în hol, preocupată de aspectul podelei de lemn, încercând să-și dea seama cum ar fi trebuit lustruită. Arăta extraordinar de odihnită după o noapte lungă de beție.

Nu cred că-și amintește de noaptea trecută. Sunt sigură că nici Riley. Când am plecat după cafea, am avut nevoie de toată voința de care sunt în stare ca să nu o iau în direcția opusă, să cotesc spre casa lui, să urc treptele de la verandă și...

Pe frunte îi lucesc broboane minuscule de sudoare.

— Ce poți face dacă ai o specializare în limba engleză? mă întreabă ea. După cum se vede, numai așa ceva.

Râde și face o moacă hazlie.

— Universitatea din Wisconsin, Madison, zice ea brusc. Nu sunt chiar o ratată, Charlotte.

— Știu asta, Blue. Cred că e grozav.

— Asta e ziua ta cea mare! Nu ai emoții?

Ia una dintre cafele și soarbe încântată.

— La dracu', mă omoară capul.

Încuviințez din cap.

— Ba da, am emoții.

Mă gândesc ceva mai mult la asta, încercând să-mi distrag atenția de la Riley.

— Chiar am mari emoții.

— Super! Așa și trebuie. Vii mai târziu să mă iei, să mergem împreună la galerie?

— Da, sigur. Mă duc să trag un pui de somn înainte să mă duc la muncă, bine?

Blue mă salută și o pornesc spre cameră. Simt un gol în stomac. Încă sunt supărată din cauza disputei cu Riley și mă întreb dacă măcar o să fie acasă sau dacă o să vină la expoziție mai târziu. Simt că între noi lucrurile au rămas cumva nelămurite și nu-mi place asta.

LUCREZ DE LA CINCI LA ȘAPTE, după care Temple îmi spune că mă pot duce la expoziție. L-a pus pe Tanner să servească la tejghea, iar ea se ocupă de espressor. Oamenii se îngrămădesc în cafenea, îmbrăcați în cele mai caraghioase costume cu putință, cu fețele vopsite în negru și cu o expresie cadaverică. Julie e afară, servește cidru cald dintr-un recipient de tablă.

Tanner aranjează recipientele de cafea sus, pe vitrinele pentru produse de patiserie, lângă niște teancuri de pahare de unică folosință și o cutie pentru bani. Temple a printat un anunț mare: CAFEA PĂ ÎNCREDERE, 1 COCO. Linus se ocupă de grătar, iar Randy îmi ține locul la spălatul vaselor și pregătește mâncarea.

— E-n regulă, zice Temple. Am rezolvat. Du-te și rupe-le gura, fată!

Pe bulevard domnește o nebunie totală grație sărbătorii *All Souls* sau *Día de los Muertos*. Dansatoare din buric, copii și adulți îmbrăcați complet în negru, cu cranii desenate pe față; copiii mici au atașate pe spate aripi galbene, străvezii. Jongleri cu focul, oameni pe picioroange, cântăreți din cimpoi cu fustanele și cranii desenate pe față. Zgomotul e incredibil, iar peste fiecare sunet se suprapune bubuitul uriașelor tobe japoneze taiko. Oamenii poartă pe niște prăjini schelete uriașe, pe ale căror cranii atârnă jobene. O femeie îmbrăcată complet în negru, cu ochii atât de creionați cu negru încât par niște adâncituri, are desenat pe față un craniu auriu. Ține o umbrelă neagră, de a cărei margine sunt agățate cranii în miniatură.

Un grup de persoane îmbrăcate în alb, în niște robe vaporoase și cu cranii colorate desenate pe față (asta a fost ceva ce a trebuit să-mi arate Temple pe telefonul ei: fețele erau pictate în alb, iar pe deasupra erau desenate modele colorate, care aduceau întru câtva cu florile), poartă pe deasupra capetelor un șarpe din hârtie presată, lung de șapte metri. Polițai și mașini de poliție, oameni care poartă măști, oameni care par pe altă lume, cu tot felul de instrumente, se plimbă de colo-colo. Îi zăresc pe punkiștii de la Dairy Queen făcându-și veacul în față la Goodwill; fumează și privesc mulțimea încruntați. Și ei și-au pictat fața în alb și și-au dat cu negru în jurul ochilor. Punkista mă observă și scoate limba printre buzele vinețiii.

Încerc să rămân pe trotuarul de pe partea opusă a bulevardului, strecurându-mă printre oameni. Vacarmul mulțimii, combinat cu bubuitul diverselor tobe și cu muzica, e asurzitor. Polițiștii stau la marginile procesiunii, încercând să-i țină pe toți pe carosabil, dar e dificil; oamenii apar și dispar, strigă și râd. Pretutindeni sunt mimi și standuri de produse de artă și artizanale. Fachirii trec pe lângă mine și tresar când o femeie se oprește chiar în fața mea și își introduce cu grijă flacăra în gură și în jos, pe gât. După aceea o scoate și scuipă foc, îndepărtându-se în fugă. Îmi croiesc drum înspre pasaj și răzbesc de cealaltă parte a străzii, mă desprind din îmbulzeală și o iau înspre apartamentul meu, lăsând în urmă strigătele și bubuiturile de tobă ale procesiunii.

Blue nu e în cameră. Hainele ei zac împrăștiate pe canapea, iar în aer plutește fum de țigară. Trag o înjurătură când văd dezordinea pe care a făcut-o: scrumiere pline, pahare cu urme de ruj, pungi mototolite de la prăvălia de pe stradă. Pe covor sunt împrăștiate resturi de salată și roșii. Pe marginea chiuvetei au rămas pete de scuipat amestecat cu pastă de dinți. Ochii mi se opresc o clipă asupra telefonului fițos al lui Blue, lăsat pe mă-

suța de cafea; ecranul e crăpat în formă de pânză de păianjen, ca și cum ar fi fost trântit de pământ. Mi se strânge stomacul. Blue are întotdeauna mare grijă de telefonul ei de fițe.

Acum, uitându-mă în jur, la dezordinea care domnește în apartament, îmi dau seama că ceva nu este în regulă, că s-a întâmplat ceva. Unde e Blue? Poate că s-a dus acasă la Riley. Trag aer în piept, încercând să nu mă las deranjată nici de asta. Poate că Blue a primit niște vești proaste și a avut un acces de furie. Stau în cumpănă dacă să mă duc imediat acasă la Riley, să văd dacă e acolo, sau să mă pregătesc pentru expoziție. Fac câteva exerciții de respirație. Mă hotărăsc să mă pregătesc. Probabil că Blue și-a ieșit din minți pentru cine știe ce prostie. Mai întâi mă pregătesc pentru expoziție și apoi o să trec pe la Riley.

E pentru prima dată după luni în șir, când port altceva decât salopete tăiate. Am găsit la Goodwill o fustă de bumbac neagră și largă și o ie maro-închis. Le trag pe mine, mă încalț cu niște sandale pe care le-am găsit aruncate pe o alee și îmi dau cu apă pe față. Îmi netezesc părul în oglinjoara din baia de pe coridor, în care mi se vede întotdeauna doar o parte a feței. Aproape că-mi acoperă urechile. Încerc să văd cum îmi stă dacă îl dau într-o parte și mă uit la găurile goale din urechi.

Mi se pare simpatic să-mi văd culoarea naturală după atâta vreme, după ani întregi în care mi-am vopsit părul roșu sau albastru sau negru. E șaten cu șuvițe închise, castanii.

Cred că fața mea arată mai bine decât arăta cu câteva luni în urmă; pielea e mai curată, cearcănele de sub ochi s-au mai estompat. Mă întreb dacă lui Riley i se pare vreodată că sunt frumoasă sau drăguță sau *ceva* acolo, pentru că nu mi-a spus niciodată. Când mă gândesc din nou la el, mi se face iar rău. Amintirea nopții trecute mă face să simt un gol ciudat în stomac.

Nu, așa a spus.

Mă privesc în oglindă. *Orice ar fi*, îmi zic, *nu o să beau nimic în seara asta.*

Mă întorc în cameră și scotocesc prin geanta verde de voiaj a lui Blue, unde găsesc un ruj rozaliu, cu care îmi dau pe buze. Îmi accentuez conturul ochilor cu dermatograful ei și estompez culoarea întinzând-o puțin cu degetele, sperând să obțin un aspect fumuriu, ca ochii de bufniță. Încerc să fac și eu ce am văzut de atâtea ori la Ellis, când se machia.

Îmi mișc degetele în sandale, pentru că nu sunt foarte comode. Bluza, fusta, rujul; prea multe lucruri noi dintr-odată. Mă descotorosesc de sandale și îmi pun șosetele negre și pantofii cu șiret. Sunt agitată și sunt gata, dar mai întâi trebuie să o găsesc pe Blue.

Chitara lui Riley e pe verandă, la fel țigările și berea. În casă bubuie muzică jamaicană. Pe stradă e gălăgie, oamenii se adună pe verande și în grădini, beau, fac grătare și râd. Văzduhul vuiește de larma mulțimii și de bubuitul tobelor de la procesiunea All Souls.

Strâng țigările și sticlele de bere și le duc în casă.

Blue e așezată pe podea, în mijlocul livingului, cu spatele la mine, ghemuită și înconjurată de vălătuci de fum, iar în fața ei sunt împrăștiate carcase de discuri.

— Blue! strig eu, dar nu mă aude din pricina muzicii.

Îi ating umărul și sare speriată, iar scrumul i se împrăștie pe genunchii dezgoliți. Se întoarce înspre mine, cu ochii cât cepele; pupilele dilatate i se mișcă fără noimă.

— Blue?

Strâmb din nas la mirosul de plastic ars și-mi dau seama că acesta vine de la Blue: *ea* miroase a plastic ars. Își șterge fața, își scutură scrumul de pe genunchi și zdrobește țigara de podea, cu pumnul. În toată casă s-a răspândit miros de ars; un miros chimic, care-mi face ochii să lăcrimeze. Îmi ia puțin timp, dar până la urmă înțeleg ce se întâmplă.

Blue plânge. Îmi spune numele cu o voce răgușită.

— O, Doamne sfinte!

Mă trag în spate, ameţită, mă ustură nările. Mi se face rău de la stomac.

— Ce mama dracului ai făcut? De ce ai făcut din nou asta, Blue? Dinţii tăi...

Numai la asta mă gândesc: *dinţii tăi minunaţi.*

Pipa e pe podea, lângă genunchii dezgoliţi. De bărbie îi atârnă un fir lung de salivă.

În ochi are o licărire stranie; pe faţă i se întipăreşte dintr-odată jalea, făcând să i se lase pielea de pe obraji.

Spune: *Louisa şi-a dat foc.*

Încep să tremur atât de tare, încât sticlele pe care le ţin în mâini se ciocnesc între ele.

Blue îmi zgârie pantofii cu unghiile. Încearcă să mă ţină lângă ea. Respiră zgomotos, gâfâie, iar ochii nu i se opresc din mişcare. O dau la o parte şi mă trag înapoi. Louisa? Louisa a murit? Corpul îmi este cuprins de răceală, apoi de fierbinţeală şi, în cele din urmă, de amorţeală.

Aud zgomot de ocean şi de tunete. Louisa. Ellis. Nu se poate să se întâmple din nou.

Mă împleticesc înspre bucătărie, strigându-l pe Riley. O să fiu bine, numai să îl găsesc pe Riley. Riley o mă strângă în braţe, împiedicând toate lucrurile rele să iasă la suprafaţă. El poate face asta, cel puţin în momentul ăsta, nu? Aşa cum a făcut când mi-a fost rău. Cel puţin pentru asta mă pot baza pe el.

În faţa ochilor îmi dansează puncte negre; simt furnicături pe piele; un fel de gheară îmi strânge gâtul pe dinăuntru.

În spatele meu, Blue care plânge; un plâns subţire, ascuţit.

Îmiparerăuîmiparerăuîmiparerăuîmiparerăuîmiparerău.

Şi-a dat foc. Louisa *şi-a dat foc.* Nu mai pot respira.

Primul lucru pe care reuşesc să-l văd în bucătărie este o combinaţie de culori mate, roşu şi galben; după aceea, faţa

pătată a lui Wendy peste umărul lui Riley și acel rânjet care lasă la vedere niște dinți ascuțiți, îndreptat către mine. Riley se împinge în ea cu atâta violență, încât capul tipei se bălăngănește de parcă ar fi o păpușă dezmembrată. Și-o trag chiar acolo, pe blatul din bucătărie, el, cu fața îngropată în gâtul ei, ea, cu picioarele goale atârnând pe lângă șoldurile lui, cu jeanșii scurți prinși într-unul dintre degetele de la picioare.

Wendy scoate un soi de sughiț și îmi face cu ochiul.

În cealaltă cameră, discul pare să se fi blocat dintr-odată și urmează o pauză lungă, groaznică, până când Blue reușește să pună acul la loc. Ochii larg deschiși ai lui Wendy seamănă cu niște acadele în formă de spirală.

Sticlele goale îmi cad din mână și se prefac în cioburi.

Ea izbucnește în râs.

— Întoarce-te la lamele și la mucurile tale de țigară, fetițo.

Sughiță din nou.

Capul lui Riley se clatină și se ridică. Se întoarce. Figura pe care o afișează nu mi-e cunoscută. E o figură diferită, care exprima atâta furie, încât simt cum corpul îmi paralizează de frică. Sunt incapabilă să mă mișc.

Își trage pantalonii maronii peste coapse și se apropie de mine. Am înghețat. Urlă la mine, dar eu nu mai sunt acolo, a început disocierea, plutesc tot mai departe de corpul meu împietrit. La fel cum se întâmpla cu Frank Nemernicul. Și cu mama.

El o împinge tare pe fata care sunt eu, izbind-o de perete. Coperta înrămată a albumului *Little Crises Everywhere,* din spatele ei, cade pe podea. Sticla se face țăndări și crestează spatele pulpelor fetei și se așterne pe jos, la picioarele lor.

El urlă: *Nu e nimic aici! Nu vezi? Nu înțelegi?* Din gura lui sar stropi de salivă, care îi acoperă fetei obrajii. Cum-necum, ea reușește să-și simtă mâinile. Începe să-l lovească în piept.

Foc, foc, pretutindeni, înlăuntrul ei.

Nu știu cine ți-ai imaginat că sunt, dar asta e. O împinge pe

fată cu obrazul în perete. *Ieși afară din casa mea!* îi șoptește el răgușit. Întoarce-te de unde ai venit!

Ieși odată!

Procesiunea a ajuns la destinație, în centrul orașului. Urna arde și nori mari de fum și de dorințe și de rugăciuni pentru cei morți se ridică în aer. Mi-am venit în fire chiar în mijlocul haosului, dar vederea îmi este încețoșată din pricina lacrimilor, iar întunericul crește în mine. Toate fețele-cranii dimprejurul meu par acum să șoptească ceva și își clănțăne dinții. În timp ce alerg, mă izbesc de capete de copii. O femeie în negru plânge așezată pe jos, cu fața mânjită de vopsea. Mă gândesc la Louisa în timp ce oamenii mă împing și îmi aruncă vorbe urâte. Louisa care a dispărut de pe fața pământului, Ellis care a mers prea departe. Imaginea Louisei îmi apare în fața ochilor, un nimb de flăcări, părul roșu-auriu cuprins de vâlvătaie. Scandările trec pe lângă mine, tobele și cimpoaiele se învălmășesc în urechile mele. La intersecția de lângă Hotelul Congress, o văd pe Ellis dansând pe muzica celor de la The Smiths și mă opresc brusc, iar ceilalți se lovesc de mine și mă îmbrâncesc. Încerc să o iau în altă direcție, dar iat-o și acolo pe Ellis, aplecată peste mașina ei de cusut, cu vârful limbii în colțul gurii. Noaptea târziu, Ellis îmi vorbește în șoaptă la ureche, în patul ei, îmi explică cu de-amănuntul ce i-a făcut un anume băiat și cum s-a simțit. Ellis îmi găurește urechile cu un ac sterilizat și îmi dă vin ca să nu mai simt durerea. Prima dată când am luat amândouă LSD la o petrecere, am petrecut ore întregi holbându-ne una la alta și râzând de felul în care fața celeilalte se modifica și se transforma într-un vârtej de felurite culori. Când am ascultat cum făcea Ellis sex cu un băiat într-un garaj, am mirosit ulei și diluant pentru vopsea și m-am întrebat cât avea să mai dureze. Am fost dată afară din școală și Ellis a rămas și m-am îndepărtat de ea și băiatul-lup și apoi părinții

ei, care au obligat-o să o termine cu mine. Lui Ellis îi plăcea să alerge de colo-colo, îi plăcea să încalce regulile, dar îi plăcea și să meargă acasă, la patul ei pufos și la chipsurile de cartofi și la înghețată și la o mamă căreia încă îi plăcea să-i perie părul cu degetele și care credea că faptul că și-l vopsea mereu în altă culoare era un semn al spiritului ei liber. Răzbat printr-o încâlceală de schelete, mă răsucesc, m-am rătăcit. Lacrimile de crocodil care au năpădit-o pe Ellis când tatăl ei, Jerry, m-a alungat și nu aveam unde să mă duc, pentru că locuiam la ei de săptămâni întregi. Pastilele de pe podea nu erau ale mele, erau ale băiatului, dar Ellis n-a zis nimic. Mesajele pe care mi le-a trimis Ellis după ce s-a despărțit de el. *Foarte tare. Doare.* Da, ceva nu-i în regulă. Ellis și Louisa și Riley și Blue și tatăl meu, mort și înghițit de apele râului, tras în jos de greutatea propriei tristeți. Tristețea mea e din cauza lui sau din cauză că sunt a lui? Goluri. Goluri umane. Îmi răsucesc capul și privesc prin mulțime, căutând un gol afară din toate aceste goluri umane, toate aceste mii de chipuri care îndrumă spiritele unui loc mai bun, care triază sufletele morților. Toți au capete negre cu găuri în loc de ochi, găuri în loc de guri, boturi hrăpărețe ale morții. Sunt prea multe persoane în capul meu. Mă zgârii singură cu unghiile ca să le scot afară, să alung întunecimea care se răspândește înlăuntrul meu.

Alerg încotro văd cu ochii, bântuită de fantome.

ÎNTUNERIC. ÎN CAMERA MEA E ÎNTUNERIC. Întuneric beznă. În mine e întuneric beznă.

M-am zbătut să scap din procesiunea de All Souls și s-a întâmplat ca pe vremuri, ca în trecut, m-am ascuns și m-am făcut cât mai mică pe stradă și am găsit o alee dosnică și o pubelă și m-am vârât între ea și zidul de cărămidă al unei clădiri, înghițită de întunericul din jur.

Iar acum m-am întors acasă sleită și mi-am găsit camera devastată. Geanta verde de voiaj, poșeta lui Blue, hainele ei, totul e sfâșiat, rupt în bucăți, călcat în picioare și ciuruit. Pe măsuța de cafea zdrăngăne o sticlă de whisky pe jumătate goală. Tot peretele desenat e mâzgălit acum cu ruj, fețele din desen sunt crestate de linii sângerii. A scris: *Cu drag, Wendy!*

Oare au venit aici împreună, după ce el m-a gonit? Au venit aici împreună să-mi distrugă lucrurile, hlizindu-se drogați? A fost pentru ei un alt mod de a ajunge la orgasm?

Din fotoliu curge umplutura, iar pe pernă zace nevinovat un cuțit.

Mă dezbrac de toate hainele noi și rămân în mijlocul camerei, goală.

Nu te faci niciodată bine.

Trag patru guri de whisky. În urechi îmi bâzâie sute de albine. Micile creaturi dinăuntrul meu își ascut ghearele, își pregătesc unghiile. Cântă. Mai beau puțin, mă pun în patru labe și mă târăsc până în bucătărie, la valiza Louisei, izbesc lada de lapte în care îmi țin farfuriile și ele cad pe podea cu un

zăngănit, o mie de steluțe albe, o mie de bulgări de sare. Trag de valiza îndesată sub cadă, până când iese.

Îmi scapă un sunet firav, un icnet. Blocul meu de desen a dispărut. Fotografiile și desenele mele vechi, rupte în bucăți. Și trusa mea, trusa mea e călcată în picioare, îndoită, golită, bucăți de tifon sunt împrăștiate prin toată valiza, iar cioburile au fost sfărâmate.

De ce i-am ascultat pe Casper și pe Mikey? Până la urmă, ce am încercat să fac? Cum să cred că lucrurile ar putea sta altfel? Cum să-mi spun să-mi țin gura? Să respir. Să las totul să treacă pe lângă mine. O grămadă de porcării fără seamăn.

Lovesc valiza cu piciorul și mă ridic. Închid ochii, beau ce a mai rămas în sticlă și o izbesc de perete. În mine e întuneric, întuneric beznă. Trebuie să scap de lucrul ăsta din mine care m-a făcut să cred că mi-ar fi putut fi mai bine. Trebuie să-mi aduc aminte cât de proastă am putut fi, cât de al dracu' de proastă...

Îmi curm brusc șirul gândurilor. Oare așa ceva o fi simțit Ellis în momentul ăsta de certitudine? Mesajele de la ea îmi pâlpâie în fața ochilor.

Doare. N-ai zis că doare-așa. F. tare. Sub picioarele mele se întinde un lac scânteietor de cioburi. Mă tăvălesc prin el. Îmi las pielea să absoarbă lacul de sticlă. Cât de puternică sunt? Cât de puternică sunt. Îmi pot freca fața cu cioburi, îmi pot șterge ochii, pot mânca sticlă și pot să dispar pe dinlăuntru. Uite, fereastra, mâinile mele, mâna asta, cu pumnul strâns, care doare. Mâna asta, un pumn, pentru că vreau mai multă, vreau mai multă sticlă, pot să o beau pe toată. Când cioburile ferestrei făcute țăndări se revarsă peste mine, mă simt acasă.

SUNT NIȘTE BĂRBAȚI AICI și nu-mi doresc decât să termine ce fac și să plece. Eu n-am terminat. Vă rog, lăsați-mă să termin. Am nevoie să tai din mine bucată cu bucată, până când nu mai rămâne nimic.

Aș vrea ca bărbații să nu mai vorbească. Aș vrea ca bărbații să nu mai plângă. Mă întreb de ce or fi plângând bărbații.

Căldura unei mănuși de baie ude. Ungerea cu alifie. Mirosul curat și apăsarea delicată a tifonului medicinal, pârâitul leucoplastului. Bărbații nu mai plâng. Acum e și o femeie. Nu e mama.

Aș vrea să-mi pot deschide ochii.

Nu vreau să-mi deschid ochii.

Aud din nou plânsete și de data asta îmi dau seama că sunt eu, că eu plâng.

ACUM SE AUD O VOCE DE FEMEIE ȘI O VOCE DE BĂRBAT și noaptea se derulează cu repeziciune. Sunt săltată în sus și-n jos de niște valuri, deasupra mea e întuneric, peste tot în jurul meu e întuneric. În mine e întuneric.

Femeia zice:

— Îl omor cu mâna mea.

Bărbatul râde, dar nu cu răutate:

— Cine nu s-ar fi așteptat la asta?

Femeia răspunde:

— Nu nenorocita asta de adolescentă de pe bancheta din spate, asta-i sigur. Doamne Sfinte, o să avem nevoie de junk food. De mult junk food.

Marea se agită. Vocile se îndepărtează din ce în ce mai mult, după care multă vreme nu se mai aude nimic. Și marea începe să se agite din nou și ceva mă apucă de picioare. Aș vrea să strig, dar nu pot. Gura mi-e plină de pietre umede, ca înainte, înainte de tot. Înainte de Creeley. Pietrele din gură au revenit.

Bărbatul zice:

— E încă destul de amețită, dar pansamentele arată bine. O să aibă un purcoi de probleme cu mersul în următoarele zile.

Și femeia:

— Nesimțitule, ai mâncat toți pufuleții?

Bărbatul răspunde:

— Ai prins tot ce zicea despre prietena ei? Că e o legumă sau ceva de genu' ăsta.

Vocea femeii e tristă.

— N-am mai putut să ascult.

Nu mai ascult.

Femeia și bărbatul au plecat iar. Marea e brăzdată de ploaie. Trebuie să merg la baie.

Trebuie să merg la baie. Nu-mi răspunde nimeni, pentru că n-am zis-o cu voce tare.

Pipăi în jur cu mâna și o durere bine cunoscută îmi urcă în braț. Sunt pe bancheta din spate a unei mașini, simt cu unghiile cute de piele artificială, iar în tapițeria desprinsă de pe plafonul mașinii e o lampă pătrățoasă, stinsă. Mă ridic în capul oaselor și clipesc. *Trebuie să merg la baie.* Pe geam nu zăresc decât beznă și niște copaci fantomatici.

Cu multă băgare de seamă, mă trag încet către portieră mușcându-mi buzele ca să nu țip și o împing ușor ca să o deschid, în timp ce simt presiunea și căldura din brațele sfâșiate și o arsură stranie în stomac. Îmi trag picioarele afară și mă aplec în față ca să mă ridic. În momentul în care ating pământul cu degetele de la picioare, o durere ascuțită mă străfulgeră în tălpi.

Mă prăvălesc și mă lovesc cu nasul și cu gura de pământul dur. Scâncesc, inhalez praf și simt că mă înec.

Niște mâini mă întorc cu fața în sus și îmi curăță ochii și gura de țărână și de pietricele. Clipesc.

Disting fața ridată, tăbăcită de soare a lui Linus. Și rânjetul tâmp al lui Tanner. Și pistruii de pe fețele lor, numai buni să te joci cu ei de-a unește punctele.

Scuip țărâna din gură. *Vreau să fac pipi.* Îmi mișc mâinile și mă lovesc ușor, ca să îi fac să înțeleagă ce vreau.

Amândoi izbucnesc în râs.

— O să fie dureros, nu glumă, zice Tanner, rânjind.

Linus împinge găleata sub mine și îmi îndepărtează picioarele. Stau cu o parte a fundului pe banchetă. Linus trage de pe mine o pereche urâtă de pantaloni de trening. Se holbează la coapsele mele și apoi își ridică privirea înspre mine, siderată. Bineînțeles. De unde să fi știut și de cicatricile alea? Își închipuia că am doar pe brațe. „Fată" e tot ce reușește să zică. Oftează.

Își cere scuze pentru pantaloni; sunt primul lucru care i-a căzut în mână în timp ce scotocea prin rucsacul ei, când ea și Tanner au mers în camera mea ca să mă caute. La început n-a știut ce căutau acolo Hector și Manny și Leonard, îmi spune ea, așa că s-a înfuriat și i-a dat la o parte, un pic cam brutal. Linus e o femeie puternică.

Linus zice:

— Și atunci am văzut că plângeau. Și că erau beți, dar încercau să te curețe cum puteau și ei, cu prosoape de hârtie și batiste.

Îmi spune că se gătiseră toți pentru vernisaj, dar s-au întors când au văzut că nu apar.

Jetul de urină împroașcă stropi în găleată. Linus așteaptă să termin, după care îmi întinde un șervețel și golește găleata lângă un copac. Apoi o aruncă în portbagajul mașinii.

— Să calci pe cioburi de sticlă, bună mișcare, Charlie, ce să zic. O să ai de tras pe chestia asta câteva zile.

Îmi trage înapoi pantalonii pe picioarele care tremură, îi saltă peste fund și mi-i ridică până la brâu. Mă așază încet la loc, în mașină.

— Amica ta Blue zicea că s-ar putea să fii tăcută o vreme. Trebuie să recunosc că e cam enervant.

Zâmbetul ei e trist și resemnat.

— Suntem într-un cimitir, în Truth or Consequences, New Mexico. Știai că Tanner e fratele meu? Ne-am oprit puțin ca să-i facem o scurtă vizită lui tata.

Ceva mai departe, în întuneric, Tanner lovește cu piciorul într-o piatră de mormânt și scuipă pe jos.

— Nu ne înțelegeam chiar așa de bine cu bătrânu'.

Își șterge apăsat fața cu ambele mâini și apoi îl strigă pe Tanner, spunându-i că e timpul să plecăm.

Tanner mă iscodește cu privirea în oglinda retrovizoare, iar la colțurile gurii i-a rămas sare de la chipsuri.

— Arăta mai rău decât era de fapt.

Își îndepărtează sarea cu vârful limbii.

— Îți amintești? Învăț ca să mă fac paramedic. Aveam geanta de practică cu mine. Te-am reparat cât ai clipi.

Pe geam se scurge întinderea neagră a cerului, punctată de miile de stele albe ca zăpada. Mă întreb cât o fi ceasul. Mâinile îmi rătăcesc pe sub hanoracul cu care m-a îmbrăcat Linus, trec peste bandajele de acolo.

Acum sunt Louisa. Nu mai e loc pentru mine.

Mă simt sleită, dar nu pentru că mi-ar fi foame. Încerc să înțeleg ceva din senzația asta, dar nu reușesc. Mă doare spatele din cauză că stau întinsă pe bancheta mașinii. Mă doare totul. Mă ridic în capul oaselor, fără să țin seama de durerea care mă săgetează prin stomac. Tanner a adormit. Stă cu capul sprijinit de geamul ridicat al mașinii.

Linus își drege vocea și mă privește în oglinda retrovizoare.

— Wendy, dealerul lui Riley, ți-a furat banii și ți-a distrus camera. A urmărit-o pe amica ta până acasă, după ce ai plecat tu. A bătut-o destul de tare. Tipul slăbănog de la primul etaj, ăla care are o mulțime de cărți, cum îl cheamă? El are grijă de amica ta. Riley și Wendy au furat mașina unuia pe nume Luis, au cumpărat și mai multe droguri de pe undeva și au pornit

spre cazino. Asta după ce au luat toate încasările de noapte de la True Grit. Mă rog, știi și tu, fură de luni în șir ca să-și cumpere porcăriile alea.

Își strânge degetele pe volan, cu ochii la drumul întunecat.

Mă gândesc la momentele în care mi-a dat bani și m-am dus acasă la Wendy pentru el. La îngrijorarea lui Julie în privința banilor lipsă din casa de marcat. Închid ochii. Mi-e rușine rău.

— Le trage rău la măsea Riley ăsta, dar s-a băgat și-n multe alte porcării cu tipa aia. Acum se și droghează, dar presupun că ți-ai dat seama, nu?

Cutia din lemn de cireș a lui Riley. Săculeții plini cu cristale, mirosul bizar de plastic ars.

— N-au mai ajuns la cazino, Charlie.

Linus ronțăie pufuleți.

— Riley s-a răsturnat cu mașina. Târâtura aia e rănită destul de serios. Dar Riley, fiind Riley, a scăpat relativ ieftin. Se pare că reușește întotdeauna să iasă la suprafață, Riley ăsta.

În fața restaurantului, un dinozaur roz, de pe care se decojește vopseaua, scoate răgete din botul lui cu dinți lipsă. Pe drum, privind pe geamul mașinii, am văzut o mulțime de lucruri de prost-gust pe marginea șoselei: dinozauri, roboți, nave spațiale, extratereștri cu căpățâni rotunde. Asta înseamnă oare New Mexico? Făcături de dinozauri și extratereștri falși? Tărâmul celor pierduți.

Mă uit pe geamul mașinii la Tanner și la Linus. Stau într-un separeu. El trage de un hamburger și vorbește la mobil. Linus mestecă în ceai și scrie într-un carnet. Odată, la cafenea, mi-a spus că scrie zilnic în jurnal, „ca să-și ordoneze lucrurile în minte".

Mă întreb dacă or să-mi aducă și mie ceva de-ale gurii sau dacă Tanner o să-mi dea mai multe pastile împotriva durerii. Linus nu e de acord cu asta; i-am auzit șușotind când credeau

că dorm. Dar eu le vreau; vreau să rămân în nebuloasă, în derivă. Încă nu vreau să ajung la mal.

Aici cerul e diferit de cel din Tucson, e de un albastru mai strălucitor, zici că este o bomboană. Norii par să plutească ușor în văzduh, ca niște vălătuci de fum. Mirosul de snack food și de băutură carbogazoasă a umplut mașina. O muscă se plimbă agale pe plafon. Îmi vine în mintea imaginea lui Riley în bucătărie, acea înfricoșătoare figură necunoscută. Durerea mă cuprinde din nou, răcnind furioasă. Îmi acopăr ochii cu mâinile și apăs tare.

Linus e acum pe locul pasagerului, doarme. S-a făcut noapte din nou. Aerul cald al deșertului se strecoară în mașină. Îmi umezesc un deget și-l bag în punga goală de chipsuri, adun sarea și mă gândesc la Jen S. în seara aia, în camera de relaxare, când a adunat sarea din castronul cu popcorn. Toate astea par să se fi întâmplat cu mii de ani în urmă. Spitalul curat, o doctoriță de treabă, un pat confortabil. Acum m-am întors de unde am plecat: rătăcesc în voia sorții, rănită.

După ce și-au dat seamă că uitaseră să-mi dea de mâncare, singurul loc pe care l-am mai găsit a fost o prăvălioară unde aveau doar niște burrito deshidratați, cu aspect dubios. Tanner a cumpărat o pungă de chipsuri și o băutură energizantă, covrigei și Cola.

Tanner trage adânc aer în piept.

— Doamne, iubesc New Mexico. Dacă credeai că Tucson e o casă de nebuni, încă n-ai văzut nimic.

Bate cu degetele în volan.

— Te simți ametită? E din cauza altitudinii. O să te simți mai bine după câteva zile. Bea din energizant.

De fiecare dată când îmi apare în minte imaginea lui în bucătărie, încerc din toate puterile să o alung, dar simt iar acea căldură

înlăuntrul meu, acea rușine și iată-i din nou împingându-se unul în altul, ea, cu gura ei plină de salivă și rânjind înspre mine, iar Riley, întorcându-se în direcția mea, groaznic de beat, și nu e numai asta, mai e și altceva, urlă la mine și-mi spune...

Plâng mult pe bancheta din spate, cu fața lipită de geamul mașinii, în timp ce Linus și Tanner sunt în față, cu ochii la drum. Ei nu spun nimic, mă lasă să mă manifest. Pendulez între starea de veghe și cea de somn, fața mi se freacă de bancheta de vinil, picioarele îmi pulsează de durere, o durere care când crește, când scade, asemenea mișcării valurilor. Din față ajung până la mine, ca printr-un lung tunel, șoapte nedeslușite. Cuvinte disparate plutesc în aer: *centru de reabilitare. Mesaje. Mamă. Riley.*

Riley. *Riley.* Îmi afund capul în banchetă, înăbușindu-mi hohotele în gât.

Și iese la iveală încet, așa cum fac șoarecii după ce casa s-a scufundat în liniște: Ellis. Felul în care s-a simțit înainte s-o facă. Oceanul de durere și rușine. Cel în care se îneca.

Iar eu am lăsat-o să se înece.

Mă trezesc, semiconștientă că mașina s-a oprit. Tanner coboară și își întinde picioarele. Linus își desface centura de siguranță și-mi zâmbește.

— Haide, sus, copile! mă îndeamnă ea voioasă.

Un bărbat mai în vârstă, în papuci pufoși, ne face semn de pe o verandă largă de lemn, de la capătul unui drum de țară, acoperit cu pietriș. Zeci de clopoței de vânt, care scot un clinchet ca de sticlă la adierea vântului, stau agățați de grinda verandei. E mult mai răcoare decât în Tucson. Încep să tremur pe bancheta din spate a mașinii, în timp ce mă uit la ei.

Bărbatul e îmbrăcat într-un halat de baie albastru-verzui și soarbe dintr-un pahar de vin. Părul îi stă ridicat, ca niște smocuri albe de bumbac. Tanner și Linus traversează drumul,

îl îmbrățișează cu afecțiune și se întorc la mașină după mine, iar bărbatul vine încetișor în urma lor. În timp ce sunt scoasă de cei doi, se apleacă puțin ca să mă studieze cu ochii lui curioși ca de pasăre.

— A, da, murmură el. A, da, înțeleg. O, Doamne.

În casă e cald; Tanner și Linus mă duc înăuntru și mă ajută să traversez un coridor, până la o cămăruță cu un pat pentru o persoană și o fereastră. Rămân cu privirea ațintită la crucea de lemn cu ornamente de pe perete. Îmi vine în minte crucea pe care am furat-o de la Ariel. Mă bucur că i-am înapoiat-o, chiar dacă nu i-am spus niciodată că eu am furat-o.

Mă așază cu grijă în pat și mă acoperă cu o pătură albastră de lână. Tanner îmi pune două pilule pe limbă și mă ajută să beau din paharul cu apă.

Prin fereastra fără perdele pot vedea cerul, cu stelele lui alburii, halucinant de mari. Două zile dorm încontinuu.

În cea de-a treia zi, când pun picioarele pe podea, durerea pare să mai fi cedat. Deshidratată și ametită, înaintez șontâc-șontâc pe coridor, în căutarea băii. Pe pereții de lut sunt înșirate fotografii mari, înrămate, alb-negru, care înfățișează oameni și vechi biserici de lut.

Pe pereții din baie sunt agățate cruci în toate culorile și mănunchiuri frumos mirositoare de salvie. Lângă toaletă sunt așezate, una peste alta, în niște turnulețe albe, role durdulii de hârtie igienică moale. Nu există cabină de duș, ci doar o cadă adâncă. Mă așez pe toaletă, îmi pipăi tifonul de pe brațe, de pe abdomen. Mă gândesc să-l dau la o parte ca să mă uit, dar nu o fac. Rămân în baie o bună bucată de vreme, ascultând liniștea, privind spre pervazul ferestrei, la zborul agitat al unui fluture de noapte. Cred că e cea mai frumoasă baie în care am intrat vreodată. Nu m-aș fi gândit că o baie poate fi atât de frumoasă. Că și-ar pierde cineva timpul să o facă atât de comodă, de drăguță.

Bătrânul e așezat la o masă lungă din lemn de pin, în încăperea cea mare, cu un ziar pe care-l ține foarte aproape de față. Pe masă sunt boluri cu fructe cărnoase și nuci, o tavă pe care se află o baghetă și o farfurie cu unt. Mă privește pe deasupra ochelarilor.

— Cafea?

Îmi toarnă o cană din presa franceză și împinge o carafă cu lapte de-a curmezișul mesei.

— Laptele e cald, dacă îți place cu lapte. Nepoții mei s-au dus să dea de mâncare calului.

Îmi întind un strat sănătos de unt pe o felie de baghetă. Acum chiar mi-e foame; mațele îmi chiorăie fioros. Mușc din baghetă; e foarte fină și crocantă și din ea zboară o mulțime de firimituri direct pe hanoracul de pe mine. Bătrânul râde.

— Și mie mi se întâmplă asta mereu. Niciodată nu mi-a fost rușine să fac mizerie când mănânc.

Scutur firimiturile alburii. Miezul baghetei e pufos, jilav. Liniștea care domnește în casă e întreruptă doar de zgomotul pe care îl fac când mestec și, din când în când, de foșnetul ziarului pe care-l citește bătrânul. Treptat, îmi dau seama că și afară e liniște. Ciudat de liniște. Nu se aud nici mașini, nici voci, nimic.

— Știai că quakerii* cred că liniștea este o modalitate de a-i permite divinității să pătrundă în corpul tău? În inima ta?

Dă ziarul la o parte și se apleacă mult înspre mine. Sprâncenele lui sunt ca niște omizi albicioase și adormite.

— Niciodată nu m-am temut de liniște. Dar tu? Unii oameni se tem, să știi. Au nevoie de vacarm și de agitație. Santa Fe. Un ținut deșertic, aflat la altitudine. Nu-i așa că e frumos? Stau în casa asta de 42 de ani. Liniștea asta minunată pe care o poți

* Nume dat membrilor unei secte protestante, numite și Societatea Religioasă a Prietenilor și înființată de puritanul englez George Fox la jumătatea secolului al XVII-lea.

auzi – tocmai am spus ceva cât se poate de *amuzant* – o face să fie cel mai minunat loc de pe pământ. Pentru mine.

Întinde mâna și o pune peste a mea. Are pielea uscată, pământie.

— Îmi face mare plăcere să te am ca oaspete în casa mea minunată, Charlotte.

Simt cum ochii îmi sunt inundați de lacrimi calde, de recunoștință.

ÎL CHEAMĂ FELIX ȘI E BUNICUL LUI LINUS și al lui Tanner. Linus mă plimbă prin casă, îmi arată tablourile de pe pereți, statuile așezate prin colțuri și în curte, o întindere uriașă de pământ, care dă înspre niște coline vălurite și înspre grajdul calului. Mă duce într-o construcție ca o peșteră, inundată de lumina care pătrunde prin luminatorul din tavan, pe pereții căreia sunt agățate felurite tablouri, un loc plin de cutii de vopsea, găleți cu pensule și recipiente foarte mari cu terebentină. Alte pânze sunt așezate pe trei rânduri și se sprijină de perete. În celălalt capăt a fost amenajată un fel de mansardă; pe podeaua de sus se află o masă cu o mașină de scris veche și un scaun. La mansardă se urcă pe o scară lată. Sub ea se află niște rafturi pline vârf de cărți puse de-a valma. O femeie tânără lucrează la o masă din lemn de pin, într-un colț al atelierului: sortează niște diapozitive, le ridică în lumină și le studiază, după care le așază în diferite teancuri.

— Ea e Devvie, îmi spune Linus. Asistenta lui. Și ea locuiește tot aici.

Merg prin atelier șchiopătând, atingând ușor lucrurile lui Felix, creioanele, foile răzlețe de hârtie, borcanele și tuburile, amalgamul uimitor și voluminos de mărunțișuri: pene de pasăre, pietre de diferite mărimi, oase vechi de animale, fotografii îndoite, cărți poștale cu litere ciudate și timbre exotice, o mască roșie, cutii de chibrituri, cărți masive de artă, cu coperți de pânză, borcane și tuburi întărite de vopsea, o sumedenie de vopseluri. Pe o masă sunt împrăștiate o mulțime de foi de hârtie pictate cu acuarele, tușe ușoare, delicate, care înfățișează

niște flori mov, cu formă conică. Pe o altă masă sunt numai cărți, grămezi întregi de cărți, deschise la diferite imagini și desene, cu cinci-șase bilețele lipite la fiecare pagină, pe care sunt notate cuvinte precum *Climatul paletei*, *Ecou/răspuns*, *Nu mințI*. Podeaua e acoperită cu un strat vechi de vopsea; mă împiedic de o pereche de saboți scofâlciți.

Mă uit iar la tablourile de pe pereți; aș vrea să spun că înfățișează apusuri, dar nu sunt atât de explicite. O fi vorba despre ceva mai profund, ceva aflat înăuntrul trupului, un sentiment? *Nu-i așa că-i frumos?* m-a întrebat Felix. Alăturarea culorilor are un anumit efect, sunt sigură de asta, o pot simți; se completează unele pe altele; e descrisă o anumită relație, pe care nu o pot reda în cuvinte, și mă emoționează să le privesc, mă împlinește, îmi domolește durerea. Mă uit la instrumentele de lucru ale lui Felix și mi-aș dori să pot face pe loc ceva, să fac ceva cu mâna mea. Îmi aduc aminte vorbele spuse de Ariel la vernisaj, despre tablourile pictate cu vopsea pentru bărci, ale lui Tony Padilla: *Culorile pot fi ele însele o poveste*. Dincolo de suprafață, deopotrivă întunecoasă și luminoasă, tablourile lui Ariel formau o poveste. Îi zâmbesc timid lui Linus.

— Delicios, așa-i?

Bate din palme, entuziasmată.

Felix înțeapă carnea de pe grătar de parcă ar avea încă viață în ea. Fumul îi aburește ochelarii, iar el îi șterge de poala cămășii. Mă uit la degetele lui deformate, la cât de îngroșate îi sunt încheieturile și nodurile degetelor. Pe piele i se mai văd vechi pete decolorate de vopsea.

Ne-am strâns cu toții afară, în jurul unei mese lungi de lemn. Aerul e răcoros. Tanner mi-a împrumutat un pulover de lână. Linus taie dintr-o bucată de brânză albă, cu miros înțepător, iar Tanner feliază un avocado. Devvie, asistenta, e în casă, prepară băuturi și dă de mâncare unui câine ciobănesc,

bătrân și șchiop. Din depărtare se aude calul nechezând în grajd. Dinspre deșertul înnegurat care se întinde dincolo de noi, vin tot felul de sunete stranii. Chiote și fluierături; foșnete și ciorovăială.

Felix trânțește carnea lucioasă pe un platou și îl pune pe masă, scuturându-și șervetul peste picioare. Se uită înspre cer.

— Probabil că e una dintre ultimele dăți când putem sta afară, ca acum.

Îmi aruncă o privire.

— În decembrie avem zăpadă. E cea mai frumoasă lună aici.

Mă privește pe deasupra ochelarilor și soarbe îndelung din vin, oftând mulțumit după ce înghite.

— Suferința asta a ta, zice el în timp ce se așază la masă și își pune șervetul în poală. Și nu mă refer la ceea ce s-a întâmplat cu tânărul ăla, pentru că lucrurile de genul ăsta vin și trec, e una dintre cele mai dureroase lecții pe care le învățăm. Cred că la tine este vorba de un alt fel de suferință. Poate că genul de suferință pe care o simți când trebuie să trăiești în lume, dar fără să știi *cum* ar trebui să faci asta. Are vreun sens ce spun?

Mai soarbe o gură de vin.

— În viața fiecărui om intervine un asemenea moment, cred eu, un moment în care se întâmplă ceva extrem de... *semnificativ*, care îți sfâșie ființa în mici bucățele. Și atunci trebuie să te oprești. Îți petreci multă vreme adunând bucățelele din tine. Și îți ia atât de mult timp nu neapărat să le potrivești din nou între ele, ci să le îmbini într-un mod nou, dar nu neapărat unul *mai bun*. Mai degrabă unul care să-ți permită să supraviețuiești până când știi cu certitudine că o anumită piesă trebuie pusă într-un anumit loc și tot așa.

— E prea mult pentru ea, bunicule, zice Tanner. Nu-i decât un copil.

Felix izbucnește în râs.

— Atunci o să-mi țin gura. Nu mă băga în seamă. Nu-s decât baliverne scornite de un bătrân plicticos.

Stau cu capul în jos. Nu vreau să încep să plâng la masă, de față cu atâția oameni, așa că îmi îndes carne sărată în gură. Îmi strecor degetele sub coapse, ca să nu mai tremure, și ascult sporovăiala celorlalți. Sunt atât de goală pe dinăuntru, atât de înfometată după nu știu prea bine ce, încât simt că aș putea mânca zile la rând și tot nu m-aș sătura.

Mai târziu, întinsă în patul meu de o persoană din camera cufundată în liniște, cu fereastra întredeschisă înspre cerul luminos, chiar mă gândesc la *semnificativ,* în timp ce aerul răcoros îmi mângâie fața. A fost tata primul moment semnificativ din viața mea? Era cu noi și apoi n-a mai fost și nu aveam voie să întreb de el sau să plâng sau orice altceva, pentru că mama era foarte supărată.

Poate că Ellis a fost o piesă din puzzle, una importantă și *semnificativ* de frumoasă, pe care eu am aruncat-o din cutia cu piese. Încă nu știu sigur ce a reprezentat Riley. O fi fost și el o parte din întreg. Și poate că încă nu am terminat?

Nu sunt nici pe departe completă. Nu știu unde sunt toate piesele care mă alcătuiesc, nu știu cum să le îmbin între ele, cum să le fac să se lipească. Nici măcar nu știu dacă pot.

CEAȚA ÎN CARE MĂ AFLU SE RIDICĂ PUȚINTEL, o săptămână mai târziu. Dorm în continuare mult, sunt foarte obosită, dar nu mă mai doare atât de tare când pășesc și, oricum, se pare că nu vom pleca nicăieri prea curând, așa că mă apuc să cercetez casa lui Felix, un loc complicat și haotic. Dacă o privești din față, pare mică și pătrățoasă, dar, odată ce ai intrat, se întinde în mai multe direcții simultan, structura ei complexă fiind mascată de plopi și de cactuși care seamănă cu niște caracatițe. (Asta înțeleg că sunt, din cărticica pe care mi-a dat-o Linus. O iau cu mine când mă plimb pe afară. Mă amuză să fac lucruri simple, cum ar fi să dau nume unei plante.)

Există mai multe dormitoare, toate mobilate cu paturi simple și dulapuri din lemn. La piciorul fiecărui pat e așezată o pătură de lână cu modele, atent împăturită. Încăperea principală e imensă, cu grinzi închise la culoare, masive, care se încrucișează pe tavan ca oasele unui schelet; Tanner îmi spune că se numesc *vigas*. Pe un perete se află un șemineu enorm de piatră. Devvie are grijă să fie aprins în nopțile mai răcoroase și îmi place să stau acolo, aproape de căldura pe care o răspândește.

Felix are o încăpere doar pentru cărți; în alta sunt numai discuri și un casetofon și un pian șchiop, abandonat, așezat în mijloc. Bucătăria se află în spatele casei, lângă o terasă care dă înspre colinele vălurite, întunecate. Grajdul e mai la vale, împrejmuit cu un gard ca să țină la distanță coioții.

Linus îmi spune că atelierul a fost construit cu mulți ani în urmă, cu bani din ceva numit bursă de excelență. E foarte

aproape de spatele casei și seamănă cu un hamba[illegible] care domină colinele. Coioții care vin noaptea dau târcoale urlând. Ziua, Felix îmi arată ulii care zboară la altitudine joasă, iar siluetele lor se năpustesc pe deasupra plopilor în niște arcuri întunecate. Gătesc toți împreună, Linus și Tanner și Felix: mese abundente, fastuoase, cu fructe și cărnuri, pâine și felurite tipuri de brânză, salate de spanac fraged cu nuci și feta sărată.

Într-o dimineață, la micul dejun, în timp ce îmi pune o lingură de afine în farfurie, Felix îmi spune:

— Știi, nu vreau să crezi că sunt un soi de sclav bătrân, care trudește în fiecare zi cu vopselurile și tablourile lui. Câteodată nu lucrez absolut deloc în atelier. Stau pur și simplu. Ascult muzică. Răsfoiesc cărți. Poate că notez ceva ce-mi aduc aminte. Sau scriu o scrisoare.

Își mai toarnă niște cafea.

— Uneori, și să nu muncești poate însemna tot muncă, numai că una mai ușoară. Din când în când, e foarte important doar să existi, Charlie.

Picioarele mi se înzdrăvenesc. Tăieturile, atât cele mai superficiale, cât și cele adânci, se vindecă fără probleme, cu toate că încă sunt dureroase. Tanner îmi scoate bandajele și mă lasă să privesc noile tăieturi, noile râulețe. Îmi pipăi șovăind liniile noi de pe abdomen, fără să mă uit la ele.

Nu sunt foarte adânci, îmi spune el; nu e nevoie de cusături.

— Hai să ne gândim că e un lucru bun.

Aruncă vechile pansamente la gunoi și desface un sul nou de tifon.

Într-o seară, în timp ce Felix deschide încă o sticlă de vin, Linus mă cheamă lângă ea, în fața unui laptop micuț, așezat pe masa din bucătărie. Suntem aici deja de două săptămâni și am observat că, în fiecare seară, după cină, Linus se face nevăzută pentru vreo oră, cu tot cu laptopul. Tanner mi-a zis că vorbește cu copiii ei pe Skype. Nu am putut să zic decât „Aha". Nici

măcar nu știam că are copii. Sau bănuiesc că mi-o fi spus, dar nu am reținut. Mi-am dat seama rușinată că nu am întrebat-o niciodată pe Linus nimic despre viața ei sau despre problemele cu băutura, pentru că eram complet acaparată de Riley.

Linus îmi arată ecranul. Arunc o privire. E un articol de ziar, cu o fotografie a unei lucrări de artă pe un perete. Lucrarea mea. Manny și Karen și Hector și Leonard. A apărut la două zile după expoziție.

Linus îmi ciocănește în tărtăcuță.

— Uită-te, prostuțo. E o cronică despre expoziție. Ascultă.

Îmi citește din cronică și sună destul de bine, doar că puțin cam pretențios; autorul folosește o groază de cuvinte pe care nu le înțeleg; mă întreb de ce n-or putea să spună simplu dacă le-a plăcut sau nu. Prind câte ceva din ceea ce spune Linus:

după toate aparențele, rătăcite printre lucrări care folosesc multe procedee digitale și culori stridente, sunt expuse mai multe portrete în cărbune... uimitor de simpatetice... originalitate clasică...

— Cred că le-au plăcut desenele tale, Charlie!

Linus mă înghiontește în coapsă. Respirația ei miroase frumos, a miere și a ceai verde. Felix se apropie arătându-i lui Linus ceva cu degetul:

— Fă clic pe asta, fă clic.

Linus face clic; ecranul se umple cu fețele lui Hector și Karen și Leonard, cu ochii lui triști și gura încrezătoare.

Felix spune doar atât:

— Foarte bine. Linii foarte sigure, draga mea.

Își dă jos ochelarii și adaugă:

— Dar nu l-ai simțit.

Scutur din cap contrariată. Cum poate să spună că nu am simțit desenul? Toți îmi erau simpatici și am lucrat din greu. Aș vrea să pot răspunde cu voce tare, dar cuvintele îmi sunt în continuare îngropate.

— Ai tot ce-ți trebuie, draga mea. Atenție la detalii. Surprinzi gesturile într-un mod minunat.

Mă privește în ochi.

— Dar tu nu *iubești* acest gen de desen. Sau cel mult nutrești o pasiune complicată pentru el. Ai nevoie ori de una, ori de alta. Ambivalența nu face casă bună cu arta.

Felix mă mângâie ușor pe obraz.

— Ai talent, Charlotte. Acum trebuie doar să investești în acest talent și o *trăire*.

Se întoarce la sticla de vin.

— Am o cameră pe care ai putea să o folosești, îmi strigă el. Devvie o s-o pregătească pentru tine mâine.

Linus aprobă din cap.

— N-o să plecăm nicăieri o vreme. True Grit e închis, Dumnezeu știe pentru cât timp. Riley a furat o sumă al dracu' de mare de bani; oamenii n-au mai fost plătiți. Am face bine să ne petrecem timpul într-un mod cât mai plăcut.

STAU ÎNTINSĂ ÎN PAT, ÎN CAMERA MEA micuță și ordonată, inima îmi bate cu putere și mintea îmi zbârnâie. Ce-o fi vrut Felix să zică cu *trăire*? Am lucrat foarte mult la desenele alea, am consultat o grămadă de cărți la bibliotecă, am urmat toate instrucțiunile din manualul de desen, am exersat la greu. Nu asta ar trebui să facă un artist? Mă gândesc la expoziția lui Tony, când Ariel m-a invitat să merg la cursurile ei de desen. Ariel mi-a spus că nu o să ajung nicăieri dacă nu mă autoanalizez serios. Dacă nu mă folosesc *singură* ca subiect. Mă abțin să nu izbucnesc într-un hohot de râs. Ce vrea Felix să fac, să mă desenez pe mine? Nimeni nu o să vrea să vadă așa ceva, o fată cu pielea despicată și chipul trist.

Îmi lipesc fața de perete. Îi aud de afară, de pe terasa din spatele casei, unde stau și ascultă o muzică sentimentală la pick-up, iar glasurile lor se amestecă cu țipetele care răzbat în răstimpuri din întunecimea deșertului. Acum nu mai am nimic. Nici pe Riley, nici pe Mikey, nici pe Ellis, nici desenatul. Îmi țin răsuflarea, încerc să înăbuș un nou val de hohote de plâns. Iarăși sunt cumplit de obosită. Am obosit să tot încerc. Îmi curge nasul; ochii îmi pulsează din pricina efortului de a-mi înăbuși lacrimile. Mă ghemuiesc cu genunchii strânși la piept. Mi-e dor rău de Riley, chiar dacă îmi dau seama că nu este bine deloc: mirosul lui de fum și de alcool mi s-a impregnat în memorie; vârfurile degetelor îmi sunt săgetate de durere când mă gândesc la panta catifelată a spinării lui; inima dă să-mi sară din piept.

Mă întorc de pe o parte pe alta. Nu-mi pot scoate din minte baia de pe coridor și cutia cu lame de ras de sub chiuvetă. Nici bucătăria, cu oferta ei perfidă de cuțite. Mă întind, mă forțez să-mi pipăi corpul, să număr cicatricile și bandajele, suma totală a stricăciunilor pe care mi le-am făcut singură.

Nu cred că mai este ceva ce aș putea să-mi fac singură.

Și în acel moment, de niciunde, îmi vine în minte imaginea Louisei: cuprinsă de flăcări, părul ei delicat hrănind vâlvătaia, în timp ce carnea se topește ca untul.

Mă ridic atât de brusc în capul oaselor, încât banda adezivă de pe abdomen se dezlipește. O apăs la loc, tresărind de durere. Rucsacul meu e în dulap. Mă las în genunchi, ca să cotrobăi înăuntru. E singurul lucru pe care nu l-a distrus Wendy.

Caietele Louisei sunt în continuare legate strâns într-un teanc. Desfac nodul cu degetele.

Pe prima pagină a primului caiet sunt notate următoarele cuvinte, cu un scris mic, citeț, cu cerneală neagră: *Viața de fată e cea mai rea viață de pe lume asta. O viață de fată înseamnă: să te naști, să sângerezi, să arzi.*

Cuvintele Louisei dor, dar sunt adevărate, au un ecou în inima mea. Le citesc pe toate, fiecare caiet, în aceeași seară. Nu mă pot opri.

S-AU IVIT ZORII, IAR EU ÎNCĂ NU AM ÎNCHIS OCHII, cuvintele Louisei încă mă răscolesc. *Când te tai, construiești un gard cu care îți împrejmuiești propriul corp, ca să împiedici oamenii să se apropie, dar apoi tânjești să fii atinsă. Dar gardul are ghimpi. Și atunci ce faci?* Când mă ridic din pat, Linus mă anunță că Felix îmi dă voie să lucrez într-una dintre încăperile goale, cea mai mică. Devvie și Tanner duc acolo o masă înaltă, un scaun și cutii cu toate cele necesare: caiete, creioane, cerneluri, stilouri și vopseluri. Devvie e o fată osoasă, cu o preferință pentru pulovere de lână și pantaloni de trening. E un fel de doctorand la New York University.

În cameră miroase a mucegai. Afară, calul fornăie. În fiecare dimineață, la ora asta, Tanner îl scoate la plimbare. Mă așez pe podea, iar pe spatele gambelor mi se lipește murdărie și praf.

Felix mi-a zis să fac ceva ce-mi place. Sau ceva ce mă pasionează în mod deosebit. Ariel mi-a spus să mă folosesc pe mine. Louisa mi-a dat povestea vieții ei. *Un beţiv și o beţivă s-au întâlnit și au făcut un dezastru: pe mine. M-am născut cu inima frântă.*

Urmăresc cu degetul cicatricile de pe picioare, îmi pipăi pe sub bluză tăieturile vindecate și nevindecate, făcute de-a lungul anilor. Asta sunt eu acum, linii și urme, clipele de dinaintea lor. *Se naște o fată.*

În camera cu miros de mucegai, aleg un bloc de desen cu foi groase, albe, și stilouri cu cerneală închisă la culoare. Cu ajutorul unei rigle, încep să trasez un cadru pe o bucată de hârtie, testând debitul stiloului cu cerneală neagră, felul în care îl simt între degete. Alunecă pe hârtie ca pe apă, nu

e nevoie să apăs, cum fac cu cărbunele. Pe o altă bucată de hârtie, fac un crochiu, mai mult în glumă, ca să mă testez, să testez imaginea care se conturează.

Se naște o fată. Încep cu mine însămi: o fată cu o claie de păr pe cap, într-un cardigan galben, scămoșat, în prima zi la o școală nouă, cu toate cicatricile ascunse sub jerseu și sub jeanși. Cât de tristă mai e și fata asta, cu gura strânsă, ochii arzători, furia și frica vibrând înlăuntrul ei ca pe un câmp de luptă. Se uită la ceilalți copii, la ușurința cu care se mișcă unii în preajma celorlalți, râzând, ajustându-și căștile, vorbind în șoaptă. Ea ar vrea să spună: *Tatăl meu e în râul din capătul străzii*, dar nu zice nimic. Cunoaște o fată frumoasă, cu păr violet și pielea albă ca zăpada. Fata Frumoasă, semnificativă, răspândește un miros dulceag și cremos, ca de pudră de ten și dermatograf folosit în exces.

Fata Frumoasă, semnificativă, e *al dracului de divină*.

Louisa a scris: *Fiecare desfigurare de pe pielea mea e un cântec. Lipește-ți gura de mine. O să poți auzi o groază de cântece.*

Desenez și pierd noțiunea timpului.

Pe măsură ce povestea avansează, personajul Charlie pierde tot mai multe haine, piesă cu piesă, iar pielea ei pală, de femeie tânără, încasează tot mai multe răni. Adorm cu capul pe masă, sprijinit pe brațe. Mă trezesc și reiau povestea. Nu mă pricep la vorbe, nu mă pricep să fac cuvintele potrivite să ajungă din creier în gură și, de acolo, să iasă afară, dar mă pricep la *asta*, la desene și la cuvintele pe care le pot scrie. La *asta* mă pricep.

La asta se referea Felix. Ceea ce faci ar trebui să-ți curgă prin vene, să te ducă undeva.

Încep să am cârcei în degete și am nevoie de spațiu și de aer. Ies în liniște din casă. Mă plimb o bucată bună de vreme prin deșert, până ce găsesc un loc umbrit, sub un plop, unde mă pot odihni, ținând în echilibru, pe genunchi, unul dintre caietele Louisei. E liniște și aici, în deșert, spațiul e gol și plin deopotrivă. Mă înfășor bine în hanoracul lui Tanner.

Louisa a scris: *Oamenii ar trebui să știe despre noi. Despre fetele care își scriu suferința pe propriile trupuri.*

Îi citesc și îi recitesc viața, încet. E greu și doare, dar mi-a dăruit cuvintele și povestea ei, fiecare bucățică din ea.

Nu mă deranjează nimeni. Nu vine nimeni să mă întrebe ce fac. Când mi se face foame, mă duc în bucătărie și-mi fac un sandvici, umplu un pahar cu apă, mă întorc în cameră și mă apuc din nou de benzile desenate.

Bănuiesc că au trecut trei zile, poate patru, nu pot spune exact, nu știu, dar la un moment dat am un sentiment limpede și definitiv, care-mi spune: *Gata. Deocamdată, gata.*

Îmi adun cu grijă toate hârtiile și le pun în ordine, le așez într-un teanc pe masa înaltă, curăț stilourile, arunc resturile de la creioane într-o găleată de sub fereastră.

Tot ce voia Casper să exprim în cuvinte, eu am desenat.

Am o voce. Am un loc pentru vocea mea.

Mă uit la pantalonii de trening largi, pe care mi i-a dat Linus – sunt prea largi pentru mine și i-am rulat de trei ori la mijloc – și la tricoul uriaș cu însemnele New York University, primit de la Devvie. Mă gândesc la salopetele mele din apartamentul devastat și plin de sânge, la bluzele mele lungi, la ghetele mele negre, boncănitoare. A venit timpul pentru altfel de lucruri. A venit timpul să vorbesc din nou.

Dezbrac hainele de împrumut și încep să tremur în aerul rece care pătrunde pe fereastra deschisă. Mă înfășor într-o pătură cenușie de lână și ies din cameră, strecurându-mă în liniște afară, pe ușa din spate. Stau multă vreme așezată pe trepte, în aerul răcoros, ascultând deșertul care se întinde în jurul meu, ciripitul și cârâitul și urletele lui, ascultând zgomotele din casă: șoaptele lui Felix, sporovăiala lui Linus și a lui Tanner, prinși în jocul lor de cărți.

Toate sunetele astea mă fac să mă simt acasă.

CÂTEVA ZILE MAI TÂRZIU, CÂND VINE VREMEA SĂ PLECĂM, Felix ne îmbrățișează pe fiecare, chiar și pe mine. La început mă crispez la atingerea lui, dar apoi mă forțez să mă relaxez. Mă freacă pe spate cu mâinile lui puternice. Mă sărută pe frunte. Linus și Tanner încarcă lucrurile în mașină; Devvie ne-a făcut câteva sandviciuri, a pregătit o pungă cu fructe și brânză, dar bănuiesc că Tanner va vrea oricum să ne oprim să cumpărăm și niște gustări sărate.

Îmi aranjez fusta pe talie. Are culoarea verde militar, e din bumbac, îmi ajunge până deasupra genunchilor, a costat patru dolari și am luat-o de la un magazin second-hand din Santa Fe. Mă uit la tenișii negri din picioare, la tricoul cu însemnele Santa Fe High School Raiders, cu mâneci scurte, maroniu, la cicatricile de pe picioare. Cum a zis Blue? *Cui mama dracului îi pasă?*

Linus m-a luat la cumpărături și am mers țintă la raionul de blugi al magazinului și a început să scotocească printre umerașele cu pantaloni și salopete, gândindu-se că mi-ar fi plăcut așa ceva. Am lăsat-o acolo și m-am plimbat prin magazin. Când a dat de mine, aveam brațele încărcate cu fuste simple din bumbac și cu tricouri, precum și un cardigan negru scămoșat, cu nasturi argintii, lucioși. Am clătinat din cap înspre salopetele pe care le ținea pe braț și i-am zis:

— Gata cu astea.

A ridicat din sprâncene, a zâmbit și le-a dus înapoi la raft.

Felix mă întreabă:

— Charlotte, știai că există o întreagă istorie, cât se poate de interesantă, a automortificării?

Mă holbez la el, neștiind exact ce înseamnă cuvântul, dar apoi mi se pare că înțeleg.

Dă din cap.

— E adevărat, draga mea. Unii oameni au folosit-o ca pe o modalitate de a se apropia de Dumnezeu.

Își îndreaptă bărbia în direcția mea.

— Încerci să te apropii de Dumnezeu, Charlotte?

Scutur din cap.

— Pe dracu', îi răspund.

Felix râde și mă ajută să intru în mașină.

Linus pornește și plecăm, dar oprește exact când suntem pe punctul să intrăm pe șosea și privește în oglinda retrovizoare. Mă întorc. Felix înaintează greoi pe pietriș, iar papucii lui pufoși stârnesc norișori de praf. Se apleacă pe geamul meu, cu răsuflarea tăiată, făcându-mi semn să mă apropii.

Îmi șoptește la ureche:

— Fii *tu însăți*, Charlotte. Fii tu însăți.

ÎN ALBUQUERQUE, TANNER TRECE PE BANCHETA din spate și adoarme. Linus împinge punga cu șorici de porc înspre mine. Îmi răstorn câteva bucățele în palmă.

— Linus, o întreb eu încet. De ce mă ajuți? Nici măcar nu mă cunoști și am mai fost și îngrozitor de egoistă. De pildă, nici măcar nu te-am întrebat vreodată ceva despre tine. Și îmi pare rău. A fost de căcat.

Trag aer în piept. Exact asta voiam să îi spun.

Are obrazul umflat de la mâncarea din gură, ca o veveriță. Înghite.

— Am băut până mi-am pierdut copiii. În toți anii în care am încercat să mă las de băutură, au stat cu tatăl lor și nu au vrut să mă vadă și pe bună dreptate. Am făcut lucruri absolut îngrozitoare; și acum mi se face rău de rușine când mă gândesc la ele.

Se șterge la gură cu dosul palmei.

— E de tot căcatul să crești fără mamă. Sunt supărați. Vin să mă vadă, dar sunt destul de distanți. Însă sunt copii buni, ceea ce mă face să cred că pe parcurs au înțeles și au devenit buni, au avut niște imbolduri timide de ajutor și afecțiune. Așa că asta fac. De-asta te ajut. Nu știu care-i treaba cu mama ta, dar vreau să cred că și ea speră că are cineva grijă de tine.

Zdrobesc șoriciul în mână și ling resturile direct din palmă.

— Maică-mea nu gândește așa.

Linus nu zice nimic o vreme, apoi răspunde:

— Ba da. Gândește. Într-o zi, când te vei hotărî să faci copii, o să înțelegi la ce mă refer. Și o să te dea peste cap de-o să-ți meargă fulgii.

CÂND MĂ LASĂ LINUS ÎN FAȚA CLĂDIRII, E DEJA TÂRZIU. Pe stradă e liniște și magazinul de băuturi e deja închis. Am închis ochii când am trecut pe Twelfth Street. Nu am vrut să risc să privesc pe geam și să-i văd casa de culoarea oului de rață.

Lumina din hol e slabă, dar primul lucru pe care îl observ e că balustrada și podeaua sunt proaspăt vopsite în culoarea piersicii; ușa de la intrare e albă ca zăpada. Pe coridor miroase a flori de liliac, a curățenie; pereții au fost vopsiți într-un albastru-deschis, liniștitor. Mă apropii de ușa camerei apartamentului meu. Din cameră se aude muzică și inima mi se face grea. Pesemne că Leonard a închiriat-o deja altcuiva. Oare o fi păstrat ceva din lucrurile mele? Poate că le-a pus în cutii și le-a depozitat la subsol. Dar unde o fi Blue? Și eu unde aș putea să mă duc? Bătăile inimii se accelerează. Când dau să plec, ușa se întredeschide doar câțiva centimetri.

Vânătăile de pe fața lui Blue s-au mai estompat, dar cercul din jurul ochiului e tot tumefiat și vânăt-gălbui. De la cusături i-au rămas linii roșii și niște puncte mici.

Blue răsuflă ușurată.

— Charlie! Cât mă bucur să te văd!

Deschide larg ușa.

— Vorbești? Ești OK? Mă gândeam că s-ar putea să refuzi din nou să vorbești o vreme.

Cameră e curată lună, nu mai sunt scrumiere și a apărut un dulap nou, de lemn, pentru hainele lui Blue. Linoleumul a fost scos, iar lemnul de dedesubt este șlefuit și vopsit în roz. Îmi dau seama că trebuie să fi fost mânjit cu sângele meu; simt un

val de vinovăție. Blue se apleacă și mângâie lemnul cu mâna.

— Lemn de brad, zice ea încet.

Canapeaua mea plină de tăieturi a fost înlocuită cu un pat dublu, acoperit cu o cuvertură pufoasă, ademenitoare. Blue a montat rafturi de metal în bucătărie și le-a umplut cu teancuri de farfurii și căni roz, borcane cu sosuri și dulceață, cutii cu alimente, biscuiți. Pe un raft gros e așezat un cuptor cu microunde. În jurul căzii, atârnă din tavan o perdea de duș cu o hartă a lumii. Toaleta e ascunsă de o perdea de pânză cu irișsi.

— Îmi place aici, zice ea zâmbind timid.

În doar șase săptămâni, Blue a reușit să transforme apartamentul într-un cămin, ceea ce eu nu am reușit în cele șase luni de când stau aici.

Pe măsuța de cafea văd un proiect minuțios: Blue a lipit cu scotch bucățile rupte din blocurile mele de desen și din fotografiile cu Ellis și cu mine. Unele dintre bucățele sunt minuscule; Wendy și-a vărsat toată ura.

Blue se bâlbâie:

— A... a fost Jen S. Ea mi-a telefonat după ce ai plecat tu la muncă, ca să-mi zică de Louisa și, Doamne, Charlie, mi-am pierdut cumpătul. L-am găsit pe Riley și am mers la fata aia acasă. Nu voiam decât să mă droghez, înțelegi? Nu am... Nu am știut că aveam să folosesc așa ceva, dar nu m-am putut abține. Iisuse, tu știai despre el, Charlie?

Săculeții cu cristale. Mirosul de plastic din prima dimineață în care m-am dus să-l trezesc. Mă uit la Blue și încep să plâng. Face ochii mari, alarmată.

— Charlie, *ce e*?

Îi spun că îmi pare rău, că îmi pare foarte rău, că am mințit și că, de fapt, am cumpărat droguri pentru Riley, că totul a fost absolut îngrozitor și că mă înecam și că nu mai vreau să ajung niciodată sub apă.

Blue scutură cu putere din cap.

— Eu m-am lăsat, Charlie. M-am lăsat pe bune. N-o să mai fac niciodată așa ceva. Pe bune. Îmi *place* aici. Să mor dacă nu-i *mișto* orașul ăsta. Și ce *soare*, Dumnezeule!

Îmi apăs fruntea de perete, simțindu-mă dintr-odată complet vlăguită, goală pe dinăuntru, acum că m-am întors.

Blue zice:

— În realitate nu sunt persoana care eram la Creeley. Uneori, în relațiile cu oamenii, devii pur și simplu ceva, gen, te trezești că joci un anumit rol, pe care nu l-ai ales tu. Am îngăduit să se întâmple asta când am ajuns aici. M-am lăsat acaparată, deși nu voiam. Nu am... Eu nu sunt așa, Charlie. Vreau să fim prietene. Cred că ne-am putea fi de ajutor una alteia. Îmi place foarte *mult* de tine.

Simt prin tricou căldura mâinii ei pe spatele meu.

— Nu vreau să fiu Louisa, șoptește ea. Nu vreau să mor. Nu mai vreau să fiu niciodată persoana aia. Ajută-mă să nu mai fiu persoana aia și o să te ajut și eu.

O cred. Îmi rostește numele. Rostește și numele Louisei iar și iar. Și plângem așa împreună, ore întregi, eu, sprijinită de perete, ea, lipită de spatele meu. Sprijinindu-ne una pe alta, așa cum ar și trebui.

UȘA VERDE CU PLASĂ SE ÎNCHIDE CU ZGOMOT în spatele meu. Toți se întorc să privească; tuturor le pică fața. Îmi agăț rucsacul în cuierul de perete, mă duc la mașina de spălat vase, îmi pun șorțul, trag sertarul și mă apuc să-l umplu cu farfurii și căni. Când mă întorc cu o tavă plină de vase curate, toți se holbează la mine: Randy, cu pantofii ei în două culori, Temple, făcându-și de lucru cu recipientele pentru cafea, cu brățările ei argintii care zornăie.

Randy dă drumul cănilor pe care le are în mâini în apa cu săpun și mă stropește pe șorț. Îmi dă una ușor în umăr.

— Era și timpul, dracului, zice ea. Am deschis deja de trei zile și chiar ne întrebam pe unde o fi spălătoarea noastră de vase preferată.

În cea de-a doua seară de când m-am întors la muncă, Julie mă trage în biroul ei. Nu mă uit la canapea. Încerc să nu mă uit la nimic și îmi fixez ochii asupra mâinilor mele zbârcite de la apă, în timp ce Julie începe să-mi spună ceea ce, în mare parte, deja știu. Că Riley și Wendy au distrus mașina lui Luis; că Wendy și-a rupt trei coaste, și-a fracturat clavicula și și-a perforat intestinul. Că Wendy a atacat-o pe Blue în apartament atunci când Blue a încercat să o oprească să-mi distrugă lucrurile.

Julie își răsucește inelele de pe degete, iar vocea îi tremură.

— Riley a scăpat cu niște vânătăi, o sancțiune pentru conducere sub influența alcoolului, pentru conducere fără permis, o posibilă acuzație de jaf pentru că a furat din depozitul de noapte și pentru furtul unui autovehicul.

Bagă o mână în bolul cu lapis lazuli.

— A fost închis. Acum e undeva în nord, într-un centru de reabilitare pentru bărbați. Nu e pentru prima dată la reabilitare, dar probabil că ți-ai dat seama.

Ciocnește pietrele între ele. Ochii i se umplu de lacrimi.

— M-am tot gândit la toate astea, înțelegi? Poate că în parte e și vina mea, pentru că întotdeauna sar să îl ajut când o dă în bară. Nu se mai poate întoarce niciodată aici, nici măcar să lucreze. Nu mai poate. Și asta legal, la dracu'! Dacă vrea să nu ajungă la închisoare, trebuie să urmeze un program de reabilitare prin muncă, cu durata de un an, și să nu se mai atingă de droguri. Și eu ce să fac, să depun plângere pentru că mi-a furat banii?

Lacrimile i se rostogolesc pe obraji.

— Uneori lumea e al dracu' de oribilă și atunci trebuie să începi să te gândești serios: care e rolul meu în toată grozăvia asta? Am contribuit și eu la oribilitatea asta?

Simt că mă apasă o mare greutate. Trebuie să scap de ea.

— Julie, zic eu. Știam, adică, cred că știam, dar nu voiam să știu, că fură din casa de marcat. Și... l-am ajutat... i-am cumpărat droguri. Îmi pare rău. Și înțeleg dacă vrei să mă dai afară.

Julie scutură din cap și se șterge la ochi.

— Te duceai să-i aduci droguri?

Încuviințez din cap, înroșindu-mă la față de rușine.

O spun cu voce tare, dar calm.

Julie se întinde și mă apucă de mână.

— Dragostea e un spectacol al dracului de jalnic, Charlie, dar nu presupune și așa ceva. Nu presupune să cumperi droguri pentru cineva. Nu meriți așa ceva, scumpo. Chiar nu meriți.

În loc să le resping încerc să las cuvintele ei să se așeze în mine. E greu, dar o fac.

Merg mai departe, iar cuvintele se revarsă în viteză:

— Linus mi-a zis că Grit are mari probleme. Am vorbit despre asta pe drum, când ne-am întors din New Mexico, și m-am gândit, mă rog, eu și Linus ne-am gândit amândouă și am stat de vorbă și avem câteva idei despre cum să aducem din nou Grit pe drumul cel bun, dacă ai vrea să le asculți.

Julie clipește și-și trage nasul. Găsește un pix și un carnet.

— Ascult, zice ea. Dă-i drumul, că mor aici.

ÎMI PLACE SĂ LOCUIESC ÎMPREUNĂ CU BLUE. Îmi place să am o prietenă, o *fată* cu care mă înțeleg bine. O port în continuare pe Ellis în sufletul meu, așa va fi întotdeauna, dar Blue e bună în felul ei și de treabă.

Uneori, când ajung acasă după tura de la Grit, mergem cu autobuzul să vedem filmul de la miezul nopții și ne cumpărăm popcorn galben cu sare și sucuri reci, cu multă gheață. Sunt plăcut surprinsă de rezervele fără sfârșit de bani ale lui Blue. De fiecare dată când o întreb, ridică din umeri; *Tata se simte vinovat*, îmi răspunde ea. *Banii sunt ca un balsam pentru el.*

— E ciudat, zice ea și pe față i se citește o combinație complicată de durere și mâhnire. Nu vreau să vorbesc despre asta. Poate că o să vorbim și despre asta cândva. Putem pune mai mult unt la popcorn de data asta?

Nu pot să stau la măsuța de cafea și să plâng și nici în cadă, holbându-mă la tavan și gândindu-mă cum aș fi putut să fac lucrurile mai bine, să îl ajut mai mult pe Riley sau să scap mai repede, să o salvez pe Ellis, să mă fac bine, pentru că toate astea sunt greșite, îmi dau seama; nu mă ajută cu nimic să mă întreb ce s-ar fi putut face; acum știu asta.

Trebuie să aștept să dispară sentimentele negative și asta înseamnă să fiu ocupată, înseamnă să lucrez la Grit, să-mi petrec timpul cu benzile mele desenate, citind caietele Louisei, gândindu-mă la cine ar fi interesat să citească povestea ei și pe a mea.

Înseamnă să merg cu Blue la întruniri. Înseamnă să stau în subsolul cu lumină orbitoare al unei biserici dărăpănate,

pe scaune tari, care hârșâie pe pardoseala de ciment, bând cafea mâloasă și ascultând oamenii care își îngaimă poveștile. Înseamnă să-i *ascult* pe bune și să mă gândesc la ei și să mă gândesc la mine.

Am căutat împreună cu Blue un grup pentru cele ca noi, care se taie și se ard, care își provoacă singure răni, dar nu am reușit să găsim. Blue zice:

— Asta e, cred că nu avem ce face decât să vorbim una cu alta în continuare, nu? Cine s-ar fi gândit că n-o să ne avem decât una pe alta, Sue cea tăcută?

Mi-e dor de Casper, dar acum înțeleg de ce a trebuit să renunțe. Poate că, până la urmă, nu am fost pentru ea decât o altă fată care își face singură răni, dar a fost drăguță cu mine și trebuie să fie drăguță și cu altele; chiar și numai acea bunătate, atâta cât a fost, chiar și numai pentru o perioadă atât de scurtă, tot a însemnat ceva.

A însemnat ceva.

Într-o seară, Blue vine acasă cu un laptop nou, lucios. Imediat ce îl instalează, mă pune să-mi fac un cont pe Facebook. Îmi spune râzând:

— Rețelele sociale sunt perfecte pentru tine. Sunt exact pentru oamenii cărora nu le place să interacționeze față în față cu cineva. Dar Twitter nu e de tine, pentru că presupune conversație, așa că nu ai ce căuta acolo.

Nu îl folosesc cine știe ce, mai mult mă uit la știri și pe pagina lui Blue. Dar, într-o seară, mă trezesc cu o cerere de prietenie.

E de la Evan.

Nu mă simt speriată că mă caută și nici agitată. De fapt, mă simt al naibii de recunoscătoare că pot să-i dau „accept" din toată inima, că e în viață, când eu eram mai mult ca sigură că murise.

Primul lucru pe care mi-l trimite e o relatare dintr-un ziar. E veche de câteva luni, dar e ilustrată cu o fotografie care face să-mi stea inima în loc.

Evan îmi scrie: *DEMONUL A FOST PRINS.*

Casa, mai bine zis Hambarul, a fost închisă, Frank Nemernicul a fost arestat pentru prostituție infantilă, furnizare de droguri și de alcool unor minori și pentru multe, multe altele. În poză, are o față sfrijită, nu mai exprimă îngâmfare și furie. Pare speriat.

Și Evan îmi mai zice: *Printre alte vești, pentru mine e a 92-a zi de când m-am lăsat. Tu cum mama naibii o mai duci, Charlotte?*

În timp ce scriu răspunsul, nu-mi pot reprima un zâmbet.

PRODUSELE DE PATISERIE DE LA *PANADERÍA* se epuizează în fiecare zi. Eu și Linus am venit cu ideea să le luăm cu preț redus, înainte să fie aruncate la gunoi. Julie i-a permis lui Linus să lucreze la un nou meniu de prânz, cu mai multe alimente sănătoase și mai puțini cartofi, grăsimi și brânză. Este de acord cu un card pentru cafea. Într-o zi, în timp ce debarasez și mă târăsc de la o masă la alta cu tava în care strâng vesela, ridic privirea și observ că pereții de cărămidă falsă ai cafenelei au fost împroșcați cu noi graffiti obscene, care sar în ochi. Rămân pe loc și privesc îndelung pereții, mă întorc de jur împrejur, studiez cu atenție locul, lumina care pătrunde pe ferestrele din partea de sus a pereților, îmi frământ mintea ca să găsesc o cale de a remedia problema.

Blue vine într-o seară ca să ne ajute să zugrăvim pereții și baia și aduce cu ea cutii de vopsea, trafalete și perii din magazia lui Leonard. Temple mă ajută să scot afară scările din biroul lui Julie și să împing mesele și scaunele în mijlocul încăperii. Randy și Tanner se ocupă de tăbliile meselor; pe unele le vopsesc în diferite culori, pe altele adaugă diverse modele, iar pe altele le șlefuiesc și lipesc pe ele cărți poștale vechi. Eu, Blue și Julie vopsim ore întregi, acoperind pereții cu vopsea în culoarea grâului copt, care strălucește dimineața și are un aspect diafan noaptea.

— Dar acum nu mai e nimic pe pereți, remarcă Julie. Sunt prea golași.

— Nu pentru multă vreme, îi răspund eu.

Într-o seară, pe când îi țin locul la tejghea lui Temple, care

e în pauza de țigară, intră șovăielnică Ariel, parcă nesigură că e în locul potrivit. Când mă vede, deschide gura, plăcut surprinsă.

— Aici ești! Ce surpriză plăcută. Am fost la vernisajul expoziției tale, dar nu te-am văzut.

Trag adânc aer în piept.

— Ți-am furat crucea. Eu am făcut-o. Și îmi pare rău.

Ariel lasă capul în jos.

— Știu. Înțeleg. Îți mulțumesc că mi-ai înapoiat-o.

Întinde mâna.

— Îmi dai voie? mă întreabă ea.

Aprob din cap, iar ea își așază cu grijă mâna pe mâna mea.

— Mi-am pierdut fiul, așa că știu cum e să fii... pustiită și totodată plină de infernul din tine. Știu că știi ce înseamnă. Mai mult nu vreau să spun despre asta. Dar vreau să știi că mă bucur că ești bine. Mă bucur foarte mult.

Dau din cap și încerc să-mi opresc lacrimile. Mă mângâie pe mână și îmi cere un espresso dublu. Mă simt ușurată că mă pot întoarce cu spatele ca să mă ocup de altceva și să nu-mi vadă lacrimile șiroind pe obraz. Se plimbă prin cafenea în timp ce eu pun espressorul în funcțiune.

— N-am mai intrat aici de ani întregi, strigă ea, ca să acopere zgomotul aparatului. Locul ăsta ajunsese într-o stare jalnică. Prietenul meu mi-a spus să trec pe aici.

Studiază curioasă pereții pe care sunt agățate peisaje splendide, realizate din niște împletituri elaborate: femei care muncesc la câmp; peisaje urbane complexe; un munte roșiatic, cu soarele deasupra lui.

— Doamne Dumnezeule, zice ea cu răsuflarea tăiată, apropiindu-se de pereți. Sunt superbe. Cine le-a făcut?

Vocea ei răsună în cafeneaua curată.

— Bucătarul, răspund eu cu mândrie și ștergându-mi fața, după care mă întorc ca să îi dau ceșcuța cu cafea. Linus Sebold.

LINUS MĂ ROAGĂ SĂ MERG SĂ ADUC din biroul lui Julie o cutie nouă de carnețele pentru comenzi, să le dea chelnerilor. E o seară aglomerată; de când cu schimbările pe care le-am făcut, suntem asaltați de altfel de clienți, mai în vârstă. Puștii care studiază arta vin în continuare, dar i-am pierdut pe unii dintre rockeri. Îmi lipsesc, dar Julie are nevoie ca lucrurile să meargă bine, așa că localul trebuie să aibă clienți care cumpără mâncare și băutură, nu unii care vomită pe podea.

În timp ce moșmondesc pe după biroul lui Julie, căutând printre cutii, îmi răsare în fața ochilor, la vedere, de sub un colț al telefonului de pe birou, o bucată de hârtie, cu un număr de telefon, numele lui și tot felul de mâzgăleli: desene și cerculețe și steluțe.

Mă uit o clipă la bucata de hârtie, iar în următorul moment mă trezesc rostind: „Aș putea să vorbesc cu Riley West, vă rog" și simt că plutesc, aproape că ating tavanul, și mă uit cum îmi tremură mâinile în timp ce țin receptorul la ureche. La celălalt capăt al firului se aude un târșâit de picioare, apoi un oftat.

— Alo?

Oare poate auzi cum îmi bubuie inima în piept? Își dă seama, din tăcerea mea, că sunt eu? Cuvintele mi se opresc în gât. Oare de asta îl aud suspinând din nou și întrebându-mă: „Tu ești, iubito?"

— Riley.

— Nu îmi poți telefona aici, bine? Ascultă, nu poți...

Vocea îi e cumpătată, prudentă, blândă. Pun pariu că încearcă să nu atragă atenția. Simt cum mă cuprinde furia și

încerc să o reprim, dar până să apuc să o domolesc, a și pus stăpânire pe mine. Nu mă pot opri și răbufnesc:

— Îți mai amintești măcar că ai fost cu mine, Riley? Ți-a păsat vreodată, măcar un pic?

Adrenalina mă împinge să vorbesc mai departe:

— Vreau să știu dacă pentru tine n-am fost decât o ciudățenie? Asta am fost?

Sunt speriată, simt că am pierdut controlul, mă simt pierdută, dar fiecare cuvânt pe care îl rostesc are forță.

Pe fir intervine o voce impersonală, mecanică: *Această convorbire telefonică se va încheia în patru minute.* Așa e. Îmi amintesc; la Creeley, telefonul public se întrerupea după zece minute.

— Charlie.

Plânge, se aude un vaiet ca de copil, ca atunci când cineva nu vrea să audă și ceilalți ce spune, ceva de genul ăsta. Sunetul plânsului său se furișează înlăuntrul meu, mă zgârie pe inimă. Îmi rostește din nou numele. Îmi șterg fața udă cu dosul palmei.

— Te-am *iubit*, Riley.

E dureros să o spun cu voce tare, să las cuvintele astea să prindă formă și să-și ia zborul din gura mea.

— *Te rog*, plânge el. *Iubito...*

Convorbirea se întrerupe.

Deschid sertarul de la biroul lui Julie; un capsator; o foarfecă solidă, strălucitoare; piuneze. Un catalog cu băuturi ușoare.

Pe drumul de întoarcere din Santa Fe, Linus mi-a spus: „Viața mea e uneori ca o serie de intervale de câte zece minute. Câteodată, aș vrea să îmi dau singură o medalie pentru că am rezistat o oră întreagă fără să beau, dar așa trebuie să fie. Aștepți să treacă".

Împing sertarul ca să-l închid. Trebuie să mă forțez să aștept să treacă bubuitul ăsta dinăuntrul meu, să aștept să treacă în intervale de câte zece minute, de câte cinci minute, oricât ar dura, mereu, acum și pe veci.

Adun carnețelele în mâini și ies din birou, închizând ferm ușa în urma mea.

TEMPLE PREZINTĂ O ALTĂ SEARĂ DE MUZICĂ LIVE la care, de data asta, participă mai puțini rockeri și mai mulți poeți, moment în care Linus îmi întinde telefonul de la tejghea. Trebuie să mă aplec la podea ca să pot auzi ce spune vocea de la celălalt capăt al firului. Observ firele de praf și zațul de cafea rămase sub muchia tejghelei și-mi pun în gând ca mai încolo să curăț mai temeinic.

— O, draga mea Charlotte.

E vocea blândă și distorsionată a unui bătrân.

— Ce-ai zice să vii și să lucrezi pentru mine o perioadă?

Felix Arneson continuă:

— Sunt la New York și Devvie – ți-o amintești pe asistenta mea, Devvie? – și-a susținut teza de doctorat. Mă părăsește. Sunt îndurerat, dar o să supraviețuiesc.

— Eu nu... cum?

Îmi apropii și mai mult telefonul de ureche, nesigură că am înțeles bine.

— Vrei să lucrez pentru tine? Eu?

Felix chicotește.

— Am nevoie de o persoană pe care nu o deranjează deșertul, izolarea. E cât se poate de plictisitor acolo, știi și tu. Adică, în apropiere e un oraș fermecător, dar unde stau eu, ei bine, știi. Doar ai fost acolo! Ar trebui să-mi triezi diapozitivele, să-mi pui dosarele în ordine. Sunt o mulțime de lucruri de făcut! Să răspunzi la telefon, la e-mailuri. Să te ocupi de aprovizionare. Ai primi masă și casă și ceva bănișori, nu mulți. Ce zici? Mi se pare că ți-a plăcut oarecum acolo.

Nu am nevoie să mă gândesc prea mult ca să mă hotărăsc. E dureros să fiu aici; sunt OK, dar e dureros și îmi doresc să fiu într-un loc liniștit, unde fantoma lui Riley să nu bântuie peste tot.

Împrejurul casei lui Felix domnea pretutindeni o liniște desăvârșită.

— Da, îi răspund. Da, vreau să lucrez pentru tine.

A rămas să se ocupe el să primesc un bilet pentru New York, unde o să ne întâlnim la hotelul unde stă el. Îmi promite să îmi arate orașul când nu e la galerie, în muzee ori în librării. Apoi o să plecăm împreună, cu avionul.

— Mie îmi e frică de avion, îmi șoptește el. Nu-i așa că e amuzant, la vârsta mea? La urma urmei, nu mai am așa de mult de trăit, dar mi-e frică de un mic zbor prin văzduh. Sunt dispus să-ți plătesc biletul de avion tocmai până aici, numai să nu fiu obligat să zbor singur cu avionul până acasă.

Îi mărturisesc că eu nu am călătorit niciodată cu avionul.

— Doamne Sfinte! zice el. Ce pereche o să facem! Și o să ai la dispoziție și cămăruța aia, ca să poți lucra. Linus îmi spune că lucrezi la un fel de carte. De-abia aștept să-mi povestești despre asta.

JULIE ȘI LINUS STAU FERME ÎN FAȚA MEA. Le spun din nou „nu".

— Plec peste patru zile, insist eu. Nu vreau să merg cu voi.

Linus zice:

— Știu că pare ceva groaznic, Charlie, dar a lucrat din greu pentru momentul ăsta și cred că e important să îl susținem în perioada de recuperare. Până și nemernicii au uneori nevoie de ajutor.

Julie îmi ia mâinile în mâinile ei.

— Încearcă să-și răscumpere greșelile, Charlie. Ăsta e unul dintre pași. Sincer, niciodată nu l-am văzut așa.

Lui Riley i se dă voie să participe la concertul de binefacere pentru Luis Alvarez. Va fi însoțit de un asistent; o să poarte la gleznă o brățară de monitorizare. Numai dacă va cânta, soția lui Luis o să renunțe să facă plângere împotriva lui Riley pentru furtul mașinii lui Luis. Dar tot va trebui să urmeze programul de reabilitare prin muncă, de un an. Își dorește să merg și eu la concert.

Blue își așază cana de cafea pe tejgheaua de la True Grit; a ascultat toată discuția fără să zică nimic. Își mișcă aproape imperceptibil bărbia, un fel de *Nu permite nimănui să te oblige să faci ceva*. Am ajuns să cunosc toate noile expresii faciale ale lui Blue, bărbia coborâtă, ochii mari, privirea încruntată dezaprobator. La Creeley avea doar două expresii: furie și nefericire. Pare că șederea aici a făcut-o pe Blue să se deschidă într-un mod aparte, lucru care nu s-a întâmplat și în cazul meu.

Storc mopul, iar mânerul îmi tremură în mână. Să fie de vină grăsimea de pe degetele mele sau o fi altceva?

— Bine, zic eu până la urmă. Bine.

BLUE SE UITĂ LA RUCSACUL MEU, la noua valiză roz, pe care mi-a cumpărat-o de la Goodwill. Mi-am împachetat toate lucrurile. Are colțurile gurii puțin lăsate.

— Nu pot să cred că pleci, zice ea încet.

— Știu.

— Adică, bănuiesc că-i un lucru bun. O să fie bine. Dar o să-mi fie dor de tine.

— Și mie o să-mi fie dor de tine.

Îi iau mâna în mâna mea.

— Felix are computer?

— Da.

— O să vorbim pe Skype? O dată pe săptămână?

Mă privește fix, rugător.

— Da, categoric.

— Dar la telefon. O să-ți iei un mobil?

— Nu-mi permit. Are telefon fix, pot să-l folosesc pe acela.

— O să îmi telefonezi des? O să mă suni să-mi dai numărul, bine? Și o să vin în vizită. O să fie amuzant. O să vin cam o dată pe lună, bine?

Își strânge degetele în jurul degetelor mele.

— Da, Blue.

— O să găsești întruniri la care să mergi? Eu o să încep să merg împreună cu Linus.

— Da, promit.

— Bine, zice ea în cele din urmă.

Ochii i se umplu de lacrimi.

— Bine, zic și eu.

— Trebuie să rămânem strâns legate una de alta, Charlie. Nu putem renunța la asta.

Lacrimile îi curg pe față.

— Nu, răspund eu, cu voce sugrumată.

— Nu suntem ca ceilalți oameni.

— Nu.

— Tu ești familia mea acum. Iar eu sunt familia ta. Înțelegi?

Rostește ultimele cuvinte cu gura în părul meu, pentru că mă îmbrățișează strâns, și eu nu vreau să se oprească, niciodată.

Da, îi răspund eu. *Da.*

CONCERTUL DE BINEFACERE PENTRU FAMILIA ALVAREZ a strâns foarte mulți oameni. Aceștia sunt răspândiți peste tot pe Congress Street, afară, pe lângă Hotelul Congress, în plin centru al orașului Tucson. Au fost construite scene separate pentru trupele care cântă în deschidere, iar pe stradă mașinile nu mai au voie să circule. O trupă de mariachi se plimbă prin mulțime. Poza lui Luis e afișată pe o pancartă așezată afară, lângă ușa hotelului. A murit la scurt timp după ce Riley i-a furat mașina. Tiger Dean stă de vorbă cu o echipă de televiziune, are părul înfoiat și și-a ridicat ochelarii de soare pe creștetul capului.

Îi zăresc pe Mikey și pe Bunny, se țin de mână; el nu mai are codițe; s-a tuns scurt și arată ca și cum ar avea pe cap un fel de șapcă galbenă. Nu l-am văzut de când m-am întors.

Se întoarce și mă vede. Simt cum mi se strânge stomacul în momentul în care îmi zâmbește și pornește în direcția mea, iar Bunny rămâne în urmă, să vorbească cu cineva. Nu mă pot abține să nu observ strălucirea aurie de la degetul lui. Blue stă lângă mine, tăcută.

— Salut! zice el, timid.

— Salut!

— Charlie, continuă el, mă bucur mult că ești aici. Mă bucur să te văd.

Arăt înspre degetul lui.

— Așa deci, e o schimbare importantă în ce te privește.

Mikey dă din cap.

— Se poate spune și așa.

Râde.

Trag adânc aer în piept.

— Îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat, Mikey. *Michael*. Te rog să mă ierți. Ar fi trebuit să îți răspund la mesaje.

Oftează.

— M-am gândit că, pesemne, le-ai șters. Oricum aveam de gând să vin în curând la Grit, să te văd. Turneul nostru s-a prelungit cu câteva luni și până la urmă am înregistrat și albumul. Se pare că o să se întâmple multe lucruri.

Inspiră adânc.

— Am ceva pentru tine, Charlie. Aveam de gând să ți-o aduc la Grit, dar dacă tot ne-am întâlnit...

Bagă mâna în buzunarul jeanșilor și scoate o foaie de hârtie împăturită.

— Îmi e foarte greu, Charlie, așa că lasă-mă să vorbesc.

Închide ochii și, când îi redeschide, mă privește fix, cu o privire gravă, dar zâmbind.

Inima îmi tresare un pic, sunt agitată din cauză că nu știu despre ce e vorba.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Mă apuc să despăturesc hârtia.

— Am văzut-o, Charlie. Am făcut o oprire în Sandpoint. Unde e ea, în Idaho. Și am văzut-o.

Blue, care stă lângă mine, mă apucă strâns de cot și îmi ia hârtia din mână. De-abia mai văd din pricina lacrimilor.

De-abia mai respir. *Pe ea*. A văzut-o pe ea.

Pe *Ellis*. Îmi tremură mâinile; hârtia foșnește.

— Doamne Sfinte, Charlie! E OK. Adică nu e chiar OK-OK, dar nu e total absentă. E *prezentă*. Trebuie să ai răbdare cu ea și să îi pui întrebări cât se poate de exacte, dar e *prezentă* și, când ți-am rostit numele, jur în fața lui *Dumnezeu*, i s-a luminat fața.

Mikey plânge ușor, respirând apăsat. Mă uit la adresa notată pe foaia de hârtie, la numele ei. Simt că îmi arde corpul, dar într-un sens bun, de exaltare.

Ceva de genul a arde de iubire.

Ellis, Ellis a mea.

— Să mor io' dacă nu este extraordinar, murmură Blue. Extraordinar.

— Mulțumesc, Mikey, șoptesc. Mulțumesc mult, mult de tot.

TIGER DEAN I-A DAT LUI JULIE BILETE gratuite și permise de acces în culise. Eu, Julie, Blue și Linus stăm în culise, minunându-ne de organizare, de echipa care trebăluiește de zor, de energia care se revarsă dinspre public. Trupele punk sunt primele, prea gălăgioase și cu prea multă transpirație și agitație, dar puștii se dau în vânt după așa ceva, așa că țipă și dansează ca apucații. Vremea e numai bună, plăcută și răcoroasă, și cerul își dă și el concursul, căci e de un albastru nesfârșit și minunat. Tiger Dean cântă câteva piese împreună cu o trupă de băiețandri îmbrăcați toți în costume gri, identice, și cu cravate subțiri din piele. Mulțimea îl adoră pentru că e Tiger Dean, dar, așa cum zicea mereu Riley, versurile lui sunt groaznice.

Regan, cântăreața din seara cu muzică live de la Grit, își face apariția din latura opusă a scenei, îmbrăcată cu aceeași fustă neagră și zdrențuită pe care o purta și atunci și e încălțată cu aceiași pantofi scofâlciți. Își spune nedeslușit numele la microfon și apoi își începe numărul. Mulțimea de oameni se leagănă entuziasmați, pe aceeași lungime de undă cu Regan. Undeva, mai departe, la baza scenei, sunt câțiva bărbați care vorbesc cu o mână la mobil; o urmăresc cu atenție și au în cealaltă mână, pe care o țin ridicată, un al doilea mobil, cu care o înregistrează.

Julie îi șoptește lui Linus:

— Vânători de talente. Riley mi-a zis că i-a trimis fostului lui manager un demo cu melodii interpretate de ea.

După ce termină Regan de cântat, Tiger Dean pășește pe scenă și o prinde de umăr, într-un fel de semiîmbrățișare. Ea părăsește scena. Tiger își drege vocea.

— Oameni buni, în seara asta avem un oaspete special. Unul dintre cei mai vechi și mai dragi prieteni de-ai mei și un muzician de mare clasă, care sunt sigur că v-a lipsit în ultimii ani.

Scoate o batistă înflorată și își tamponează cu ea fruntea.

— De ceva vreme, trece printr-o perioadă grea și cred că e pe calea cea bună. Sau cel puțin așa sper. Pentru că am nevoie de el ca să-mi compună niște cântece mortale, încheie el în șoaptă, dar cât să-l audă toți.

Publicul râde.

Julie se apleacă înspre mine:

— I-au dat drumul numai pentru spectacolul ăsta. Trebuie să se întoarcă imediat după. Are la gleznă o brățară de monitorizare pentru consumul de alcool. Aceasta îți măsoară pe baza transpirației cantitatea de alcool consumată, așa că, dacă soarbe chiar și numai o picătură de alcool, brățara o detectează.

Tiger anunță cu buzele lipite de microfon:

— Riley West!

Publicul izbucnește în aplauze, aclamații și fluierături. Oamenii se ridică în picioare, lovesc cu piciorul în pământ. Inima începe să-mi bată neregulat. Blue își strecoară mâna în mâna mea.

Și iată-l.

Își face apariția din partea opusă față de cum stăm noi, din cealaltă latură, îmbrăcat într-o cămașă simplă de cowboy, albastru cu alb, cu mâneci scurte, închisă la toți nasturii, cu o bandă arămie peste piept. Poartă nelipsiții lui pantaloni maro și teniși negri. Exact în momentul în care mă întreb ce s-o fi întâmplat cu vechile lui cizme maronii, observ licărul argintiu al brățării de monitorizare ițindu-se de sub tivul unuia dintre cracii pantalonilor; nu ar fi încăput înăuntrul unei cizme. Și-a tăiat claia de păr castaniu; acum i se vede toată fața, care pare mai luminoasă, mai puțin buhăită. Îl privesc și-mi dau seama cu du-

rere cât de groaznic arăta în toate lunile alea, iar eu nu am văzut sau *nu am vrut* să văd. Buzunarul de la piept nu mai e umflat.

— S-a lăsat de fumat, șoptește Julie. Brusc.

E cumplit de speriat. Îmi dau seama după ușoara ezitare pe care o are înainte de a porni, în timp ce își trece cureaua chitarei peste umăr și începe să pășească. Mâna îi tremură ușor când o ridică înspre public și în acel moment observ ceva ce n-am mai văzut niciodată pe fața lui Riley West.

Se face roșie ca racul.

Își atinge buzele de microfon, îl ajustează și soarbe din paharul de pe scaunul de lângă el. Are o reacție întârziată.

— Băutura asta are gust de apă. Nu-i genul meu.

Mulțimea izbucnește în râs. Cineva strigă:

— Riley, arăți grozav!

Riley își pune mâna streașină la ochi și privește înspre public.

— Pe bune? Nu vrei să ieși cu mine? Pentru că, în momentul de față, altcineva mai mult ca sigur că n-ar vrea.

Râsete. Mai ia o înghițitură de apă.

— E pentru prima dată când cânt în public și am doar apă în pahar.

— Fă-o, Riley!

— Poți s-o faci, Riley!

Riley inspiră, își aranjează chitara pe piept, își întinde gâtul și privește direct înspre latura unde ne aflăm noi. Privirile ni se întâlnesc.

Fața i se destinde pentru o clipă. Eu întorc capul în altă parte, iar inima îmi bubuie în piept. Când privesc din nou înspre el, e întors către public, iar pe față i s-a lățit zâmbetul lui strâmb, acel zâmbet pe care l-a afișat prima dată când ne-am văzut în față la True Grit, în timp ce cântecul lui Van Morrison plutea în aer, bărbații ăia jucau Go, iar punkiștii mâncau înghețată la Dairy Queen.

Își drege vocea.

— Nu de mult am cunoscut o fată și era chiar foarte drăguță, dar puțin cam tristă, știți cum pot fi fetele, nu? Dar mi-am zis: *Hei, Riley, poate că ai nevoie de o fată tristă, care să te echilibreze, și poate că, dacă pui problemele tale și toată tristețea ei la un loc, nu vă rămâne decât să fiți fericiți împreună.* Nu?

Îngheț. Vorbește despre *mine*.

Publicul răspunde: *Daa*!

— O vreme a mers. Dar știți cum sunt eu, am dat-o în bară și de data asta. Am uitat că avem nevoie, știți voi, să vorbim despre unele *chestii*. Sau poate că ar trebui să mă potolesc naibii *odată*!

Râsete.

— Noroc că acum am o groază de timp la dispoziție să mă gândesc la greșelile pe care le-am făcut, prin bunăvoința excelentelor servicii de corecție și reabilitare ale statului Arizona. Și acum, un cântec despre fata asta.

Începe să ciupească coardele chitarei, iar corpul i se relaxează cu fiecare mișcare, cu fiecare minut care trece. Odată mi-a spus: „Fac asta pentru că mă ajută să mă simt bogat. Nu mă refer la bani într-un nenorocit de buzunar, ci la o bogăție ca un fel de dulce apăsare pe care să o simt în mine".

Cântecul e unul lent, care abia te face să-ți miști picioarele, cum îi plăcea lui să numească tipul ăsta de balade. Genul de cântec lălăit, trist, pe care mai oricine îl poate ține minte ușor și pe care îl poate cânta împreună cu solistul.

Nu am ochi decât pentru el, urmăresc cât de ușor i se mișcă degetele pe coarde, expresia diferită a feței, senzația că mă destram pe dinăuntru. Sentimentul de absolută, inevitabilă tristețe pe care îl am în timp ce îl urmăresc și îl ascult cântând despre *mine*. Vocea lui sună altfel acum că nu mai bea și nu mai fumează. E mai subțire, mai interesantă. Titlul cântecului e „Cine ar fi știut cât de mult o s-o fac să sufere". Treptat îmi dau seama că

în cântec este vorba despre noaptea în care mi-a găsit trusa și ne-am înfruntat în bucătărie; e un cântec despre amândoi.

Nu am vorbit cu Riley. Nu i-am spus cum m-am simțit decât când a fost prea târziu. L-am lăsat să mă dirijeze, pentru că eram peste măsură de recunoscătoare că mă băga în seamă. Și nici el n-a vorbit cu mine, pentru că era beat tot timpul sau simțea nevoia să fie beat, și eu nu am zis niciodată *Ajunge*!

Cântecul ăsta e felul său de a vorbi, la fel cum benzile mele desenate sau caietele Louisei sunt modul nostru de a vorbi.

Cântecul ăsta e felul lui de a-mi spune: *iartă-mă-iartă-mă-iartă-mă-iartă-mă-iartă-mă*. Mie.

La finalul cântecului, Julie plânge în pumni, iar Linus se șterge la ochi. Blue îmi strânge mâna atât de tare, încât mă dor oasele. Publicul se ridică, în urale. Riley mai soarbe o gură de apă. Zice:

— Așteptați puțin!

Și pleacă de pe scenă în direcția noastră.

Pe măsură ce se apropie, lumea se clatină, se îndoaie, se afundă în liniște, de parcă în urechile mele plutesc nori, dar nu mă mișc din loc. Julie zice: *O*! iar Linus: *Riley*! Blue îmi dă drumul la mână și se îndepărtează câțiva pași.

Riley miroase altfel acum, a curățenie și sănătate, a săpun de ovăz și puțin a aftershave. Nu mai are mirosul ăla greu de tutun și de transpirație și de alcool. Când îmi ridic privirea înspre el, ochii lui sunt plini de lacrimi.

Deschide gura să spună ceva, dar apoi se răzgândește. Îmi ia mâna și îmi strecoară ceva în pumn.

Și atunci se întâmplă din nou: acea mică descărcare electrică, un curent cald dinspre el înspre mine, dinspre mine spre el.

Când deschid ochii, e din nou pe scenă.

Cântă melodia lui John Prine „Christmas in Prison", două cântece de-ale lui Bob Dylan, de pe albumul *Neshville Skyline*, apoi se oprește.

— Copiii din ziua de azi...

Râsete.

— Nu-s decât un bucătar de fast-food și am lucrat tot timpul cu toți hipsterii ăștia amărâți, care sporovăiesc necontenit la telefoanele alea mici ale lor și poartă conversații amuzante, de genul: „Hei, ce-ar fi dacă Coldplay ar cânta una dintre melodiile Madonnei" sau „Cum ar fi să cânte Jay-Z una dintre piesele lui Joan Baez". Știți voi, prostii de genul ăsta.

— Fă-mi un copil, Riley! zice o femeie râzând zgomotos.

Riley îi răspunde:

— N-ai ascultat primul cântec, cucoană?

Publicul râde.

— În fine, zice el dregându-și glasul. A fost odată o fată, care, de fapt, e chiar aici și am compus primul cântec pentru ea, dacă vreți să știți...

Oamenii din public încep să-și întindă mâinile în toate direcțiile. Mă retrag în spatele lui Blue.

— Fata asta grozavă a avut o idee grozavă. O să vă stea mintea-n loc.

Își dă teatral capul pe spate și apoi îl lasă să cadă în față. Chiar înainte ca bărbia să i se lovească de piept, își trage capul înapoi și începe să ciupească energic coardele. *M-au trecut fiori*, mormăie el. *Sunt tot mai mulți.*

După câteva secunde, mulțimea izbucnește în urale când recunoaște melodia, imaginându-și probabil scena din finalul filmului *Grease*, când Sandy și Danny dansează în balansoarul ăla din parcul de distracții, Sandy cu părul tot numai bucle, iar Danny scos din minți de pantalonii ei de piele.

Lui Ellis îi plăcea totul la filmul ăsta și ne uitam mereu la el și de fiecare dată ea zicea: „Până la urmă, eu aș prefera să fiu Kenickie, nu Danny", și de fiecare dată mă prefăceam că nu mai spusese niciodată asta, pentru că așa fac prietenii.

Riley îmi dedică melodia ei.

Julie și Linus râd. Blue ridică din sprâncene. Publicul bate din palme în ritmul muzicii, începe să cânte împreună cu Riley.

Tiger Dean își face apariția dintr-o latură a scenei, cărând o chitară bass împreună cu un tip tânăr, cu obrajii lăsați, care poartă doar niște chiloți mici, cu Captain America, și nimic altceva, cu o tobă de marș agățată de gât, în care bate întruna.

Cântă împreună cu Riley, mărșăluind toți trei în cerc în jurul scenei și transformă un cover cu tentă country, lent și sexy, în ceva exaltant, capricios.

Ellis avea dreptate, îmi zic eu fără urmă de tristețe. I-ar fi plăcut cântecul ăsta, interpretat așa.

Toți oamenii aflați afară, lângă Hotelul Congress, în fața scenei principale, sunt în picioare. Își țin telefoanele ridicate în aer, astfel că flash-urile strălucesc prin mulțime. Pe scenă intră și alte trupe, se alătură zarvei, adaugă alte voci. Regan Connor apare și ea, ușor stânjenită de toată mascarada, dar intră în joc, bocănind cu ghetele și cântând cu ceilalți. Julie și Linus țopăie, fredonând și ele. Blue stă deoparte. Ea e singura care observă că mă întorc și plec, dând să ies prin culise. Mă apucă din nou de mână.

Privesc înapoi către scenă. Riley e cu oamenii lui, la locul potrivit.

Blue se apleacă să-mi spună la ureche:

— Ce fac cerealele, Charlie?

— Cerealele *nu* mă înfulecă.

Repet cuvintele astea până când îmi spune să mă opresc.

— Hai să plecăm, îi zic.

Ieșim din culise și ne croim drum printre cei care rămân pe loc, printre cei din echipă, lăsându-l pe Riley West în urmă.

O luăm spre casă pe un drum ocolit.

ÎN AVION, ÎNCERC DIN RĂSPUTERI să nu-mi înfig degetele în coapse și să nu plâng, cu toate că sângele îmi bubuie în tâmple. Tânăra care stă pe locul de lângă mine se chinuie să-și pună centura.

— Bună, îmi zice ea. E-n regulă? E primul zbor? Gumă de mestecat. Ai nevoie de gumă. Eu prind curaj cu Xanax. Vrei niște gumă?

Scotocește printr-o geantă enormă, din piele ciocolatie.

Dau din cap la vederea gumei pătrățoase pe care mi-o oferă. Își scoate sandalele și își mișcă degetele, își strânge părul la spate cu un elastic și oftează.

— Ajută să stai de vorbă. Îți abate mintea de la lucrurile astea. Unde mergi?

— La New York.

Casper mi-a spus să vorbesc, așa că vorbesc.

— N-am mai fost niciodată la New York.

— Aha, o să-ți placă la nebunie! E supertare! Ce faci acolo?

Înghit în sec. Are o față luminoasă, optimistă, plină de pistrui.

— O să lucrez pentru un artist. Ca asistentă a lui. Și eu sunt artistă.

Nu sună atât de rău să rostesc cu glas tare ultimele cuvinte.

Face ochii mari.

— Pe bune? Drăguț. Eu l-am vizitat pe taică-meu, câteva zile.

Scoate un sunet gâtuit.

— Pfu! Părinții ăștia! Sunt jalnici, așa-i?

Are degete subțiri, cu inele colorate. Poartă o rochie străvezie și mulată pe corp, iar bretelele îi alunecă pe umerii albi. Firul de la căști e înfășurat în jurul gâtului, iar în poală ține un telefon lucios, care bâzâie și zângănește și licărește. Pare înfloritoare. E clar că e iubită. Își permite să zică despre părinții ei că sunt jalnici tocmai pentru că nu sunt. Oriunde ar merge, întotdeauna se va putea întoarce la ei.

Când ajung la New York, poate că o să cumpăr o carte poștală pentru mama. Poate că o să reușesc să scriu câteva cuvinte, un mesaj scurt. Poate că o să cumpăr și un timbru. Poate chiar o să-i trimit un e-mail lui Casper, numai că de data asta o să-i zic Bethany. Să vedem.

Nu mai am trusa. Iau viața în piept nepregătită, pentru prima dată după multă vreme.

Un băiat durduliu, aflat de cealaltă parte a culoarului, se apleacă înspre fată, arătându-i telefonul.

— Fii atentă, Shelley. Ia uite câte hituri.

Ea râde și înclină ecranul telefonului înspre mine.

— Am fost la un spectacol excelent aseară. Ce zici de tipul ăsta?

Și îl văd pe YouTube, înconjurat de Tiger Dean și de toate trupele alea din Tucson, lovind în chitară, cu rânjetul ăla larg pe față, cântând din toți bojocii „You're the One That I Want".

— O, Doamne, cât e de sexy! zice Shelley dintr-o suflare. Ăsta a fost cel mai amuzant cântec.

Se întoarce către băiatul durduliu.

— Nick, care a fost celălalt cântec, cel supertrist? Am plâns de m-am rupt, tu nu?

Nick ridică ochii din laptop.

— „Erai tristă" sau ceva de genu' ăsta, zice el.

Versurile îmi țiuie în urechi, la fel ca aseară, în timp ce mă îndreptam cu Blue către casă: *Eram pierduți în furtună/ Norii se adunau deasupra capetelor noastre/ Tu strigai la mine/ Toată*

suferința din inima ta/ Am încercat să îți dau/ Fată tristă/ Toată dragostea care mi-a mai rămas/ Dar când sosește momentul/ Sunt cât se poate de gol.

Îmi împreunez mâinile pentru că îmi tremură. Se aude anunțul în difuzor. Shelley și Nick își închid telefoanele, laptopul, le pun deoparte.

Lacrimile îmi inundă ochii în timp ce avionul începe să ruleze pe pistă, din ce în ce mai repede. Mă aplec să iau rucsacul și simt strânsura centurii de siguranță.

Cu mâinile tremurânde, scot dinăuntru două bucăți de hârtie. Una este biletelul pe care mi l-a strecurat Riley în palmă, la concert. Îl despăturesc încet.

> *Charlotte – Îmi amintesc și mi-a păsat. Îmi pasă. Ai grijă de tine.*

S-a semnat cu numele lui adevărat.

> *Irwin David Baxter*

Râd și plâng în același timp. Avionul se apleacă în spate și capul mi se lipește de scaun. Locurile noastre sunt chiar în spate, iar zgomotul e asurzitor; jumătatea noastră de avion trepidează și se scutură. Capetele celorlalți s-au întors către mine. Puțin îmi pasă.

Nu-mi *pare-rău-pare-rău-pare-rău-pare-rău-pare-rău.*

Shelley își mută privirea dinspre bilet înspre mine. Împăturește la loc biletul, mi-l bagă în palmă și mă ia de cealaltă mână. O strânge tare. Simt imediat cum tresare și își ține răsuflarea, iar apoi, cum mă atinge ușor cu degetul pe brațul gol.

— În liceu am avut o prietenă care își făcea așa ceva, îmi șoptește și dă din cap conspirativ.

— Respiră, îmi șoptește din nou. E nasol doar un minut. După ce ne ridicăm în aer, totul o să fie OK. Odată ce ajungem sus, suntem sus și nu mai avem ce face. Trebuie să te lași în voia lucrurilor. Cel mai greu e până ajungem acolo.

Gândul îmi fuge la Louisa și la caietele ei, la pielea ei, la toate poveștile ei, la pielea mea, la Blue, la Ellis, la noi toate. Sunt alcătuită din straturi peste straturi de povești și amintiri. Shelley încă șoptește, iar cuvintele ei îmi mângâie urechile. În cealaltă mână țin al doilea bilet, cel pe care mi l-a dat Mikey la concert și pe care scrie:

Eleanor Vanderhaar, Ridge Creek Drive 209, Amethyst House, Sandpoint, Idaho.

Blue zicea că trebuie să alegem singure cine vrem să fim, nu să permitem împrejurărilor să ne aleagă.

Semnificativ, a zis Felix.

Îmi aleg următorul lucru semnificativ.

Închid ochii și încep în minte scrisoarea pe care știu că o s-o scriu în prima mea seară nu la Paris sau la Londra sau în Islanda, ci la New York, în mijlocul luminilor și al zgomotelor și al vieții și al necunoscutului.

Dragă Ellis, trebuie să-ţi spun ceva absolut divin.

Nota autoarei

Când Charlie Davis o vede pe colega ei de cameră, Louisa, dându-și bluza jos, e uluită: *Era prima dată când vedeam o fată cu pielea ca a mea.*

Cu ani în urmă, nu voiam să scriu povestea aceasta.

Cu ani în urmă, mă aflam într-un autobuz și făceam însemnări pentru o altă poveste, pe care o scriam la momentul respectiv; mi-am ridicat ochii când am simțit că cineva se strecoară pe locul de lângă mine. Aveam de gând să arunc cea mai rapidă privire și să mă întorc la însemnările mele, dar, în acel moment, respirația mi s-a oprit în gât.

Avea pielea ca a mea. Când mi-a simțit ochii ațintiți asupra ei, și-a lăsat în grabă mânecile în jos, ca să ascundă vederii cicatricile subțiri, de un roșu aprins.

Nici nu vă pot spune cât de mult mi-aș fi dorit să-mi ridic mânecile și să-i spun: „Sunt la fel ca tine. Uite! Nu ești singura".

Dar nu am făcut-o. Sincer, m-a speriat. După ani în care purtasem îmbrăcăminte cu mânecă lungă, ca să ascund ceea ce-mi făcusem singură, în speranța că aș putea „avea o viață", mi-am dat seama că mă întorsesem la stadiul în care eram complet adâncită în mine însămi și mai singură decât fusesem vreodată în viața mea.

Cu ani în urmă, nu voiam să scriu povestea cicatricilor mele sau povestea unei fete cu cicatrici, pentru că și așa e destul de greu să fii fată pe lumea asta, darămite să mai fii una *cu cicatrici pe piele*.

Am lăsat-o pe acea fată să coboare din autobuz fără să-i adresez vreun cuvânt. Și nu ar fi trebuit. Ar fi trebuit să îi spun că nu era singură, chiar dacă era captivă în adâncul propriei persoane.

Pentru că nu era.

Se estimează că una din două sute de fete cu vârsta cuprinsă între treisprezece și nouăsprezece ani își provoacă răni singură. În peste 70% dintre cazuri, e vorba despre tăieturi. Însă este important să nu uităm că aceste statistici sunt alcătuite doar pe baza datelor raportate, neluând în calcul și procentul tot mai mare de băieți care se automutilează. Aș putea băga mâna în foc că și tu știi pe cineva care își provoacă răni chiar acum.

Automutilarea nu e o formă de a atrage atenția. Nu înseamnă că ai tendințe suicidale. Înseamnă că te zbați să ieși dintr-o stare de tulburare foarte primejdioasă a minții și a inimii și că acesta e mecanismul tău de adaptare. Înseamnă că ocupi un mic loc în acel șuvoi cât se poate de real și de amplu al oamenilor care suferă de depresie sau de o afecțiune psihică.

Nu ești singură. Povestea lui Charlie Davis este și povestea a peste două milioane de tinere din Statele Unite. Și aceste tinere se vor maturiza, la fel ca mine, purtând pe corpul lor adevărul propriului trecut.

Am scris povestea lui Charlie Davis pentru cei care își provoacă tăieturi și pentru cei care își provoacă arsuri și pentru copiii de pe străzi care nu au un loc în care să poată dormi în siguranță. Am scris povestea lui Charlie Davis pentru mamele lor și pentru tații lor și pentru prietenii lor.

Charlie Davis reușește să își găsească vocea și consolarea în desen. Eu mi le-am găsit în scris. Dar ție ce îți oferă consolare? Știi? Trebuie să descoperi acel lucru și, apoi, să nu renunți niciodată la el. Găsește-ți oamenii (pentru că ai nevoie să vorbești), grupul, rațiunea de a fi și îți garantez că, încet,

dar sigur, se va întâmpla și restul. Nu va fi nici atunci numai soare și timp frumos, căci uneori întunericul poate deveni de nepătruns, dar vei avea în jurul tău oameni care înțeleg și exact atâta veselie cât să mai netezească asperitățile și să te ajute să reziști încă o zi. Așadar: curaj!

Îndrăznește să fii total, incontestabil, absolut divină.

Mulțumiri

A fost nevoie de nouă ani și de paisprezece versiuni intermediare pentru ca această carte să ajungă la tine. Este adevărat că, la început, este vorba doar despre scriitor, un top de hârtie și un creion sau un stilou (sau un computer sau o tabletă sau cine știe ce soft de scriere), dar, la final, este nevoie de o mulțime de oameni pentru a da contur unei povești în cartea pe care tocmai ai terminat-o de citit.

Această carte nu ar fi existat dacă Julie Stevenson nu ne-ar fi acordat o șansă mie și lui Charlie. Îți mulțumesc din adâncul inimii pentru că ai făcut ca visurile mele de a scrie să devină realitate. Și pentru că nu te-ai supărat când fiică-mea mi-a furat telefonul mobil și l-a ascuns în căruciorul ei.

În legătură cu visurile de a scrie: sunt extrem de norocoasă să beneficiez de priceperea editorială a lui Krista Marino. Ai deschis pentru această carte perspective pe care nici nu le bănuiam. Îți mulțumesc pentru că ai crezut în Charlie și pentru că m-ai încurajat să merg *atât de* departe.

Echipei de la Random House Children's Books – Beverly Horowitz, Monica Jean, Barbara Marcus, Stephanie O'Cain, Kim Lauber, Dominique Cimina, Felicia Fazier, Casey Ward și Alison Impey (Alison, îți mulțumesc că ai găsit-o pe Jennifer Heuer, cea care a închipuit coperta minunată, răvășitoare, extraordinară a cărții) – îi mulțumesc pentru că m-a primit în gașcă, pentru susținerea neobosită și pentru entuziasmul ei.

Mulțumesc, de asemenea, Minnesota State Arts Board pentru ajutorul acordat artiștilor și scriitorilor din Minnesota

în împlinirea visurilor lor. *O fată din bucăți* a putut fi scrisă grație câtorva burse acordate de Minnesota State Arts Board, pe parcursul a câtorva ani, în câteva locuri diferite: într-un mic birou de deasupra localului Trend Bar din Saint Paul, Minnesota, și în bibliotecile de la Hamline University și University of Minnesota.

Sunt recunoscătoare Programului de scriere creativă de la University of Minnesota, pentru că m-a format ca scriitoare, în perioada masterului de arte frumoase, și ca funcționar, în calitate de coordonatoare a programului. Am primit tot timpul încurajări călduroase de la Julie Schumacher, Charles Baxter, Patricia Hampl și M.J. Fitzgerald.

Medicii Justin Cetas și Alivia Cetas mi-au oferit consiliere medicală solidă și mesaje amuzante noaptea târziu, în perioada în care revizuiam cartea. Elizabeth Noll, Tom Haley și Holly Vanderhaar mi-au ridicat moralul și mi-au ascultat aberațiile și văicărelile. Colegii mei de workshop de la Taos Summer Writers' Conference au fost extraordinari și simpatici, mi-au dat sfaturi înțelepte și au făcut observații pertinente; mulțumiri speciale coordonatorului workshopului, Summer Woods, care a continuat să mă încurajeze multă vreme după ce perioada noastră petrecută în deșert s-a încheiat.

Recunoștința mea se îndreaptă, de asemenea, către Marshall Yarbrough, Diana Rempe, Caitlin Reid, Nick Seeberger, Diane Natrop, Isabelle Natrop, Kira Natrop, Mikayla Natrop, Swati Avasthi, Amanda Coplin, Lygia Day Penaflor, Laura Tisdel, Joy Biles, John Muñoz și Chris Wagganer, precum și către toți colegii mei scriitori din grupul Sweet Sixteens, în special Jeff Giles și Janet McNally, care nu m-au lăsat să mă prăbușesc.

Și, în sfârșit, le mulțumesc lui Nikolai și Saskiei pentru că mă copleșesc în fiecare zi cu dragostea lor; și lui Chris, pentru cei douăzeci de ani de răbdare, veselie și vase nespălate.

Charlotte Davis este făcută bucăți. La doar 17 ani, a pierdut mai mult decât au pierdut alții în toată viața lor, dar a învățat să uite. Cioburile dintr-un borcan spart fac tăieturi adânci, iar durerea fizică anihilează suferința sufletească până când nu mai rămâne decât liniște. Nu trebuie să se mai gândească nici la tatăl ei, nici la râul în care a pierit acesta. Nu mai este nevoie să-și amintească de prietena ei, care a dispărut pentru totdeauna. Nu-i mai vine în minte mama ei, care nu mai are ce să-i ofere.

Cu fiecare cicatrice nouă, inima lui Charlie devine tot mai puternică, dar doare în continuare. Doare îndeajuns de tare cât să nu-i mai pese de nimic, ceea ce este necesar câteodată, ca să poți ieși din întuneric.
Un portret extrem de emoționant al unei adolescente aflate pe punctul de a se pierde pe sine și o poveste despre drumul pe care trebuie să-l parcurgă pentru a supraviețui în propria piele. Cartea de debut a lui Kathleen Glasgow este sfâșietoare și extrem de sinceră. Este o poveste de la care nu vă veți putea lua ochii.

O carte răvășitoare despre durere și despre vindecarea câștigată cu mult efort... Mi-aș dori ca toate adolescentele să citească ***O fată din bucăți***.

Kara Thomas, autoarea cărții *Darkest Corners*

storiabooks.ro

STORIA BOOKS

ISBN 978-606-94251-8-3

9 786069 425183

COLECȚIA YOUNG ADULT